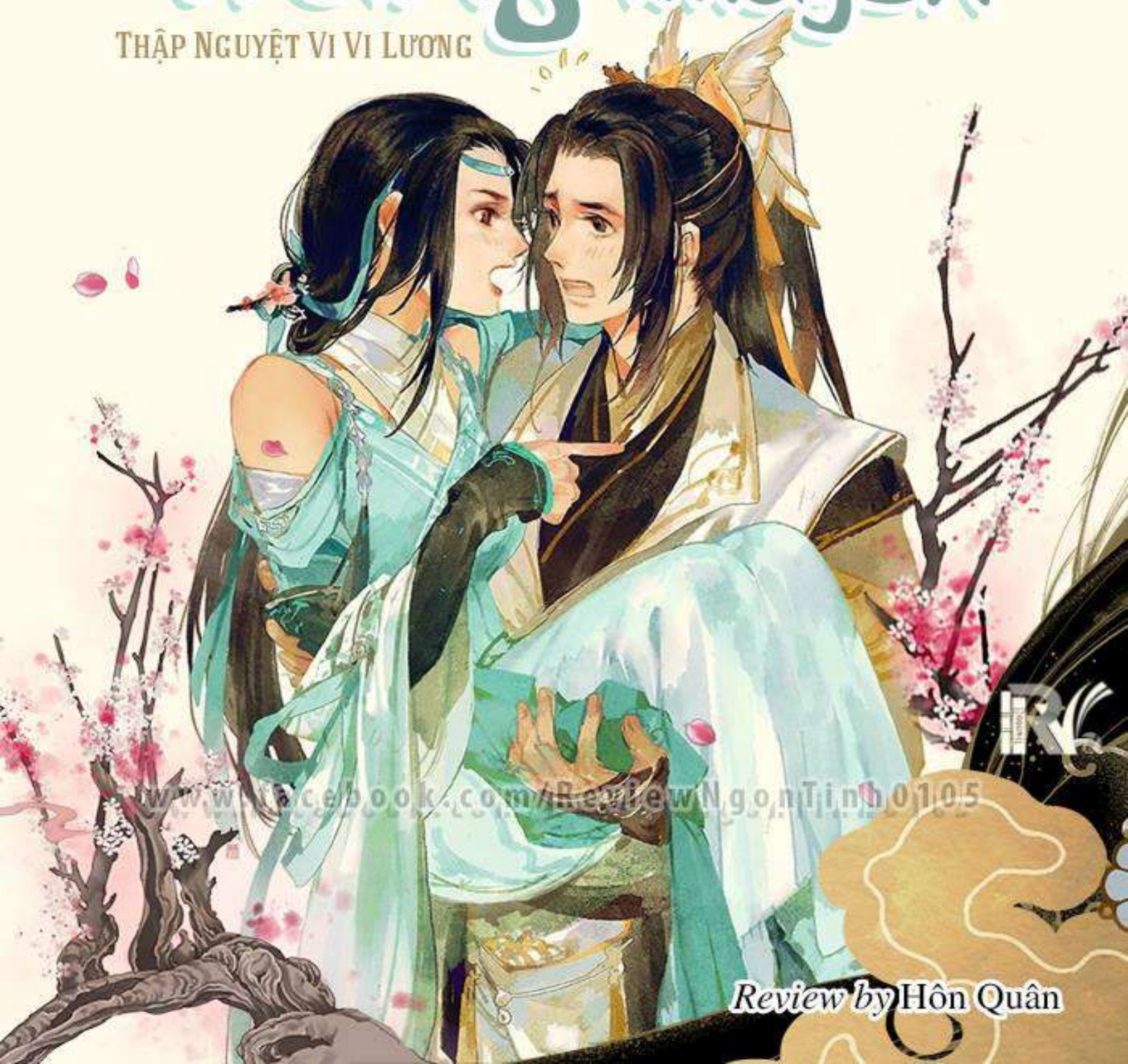


# Phu Quân là trung khuyển

ẢNG ẢNG

THẬP NGUYỆT VI VI LƯƠNG



[www.facebook.com/ReviewNgonTin0105](http://www.facebook.com/ReviewNgonTin0105)

Review by Hôn Quân

# Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

**Chương 30**

**Chương 31**

**Chương 32**

**Chương 33**

**Chương 34**

**Chương 35**

**Chương 36**

**Chương 37**

**Chương 38**

**Chương 39**

**Chương 40**

**Chương 41**

**Chương 42**

**Chương 43**

**Chương 44**

**Chương 45**

**Chương 46**

**Chương 47**

**Chương 48**

**Chương 49**

**Chương 50**

**Chương 51**

**Chương 52**

**Chương 53**

**Chương 54**

**Chương 55**

**Chương 56**

**Chương 57**

**Chương 58**

**Chương 59**

**Chương 60**

**Chương 61**

**Chương 62**

**Chương 63**

**Chương 64**

**Chương 65**

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 1

Sáng sớm, trời tờ mờ sáng, có lẽ do trận mưa lớn tối hôm qua, cả khu vườn mát mẻ hương hoa hương cỏ, thấm vào ruột gan.

Một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi ôm rỗ, đi trên thềm đá của đường nhỏ, nàng mặc một thân váy màu xanh nhạt, mái tóc đen nhánh vẫn thành hai búi tóc đơn giản, cắm một cây trâm xanh biếc, phụ trợ thêm cho trang phục của mình.

Nàng ngũ quan tinh xảo, mắt hạnh thật to, lông mi thật dài, miệng anh đào nhỏ, dù không nói lời nào, gương mặt luôn như tươi cười. Toàn thân khiến cho người cảm giác hoan hỉ.

Một nữ tử ăn mặc kiêu nha hoàn tuổi xấp xỉ với nàng đi theo phía sau.

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta hái hoa gì!” Nha hoàn Tiểu Đào hỏi.

Thiếu nữ cười tủm tỉm: “Cha ta thích nhất tường vi, đương nhiên là hái hoa tường vi.”

Sau khi cha nàng hôn mê, mỗi sáng sớm nàng sẽ hái một ít hoa bỏ vào bình hoa, chỉ hy vọng cha nàng có thể mỗi ngày đều cảm nhận được hương hoa quen thuộc mà mau mau tỉnh lại, hoặc là khi tỉnh lại có thể nhìn đến hoa mà mình thích trước tiên.

“Tiểu thư thật có hiếu tâm, Tam lão gia nhất định sẽ tỉnh lại.” Tiểu Đào nghiêm túc, chần chờ, lại nói tiếp: “Hôm qua Trung Dũng vương phủ mang Tiết thân y tới, ta nghĩ a, Tam lão gia nhất định rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

Nữ hài nhi dùng sức gật đầu: “Đúng, cha ta sẽ tỉnh lại, ông sẽ tốt lên.”

“Nói đến Trung Dũng vương phủ, tiểu thư, ta nghe nói, tiểu thế tử kia đã thật lâu không có lộ diện. Thiệt là, làm hại Tam lão gia nhà chúng ta thành như vậy, ngay cả tới cửa xin lỗi cũng không thể, tại sao có thể có người như vậy. Xảy ra chuyện, chỉ để cha của mình ra mặt giải quyết hậu quả, ngay cả lão Vương gia cũng mạnh hơn hẳn nhiều. Ta...” Nha hoàn còn chưa nói xong, đã bị nữ hài nhi ngăn lại.

“Không nên nói bậy, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Tiểu Đào liền vội vàng gật đầu.

Nữ hài nhi đi vào vườn hoa, dùng cây kéo tỉ mỉ cắt hoa, những chuyện này từ trước đến nay nàng đều tự làm, không nhờ người khác.

Nàng là Trịnh Tĩnh Hảo, tiểu thư tam phòng Trịnh phủ, Trịnh gia có bảy tiểu thư, cha mẹ đều gọi nàng là Tiểu Thất.

Trịnh gia đời đời thư hương thế gia, đến đời tổ phụ nàng, xem như hiển hách nhất, hiện thời tổ phụ mất, chỉ còn tổ mẫu.

Đại bá phụ, Nhị bá phụ đều làm quan trên triều, chỉ có cha nàng, cha nàng không thích làm quan, cũng không chịu thi khoa cử, dù là như thế, nhưng tài hoa trứ danh, đại đế là vì lý do này, phụ thân nàng được Trung Dũng vương gia mời làm tiên sinh, làm thầy cho con trai ông ta là tiểu thế tử.

Cha nàng cũng cảm thấy chuyện như thế rất tốt, nhưng lại không nghĩ đến, đúng là bởi vì chuyện này mới khiến cho ông rơi vào tình trạng hôm

nay. Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Tiểu Thất thở dài một tiếng.

Tiểu thế tử trời sinh tính bất hảo, cũng không chịu học tập cho thật giỏi, thường xuyên giận dữ với Trung Dũng vương gia. Phụ thân nàng mỗi lần đều đứng ra giảng hòa, lại không chịu từ bỏ công việc này, ông vẫn luôn nói tiểu thế tử là một hài tử cực có thiên phú.

Tuy nhiên bởi vì đứa bé ngoan này, ông bị ngựa đạp trúng, lâm vào hôn mê bất tỉnh!

Tiểu thế tử giận dữ với Trung Dũng vương gia, một thân một mình cưỡi ngựa chạy như điên mà đi, mà cha nàng vì cứu người, cũng nhanh chóng đuổi theo, bởi vì con ngựa mất khống chế, cha nàng bị quăng xuống, mà lúc này ngựa của tiểu thế tử đang chạy tới, đạp lên.

Hiện thời cha nàng đã hôn mê hơn một năm, mặc dù Trung Dũng vương phủ tìm vô số danh y đến xem, vẫn không có chuyển biến gì tốt.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Thất càng cảm thấy tiểu thế tử kia không phải là người tốt, nếu như không do hãn, làm sao sẽ nháo thành nông nổi ngày hôm nay? Mặc dù không cho phép nha hoàn nói bậy, nhưng trong lòng Tiểu Thất cũng nghĩ như vậy, oán hận cực kỳ.

Chán ghét chán ghét! Tiểu thế tử là người xấu đáng ghét nhất!

Tiểu Thất cắt hoa xong, nhắc nhở lên: “Chúng ta đi thôi!”

Tiểu Đào lập tức nói: “Tiểu thư, ngài để nô tỳ cầm cho.”

Tiểu Thất không chịu, nghiêm túc nói: “Ta nói rồi, chuyện như vậy ta không muốn nhờ người khác.”

Tiểu Đào giậm chân: “Tiểu thư cái gì cũng không cho nô tỳ làm, nô tỳ làm sao mới được đây.”

“Ta nói rồi không để cho người đi theo ta. Người cứ không nghe, cũng chỉ ở trong nhà mình, chẳng lẽ còn có thể xảy ra chuyện gì sao? Trước kia ta đều tự mình tới a!” Tiểu Thất lẩm nhảm.

Tiểu Đào: “Thường ngày bên cạnh tiểu thư có Đại Bạch a, nhưng bây giờ không thấy Đại Bạch, nô tỳ làm sao có thể yên tâm. Nô tỳ đương nhiên là không sợ bọn đạo chích bên ngoài, chúng ta có hộ viện mà. Nhưng một khi Lục tiểu thư xuất hiện! Lục tiểu thư cả ngày chỉ biết khi dễ người, có nô tỳ, sẽ đỡ hơn một chút.”

Hai người vừa dứt lời, liền nghe một giọng nói bén nhọn lạnh lùng của nữ tử nói: “Các người nói ai khi dễ người, một đứa nha hoàn cũng dám ở sau lưng bố trí chủ tử, quả nhiên là phản. Tiểu Thất, tam phòng các người, chính là dạy đầy tớ như vậy sao? Nếu như người không biết dạy, ta tới giúp người dạy.”

Nữ tử phục trang đẹp đẽ từ sau núi giả đi ra, nàng ta mặc một thân váy áo hồng đào, cả người xinh đẹp mỹ lệ, nhìn ra được, nàng ta lớn tuổi hơn so với Tiểu Thất, một đôi mắt xếch khiến cho người ta có cảm giác không dễ trêu vào.

Tiểu Thất mỉm cười hơi phức thân, nàng chân thành nói xin lỗi: “Lục tỷ, là lỗi của Tiểu Thất. Tiểu Đào phạm sai lầm, ta sẽ hảo hảo dạy nàng ấy. Kính xin Lục tỷ thứ lỗi.”

Trịnh Tĩnh Xu cao thấp quan sát Tiểu Thất, cười lạnh: “Người giao tiện nha đầu này cho ta. Ta xem a, người không biết cách dạy người.”

Tiểu Thất đương nhiên không chịu, nàng kiên trì: “Lục tỷ, thực xin lỗi, ta biết rõ sau lưng nghị luận người là chúng ta không đúng, ta xin lỗi người, thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi. Nhưng Tiểu Đào không thể giao cho người.”



Tiểu Thất đuối lý, nói chuyện bồi tiếp cẩn thận, nhưng Trịnh Tĩnh Xu không muốn như vậy, nhìn Tiểu Thất như vậy, nàng ta càng thêm tức giận, hừ lạnh một tiếng, Tĩnh Xu nói: “Người làm bộ làm tịch cái gì, người nào không biết người là ai. Trịnh Tiểu Thất, ta cũng biết là sau lưng người sẽ không nói ta hảo, nếu không phải như vậy, nha hoàn của người làm sao sẽ nói thế.”

Tiểu Thất cúi thấp đầu, ”Lục tỷ, thật sự thực xin lỗi.” Nàng cũng biết nói những thứ khác không hữu dụng, chỉ có thể không ngừng xin lỗi, chuyện này đều là các nàng không đúng.

Đột nhiên, Trịnh Tĩnh Xu nở nụ cười khó hiểu, nàng mang theo nụ cười quý dị, nói: “Chó của người đâu, thường ngày người không phải là mang theo chó của người tới sao? Chó của người tên gì? Đại Bạch đúng không? Người vì sao không mang theo nó đã tới đây?”

Tiểu Thất cắn môi, Đại Bạch là lễ vật cha nàng tặng năm nàng bảy tuổi, nhiều năm như vậy, nó từ Tiểu Bạch biến thành Đại Bạch, vẫn luôn làm bạn ở bên người nàng, đúng là không thấy Đại Bạch. Bảy ngày trước, Đại Bạch bị mất tích, các nàng đã từng tìm khắp Trịnh phủ, nhưng lại không có một tia manh mối.

Tiểu Thất trịnh trọng: “Đa tạ Lục tỷ quan tâm, ta sẽ tìm được nó.”

Trịnh Tĩnh Xu cười sáng lạn: “Phải không? Ha ha, ta xem a, nó rõ ràng là con chó ngốc, tự mình chạy loạn, bị người bắt đi đi? Ủ, nói không chừng là bị người làm thành bánh bao thịt chó rồi!”

Tiểu Thất lập tức ngẩng đầu, nàng bình tĩnh tâm tình của mình: “Lục tỷ cần gì nói như vậy, Đại Bạch sẽ không có chuyện gì, ta sẽ tìm được nó. Tỷ tỷ đừng nói như vậy.”

Trịnh Tĩnh Xu ác ý: “Ta cứ muốn nói như vậy, thì thế nào đây, chỉ có người mới có thể coi một con chó ngốc thành bảo vật. Người ngu xuẩn, chó

cũng ngu xuẩn. Cũng bởi vì người ngu xuẩn, cha người mới vẫn chưa tỉnh lại.”

Trong mắt Tiểu Thất tóe lửa, nàng lạnh lùng nói: “Người nói lại lần nữa xem.”

“Ta cứ nói cha người vẫn chưa tỉnh lại, vậy thì thế nào? Cha người chính là đồ không có tiền đồ, cho nên mới phải đi làm tiên sinh cho người ta, hiện thời vẫn chưa tỉnh lại cũng là đáng đời, đáng đời, đáng đời!” Trịnh Tĩnh Xu dương dương đắc ý, nàng ta cười lạnh: “Tam phòng các người là đồ đáng ghét, cha người không có tiền đồ, mẹ người là hồ ly tinh, người là tiểu tiện nhân, các người không phải là thứ tốt!”

“Pằng!” Tiểu Thất một bạt tai đánh tới.

Tĩnh Xu không nghĩ tới Tiểu Thất sẽ động thủ, bị đánh một bạt tai, nàng ta bị chọc giận, tức giận xông tới: “Ta đánh chết người tiện nha đầu này.”

Tĩnh Xu và nha hoàn bên cạnh cùng nhau xông tới, bốn người trong lúc nhất thời đánh nhau thành một đoàn.

Tiểu Thất động thủ trước, nàng cũng không muốn làm to chuyện, bởi vậy chỉ là né tránh, cũng không thật sự động thủ, nhưng Tĩnh Xu không nghĩ như vậy, Tiểu Thất càng né tránh, nàng ta càng ương ngạnh muốn đánh người, hơn nữa nàng ta cũng có ý, chỉ nhắm tâm đánh vào mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất phát giác ý đồ của nàng ta, né tránh càng thêm lợi hại, thiếu niên ngồi chồm hổm ở trên tường mắt thấy tay Tĩnh Xu sắp đánh vào mặt Tiểu Thất, ném ra cục đá đánh trúng đầu gối Tĩnh Xu.

Tĩnh Xu ngã xuống đất, cũng vừa lúc đó, hộ viện nghe được động tĩnh, lao đến. . .

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 2

Nhà chính.

Trong phòng khói xanh lượn lờ, có thể thấy được, bên trong nhà này sáng sớm đã đốt hương. Mùi thơm thâm trầm và gia cụ xưa cũ bài trí càng làm cho người biết được, đây là phòng ở của người lớn tuổi.

Người lớn tuổi này là nữ tử, là lão phu nhân Trịnh phủ. Lão phu nhân phú quý cả đời, đã đến tuổi tri thiên mệnh, nhưng vẫn trang điểm cẩn thận tỉ mỉ, hết sức thoả đáng.

Bà ngồi ở thượng vị, bưng ly trà trong tay nhấp nhẹ, khẽ nhếch đuôi mắt khiến người cảm giác ác liệt. Mấy người còn lại đứng phía dưới, cũng không dám nói lời nào.

Mà quỳ gối ở giữa, chính là tiểu thư hai phòng Trịnh gia, Lục tỷ nhi Tĩnh Xu cùng Thất tỷ nhi Tĩnh Hảo.

Nhấp một ngụm trà, Trịnh lão phu nhân nhìn xuống hai người đang quỳ, rốt cục mở miệng nói: “Nói một chút đi. Các người đây là làm chi.”

Trịnh lão phu nhân vừa nhìn là biết lúc còn trẻ luôn ở thể thượng phong, chỉ cần mở miệng, là có thể thấy được khí thế cường ngạnh.

Tĩnh Xu nghe lời này, lập tức khóc òa, nàng ta ủy ủy khuất khuất nước nở nói: ”Tổ mẫu, cầu xin tổ mẫu làm chủ cho ta. Tiểu Thất nàng đánh

người. Ta bất quá là hảo tâm quan tâm nàng, nàng lại trở mặt vô tình, thừa dịp không có người trực tiếp đánh ta một bạt tai, tiếp theo còn đẩy ngã ta. Những hộ viện kia đều nhìn thấy, lúc bọn họ đến, ta đã bị Tiểu Thất đánh ngã xuống đất.”

Tĩnh Xu dứt khoát tín khẩu thư hoàng\*, nàng ta đã liệu chừng những hộ viện kia sẽ không phản bác, mà Tiểu Thất dù nói cũng không ai tin, nàng có thể nói ra sao? Nàng có thể nói ra mình mắng nàng cái gì sao? Ha ha! Trong lòng Tĩnh Xu cực kỳ đắc ý.

\* người xưa dùng thư hoàng để xóa chữ, nên nói việc ăn nói bừa bãi bất chấp sự thực là “tín khẩu thư hoàng”

Tĩnh Xu tiên phát chế nhân, Tiểu Thất ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Xác thực là ta động thủ trước. Chỉ là Lục tỷ tỷ vì sao không nói ta vì sao động thủ trước đây! Lật ngược phải trái như vậy, người là xem mọi người không dám nói thật đi!”

Nàng cũng không phải là kẻ đáng thương để cho người khi dễ, mắng nàng không quan hệ, nhưng là chửi bới cha mẹ nàng, nàng dù thế nào cũng không theo.

Tĩnh Xu đáng thương kẻ lẽ: “Ta biết rõ Tam thúc bị thương, muội muội tâm tình không tốt. Nhưng là tâm tình không tốt có thể khi dễ tỷ tỷ như vậy sao? Lục tỷ tỷ thật lòng đối đãi người, người vì sao lại không biết Lục tỷ tỷ hảo đây! Về phần người nói mọi người không dám nói ra sự thật, mọi người vì sao không dám nói ra lời thật, tổ mẫu là chủ nhà nhà chúng ta, chỉ cần tổ mẫu hỏi, ai dám không nói thật đây!”

Trong ánh mắt nàng ta mang theo khiêu khích.

Tiểu Thất nhìn dáng vẻ tiểu nhân của nàng ta, nói: “Lục tỷ tỷ tại sao không nói người lúc ấy nói gì đó? Ta động thủ trước đánh tỷ tỷ, ta cam tâm chịu phạt, chỉ là, Lục tỷ tỷ tại sao không nói người nói gì đó? Người mắng

ta là nha đầu bí ối không có vấn đề gì, người từ nhỏ không thích ta. Nhưng là người vũ nhục cha mẹ ta, ta dù thế nào cũng không đồng ý. Dù nói thế nào, bọn họ đều là trưởng bối của người, bất kể như thế nào, còn chưa tới phiên người ở sau lưng nhục mạ đi? Hay là nói, Lục tử tử cảm thấy, tùy ý bố trí Tam thúc, tam thẩm của mình thật ra là không sao cả?”

Trăm thiện hiếu đứng đầu, mặc kệ khi nào thì, hiếu luôn là cực kỳ trọng yếu.

Tiểu Thất nói như vậy, lập tức đặt Tĩnh Xu vào hoàn cảnh không tốt, đại phu nhân Vương thị thấy nữ nhi như vậy thì không kiềm được, lập tức nói: ”Tiểu Thất người nói lời này hơi quá. Nếu như Lục tử tử người thật sự nói lời này, ta làm mẫu thân, tất nhiên sẽ đánh chết nàng. Nhưng cũng như người nói, lúc ấy cũng không có người nào khác ở đây, làm sao biết, không phải là người vì giải vây việc mình đánh người, tiến tới tùy ý bố trí? Người nói Lục tử tử người từ nhỏ không thích người, nhưng là Đại bá mẫu ta nhìn, nàng mỗi lần muốn cùng người giao hảo, đều thất bại trở lại. Hai người các người tranh chấp, nàng có lợi gì đây! Người có nha hoàn của người, nàng có nha hoàn của nàng, tự nhiên đều là người hướng về người. Những thứ này rất khó phân biệt ai nói là sự thật, ai nói là giả dối. Nhưng là người đẩy ngã Lục tử tử, ngược lại rất nhiều người đều nhìn thấy.”

Tiểu Thất chân thành nhìn qua Vương thị, nghiêm túc hỏi: “Đại bá mẫu là muốn cố tình thiên vị sao?”

Vương thị bị ghen một chút, đang muốn tiếp tục nói cái gì, thì nghe Trịnh lão phu nhân ho khan một tiếng.

Mấy người lập tức im lặng.

Trịnh lão phu nhân cũng không nhìn Tiểu Thất, đem ly trà để xuống, bà nhìn Vương thị, khẽ nhíu mày một cái, Vương thị thầm nghĩ một tiếng hồng rồi.

“Người là thân phận gì, Tiểu Thất là thân phận gì, tiểu hài tử đánh nhau, người làm trưởng bối, chộn rộn cái gì. Còn ghét bỏ không đủ loạn sao? Người lúc ấy ở hiện trường? Nhìn thấy hết thấy?” Giọng nói Trịnh lão phu nhân không nặng, nhưng trong lời nói lại có nồng đậm bất mãn.

Vương thị lập tức quỳ xuống: “Là con dâu luống cuống.”

“Người là dâu cả phòng lớn, nhưng lại không có một chút khoan thai rộng lượng, người như vậy, làm sao lão thân yên tâm đem việc bếp núc trong phủ giao cho người?” Trịnh lão phu nhân mượn cơ hội gõ con dâu.

“Là con dâu sai rồi, kính xin mẫu thân chỉ điểm con dâu nhiều hơn.”

Trịnh lão phu nhân thấy thị kinh hoàng sợ hãi, vẻ mặt hòa hoãn một chút, lại nhìn về phía hai vị cô nương.

Tĩnh Xu khóc một phen nước mắt nước mũi, hai má vô cùng bần thiêu, đầu tóc quần áo cũng hơi có vẻ mất trật tự; mà Tĩnh Hảo là một bộ dáng quật cường, mặc dù quần áo cũng mất trật tự, nhưng là so với Tĩnh Xu, tốt hơn nhiều.

Bà híp mắt tinh tế quan sát, càng cảm thấy bộ dáng Tĩnh Hảo quật cường khiến cho bà không vừa ý, bà mặt lạnh nói: “Lúc ấy đến tột cùng vì sao đánh nhau, không người biết được. Hai người các người cũng không phải lần đầu tiên đánh nhau, lão thân cũng không muốn phân xử cho hai người. Chỉ là, Tiểu Thất người động thủ trước, chính là không đúng, mặc kệ tỷ tỷ của người nói gì đó, bản thân người có thể tới báo cho ta, ta sẽ làm chủ, người tự động thủ, là người không đúng. Hơn nữa người xem thương của tỷ tỷ người. Cô nương gia đang yên đang lành, một khi trên đùi lưu lại vết sẹo, tương lai người có thể gánh vác sao?”

Vừa nói như vậy, Tĩnh Xu khóc lợi hại hơn.

Lão phu nhân liếc ngang Tĩnh Xu một cái, thanh âm nức nở của Tĩnh Xu lập tức nhỏ xuống.

“Người cũng đừng khóc, nếu không phải miệng người bỉ ổi, Tiểu Thất sẽ không động thủ. Ta còn chưa già lắm lắm đâu!” Trịnh lão phu nhân lại gõ Tĩnh Xu.

Tĩnh Xu không dám nói lời nào.

“Đều là làm mẫu thân, một người nghe thấy nữ nhi có chuyện, vội vàng chạy đến, một người thì qua hai nén hương, cũng không thấy bóng dáng, quả nhiên là con dâu hiền Trịnh gia chúng ta.” Lão phu nhân trào phúng.

Tiểu Thất biết rõ đây là nói mẹ nàng, khổ sở trong lòng. Mẹ nàng mỗi ngày đều phải chiếu cố cha nàng, căn bản hết cách phân thân. Hơn nữa, kể từ lúc cha nàng gặp chuyện không may, người trong phủ càng xem thường bọn họ, rất nhiều chuyện, sợ là căn bản cũng sẽ không thông báo cho tam phòng.

“Được rồi, sáng sớm đang yên đang lành, đã bị các người làm hỏng. Các người ai cũng đừng nói ai, nha hoàn đánh năm mươi đại bản. Chu bà tử, đi lấy roi mây, đánh Tiểu Thất mười roi.” Thấy Tĩnh Xu lộ vẻ sợ hãi, lão phu nhân tiếp tục nói: “Tiểu Lục bị thương, không thích hợp đánh phạt, phạt nàng chếp sách đi.”

Xử phạt bất công như vậy, Tiểu Thất trong lòng khó chịu, nhưng năm váy không chịu xin tha.

Chu bà tử mới ra cửa, lại vòng vo trở lại, bà đi vài bước tiến tới trước mặt lão phu nhân, nói thầm.

Cũng không biết nói gì đó, lão phu nhân lập tức đứng dậy: “Mau đỡ lão thân đi nghênh đón vương gia.”

Lúc này hoàn toàn không còn cảm giác cao cao tại thượng vừa rồi, mặt mày đều là cười.

Chu bà tử đỡ bà ra cửa, Tiểu Thất cùng Tĩnh Xu quỳ, không dám đứng lên.

Tĩnh Xu thấy trong phòng còn có nha hoàn của lão phu nhân, không dám nhiều lời, về phần Vương thị ngược lại nhanh chóng đứng dậy, đi theo ra nghênh đón.

Tiểu Thất thấy bọn họ như thế, chỉ cảm thấy một hồi chán ghét, những người này, vì quyền thế đã không cần thể diện. Cha nàng trở thành tiên sinh của tiểu thế tử, không biết bọn họ những người này cao hứng cỡ nào, chỉ cảm thấy có thể dính vào đại tiện nghi. Hiện thời cha nàng đã xảy ra chuyện, bọn họ cũng là mượn chuyện này không ngừng sát vào Trung Dũng vương gia. Nếu có thể tự mình làm, đối với cha nàng, bọn họ cũng không cần để tâm.

Không nói hai bá phụ, mà ngay cả tổ mẫu cũng là như thế.

Tĩnh Xu thấy vẻ mặt Tiểu Thất có vài phần đau thương, nhỏ giọng nói: “Mười roi mây, đánh chết người tiện nha đầu này.”

Tiểu Thất liếc nàng một cái, không để ý nàng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thì nghe phòng ngoài truyền tới một hồi tiếng bước chân, hai người đều quỳ hảo.

Quả nhiên đúng là lão phu nhân trở lại, mà đồng thời tới, ngoại trừ đại phu nhân Vương thị, còn có mẫu thân của Tiểu Thất, tam phu nhân Lâm thị.

Lâm thị mắt nhìn thẳng, cũng không nhìn Tiểu Thất một cái, lại đỡ lão phu nhân ngồi xuống thượng vị.



Tâm tình lão phu nhân không tệ, bà mím môi, khoát tay với hai vị cô nương.

“Kỳ thật, lão thân chỉ hù dọa các người, cô nương yếu điệu, thực đánh, thương thân các người, đau lòng ta người làm tổ mẫu này.”

Tĩnh Xu muốn mở miệng cãi lại, rõ ràng phải bị đánh không có nàng ta. Nhưng chưa kịp nói đã bị Vương thị trừng trở về.

“Tiểu Thất, ta với mẫu thân người thương lượng qua. Phụ thân người cả ngày hôn mê, cũng không thấy chuyển biến, mặc dù Trung Dũng vương gia thỉnh Tiết thần y chữa trị, nhưng chúng ta cũng không thể chỉ dựa vào một người này. Người làm nữ nhi, cũng nên vì phụ thân người làm chút gì đó, như thế cũng tốt hơn người mỗi ngày cùng Lục tử nhi hồ nháo.” Ngừng một chút, lão phu nhân quan sát thần sắc Tiểu Thất, thấy nàng cực kỳ nghiêm túc, tiếp tục nói: “Người đi An Hoa Tự ở ngoại ô vì phụ thân người cầu phúc đi! An Hoa Tự là am ni cô nổi danh trong kinh, Quan Âm nương nương ở đó linh nghiệm nhất, người đi vì phụ thân người cầu phúc một tháng, coi như là vì bệnh của phụ thân người tận một phần tâm.”

Tiểu Thất dập đầu xác nhận.

“An Hoa Tự là nơi nương nương xuất gia, người đi nơi đó, phải cẩn thận an phận, chớ đừng như trong phủ. Nếu như người hồ nháo quấy nhiễu nương nương, như vậy Trịnh gia chúng ta, sẽ không nhận người người nữ nhi này.” Trong giọng nói của Trịnh lão phu nhân chứa hàn băng.

Tiểu Thất nghe được, nàng nghiêm túc cẩn thận, “Ta biết rồi. Tổ mẫu yên tâm, ta sẽ hảo hảo cầu phúc cho phụ thân, cha ta nhất định sẽ tỉnh lại.”

Trịnh lão phu nhân gật đầu, “Được rồi, sáng sớm đã bị các người quấy nhiễu, ta lại có chút đau đầu, đều trở về đi, ta cũng nghỉ ngơi một chút. Vợ lão Tam, người an bài Tiểu Thất ngày mai xuất phát.”

“Vâng” Lâm thị cung kính thưa.

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 3

Lâm thị thấy nữ nhi cúi gằm đầu, một bộ “Ta sai rồi”, dù muốn trách cứ thế nào cũng không thể nói ra miệng, bà hơi than thở nhẹ một tiếng, vò vò mái tóc hơi có vẻ mất trật tự của nữ nhi, “Người nha, mau trở về phòng dọn dẹp một chút, sáng mai ta để Trịnh Đồng đưa người.”

Tiểu Thất gật đầu, “Ta biết rồi. Mẫu thân, ngài ở nhà phải chiếu cố thật tốt cho phụ thân, đừng để ý đến những người kia.”

Thấy nàng nghiêm trang, Lâm thị nhin không được bật cười: “Người ngược lại dặn dò ta. Ta sao lại không biết nên làm thế nào, chỉ có người nha đầu này mới có thể cùng bọn họ cứng đối cứng. Người nghe lời, đi chuẩn bị đi. Bên ngoài, ta không thể bên cạnh người, người càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, sửa lại tính tình táo bạo kia của người. Lần này nếu không phải Trung Dũng vương gia đến, sợ là người sẽ bị thua thiệt.”

Tiểu Thất kinh ngạc nói: “Đi An Hoa Tự là đề nghị của Trung Dũng vương gia?”

Lâm thị ôn nhu cười: “Ừ. Vương gia tới cực kỳ đúng lúc, ta nghe nói người bị lão phu nhân gọi đi đang muốn đi qua, chỉ thấy vương gia đến, ông ấy thấy ta lo lắng, hỏi chuyện đã xảy ra, thuận tiện giúp chuyện này. Mặc dù người một tiểu cô nương một thân một mình đi An Hoa Tự cầu phúc có chút không ổn, nhưng đi cầu phúc vẫn hơn lưu trong phủ. Như vậy cũng có thể cho người ổn định tâm tình.”

Tiểu Thất cầm tay Lâm thị, tựa ở bả vai của bà, mềm yếu nói: “Mẫu thân yên tâm đi. Trong miếu tự không có Lục tử tử, ta sẽ hảo hảo sinh hoạt. Nếu như phụ thân tỉnh, mẫu thân phải sớm cho ta biết nha. A đúng rồi, còn gì nữa không nhỉ, nếu tìm được Đại Bạch, cũng phải báo cho ta nha.”

Tiểu Thất nghiêng đầu cẩn thận nghĩ, cân nhắc mình còn quên chuyện gì không.

Xem nàng như bà quản gia nhỏ, Lâm thị nhịn không được cười càng thêm lợi hại, “Được được được, mặc kệ có chuyện gì, đều thông báo người.”

Tiểu Thất nghiêm túc cẩn thận gật đầu: “Cho ta biết là được rồi.”

Lâm thị buồn cười, Tiểu Thất là lần đầu tiên một người ra cửa, Lâm thị đến cùng là có chút không yên lòng, nghĩ như vậy, nên tự mình chuẩn bị cho Tiểu Thất. Nhà mẹ đẻ bà là Diêm thành thủ phủ, đương nhiên không thiếu tiền bạc, trong mấy con dâu nhà Trịnh gia, đồ cưới của bà là nhiều nhất, cũng dư dả nhất.

Tiểu Thất tuổi còn nhỏ, không hiểu, luôn cảm thấy bọn hạ nhân kiến phong sử đà (mượn gió bẻ măng), lại không biết, mặc dù mọi người ngoài sáng không giúp bọn họ, nhưng trong tối lại lén lút giúp đỡ, đối với tam phòng có nhiều chiếu cố, ai lại từ chối qua lại với bạc đây!

Về phần chuyện hôm nay, thật là là phát sinh quá sớm, thoáng cái liền nháo đến lão phu nhân bên kia, hộ viện đều bị lão phu nhân lưu tại trong viện, lúc này mới không có người thông báo cho bà, nếu không, chuyện tuyệt đối sẽ không phát triển như vậy. Đương nhiên, Lâm thị chắc chắn sẽ không nói cho nữ nhi biết. Tiểu Thất đơn thuần lại có chút xúc động, nói nhiều với nàng, cũng không thỏa đáng.

Nghĩ như vậy, Lâm thị bỏ thêm tiền bạc vào bọc hành lý của Tiểu Thất, đồng thời dặn dò: “Phật môn trọng địa, tiền bạc mặc dù không nhất

thiết phải dùng đến, nhưng là nên thêm hương khói, cũng không thể gián lược. Chúng ta cùng lắm là để an tâm thôi. Người hiểu không?”

Tiểu Thất gật đầu.

Lâm thị mỉm cười, “Trịnh Đồng đưa người đi sẽ trở lại, bên kia có trọng binh gác, sẽ không phải lo về vấn đề an toàn. Người yên tâm là được, nếu nói cái gì không ổn, thì là bên kia có vài vị nương nương xuất gia, người cách xa một chút. Với tính tình của người, nháo không tốt thì đắc tội với người, cũng không trách tổ mẫu người hết lần này đến lần khác dạn dò.”

Tiểu Thất ôm đầu: “Mẫu thân nói thật dong dài!”

Lâm thị liếc nàng một cái, vì nàng sửa sang lại quần áo, “Ta có thể không lo lắng người sao! Ở nhà thì gây gỗ với người ta, ra cửa còn không biết gây ra trò gian gì.”

Tiểu Thất xin lỗi vò đầu...

... ..

Hôm sau.

Theo xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, Tiểu Thất từ bên trong thò đầu ra không ngừng nhìn quanh, Lâm thị phất tay, trên mặt luôn nở nụ cười.

Bóng người càng ngày càng nhỏ, cho đến khi đã hoàn toàn không còn nhìn thấy, Tiểu Thất rúc đầu vào, lầm bầm: “Đây là ta lần đầu tiên một người ra cửa. Kỳ thật, trong lòng ta là có chút thấp thỏm.”

Nha hoàn Tiểu Đào xì một cái bật cười: “Tiểu thư, không tính ta sao!”

Tiểu Thất chống cằm, sảng giọng: “Người nhật xương trong trứng gà sao? Ta chỉ là không có đi theo cha mẹ.” Ngừng một cái, nàng chu môi: “Cũng không có Đại Bạch.”

Trong xe ngựa nhất thời yên tĩnh trở lại, cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe tiếng vó ngựa ngừng lại, Trịnh Đồng chịu trách nhiệm hộ tống bẩm: “Khởi bẩm Thất tiểu thư, đã đến An Hoa Tự.”

An Hoa Tự không tính lớn, nhưng lại rất đặc biệt, nó đặc biệt là vì, những phi tử không có con cái của tiên hoàng đều đến đây xuất gia, chính là bởi vậy, An Hoa Tự được trọng binh trông coi. Mà cũng bởi vậy thanh danh An Hoa Tự lan truyền khắp nơi. Đương nhiên, không phải là người người có thể ở tại An Hoa Tự, Tiểu Thất lần này có thể tới, đều là nhờ Trung Dũng vương gia.

Tĩnh Âm sư thái sớm đã chờ ở cửa, thấy Tiểu Thất đến, dẫn nàng đến hậu viện, Tiểu Thất quy củ, hiển lộ phong độ tiểu thư thế gia. Mặc dù nàng ở nhà là một cô nương bướng bỉnh, nhưng ra khỏi cửa, đại biểu chính là Trịnh phủ, đương nhiên phải cẩn thận thủ lễ.

“Trịnh tiểu thư ở tại sân nhỏ này, An Hoa Tự ban ngày khách hành hương nhiều, nếu như tiểu thư yêu thích yên tĩnh, thì chạng vạng có thể đến đại điện cầu phúc. Ba bữa cơm sẽ có tiểu ni tới đây đưa món ăn chay, tiểu thư không cần lo lắng. An Hoa Tự không được lén lút nhóm lửa, càng thêm không đồng ý ăn mặn, điểm này tiểu thư phải nhớ cho kỹ.” An Hoa Tự đương nhiên có một chút quy củ của mình, Tĩnh Âm sư thái báo cho Tiểu Thất, sau đó mỉm cười rời đi.

Chờ sư thái rời đi, Tiểu Thất vào phòng, gian phòng kia cũng không phức tạp, chỉ một vào một ra, trong phòng cũng không quá mức bài trí, chỉ đơn giản giường chiếu bàn ghế, thậm chí ngay cả một cái gương cũng không có. Có lẽ là bài trí quá mức đơn giản, vốn là gian phòng không lớn lại có chút trống trải.

Tiểu Đào động tác nhanh nhẹn, không lâu lắm, gian phòng kia đã có chút cảm giác khuê phòng của nữ tử.

Thu thập xong xuôi, Tiểu Đào nói: “Phòng ở nhỏ cũng có chỗ tốt, nếu như trong phủ, làm sao có thể mau như vậy.”

Tiểu Thất nở nụ cười, “Được rồi, giống như ở trong phủ, ta ở nội thất, người ở ngoại thất, có chuyện gì ta sẽ gọi người. Ngày thường không có đại sự gì, ta đi đại diện niệm kinh, người lưu trong phòng là được”

Tiểu Đào gật đầu: “Ta có thể đi phòng bếp giúp sư thái nấu cơm. Như vậy đến lúc đó có thể trực tiếp mang về, cũng không cần bọn họ chạy tới đưa, rất thuận tiện!”

Tiểu Thất cũng không thêm để ý những chi tiết này, cười gật đầu.

Có lẽ là lần đầu tiên rời nhà, tự mình sống độc lập, Tiểu Thất đúng là thoáng cái có chút luống cuống, cụ thể phải làm gì, nàng một chút cũng không biết. Giống như con ruồi không đầu, xoay hai vòng bên trong bên ngoài, nàng rốt cục ngồi xuống.

Thường ngày nàng tay chân luống cuống hay là có tâm sự, cũng sẽ cùng Đại Bạch nói nói. Nhưng là bây giờ Đại Bạch không thấy, nàng tìm hồi lâu, cũng khóc mấy lần, nhưng là Đại Bạch vẫn như cũ không có xuất hiện.

Nàng thường xuyên nghĩ, Đại Bạch đến tột cùng đi nơi nào, nhưng lại không thể nào biết được.

Mất đi là bằng hữu quan trọng nhất, Tiểu Thất khổ sở căn căn môi, nàng đứng lên, dặn dò: “Ta đi đại diện tiền viện cầu phúc. Người cũng xem mọi nơi một chút, làm quen hoàn cảnh một chút.”

Tiểu Đào đồng ý.

An Hoa Tự bố cục đơn giản, là một đại viện vuông vức, mà mấy sân nhỏ bên trong cũng đều hết sức quy củ, mặc dù Tiểu Thất là lần đầu tiên đi, tuy nhiên cũng không sợ đi nhầm, nàng đi vào tiền viện.

Hiện thời đã là buổi chiều, dân gian có chút chú ý, nói là buổi chiều không bán phật, bởi vậy trong điện cũng không có ngoại nhân nào, một vài sư thái đang tụng kinh.

Cũng không có người hỏi đến nàng, Tiểu Thất cũng không kinh nhiều người ngoài, học bộ dáng của bọn họ quỳ xuống, lẳng lặng đi theo tụng kinh.

Thật sự có thể bình phục tâm thần, dần dần, Tiểu Thất vứt bỏ tạp niệm cùng không nở trong lòng, bình phục lại. Thời gian trôi qua cực nhanh, chờ tụng kinh kết thúc, thế nhưng mặt trời đã lặn phía tây, vài vị sư thái đứng dậy gật đầu chào lẫn nhau rời đi, Tiểu Thất cũng là như thế.

Mặt trời chiều ngã về tây, bầu trời một mảnh nhàn nhạt vàng óng ánh, Tiểu Thất cân nhắc: Nếu như đêm nay có thể ăn trứng vịt muối thì tốt rồi. Màu của bầu trời, giống như lòng đỏ trứng muối vậy!

Ách, đương nhiên, đây là nàng suy nghĩ nhiều, cười một tiếng, Tiểu Thất nhẹ nhàng hướng về sân nhỏ của mình.

“Ăng!” Một tiếng nho nhỏ truyền đến.

Tiểu Thất lập tức ngây dại, nàng dừng bước lại, đứng tại nguyên chỗ, dựng lỗ tai lên.

“Ăng ăng.”

Khẳng định là tiếng chó sủa, Tiểu Thất lập tức kích động, không biết tại sao, nàng thoáng cái liền nghĩ đến Đại Bạch. Nàng đi theo tiếng chó sủa,



rất nhanh thì tìm đến bụi cỏ trong góc tường, trong bụi cỏ phát ra tiếng ư ử nhẹ nhàng, tiếp theo lại là một tiếng chó sủa: “Ăng ăng!”

Tiểu Thất khó nén kích động, lập tức lay mở bụi cỏ, “Đại Bạch, người đi đâu...” Không đợi nói xong, Tiểu Thất ngây dại.

Làm gì có Đại Bạch, ngồi chồm hồm ở trong góc ăng ăng kêu, rõ ràng là một nam hài tử, bằng tuổi nàng. Hắn ngồi chồm hồm trong góc, đối với nàng ”Ăng” một tiếng, dáng vẻ khá là vui vẻ.

Tiểu Thất: “...”

“Ăng ăng, ăng ăng ăng!” Nam hài tiếp tục học chó sủa.

Tiểu Thất cố gắng bình phục tâm tình, nàng trừng mắt nam hài, nam hài dùng cả tay chân tiến đến bên người nàng, dùng mặt cọ làn váy của nàng, “Gâu gâu gâu! Ăng ư ~ “

Tiểu Thất nhanh chóng né tránh, nàng gắt gao nhìn chăm chăm nam hài, hỏi: “Người là ai, tại sao phải học chó sủa. Đừng tưởng rằng giả chó thì ta tốt tính. Ta cho người biết, ta cũng không phải là dễ trêu.”

Mắt to đen nhánh của nam hài cũng chăm chú nhìn chăm chăm Tiểu Thất, hắn tội nghiệp “Ăng ư ~” một tiếng, co rúc bên chân Tiểu Thất, một thân bạch y bởi vì những động tác này, cọ vô cùng bẩn thỉu, dù là như thế, hắn vẫn cúi đầu ư ử.

Không biết tại sao, Tiểu Thất cảm thấy, trong đôi mắt đen nhánh của nam hài này, tràn đầy quen thuộc cùng khẩn cầu.

Nàng cao thấp quan sát hắn, kinh ngạc phát hiện, cạnh gáy của hắn, có một vết thương nhàn nhạt, Tiểu Thất lập tức ngây dại!

# ĂNG, ẮNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 4

Tiểu Thất nhớ rõ đó là lúc Đại Bạch vẫn còn là tiểu Bạch, nó hết sức hoạt bát, cả ngày chạy lung tung, có một lần bị thương ở cổ, là nàng băng bó cho nó, tuổi ngày càng lớn, vết thương của Đại Bạch cũng từ từ phai nhạt, chính là như vậy, chính là hình dáng như vậy.

Tiểu Thất cũng không biết tại sao, nàng đột nhiên liền nghĩ đến Đại Bạch, giống như, giống như nam hài này chính là Đại Bạch. Có lẽ là bởi vì ánh mắt của hắn, có lẽ là bởi vì cảm giác quen thuộc, có lẽ là bởi vì tiếng chó sủa của hắn, có lẽ là bởi vì thói quen của hắn giống như Đại Bạch, vết thương cũng giống nhau...

“Ăng ư ~ “Nam hài nịnh nọt lại cọ váy Tiểu Thất, Tiểu Thất phát giác, ngay trong nháy mắt lúc nàng thất thần, hắn lại nhích lại gần, nàng cắn cắn môi, hỏi: “Người là... Người là Đại Bạch sao?”

Hỏi xong Tiểu Thất mới hối hận, người tại sao có thể là chó đây! Nàng nhất định là quá nhớ Đại Bạch!

Tiểu Thất ảo não, nhưng nam hài lại khoan khoái le lưỡi một cái, mặt mày đều là cười: “Ăng ắng!” Bộ dạng vui vẻ dường như là khẳng định.

Tiểu Thất kinh ngạc nhìn nam hài, nàng cố gắng bình tĩnh tâm tình của mình, nhìn chung quanh một chút, thấy bốn bề vắng lặng, Tiểu Thất ngồi chồm hồm xuống, như tên trộm đem nam hài kéo qua một bên, nam hài

càng vui vẻ hơn le lưỡi, tùy ý nàng kéo đi. Không biết sao, Tiểu Thất có một loại ảo giác, giống như nếu có cái đuôi, hẳn sẽ đung đưa theo.

Đợi đến góc, bốn bề vắng lặng, Tiểu Thất lần nữa chăm chú hỏi: “Ta hỏi người, nếu như ta nói là sự thật, người liền kêu hai tiếng, nếu như ta nói sai, người kêu ba lượt. Nếu như người đồng ý, bây giờ kêu một lần.”

“Ăng” nam hài gọi một tiếng, ôm lấy bấp đùi Tiểu Thất, Tiểu Thất dùng sức giãy giụa, nhưng lại tránh thoát không ra. Chỉ là giãy giụa được một nửa, nàng dừng lại động tác, “Người kêu ăng, người thật sự kêu ăng?”

Nam hài cười càng thêm sáng lạn: “Ăng!”

Tiểu Thất hít sâu, dùng sức hít sâu, hồ nghi hỏi: “Người sẽ không phải là chỉ biết kêu một tiếng ăng đi, như vậy, ta hiện tại hỏi người, người... Không phải là Đại Bạch.”

Nam hài cô đơn rũ đầu, “Gâu gâu gâu!”

Tiểu Thất kinh ngạc, tiếp tục truy vấn: “Vậy, người là Đại Bạch!”

“Ăng ăng!” Ngẩng đầu sáng lạn cười.

Thấy hẳn kêu chuẩn xác rõ ràng, Tiểu Thất ấn lấy ngực, cảm thấy chuyện vượt quá tưởng tượng của nàng. Này này này, này giữa ban ngày, nàng ngẩng đầu, được rồi, mặt trời đã lặn.

Nhưng mà, nhưng mà Đại Bạch là chó a, làm sao có thể thành một người đây!

Tiểu Thất cảm thấy, thật sự là quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Nàng bứt tóc, tiếp tục hỏi: “Nếu như người là Đại Bạch, vậy người nói cho ta biết, vết thương trên cổ người, là mấy năm trước bị? Nếu là mấy năm trước, người liền kêu vài tiếng.”

“Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu.” Nam hài đặc ý loanh quanh. Chỉ là, chỉ là người này loanh quanh có chút đặc biệt, hẳn không cao hứng giống như người bình thường, mà là tay chân chống xuống đất, dùng sức lắc lư cái mông, thỉnh thoảng , còn nịnh nọt cọ váy Tiểu Thất, bộ dáng như vậy rõ ràng chính là giống như Đại Bạch.

Ách, mặc dù cử chỉ này giống như Đại Bạch, nhưng Tiểu Thất vẫn cảm thấy, một nam hài làm động tác như vậy, hình ảnh quá đẹp, nàng không dám nhìn.

Tiểu Thất vốn đã cảm thấy hẳn là Đại Bạch, tình hình như vậy, càng làm cho nàng tin tưởng phán đoán của mình, miệng vết thương của Đại Bạch, không phải là sáu năm trước bị sao. Điểm này hẳn cũng không có đáp sai, hơn nữa một người đang yên đang lành, không cần thiết ăng ăng không ngừng a!

A đúng rồi, Đại Bạch là một con chó đực, Tiểu Thất xúc động liền muốn nắm chân của hắn xem rõ ngọn ngành, chỉ là chưa kịp động, nàng kịp phản ứng lại. Ách... Cái kia, hắn bây giờ là nam hài, không thể như vậy được!

Gãi gãi đầu, nàng lần nữa nói: “Vậy bây giờ, ta hỏi ngươi, ta ghét nhất người nào, ta viết ra tên vài người dưới mặt đất, ngươi biết là người nào, thì đứng bên người đó. Nghe rõ chưa?”

“Ăng!”

Tiểu Thất tìm một cành cây, dưới mặt đất viết ra tên vài người, viết xong, nói: “Được rồi, ngươi lên đi.”

Nam hài “Ăng ư” một tiếng, cái nào cũng không đi, núp ở cạnh chân nàng, Tiểu Thất đẩy hắn: “Ngươi đi a!”

Hắn vẫn là bất động, nhìn tên vài người, cúi đầu “Ăng ư”.

Tiểu Thất nhíu mày, chần chờ một chút, nàng viết thêm tên một người trên mặt đất, cuối cùng vừa viết xong, hần liền khoan khoái nhảy lên, tung tăng như chim sẻ!

Tiểu Thất nhìn ba chữ “Tiểu thế tử” dưới đất, yên lặng rơi hắc tuyến.

Người người đều cho rằng nàng ghét nhất chính là Lục tỷ tỷ Tĩnh Xu, nhưng trên thực tế, mặc dù nàng không nói, nhưng là ghét nhất, chính là tiểu thế tử. Tiểu thế tử tên quý đáng ghét hại cha nàng, nhưng nàng không thể nói, ngoại trừ người thân cận mình, người khác nàng đều giả vờ. Mà mẹ nàng cùng Tiểu Đào chắc là sẽ không đem chuyện này nói ra. Như vậy duy nhất biết, cũng chỉ có Đại Bạch thường xuyên nghe nàng oán hận.

Nghĩ như vậy, nàng đi đến bên nam hài, chần chờ một chút, hỏi: “Đại Bạch, người thật sự là Đại Bạch?”

“Ăng ăng!” Nam hài úy úy khuất khuất nắm tay Tiểu Thất, dán sát mặt ở trên tay của nàng.

Tiểu Thất kích động ôm lấy nam hài, nàng khóc thút thít: “Đại Bạch, người thật sự là Đại Bạch! Người vì sao biến thành như vậy a! Người vì sao biến thành như vậy a! Quá khó coi!”

Tiểu Thất không ngừng lăm bẫm, nam hài mím môi, không biết như thế nào cho phải.

Tiểu Thất cho tới bây giờ vẫn không tin Đại Bạch thật đã chết rồi, nàng vẫn luôn cảm thấy, Đại Bạch nhất định là còn sống, mà trên thực tế, Đại Bạch thật sự còn sống, nhưng đang yên đang lành, hần làm sao lại biến thành một người a, còn là một người nam nhân!

Nghĩ như vậy, nàng càng khổ sở: “Người vì sao biến thành như vậy a. Đại Bạch đáng thương của ta. Ô ô!”

“Ăng ư ~” bị Tiểu Thất ôm vào trong ngực, nam hài cọ nàng, đem đầu khoác lên vai của nàng, hết sức đáng thương.

Tiểu Thất chọc chọc mặt của nam hài, nói: “Được rồi Đại Bạch, chúng ta không thể ở chỗ này, miễn cho bị người trông thấy. Đi, ta dẫn người trở về phòng, ta phải giấu người trước. Nếu không bị người khác nhìn thấy, biết rõ người không phải là người, mà là một con chó. Sẽ coi người như yêu nghiệt mà thiêu người a.”

Nghĩ đến tình hình đáng sợ này, Tiểu Thất quyết định thật nhanh đứng lên, nam hài tay chân chống xuống đất, tung tăng như chim sẻ lác lư cái mông, cao hứng cực kỳ.

Tiểu Thất kéo hẳn đứng lên: “Người đứng vững, đúng, chính là như vậy.”

Chờ nam hài đứng lên, Tiểu Thất mới phát hiện, người này cao hơn nàng một cái đầu, Tiểu Thất quỳnh lên, lại tinh tế nhìn hẳn, tuổi của hẳn cũng xấp xỉ với mình, thân hình hơi gầy, mặc dù trên người vô cùng bẩn thỉu, trên mặt cũng xám xịt, nhưng là lông mày như mực vẽ, hai mắt sáng ngời, môi hồng răng trắng, mặt mày như ngọc. Nếu như nói một người nam tử trưởng thành có dáng dấp như vậy, này thật đáng xưng tụng là hảo dung nhan.

Ngoại nhân đều tung tin đồn, tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ là mỹ nam tử như ngọc, nhưng Tiểu Thất cảm thấy, nếu như để cho Đại Bạch đi so, nhất định là tăng thêm một bậc. Hẳn xinh đẹp quả thực không giống người thường.

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc so sánh, nam hài cũng không cần so sánh, Đại Bạch càng không cần, trốn đi mới là đứng đắn.

“Người học bộ dáng của ta, không cần lấy tay chống xuống đất, cứ như vậy, đúng rồi, từ từ đi, chúng ta trở về phòng, về sau người phải đi

đường giống như ta vậy, không thể tay chân cùng dùng. Biết không? Như vậy tối thiểu sẽ không dọa người. A đúng rồi, người cũng không cần mở miệng, ăng ăng, ăng ư, những thứ này hết thảy đều không thể kêu, chỉ có thể kêu với ta, biết chưa?” Tiểu Thất nghiêm túc cẩn thận dặn dò. Nàng cảm thấy, giống như trở lại lúc Đại Bạch còn nhỏ vậy!

Nam hài “Ăng” một tiếng, lắc lư lắc lư sau lưng Tiểu Thất, Tiểu Thất nâng trán: “Người đi giống như ta vậy, giống như ta vậy đi. Đừng lắc lư, đúng rồi, từ từ đi, khó chịu. Vặn gãy eo, sao lại giống Nhị bá mẫu của ta như vậy, đi một bước, uốn éo ba cái. Tư thế đi đường này, thật sự là giống Nhị bá mẫu như đúc. Thiệt là, cái tốt không học xấu học. Người nói người một con chó đực, sao không học cha ta a. Lại đi học Nhị bá mẫu, thật là phiền chết.”

Nam hài đại khái là nghe hiểu, hơi bình thường một chút, nhưng nhìn hẳn dùng cả tay và chân, Tiểu Thất cũng bất chấp, lôi kéo hẳn đi mau vài bước: “Ta đi ra ngoài được một lúc, cũng không biết Tiểu Đào đã về chưa. Chúng ta phải nhanh lên, người một đại nam nhân, cũng không thể ở chỗ này xuất hiện. Ông trời của ta, người nói người vì sao không biến thành con gái, ta còn có thể nói người là nha hoàn của ta, chỉ cần không mở miệng thì tốt rồi. Biến thành nam hài, thật sự là không tốt nha! Ai ai, người là chó đực, biến thành nam hài cũng là bình thường ... Đúng, bình thường...”

Tiểu Thất lảm nhảm, thấy nàng như vậy, nam hài vẫn tung tăng như chim sẻ.

Tiểu Thất vừa quay đầu lại trông thấy hẳn ngây ngô cười, nàng vỗ trán của hẳn, nói: “Ngốc cậu!”

“Ăng ư ~” đại nam hài dùng sức cúi đầu cọ Tiểu Thất, vốn là so Tiểu Thất lớn hơn nhiều, đã như thế, trông càng buồn cười. Tiểu Thất lại vỗ hẳn, thấy hẳn đang hoảng. Bản thân dáo dác nhìn quanh mọi nơi, xác nhận an toàn, lôi kéo hẳn nhanh chóng vọt tới tiểu viện của mình.

Lôi kéo nam hài nhanh chóng vào nhà, không đợi thở dốc, chỉ thấy Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nàng.

“Tiểu tiểu tiểu tiểu thư... Tiểu thư, ngài, ngài tại sao lại lôi kéo, lôi kéo một người nam nhân a!” Tiểu Đào nói lắp. Nàng ta nhìn chăm chăm hai người nắm tay cùng một chỗ, cảm giác mình nhất định là xuất hiện ảo giác, nhất định là như vậy.

Tiểu Thất vội vàng đóng kỹ cửa, nghiêm túc nói: “Đây là Đại Bạch!”

Tiểu Đào kinh ngạc: “Cái gì cái gì cái gì cái gì... Cái gì! Đại Đại Bạch?” Nếu như nàng ta nhớ không lầm, Đại Bạch là một con chó đi? Này nhìn lên nhìn xuống, cũng không phải a!

Đại Bạch lắc lư lắc lư, nhảy đến bên cạnh Tiểu Đào, hãnh cười tùm tùm, “Ặng”!

Tiểu Đào... Ầm, ngã xuống đất không dậy nổi ..



# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 5

Chờ Tiểu Đào bình tĩnh tĩnh lại, thì thấy tiểu thư nhà mình cùng thiếu niên xa lạ kia một bên trái, một bên phải, giống như đồng nam đồng nữ, hai người trơ mắt nhìn nàng.

Tiểu Thất thấy nàng ta tỉnh, yên lòng, đỡ Tiểu Đào lên, giải thích một phen.

Người thành câu, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Đào hồ nghi cao thấp quan sát “Đại Bạch”, thấy hần vô hại cười, giống như một tiểu thiên chân.

Nàng ta run rẩy ngón tay: “Người thật sự là Đại Bạch?”

“Gâu!” Thiếu niên lắc lư cái mông.

Tiểu Đào che mặt.

Tiểu Thất cảm thấy, nàng dường như trông thấy sau lưng thiếu niên có một cái đuôi ẩn hình lắc tới lắc lui... Xinh đẹp thì có xinh đẹp, chỉ là, hình tượng này thật sự là... Thật sự là có chút quý dị. Tiểu Thất giữ chặt Đại Bạch, ý vị sâu xa nói: “Ta biết không có cái đuôi, người không có cách vậy. Nhưng mà, người không thể tùy tiện lắc lư cái mông như vậy, thật sự là quá khó nhìn. Nên biết, người bây giờ là biến thành hình người a. Đã không phải là bộ dáng trước kia, hiểu chưa?”

Đại Bạch cúi đầu “Gâu” một tiếng, nhu thuận ghé vào bên cạnh nàng, cười tủm tỉm ngửa đầu nhìn nàng.

Tiểu Thất sờ sờ đầu của hắn, “Đại Bạch” khoái hoạt nhe răng, thật sự là cười vui vẻ, thấy Tiểu Đào vẫn còn bán tín bán nghi. Tiểu Thất hỏi: “Tiểu Đào tử buổi tối đi nhà xí mấy lần? Đi mấy lần, thì kêu mấy tiếng.”

“Gâu gâu gâu ăng”, Đại Bạch dương dương đắc ý, hắn híp mắt nhìn Tiểu Đào, bộ dáng kia phảng phất như muốn nói “Xem đi, ta cũng biết!”

Tiểu Đào kinh ngạc một hồi, giữ chặt tiểu thư nhà mình: “Hắn thật đúng là biết rõ a! Trời ạ, dạo này, cầu thật có thể biến thành người?”

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, cảm thấy kỳ thật cũng không có gì không thể, lúc trước bọn họ xem qua họa bản, trong họa, không phải là có nữ tử xinh đẹp hóa thành hồ ly tinh sao?

“Vậy người xem, hắn đẹp như vậy, sẽ là người bình thường sao?”

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nghiêm túc lắc đầu: “Đẹp mắt đều là hồ ly tinh, trời ơi, cầu biến thành người còn đẹp mắt như vậy, vậy hồ ly tinh sẽ tuyệt sắc cỡ nào a!”

Tiểu Thất gật đầu, “Còn phải nói!”

Chủ tớ càng trao đổi càng cảm thấy, thiếu niên này tất nhiên là Đại Bạch không thể nghi ngờ.

Tiểu Thất cảm thấy, nàng thật lâu cũng không sống vui vẻ được như vậy. Phụ thân hôn mê hơn một năm, bên người nàng cũng không có chuyện gì vui vẻ. “Bạn tốt” gán bó làm bạn là Đại Bạch còn vô duyên vô cớ biến mất, điều này làm cho tâm tình nàng càng kém. Mặc dù hết lần này đến lần khác nói không có vấn đề, nhưng là sâu trong nội tâm, nàng vẫn hết sức lo lắng. Mặc dù không biết Đại Bạch tại sao phải biến thành một thiếu niên

mười bốn mười lăm tuổi, nhưng là nàng cảm thấy, mặc kệ biến thành bộ dáng gì, hẳn đều là Đại Bạch của nàng, chỉ cần hẳn còn sống, cái gì cũng tốt.

Chỉ cần nghĩ biện pháp, biết đâu có thể biến trở lại (thành chó).

Nghĩ như vậy, Tiểu Thất cảm thấy, nếu như ba người nàng, ách, không, là hai người một chó, nàng là người thông minh nhất, nàng nên nghĩ nhiều hơn.

Xoay người, nàng giữ chặt Đại Bạch, hỏi: “Người sao lại tới đây?”

Mắt đen sáng long lanh của thiếu niên nhìn nàng, “U” một tiếng, khó hiểu.

Tiểu Thất vỗ đầu, “Ta sao cũng ngớ ngẩn rồi, người là chó, sẽ biết cái gì a! Từ từ nghĩ biện pháp đi.” Vừa dứt lời, liền nghe tiếng “ùng ục ùng ục” truyền đến.

Thiếu niên nhe răng le lưỡi.

Mặc dù biết hẳn không phải là một nam hài tử, mà là một con chó, nhưng là Tiểu Thất thấy hẳn le lưỡi như vậy, vẫn mất tự nhiên đỏ mặt lên. Ngoại trừ thân nhân nhà mình, nàng kỳ thật chưa có tiếp xúc qua nam nhân nào. Mà ngay cả tiểu thế tử nàng cả ngày chửi bới, nàng kỳ thật cũng chưa từng gặp qua người này.

“Cái kia, người đói bụng rồi.” Sau khi hỏi xong, Tiểu Thất lại cảm giác mình hỏi lời này dư thừa, nàng cười cười, dặn dò Tiểu Đào: “Sắc trời cũng không sớm. Đừng nói là Đại Bạch, ta cũng đói bụng đây. Người đi phòng bếp lấy chút ít cái ăn. Trấn định một chút, phải giống như lúc có Đại Bạch, ngàn vạn đừng để người nhìn ra không thỏa đáng.”

Tiểu Đào thừa phải, dè dặt ra cửa. Xem ra, nàng ta cũng là tin thiếu niên này chính là Đại Bạch, buổi tối nàng ta đi nhà xí mấy lần cũng biết, này rõ ràng chính là Đại Bạch nha! Nếu không ai sẽ biết đây! Sẽ không có người cả ngày không có chuyện gì trốn trên nóc phòng bọn họ nhìn chăm chăm các nàng đi?

Nghĩ như vậy, Tiểu Đào cũng không trì hoãn, lập tức liền ra cửa, như hôm nay đã tối muộn như vậy, thường ngày lúc này, cũng đã dùng qua bữa tối.

Tiểu Đào rời đi, bên trong nhà này chỉ còn Tiểu Thất và Đại Bạch hai người.

Tiểu Thất biết rõ, hiện tại đã là giờ Tuất (19h). Thật đúng là không còn sớm, nàng nhìn nhìn bốn phía, thấy góc rửa tay gian ngoài trên kệ có một chậu nước, nhìn lại Đại Bạch vô cùng bồn chồn, Tiểu Thất đứng dậy giặt khăn lông. Thiếu niên tha thiết mong chờ động tác của nàng, ngồi đàng hoàng ở một bên, tựa hồ rất muốn tới đây, nhưng lại có chút lo lắng.

Tiểu Thất chủ động khoát tay, thiếu niên lập tức tung tăng như chim sẻ nhảy đến trước mặt Tiểu Thất, Tiểu Thất kéo hẳn đến trên ghế dựa, nghiêm túc vì hắn lau mặt, lau sạch bụi bẩn, Đại Bạch quả thật là nam hài môi hồng răng trắng. Có lẽ là sau khi sạch sẽ nên cực kỳ vui vẻ, thiếu niên lắc lư chân của mình, cười tủm tỉm “Ặng ư” một tiếng.

“Như vậy mới đúng a!” Tiểu Thất rất hài lòng với thành quả của mình, vui rạo rức nhìn trên nhìn dưới, khi ánh mắt rơi xuống trên quần áo hắn, nàng khẽ nhíu nhíu mày, thật sự là quá bẩn rồi. Bên người nàng đương nhiên không có y phục của nam nhân, nghĩ như vậy, nàng âm thầm nhắc nhở chính mình, ngày mai bắt Tiểu Đào chuẩn bị. Nhìn lại Đại Bạch, hắn đang kéo kéo áo, ngốc hề hề.

A đúng rồi. Hắn vẫn luôn dùng cả tay chân, tay này cũng không sạch sẽ. Nàng đưa tay, “Đại Bạch, tay tay!”

Thiếu niên lập tức đưa tay ra ngoài, Tiểu Thất bóp tay của hắn tỉ mỉ vì hắn lau, tay của hắn lớn hơn nàng rất nhiều, ngón tay thon dài, đợi lau sạch sẽ, chỉ thấy tay của hắn trắng nõn, bàn tay có một lớp kén mỏng.

Nàng có chút kỳ quái lắm bầm lâu bầu: “Tay của người tại sao có thể có cái kén đây?” Nói xong lại tự bưng tỉnh đại ngộ, “Đúng rồi, người vốn là nên có vết chai, vốn dĩ trên móng vuốt của người có đệm thịt nhỏ nha. Hiện tại người biến thành người, đệm thịt liền biến thành cái kén a!”

Chờ Tiểu Thất thu thập thiếu niên xong xuôi, Tiểu Đào cũng bưng thức ăn trở lại, Đại Bạch “U” một tiếng liền xông tới, đầu trực tiếp cắm vào trong bát. Tiểu Thất vội vàng ngăn cản hắn, “Không được! Đại Bạch không được! Sao có thể ăn như vậy. Hiện tại người là người, mặc dù không nói chuyện, người cũng phải bắt chước giống như chúng ta ăn cơm. Ngồi xuống.”

Thiếu niên liếc Tiểu Thất một cái, ủy ủy khuất khuất ngồi xuống, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm chén cơm, bĩu môi.

Tiểu Đào tiếp tục lo lắng trùng trùng, nàng ta nhìn thiếu niên, thở dài nói: ”Tiểu thư, ngài nói này có thể làm sao a, hắn ngốc như vậy. Một khi bị người phát hiện làm sao bây giờ? Còn gì nữa không! Di di, đúng nha, hắn sao lại sạch sẽ như vậy. Tiểu thư, ngài như thế nào tự động thủ a, về sau chuyện như vậy, dặn dò nô tỳ là được! Trước kia đều là ta tắm rửa cho hắn!”

Thiếu niên ghét bỏ liếc nàng ta một cái, “Ặng ư” một tiếng, rúc vào bên cạnh Tiểu Thất. Tiểu Thất “Khanh khách” nở nụ cười, nàng hất cằm nói: “Sao ta lại thấy, hắn hiện tại giống như không muốn cho người giúp hắn.”

Tiểu Đào mắt tròn trắng, hăn không muốn, chính mình cũng không muốn đây!

Dù nói thế nào, hăn cũng là nam nhân nha, mình mới không cần... Đợi chút! Ngón tay Tiểu Đào run rẩy chỉ hướng thiếu niên, “Tiểu tiểu tiểu thư, ta không thể giúp hăn, ngài cũng không thể a. Ngài là thiên kim. Hăn, hăn...” Tiểu Đào không biết rõ mình nên nói cái gì cho phải.

Tiểu Thất bưng tỉnh phản ứng lại, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Đại Bạch, Đại Bạch vô tội lại nịnh nọt cười, “Ặng ư” quay đầu nhìn về phía cái ăn.

Tiểu Thất: “Coi như quên đi, ăn cơm trước.”

Chỉ là bữa cơm này, ăn thật là không quá thuận lợi, mặc dù cái muống dùng tốt hơn so với dưa, nhưng đối với Đại Bạch mà nói, vẫn có vẻ phức tạp vài phần. Hăn ngậy ngốc ăn rất buồn cười, dù là như thế, hăn vẫn ăn rất nghiêm túc. Tiểu Thất cảm thấy, hăn thật đúng là đói bụng lắm, cũng không biết Đại Bạch mấy ngày nay có phải hay không đều chưa ăn cơm.

Ách... Đợi chút! Cẩu là ăn c\*! Hăn sẽ không phải...

Tiểu Thất ánh mắt trở nên tế nhị, mặc dù Đại Bạch từ nhỏ ngay tại bên người nàng, được nuôi nấng vô cùng tốt. Nhưng không phải có câu tục ngữ sao? Cẩu không đối được ăn c\*. Ai biết hăn những ngày này cực đói, có hay không ăn thứ “Không nên ăn gì đó“. Nghĩ như vậy, lại thấy hăn dùng cái muống xúc qua món ăn, Tiểu Thất lập tức không còn cảm giác muốn ăn...

Tiểu Thất dùng chiếc đũa đâm thức ăn, suy nghĩ không ngừng bay loạn, ánh mắt càng thêm liếc tới liếc lui, Đại Bạch không hiểu nhìn nàng.

Tiểu Thất lúng túng buông đũa xuống, lăm bằm: “Người mấy ngày nay không ăn c\* chứ?”

“Phốc!” Đại Bạch chính mình phun ra...

# ĂNG, ẮNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 6

Tiểu Thất thấy Đại Bạch phun cơm ra, đồng tình nói: “Hắn thật đáng thương. Không những không ăn cơm, lại còn không biết ăn cơm!”

Tiểu Đào gật đầu, thực thâm!

Trong mắt Đại Bạch tinh quang chớp lóe, lập tức cúi đầu tiếp tục ăn, ăn ăn ăn!

Đại Bạch quả nhiên là cực đói, hắn ăn sạch cơm còn dư lại của hai người, mặc dù động tác có chút khó xem, nhưng chén rồi liếm sáng láng, thập phần tốt!

Tiểu Thất nhìn hắn liếm tất cả chén đặc biệt sạch sẽ, cảm khái nói: “Người đây là đã ăn bao nhiêu khổ a! Vốn dĩ lúc ở nhà, người cũng sẽ không như vậy.”

Có điều lại nghĩ, lời nói phức tạp như thế, Đại Bạch nhất định nghe không hiểu, đây là nhất định a, người xem hắn, lúc này không phải ngây ngốc nhìn mình le lưỡi cười sao!

Lúc là Đại Bạch, hắn le lưỡi cười thì thật đáng yêu, nhưng bây giờ, cứ có chút kỳ quái. Có điều, Tiểu Thất cảm thấy, chỉ cần Đại Bạch thật tốt, những thứ này đều có thể vượt qua. Có lẽ có một ngày, Đại Bạch sẽ được nàng bồi dưỡng thành một con chó cái gì cũng biết đây!



Nên biết, lúc hấn vừa tới bên người nàng, cũng là cái gì cũng không biết a, chính mình mang theo hấn chạy quanh sân, hấn cũng từ từ quen thuộc, mặc dù hấn là cái dạng này hơi có chút lạ, nhưng là, coi như bắt đầu lại từ đầu, tiểu Bạch đến Đại Bạch nàng đã làm rất tốt, Đại Bạch đến Đại Bạch thành tinh, nàng cũng sẽ làm rất tốt.

“Trịnh Tĩnh Hào, người có thể!” Tiểu Thất động viên mình.

Nhìn nàng như vậy, Đại Bạch hồn nhiên tiếp tục le lưỡi.

Tiểu Đào bên cạnh vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Tiểu thư, Đại Bạch đột nhiên biến thành một người, thật rất kì quái!”

Tiểu Thất gật đầu, nàng cũng tràn đầy đồng cảm, nhưng vì không để cho Đại Bạch quá buồn, nàng lôi kéo tay Đại Bạch, nói lời thăm thía: “Kỳ thật người không cần tự ti. Ta sẽ nghĩ biện pháp cho người biến trở lại.” Đại Bạch cúi đầu dùng hai má cọ xát tay Tiểu Thất, Tiểu Thất cười tủm tỉm: ”Hết thầy cũng sẽ thuận thuận lợi lợi. Quan Âm nương nương sẽ phù hộ ta.”

Người xem, nàng vừa mới cầu nguyện xong, Đại Bạch đã trở lại, mặc dù bộ dáng hơi kì quái, nhưng có quan hệ gì đâu.

“Người chớ sợ!”

Đại Bạch “Àng ư” tiếp tục cọ Tiểu Thất, Tiểu Thất “Khanh khách” nở nụ cười.

Tiểu Đào ra cửa đưa hộp cơm, Tiểu Thất vượt vượt đầu Đại Bạch, “Nếu như là thường ngày, người nhất định sẽ rất muốn đi cùng. Có điều không có vấn đề gì, Tiểu Đào tỷ tỷ sẽ trở lại thật nhanh. Mặc dù nơi này có chút không tự do, nhưng cũng không có ngoại nhân, không cần lo lắng người cái dạng này bị người phát hiện. Chỉ là... Hồi phủ làm sao bây giờ đây?” Tiểu Thất chống cằm có vài phần phiền muộn.

Đại Bạch giương đôi mắt to đen nhánh nhìn Tiểu Thất, hồn nhiên cười. Hẳn tựa hồ đặc biệt yêu cười, vốn là nam hài đẹp mắt, cười như vậy, làm cho lòng người cảm thấy ấm áp!

Tiểu Thất tiếp tục vôn vê đầu Đại Bạch, Đại Bạch thật sự thích có người sờ vuốt đầu của hắn, quả nhiên là, Tiểu Thất thấy hắn híp mắt, cúi người xuống, đem đầu Đại Bạch gối trên đùi mình, tùy ý Tiểu Thất sờ đầu, hết sức thoải mái.

Đại Bạch thành thật gối trên đùi Tiểu Thất, Tiểu Thất tinh tế nhìn Đại Bạch, nhìn đủ rồi, cảm khái nói: “Người đẹp mắt như vậy, quả nhiên là làm cho người ghen tỵ! Ta nghĩ, nếu như Lục tỷ tỷ trông thấy người, tám phần sẽ chán ghét chết người. Ta biết, Lục tỷ tỷ ghét nhất người đẹp hơn nàng ta. Người xem, nàng cũng rất chán ghét ta a!” Nói xong, khanh khách nở nụ cười, kỳ thật Tiểu Thất cũng là một cô nương lạc quan yêu cười.

Đại Bạch “U” một tiếng, khoe miệng nhếch lên.

Nhìn Đại Bạch nhếch miệng, Tiểu Thất đột nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi mình rất để ý, nàng cúi đầu chăm chú nhìn chăm chăm miệng Đại Bạch, tựa hồ là đã nhận ra ánh mắt Tiểu Thất, hắn mở mắt, “Ăng ư” một tiếng.

Tiểu Thất nghiêm túc hỏi: “Đại Bạch a, người rốt cuộc có từng ăn thứ không nên ăn gì đó chưa? Tỷ như... tiện tiện (sh\*t)? Người biết cái gì là tiện tiện chứ?”

Đại Bạch “Ăng ư”, đôi mắt nhỏ vô tội nghiêng nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất giải thích không được!

Nhưng mà, chuyện này không biết rõ ràng, quả thực là cuộc sống hàng ngày bất an. Nghĩ như vậy, Tiểu Thất đẩy hắn, Đại Bạch dùng cả tay chân bò, ôm đầu gối cuộn mình ngồi dậy.

Bộ dạng ngây ngốc như vậy, rõ ràng cũng không biết cái gì là tiện tiện, phải làm sao mới ổn đây!

Tiểu Thất quả thực là muốn vò đầu bứt tai, nàng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy Đại Bạch lúc trước cũng thông minh như một đứa trẻ, hiện tại lại tăng thêm một bậc, có lẽ, mình thuyết minh một chút, hẳn sẽ hiểu!

Nghĩ như vậy, Tiểu Thất ngồi đối diện Đại Bạch, bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Thất nhìn đôi mắt đen sẫm của hắn, bên trong có bóng nàng nho nhỏ. Nàng lập tức cảm thấy giống như có chỗ nào kỳ quái, nhưng là loại cảm giác quái dị này chợt lóe lên, Tiểu Thất cũng không có bắt lấy, suy nghĩ một chút, nàng ngồi xếp bằng ngồi xong, “Hiện tại ta tới hỏi người a! Người biết người là thế nào đi ra không? Biết rõ liền ăng một tiếng, không biết thì hai tiếng.” Chuyện thật giống như trở lại lúc ban đầu, kỳ thật không phải là như vậy, Tiểu Thất chỉ là muốn xem, Đại Bạch có thể hiểu hay không.

“Ăng ăng” Đại Bạch cũng chăm chú nghiêm túc, chỉ là kêu xong, le lưỡi cười.

Tiểu Thất phồng gương mặt bánh bao nhỏ lên, nghiêm túc gật đầu: “Hào, người không biết, vậy ta tiếp tục hỏi người. Người biến thành cái dạng này, chính là khuôn mặt dễ nhìn này, mấy ngày? Biết rõ thì một tiếng, không biết thì hai tiếng a!”

“Ăng ăng” tiếp tục le lưỡi, khoan khoái lại sáng lạn cười.

Tiểu Thất cảm thấy, giống như đang hỏi một thằng ngốc!

“Hào, người cũng không biết. Như vậy, mấy ngày nay, người có ăn gì không?” Hỏi xong, nàng sít sao nhìn thẳng hắn.

“Ăng ăng”

Tiểu Thất vỗ ngực, hoàn hảo hoàn hảo, hăn mấy ngày nay chưa từng ăn cái gì, nàng cuối cùng có thể yên tâm, thiệt là, nếu quả như thật ăn c\*, vậy nàng thật sự là không biết phải làm gì cho đúng. Đại Bạch ăn c\*, nàng còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận. Nhưng là bây giờ hăn không chỉ đơn thuần là Đại Bạch a, hăn là một người sống rành rành, mặc dù chỉ biết nói “Ăng ăng” “Ăng ư”. Nhưng hăn không khác người thường mấy!

Mặc dù đã thả lỏng, chỉ chớp mắt, nàng liền lại bắt đầu đau lòng, chọt mặt Đại Bạch, nàng cắn môi nói: “Người thật là con chó khờ, đói bụng mấy ngày a! Không trách được hôm nay ăn nhiều như vậy.”

Đại Bạch le lưỡi cười.

Tiểu Thất thấy hăn vui vẻ như vậy, cũng cười theo. Chỉ là, chưa cười được bao lâu, trong chốc lát, Tiểu Thất đã hoàn toàn không cười được.

Ách, đó chính là, Đại Bạch nghỉ ngơi ở đâu bây giờ đây!

Tiểu Đào cảm thấy, so sánh với tiểu thư nhà mình, nàng ta vẫn có chút lý trí, tóm lại không thể để cho Đại Bạch ở trong phòng tiểu thư a. Lúc trước, Đại Bạch là ở tại ngoại thất, hăn có lồng chó riêng, nhưng bây giờ chuyện không đơn giản như vậy a!

Đại khái là bởi vì từng lạc đường, Đại Bạch ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng sức ôm lấy chân Tiểu Thất, không chịu buông tay, rõ ràng là muốn cùng nàng ngụ cùng một chỗ.

Nếu như là trước đây, Tiểu Thất cũng là không sao cả. Nhưng bây giờ, nghĩ đến Đại Bạch mang dáng vẻ nam hài muốn cùng nàng ở cùng một chỗ, Tiểu Thất cảm thấy, chuyện như vậy... hơi xấu hổ a!

Chuyện này thật sự là không tốt, đây là nhất định.

Mấy người mắt to trừng mắt nhỏ, cường bách Đại Bạch ở tại ngoại thất là không thể. Nhưng mà, nếu như ở tại nội thất, Tiểu Thất cảm thấy, đây tuyệt đối cũng không được!

Tiểu Thất: “Đại Bạch, người ở tại ngoại thất được hay không?”

Đại Bạch “Ăng ư ăng ư ư!” Dáng vẻ mặt hứng quá rõ ràng.

Tiểu Đào phẫn nộ, nàng ta chống nạnh nói: “Lại nói tới, ta còn là đại cô nương như hoa như ngọc chưa có lập gia đình đây. Chịu cùng người ở chung một căn phòng, đã là ta bị thua thiệt, người đồ khốn nạn này lại ghét bỏ ta, tiểu thư là cành vàng lá ngọc. Người đừng mơ tưởng cùng nàng ở chung một cái phòng, đừng mơ tưởng!”

Đại Bạch bị hung, “Ăng ư” một tiếng, nhe răng!

Tiểu Thất hì hì một tiếng liền bật cười, Tiểu Đào úy khuất nói: “Tiểu thư, ngài nhìn hẩn, ngài nhìn hẩn nhe răng với ta. Này này này... Ngài xem hẩn giống như tiểu nhân đắc thế.”

Tiểu Thất cúi đầu nhìn Đại Bạch, cảm thấy Tiểu Đào nói thật sự là một chút cũng không sai, Đại Bạch vẻ mặt dương dương đắc ý, như chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, biểu hiện thật quá mức.

Tiểu Thất khó xử: “Có thể làm sao bây giờ a!”

Có lẽ là phát giác được Tiểu Thất cũng không muốn cùng hẩn ở tại một cái phòng, hẩn cô đơn chép miệng, ánh mắt đen láy ướt nhẹp, giống như muốn khóc.

Tiểu Thất tâm thoán cái liền mềm nhũn, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không để hẩn và ta ngụ cùng một chỗ đi.”

Tiểu Đào kinh ngạc: “Trời ạ, tiểu thư, này cũng không thành a. Hẳn hẳn, hẳn là nam nhân a! Nếu thật là cùng ngài cùng nhau ở, tương lai bị người biết rồi, thì làm thế nào cho phải a? Đây là đại sự. Mặc dù chúng ta biết rõ hẳn là Đại Bạch, nhưng người khác không biết a, nếu như bị người cố ý phát giác, như vậy sẽ hại chết tiểu thư, tiểu thư, ngài ngàn vạn không thể mềm lòng.”

Đại Bạch ủy khuất dùng mặt cọ chân Tiểu Thất, “U” ~

Tiểu Thất sao lại không hiểu Tiểu Đào nói có lý, nhưng khi nhìn đến Đại Bạch tội nghiệp như vậy, nàng cảm thấy, không thể bỏ mặc Đại Bạch.

“Ta biết người nói rất đúng, nhưng ta tin tưởng, người sẽ không bán đứng ta. Dù sao người ngủ ở ngoại thất, có vấn đề người cũng sẽ biết, Tiểu Đào, Đại Bạch đột nhiên biến thành người, đại khái cũng có lo lắng, nếu như chúng ta quá mức kiên trì, ngược lại sẽ làm hẳn không biết làm sao. Coi như là người, đã trải qua biến hóa lớn cũng sẽ suy tính hơn thiệt, huống chi là chó! Như vậy...” Tiểu Thất ngừng một cái, cúi người, nghiêm túc nói với Đại Bạch: “Người ngủ ở dưới gầm giường. Như thế nào?”

Đại Bạch nhu thuận ằng ằng.

Tiểu Thất lắc lắc tay Tiểu Đào: “Hảo Tiểu Đào, cứ như vậy đi. Ta đem nó an trí ở dưới giường kỳ thật cũng rất tốt, một khi có người tiến vào, cũng sẽ không trông thấy hẳn. Người nói đúng không?”

Tiểu Đào trừng thiếu niên một cái, hừ, nhưng vẫn gật đầu.

“Tiểu thư có chuyện gì nhất định phải trước tiên bảo ta. Không biết vì sao, ta cảm giác, chúng ta đối với hẳn quá khoan dung rồi.”

Tiểu Thất cười: “Hẳn là Đại Bạch a, là Đại Bạch của chúng ta. Đại Bạch tốt nhất, không có vấn đề.”

Tiếng nói vừa dứt, thì thấy Đại Bạch lăn một vòng trên mặt đất, hồng hộc cười, phảng phất như nghe hiểu mình được khen ngợi...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 7

Đêm khuya.

Đại Bạch thật sự thuận theo và hiểu chuyện, hăn đang hoàng nằm sắp ở dưới giường, rất nhanh liền phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, Tiểu Thất nằm ở trên giường, nghe thế nàng nhếch miệng, mỉm cười tiến vào mộng đẹp.

Có lẽ là hôm nay đã trải qua quá nhiều chuyện, Tiểu Thất cũng mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ mất.

Ngay lúc nàng ngủ, thiếu niên Đại Bạch mở mắt, hăn lặng lẽ lẩn lẩn thân thể của mình ra bên ngoài, chống đầu nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất ngủ vẫn là dáng vẻ thanh tú, yên tĩnh lại thành thực. Nhìn nàng như thế, hăn cũng khơi gợi lên khóe miệng, tựa hồ là sợ bị người khác phát hiện, hăn yên lặng trở lại vị trí của mình, hăn trợn tròn mắt nhìn ván giường, trong lòng không nói ra được mùi vị.

Nếu như nói hăn có nguyện vọng gì, đó chính là giả cầu không bị Tiểu Thất phát hiện.

Đúng vậy, hăn là giả bộ, giả dạng làm chó của Trịnh gia Tiểu Thất cô nương Trịnh Tĩnh Hảo.

Mà hăn, đúng là nàng ngày ngày hận không thể đánh chết Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử, tên gọi Cố Diễn.



Quan hệ của Cố Diễm và Tiểu Thất phải ngược dòng đến ba năm trước đây, ba năm trước đây, Trịnh phụ thân của Tiểu Thất Trịnh Tam Lang đã là tiên sinh của hắn, không bao lâu, hắn biết trong nhà Trịnh tiên sinh có một tiểu cô nương, nhỏ hơn hắn một tuổi, là tiểu cô nương có chút bướng bỉnh.

Lúc đó mặc dù biết tiểu cô nương này, nhưng Cố Diễm đối với nàng không có quá nhiều ấn tượng. Khi đó, hắn đang đắm chìm trong thống khổ, phụ thân của hắn tái giá. Nghĩ cũng là, mẫu thân hắn đã qua đời năm năm. Người người đều nói, phụ thân hắn nên tái giá một người, nhưng bọn họ có thể quên, hắn lại không thể nào quên mẹ của mình. Theo ý hắn, hắn chỉ có một mẫu thân, Trung Dũng vương phủ cũng chỉ có một vương phi, đó chính là mẹ của hắn. Nhưng bọn họ sẽ không nghe hắn, lại càng không làm theo ý nghĩ của hắn.

Phụ vương hắn tái giá lại cưới một thế gia tiểu thư, người chỉ lớn hơn hắn ba tuổi, một người hắn đã từng gọi là tỷ tỷ. Nếu không phải là có mưu đồ, một cô nương như hoa như ngọc làm sao lại gả tới đây chứ! Gả cho một nam tử trung niên, này rõ ràng chính là có mưu đồ. Nhưng phụ thân hắn không nghĩ như vậy, tràn ngập niềm vui đón dâu. Hôn lễ long trọng, vượt qua tưởng tượng của rất nhiều người.

Ngoại nhân đều nói, phụ vương thật sự thích nữ tử kia, hai người phá tan tầng tầng chướng ngại mới đi đến cùng nhau. Mà “Chướng ngại” này chính là chỉ hắn, nhiều buồn cười, người ở bên ngoài nhìn thì thấy bọn họ là đoàn tụ sum vầy, nhưng theo ý hắn, phụ thân hắn đã ruồng bỏ mẫu thân hắn.

Còn nhớ lúc mẫu thân còn tại thế, “Nữ nhân” kia bất quá mới chỉ mười hai mười ba tuổi, lại thường xuyên đến thăm mẹ hắn, bây giờ suy nghĩ một chút, Cố Diễm thậm chí hoài nghi, lúc ấy hai người đã có quan hệ không tầm thường. Hắn không muốn nghĩ như vậy, nhưng lại không thể không nổi chính mình. Hết thầy đều quá trùng hợp, quá mức đến nỗi làm cho hắn hoài nghi.

Phụ thân tái giá, khiến cho quan hệ giữa hãn và phụ thân càng thêm tuyệt thượng gia sượng (có tuyệt còn thêm sượng). Từ đó, hãn càng tỏ ra bất mãn. Vương gia chán ghét cái gì, hãn nhất định phải làm cái đó. Việc học càng bỏ bê hơn.

Bởi vì hãn không học tốt, phụ vương càng thêm thẹn quá hoá giận, nhưng hãn mới mặc kệ những thứ kia. Dường như...dường như phụ thân càng tức giận, hãn càng cảm thấy, tâm tình thoải mái rất nhiều.

Trịnh Tam Lang là phụ vương mời đi theo, phụ vương hãn tán dương Trịnh Tam Lang rất nhiều. Người trong lòng phụ vương, hãn hết thầy đều không thích. Đương nhiên, cũng sẽ không cho Trịnh Tam Lang sắc mặt tốt, dù sao hãn cũng không chỉ đuổi đi chỉ một, hai vị tiên sinh, cần gì phải quản nhiều đây!

Nhưng Trịnh Tam Lang đối với hãn ngược lại rất tốt, thậm chí có thể nói là có chút thích hãn. Ông chẳng hề để ý bị làm khó dễ, liên tục kiên trì.

Tháng ngày qua đi, quan hệ giữa hãn và Trịnh Tam Lang ngược lại cũng khá lên vài phần. Dù sao, hãn cũng không thật sự căm hận Trịnh Tam Lang, chỉ là muốn cùng phụ thân đối nghịch thôi.

Chính thức nhìn thấy Trịnh Tiểu Thất là chừng hai năm trước. Đó là mùa hè hai năm trước.

Sinh thần Hoàng thái hậu, là tổ mẫu của hãn, hãn tỉ mỉ chuẩn bị, nhưng lễ vật hãn tỉ mỉ chuẩn bị “Nữ tử” kia phá hư. Mặc dù nàng hết lần này đến lần khác xin lỗi, nói là không phải cố ý. Nhưng Cố Diễn cảm thấy, vì sao lại trùng hợp như vậy đây!

Nữ tử này, thật là làm cho người cảm thấy chán ghét. Còn nhớ năm đó nàng chiếu cố mình, chắc là một loại thủ đoạn quyến rũ phụ thân hãn, nghĩ như vậy, càng thêm phản cảm.

Cố Diễn không phải là một người chịu ủy khuất bản thân, hẳn tiến cung cầu kiến thái hậu. Con dâu tóm lại là người ngoài, cháu nội mới là người trong nhà. Hơn nữa, thái hậu vốn cũng không vừa ý cô con dâu này. Chính là bởi vậy, Trung Dũng vương phi bị gỡ một trận ra trò.

Bởi vì chuyện này, Trung Dũng vương gia cùng con trai náo loạn lên. Cố Diễn bị tức giận rời nhà, lúc này, hẳn cùng với Trịnh Tam Lang quan hệ đã tốt lên rất nhiều, trong lúc nhất thời, hẳn đúng là rất muốn gặp Trịnh Tam Lang, cùng hẳn nói chuyện một chút, hàn huyên một chút phiền não của mình. Nên biết, Trịnh Tam Lang có rất nhiều kiến giải, khiến cho hẳn rất thoải mái.

Mặc dù là chàng vạng, nhưng Cố Diễn không chút do dự đi tới Trịnh gia, cũng là lúc này đây, hẳn gặp được con gái duy nhất của Trịnh Tam Lang tiên sinh – Tiểu Thất.

Trịnh Tam Lang là con trai thứ ba trong nhà, mà nữ nhi của hẳn cũng là cô nương nhỏ nhất trong nhà, là cô thứ bảy, tên Trịnh Tĩnh Hảo, bình thường gọi Tiểu Thất.

Hẳn cũng không có theo cửa chính tiến vào, hẳn cảm thấy, nếu như khoa chiêng gõ trống người người sẽ biết, nghĩ đến phụ vương hẳn rất nhanh sẽ tìm đến, bởi vậy, hẳn leo tường mà vào, cũng gặp Trịnh Tiểu Thất. Nàng cũng không có trông thấy hẳn, nhưng con chó Đại Bạch kia bên người nàng khiến hẳn lập tức liền nhận ra Tiểu Thất, Đại Bạch phát giác được hơi thở của hẳn, không ngừng sủa, cũng không biết vì sao, hẳn đột nhiên cảm thấy ngại ngùng.

Hẳn tránh đi núp vào, Trịnh Tiểu Thất cũng không có phát hiện hẳn.

Nàng yêu kiều cười khê, mềm giọng nói: “Đại Bạch thật ngốc! Không có ai đâu!”

Ríu rít! Ai nói đây là tiểu cô nương bướng bỉnh, rõ ràng là tiểu cô nương khả ái đáng yêu khiến cho lòng người ấm áp a!

Tiểu Thất chỉ nhỏ hơn hẳn một tuổi, nhưng lại giống như một đứa con nít, nằng dặt vác nhỏ cùng Đại Bạch xếp hàng ngồi, ăn trái cây.

Ông trời, hẳn thật không hiểu, Đại Bạch là loại cẩu gì, một con chó, làm sao biết ăn trái cây đây! Quá quái, nhưng khi nhìn Tiểu Thất cùng Đại Bạch đều ăn khoan khoái, hẳn thế nhưng có một loại cảm giác, cảm giác kỳ quái. Giống như... Giống như cảm thấy Đại Bạch hạnh phúc hơn so với hẳn.

Ách, hẳn là Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử, thái hậu nương nương tôn quý là thân tổ mẫu của hẳn, đương triều thiên tử là bá phụ của hẳn, phụ thân của hẳn là vương gia quyền khuynh triều đình, mà ngay cả chính hẳn, cũng là Trung Dũng vương phủ thế tử gia. Hẳn làm sao lại không bằng một con chó đây, này nhất định là ảo giác, nhưng khi nhìn bọn họ ăn vui vẻ như vậy, hẳn thật sự... Hâm mộ!

Hẳn cũng muốn có phụ thân mẫu thân yêu thương mình, cũng muốn có một người sẽ nghe thổ lộ hết, sẽ cùng hẳn một chỗ chơi với chó.

Nhưng mà, hẳn không có.

Từ đó về sau, hẳn có thêm một thói quen, mỗi khi vui vẻ hay không vui, hẳn đều thích vụng trộm đến Trịnh gia, hẳn vụng trộm trốn trong sân của một người tên là Trịnh Tĩnh Hảo, nhìn nàng và chó chơi đùa, nghe nàng cùng chó nói chuyện.

Từ từ, hẳn biết rõ, nàng có một Lục tỷ tỷ rất đáng ghét, là người thích bới móc. Chó của nàng tên là Đại Bạch, là một con chó thích ăn trái cây, cũng thích ăn hạch đào.

Hắn còn biết, Trịnh Tĩnh Hảo có một thói quen kỳ quái, lúc khẩn trương, lúc sốt ruột, hay lúc cao hứng, nàng thích nói làm nhảm.

Vốn là hắn chỉ là muốn xem một chút, thật sự, chỉ là muốn xem một chút, không muốn khác, nhưng mà người a! Tóm lại là một loại động vật rất kỳ quái, cũng không biết như thế nào, hắn càng coi càng nghiệm, càng muốn thấy nàng nhiều hơn.

Đương nhiên, hắn sẽ không thừa nhận, sẽ không thừa nhận là bởi vì hắn cảm thấy bộ dạng Trịnh Tiểu Thất nói làm nhảm vừa ấm lòng vừa đáng yêu. Cũng sẽ không thừa nhận, là vì trông thấy lúc nàng cười sẽ lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, lại không phải là bởi vì lúc nàng rửa tay sẽ lộ ra cánh tay trắng như ngó sen, cái gì cũng không phải.

Hắn mới không phải người ham sắc đẹp, người ham sắc đẹp, là phụ vương hắn, hắn mới không phải.

Hắn là... Hắn là... Hắn chỉ là có chút thích Trịnh Tiểu Thất.

Mỗi người đều muốn thành thân, Cố Diễn cảm thấy, nếu như mình muốn thành thân, như vậy hắn muốn kết hôn Trịnh Tiểu Thất, Sau một năm nhìn lên Trịnh Tiểu Thất, Cố Diễn làm ra một cái quyết định như vậy, đó chính là, hắn muốn cưới Trịnh Tiểu Thất.

Hắn không phải là từ trong tảng đá bò ra, nếu như muốn cưới Trịnh Tiểu Thất, tất nhiên phải nhờ Trung Dũng vương gia sai người đi qua cầu hôn, cũng vào lúc này, xảy ra một chuyện.

Cố Diễn đang yên đang lành muốn kết hôn Trịnh gia tiểu thư, điều này làm cho Trung Dũng vương gia có vài phần lo lắng, ông không biết chuyện như vậy có quan hệ với Trịnh tiên sinh hay không, nhưng nghĩ đến cách làm người của Trịnh tiên sinh, cũng không phải là loại người tính kế Cố Diễn. Đến cùng là con trai duy nhất của mình, Trung Dũng vương gia làm sao có thể cái gì cũng không điều tra thì đã đồng ý?

Hai cha con quan hệ vốn đã không tốt, dăm ba câu là tranh cãi rùm beng, Cố Diễm không cần thận nói ra chuyện mình đi nhìn lên Trịnh Tiểu Thất một năm có thừa, quả nhiên là làm cho Trung Dũng vương gia kinh hãi.

Mặc dù hẳn không có lòng dạ xấu xa, nhưng làm ra chuyện như vậy, làm sao có thể không khiến cho Trung Dũng vương gia tức giận?

Ông ta vốn là quân tử lỗi lạc, nhưng con nhà mình lại làm ra chuyện không biết điều này, ông ta làm sao dung hạ được, một phen khắc khẩu, nên lần đầu tiên động thủ đánh Cố Diễm.

Cố Diễm từ nhỏ ăn sung mặc sướng, được nuông chiều, đâu chịu nổi ủy khuất như thế.

Hắn cực kỳ tức giận giục ngựa mà đi, mà ngẫu nhiên đụng vào Trịnh Tam Lang mặc dù không biết chuyện đã xảy ra, nhưng là vì lo lắng Cố Diễm, cũng cười ngựa đuổi theo. Có ai nghĩ được, Trịnh Tam Lang cười ngựa xảy ra vấn đề, lúc chặn lại Cố Diễm, con ngựa gào thét quăng Trịnh Tam Lang ra ngoài.

Mà lần này, xác thực không nhẹ, Trịnh Tam Lang lọt vào hôn mê bất tỉnh.

Trịnh Tam Lang gặp chuyện không may làm cho Cố Diễm thoáng cái tỉnh táo lại, mặc dù Trung Dũng vương gia tìm rất nhiều danh y, nhưng lại vẫn luôn không có tiến triển gì.

Trung Dũng vương gia đã từng nghĩ vào lúc này đi cầu hôn, nhưng lại bị Cố Diễm cự.

Nếu như không phải là hẳn, Trịnh tiên sinh làm sao xảy ra chuyện đây?

Hắn nơi nào có thể diện đi gặp Tiểu Thất vui vẻ của hắn?

Hơn nữa, dù hắn hiện tại nói ra, hắn biết rõ, Tiểu Thất sẽ không đồng ý. Hắn hiểu nàng, nàng sẽ không đồng ý.

# ĂNG, ẮNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 8

Cổ Điển nghĩ đến chỗ này, khẽ thở dài một tiếng.

Hết thấy nhân quả, đều là bởi vì hấn quá mức tùy hứng. Nếu như không phải bởi vì hấn, cũng sẽ không phát sinh mọi chuyện, hấn dù có đau lòng cũng là vu sự vô bổ. Dù có hòa giải được với Tiểu Thất, chính hấn cũng biết, coi như là vậy, Tiểu Thất cũng sẽ không để ý đến hấn.

Hấn mỗi ngày sẽ vụng trộm đến Trịnh phủ vấn an Trịnh tiên sinh, cũng nhìn lén Tiểu Thất, Tiểu Thất rất chán ghét hấn. Hấn biết, càng như vậy, hấn càng không có cách nào đứng ra, hấn không dám tưởng tượng, không dám tưởng tượng Tiểu Thất chán ghét bộ dáng của hấn. Sau lưng biết là một chuyện, mặt đối mặt, lại là một chuyện khác, chính là bởi vậy, hấn vẫn luôn né tránh, hấn thậm chí không dám ra cửa, tóm lại là cảm thấy, làm gì cũng không đúng.

Người người đều nói Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử bất hảo dị thường, bởi vì tranh hơn thua nên làm tiên sinh của mình bị thương, làm cho Trịnh tiên sinh giờ này ngày này vẫn không thể thức tỉnh.

Nhưng trên thực tế, ngoài lão Vương gia và chính hấn, không có người biết được, hấn không thể nói chuyện. Vì quá mức tự trách, tâm tình của hấn tích tụ, không chịu nói. Ngày tháng trôi qua, lại càng trầm trọng hơn.



Hắn không nói chuyện, cũng không chịu gặp người, không có gì ngoài mỗi ngày vụng trộm đi Trịnh gia, cũng không chịu làm tiếp những chuyện khác.

Trung Dũng vương gia thường xuyên đi Trịnh gia, không chỉ là vì thăm Trịnh tiên sinh, kỳ thật cũng là đi tìm con trai của mình, ông sợ tiểu thế tử một khi bị người phát hiện, hắn lại không chịu nói, xảy ra vấn đề gì thì phải làm sao.

Nếu như nói đến cơ hội, như vậy hiện tại Đại Bạch mất tích chính là một cơ hội.

Đại Bạch không thấy, tiểu thế tử cũng không biết Đại Bạch đến tột cùng đi nơi nào, Tiểu Thất thương tâm cực kỳ. Khi đó, hắn đột nhiên cảm thấy, mình cũng có thể được ở bên cạnh Tiểu Thất, hắn có thể giả làm Đại Bạch làm bạn Tiểu Thất.

Cố Diễn cũng không lo lắng không thể gạt được Tiểu Thất, hắn đã âm thầm quan sát Tiểu Thất hai năm, mặc kệ nàng làm cái gì, nàng gặp chuyện gì, hắn đều biết tường tận.

Mặc dù phụ vương hắn không đồng ý, cũng hết lần này đến lần khác ngăn trở, nhưng hắn vẫn hết sức kiên trì, do hắn kiên trì, cũng vừa vặn có cơ hội, hắn thương lượng với phụ vương hắn, cũng chính là bởi vậy, mới có lần gặp nhau này.

Mặc dù hắn không nói chuyện, nhưng giả cấu thì đúng là một chút vấn đề cũng không có.

“Àng ư” hắn cúi đầu kêu một tiếng, nhìn xem, hắn học tập vô cùng tốt!

Hắn cho tới bây giờ cũng không có đến gần Tiểu Thất như vậy, khoảng cách gần và vui vẻ như vậy. Phụ vương nói, đây không phải là kế

hoạch lâu dài, nhưng Cố Diển nghĩ, bất kể có phải là kế hoạch lâu dài hay không, hẳn đều muốn ở bên cạnh Tiểu Thất, hẳn sẽ bảo hộ Tiểu Thất thật tốt. Tuyệt đối sẽ không làm cho nàng gặp được một chút nguy hiểm, cũng sẽ không khiến nàng có một chút xiu không vui.

Tiết thần y là thần y nổi tiếng thiên hạ, ông ấy nhất định có thể trị hảo Trịnh tiên sinh, chỉ cần Trịnh tiên sinh tỉnh lại, như vậy hết thảy đều sẽ cải biến. Nghĩ đến chỗ này, hẳn yên lặng động viên mình, hết thảy đều sẽ tốt đẹp lên, hẳn chỉ cần hảo hảo bảo vệ Tiểu Thất là được.

Nghĩ như vậy, tâm tình của hẳn cũng nhẹ nhàng hơn, từ từ, cũng chìm vào trong giấc ngủ.

Tiểu Thất quen ngủ sớm dậy sớm, trước đây cũng như thế, mỗi sáng sớm nàng đều muốn ra vườn hái hoa cho phụ thân, mà nay, dù không cần làm như thế, nàng vẫn quen sớm rời giường.

Chỉ là, Tiểu Thất nhìn xem tướng ngủ kém đến nỗi không thể lại kém hơn kia, hoảng hốt một chút mới nghĩ đến, là đây, Đại Bạch đã trở lại.

Hắn chông vó nằm ở nơi đó, hiện thời không còn ở dưới giường, mà là lăn đi ra, một thân bạch y càng thêm đen đúa, ngoại trừ như vậy, mặt hẳn vốn đã rửa sạch sẽ cũng bởi vì lăn loạn mà trở nên vô cùng bẩn thỉu, trên đầu mạng nhện quấn quanh, bộ dáng kia quả thực là không đành lòng nhìn thẳng.

Tiểu Thất cứ như vậy nhìn Đại Bạch, thấy hẳn chép chép miệng, giống như là đang ăn cái gì, càng cảm thấy buồn cười. Là đây, Đại Bạch chính là bộ dáng này, lúc ngủ sẽ như thế.

“Tiểu thư, ngài dậy rồi?” Ngoài cửa truyền tới giọng của Tiểu Đào, Tiểu Thất nghe, đáp: “Vào đi.”

Tiểu Đào bưng chậu nước vào cửa, thấy tướng ngủ khó coi của Đại Bạch, tặc tặc khinh bỉ nói: “Tiểu thư, ngài nhìn hăn xem, thật là ngu xuẩn. Người ta không phải nói chó là giữ cửa sao? Đặc biệt nhạy cảm, nhưng ngài xem chó nhà chúng ta, tặc tặc, chúng ta nói lâu như vậy, hăn vẫn còn ngủ! Một chút cảnh giác cũng không có!”

Tiểu Thất lập tức nở nụ cười, nàng ngồi xôm bên cạnh Đại Bạch, thấy hăn ngủ không biết chiều nay là chiều nao, cảm khái nói: “Ta nghĩ a, hăn rời nhà đi, nhất định đặc biệt sợ, đặc biệt thấp thỏm. Đang yên đang lành, lại biến thành một người. Hăn đại khái sợ chết, bây giờ trở về đến bên người chúng ta, tự nhiên là buông lỏng đề phòng.”

Tiểu Đào nhìn về phía Đại Bạch, thấy hăn chép miệng, cảm khái: “Nhìn cũng là ngọc thụ chi lan nam tử, cô nương không biết nhìn thấy, tám phần muốn thích chết. Nhưng mà ngài xem, nhìn dạng này, ai còn có thể thích cho được. Cho nên nói a, người thực là không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

Tiểu Thất nở nụ cười: “Người cũng thật cảm khái, được rồi, đi phòng bếp đem đồ ăn sáng bưng lại đi, bọn họ đã chuẩn bị xong bữa sáng, chúng ta cũng không thể làm trễ nãi chuyện của người ta.”

“Vâng!”

“Chờ một chút.” Tiểu Thất nhìn thoáng qua Đại Bạch, nói: “Người lấy thêm một chút. Ta xem Đại Bạch giống như rất đói.”

“Ai!”

Tiểu Đào rời đi, Đại Bạch quần quai quần quai, “Ăng ư” một tiếng, duỗi người.

Tóc thật dài của Tiểu Thất rũ xuống, một thân trung y màu trắng, nhu thuận chống cằm, nháy mắt to nhìn Đại Bạch, Đại Bạch “Ăng ư” một tiếng

bò dậy, ngồi xếp bằng nhìn Tiểu Thất, hai người đối mặt, Tiểu Thất chọc chọc mặt của hắn.

“Một nam hài tử, mặt còn non mịn hơn con gái, chỉ là rối bời như vậy, cũng quá kỳ cục.”

“Ặng ư ~” Đại Bạch dán sát mặt tới gần Tiểu Thất, ghé vào bên người nàng, không ngừng cọ, “Ặng ư Ặng ư ~ “

Tiểu Thất cười vân vê đầu của hắn, Đại Bạch khẽ híp mắt, thập phần hưởng thụ.

Tiểu Thất lại nhéo hai má Đại Bạch một phen, nói: “Hiện tại ta phải rửa mặt. Một lát nữa chúng ta có thể ăn điểm tâm . Ặch...” Tiểu Thất suy nghĩ một chút, nói: “Mặc dù ta rất muốn dẫn ngươi đi ra ngoài. Nhưng bây giờ không được. Dù sao ngươi bây giờ là cái dạng này. Nếu như đi ra ngoài, sẽ rước lấy đại phiền toái.”

“Gâu!” Đại Bạch vui rạo rức kêu một tiếng, giống như nghe hiểu được, Tiểu Thất cảm khái: “Ngươi hiểu là tốt rồi. Đợi lát nữa ta sẽ đi đại điện tiền viện cầu phúc. Ngươi hảo hảo cùng Tiểu Đào tỷ tỷ đợi ở trong phòng. Ai, không đúng, Tiểu Đào phải đi phòng bếp trợ giúp mọi người chuẩn bị cơm trưa. Đại Bạch, đến.”

Tiểu Thất đem Đại Bạch kéo càng gần vài phần. Nhìn chăm chăm ánh mắt của hắn, nghiêm túc nói: “Một lát nữa ngươi ở trong phòng, không thể chạy loạn, cũng không thể đi ra ngoài, hiểu không? Một mình ngươi, ngươi có thể lẫn lộn, có thể gặm góc bàn, nhưng không được kêu loạn, cũng không thể chạy đi? Hiểu không? Nếu như ngươi đi ra ngoài, sẽ có vấn đề lớn. Nghe hiểu, thì kêu một tiếng!”

“Gâu”, hắn khoan khoái lắc lư, bày tỏ đã hiểu, nhìn đến đây, Tiểu Thất cuối cùng yên tâm vài phần, cũng may, Đại Bạch không quá ngốc, tối thiểu nhất hắn có thể nghe hiểu được một chút.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Thất yên tâm vài phần.

“Người phải ngoan!”

“Ặng ư!” Đại Bạch nắm tay Tiểu Thất, cắn một cái, hăn cũng không dùng sức, trên tay Tiểu Thất, chỉ có nhàn nhạt dấu răng, nàng cười chọc Đại Bạch một cái, thu tay về, “Ngowan!”

Hai người trước kia cũng thường xuyên chơi như vậy, Tiểu Thất cũng lơ đãng, nhưng lại không thấy được, ánh mắt của Đại Bạch chợt lóe.

“Ư ư ~ “

Đại Bạch ôm lấy tay Tiểu Thất, không buông tay...

Tiểu Thất cười: “Được rồi được rồi, ta biết rõ người không bỏ được ta đi, nhưng ta sẽ trở lại thật nhanh a. Giống như trước đây đi thỉnh an lão phu nhân. Ta đi cầu phúc cho phụ thân, phụ thân sẽ sớm một chút tỉnh lại, chờ phụ thân tỉnh lại, ông ấy thông minh như vậy, nhất định sẽ có biện pháp giúp cho người. Đại Bạch sẽ trở lại thành Đại Bạch đáng yêu trước đây. Chờ người trở lại hình dạng trước đây, người có thể đi ra ngoài chơi a, ta sẽ mỗi ngày dẫn người đi ra ngoài tản bộ. Cha ta sẽ tốt lên, người cũng đã trở lại, cha ta nhất định cũng sẽ tốt lên.”

Đại Bạch ăng ư một tiếng, tựa vào bên chân Tiểu Thất.

Trịnh tiên sinh sẽ tốt!

“Được rồi được rồi, ngoan ngoan, ách...” Tiểu Thất suy nghĩ một chút, đem quyển sổ của mình đưa cho Đại Bạch, vẻ mặt ban ân, “Thấy ta hào phóng không, cái này cho người chơi, đi góc tường tấp đi!”

Đại Bạch nhìn chăm chăm cuốn sách, Tiểu Thất: “Đi a!”

Đại Bạch chỉ chần chờ một chút, lập tức há mồm cắn.

Tiểu Thất không chịu buông tay: “Người lấy tay, lấy tay biết chưa? Giống như ta vậy, không được dùng miệng cắn, miệng người thật đúng là không sạch sẽ. Cái gì cũng cắn, ách, người nói thật, người thật sự không có cắn lung tung chứ?”

Đại Bạch ủ khuất nhìn Tiểu Thất, ra vẻ tội nghiệp. Tiểu Thất vỗ mặt của mình, coi như quên đi, đừng nghi thần nghi quỷ, nếu không cuộc sống này không có cách nào khác qua.

“Được được được, người không có cắn người không có cắn, ngoan ngoan! Đi chơi đi, ta rửa mặt. Chờ ta thu thập xong, sẽ giúp người a!”

“Gâu” Đại Bạch lắc cái mông ~

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 9

Tiểu Thất đi đại diện niệm kinh, Tiểu Đào đi phòng bếp hỗ trợ. Đại Bạch... Cố Diễm yên lặng nhìn quyển sổ trong tay, đây là để cho hã xé chơi a! Hã là người không biết điều như vậy sao? Ách, được rồi, ở trong mắt Tiểu Thất, hã không phải là người, mà là một con chó, còn là con chó thích gặm góc bàn, thích xé giấy chơi.

Chỉ là, Cố Diễm giơ ngón tay, kỳ thật nếu như có thể liên tục làm một con chó, cũng tốt. Như vậy hã có thể vĩnh viễn cùng với Tiểu Thất.

Có thể cùng người trong lòng cả đời cùng một chỗ, đây mới là chuyện tốt đẹp nhất.

Cố Diễm đem quyển sổ cẩn, run đầu, ách, lúc Tiểu Thất không có ở đây, hã vẫn không ngừng luyện tập, chỉ có như vậy mới có thể không bị phát hiện sơ hở.

Tiểu Đào vội vàng trở lại, chỉ thấy Đại Bạch ngậm quyển sổ ném hất lên, nàng ta yên lặng lau mồ hôi một phen, nếu như tương lai thành thân, nhất định không thể chỉ nhìn mặt, nhất định không thể.

Cố Diễm ngược lại không nghĩ tới Tiểu Đào sẽ về, có điều như vậy cũng tốt, có vẻ tự nhiên, Tiểu Đào nghĩa hã, nói: “Người chơi thật vui a. Làm chó còn vui hơn so với làm người.”

Nghe như thế, Cố Diễm ngược lại ở trong lòng yên lặng gật đầu. Lời nói này có vài phần đạo lý, giống như hãn, lúc hãn làm người, thật sự cảm thấy nhân sinh không có ý nghĩa gì, mà bây giờ lại không giống, thú vị nhiều, cũng vui vẻ hơn nhiều. Có thể thấy được, làm một con chó, tốt hơn so với làm một người. Tuy nhiên giả vờ làm chó có chút khó, nhưng mà, hãn sẽ giả giống như Đại Bạch.

Cố Diễm tiếp tục xé xé xé, Tiểu Đào mặc kệ hãn, cũng không biết thu thập cái gì đi ra cửa.

Tiểu Đào đi, chỉ còn mình Cố Diễm, hãn cúi đầu xem sách trong miệng, cầm xuống, đợi thấy rõ cuốn sách này, Cố Diễm yên lặng vì chính mình rơi hai hàng lệ, cuốn sách này, rõ ràng chính là mình đưa cho Tiểu Thất. Ách, cũng chính là tiểu thế tử Cố Diễm đưa cho Tiểu Thất. Hãn nhớ rõ... Đó là lúc Trịnh tiên sinh còn tốt, hãn phát giác Tiểu Thất rất thích viết chữ, mà vừa vặn, khi đó Đại Bạch không biết tại sao xé sách của nàng, nàng rất bực. Chính là vì vậy, hãn liền cố ý tìm cơ hội đưa rất nhiều sách cho Trịnh tiên sinh, quả nhiên là, những quyển sách này đều xuất hiện trên bàn sách của Trịnh Tiểu Thất.

Trịnh gia sẽ không thiếu vài cuốn tập, tâm ý của hãn không được ghi nhận.

Mà bây giờ, cũng không biết là trùng hợp hay là cố ý. Tiểu Thất đưa sách cho hãn, nàng nói: “Cẩn chơi đi thôi.”

Nghĩ đến chỗ này, Cố Diễm cảm thấy, chính mình có chút thảm!

Tiểu Thất rất quý trọng đồ, không thèm để ý như thế, bởi vì đây là hãn đưa, nếu không, nàng làm sao sẽ rộng rãi mà làm chuyện này đây! Đây căn bản không thể nào a!

Nghĩ đến chỗ này, Cố Diễm cô đơn nằm sấp ở trên bàn, trên mặt đất vẫn có chút lạnh a, hãn có chút không quen.



Chờ Tiểu Thất vào cửa, liền gặp được một cảnh tượng như vậy, “Đại Bạch” của nàng, co rúc ở trên bàn, quyển sổ rơi trên mặt đất, mà hắt phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống.

Nói chung, bất kể là làm người hay làm chó, tướng ngủ này thật quá khó nhìn.

Nghe được tiếng mở cửa, Cố Diễm trở mình muốn đứng lên, ngoại trừ Tiểu Thất, nếu là người khác thì sao! Mặc dù hắt ở bên ngoài an bài trạm gác ngầm, nếu như thật sự có vấn đề, sẽ có người cảnh báo hắt. Nhưng là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nhưng mà...Cố Diễm quên mất, mình là nằm ở trên bàn, xoay người một cái, xoạch một tiếng, hắt té xuống đất, Tiểu Thất sợ ngây người.

Cố Diễm xoa cái mông của mình, ngồi dưới đất, tội nghiệp “Àng ư” một tiếng với Tiểu Thất.

Tiểu Thất vội vàng đóng kỹ cửa tiến lên, nàng nhìn Cố Diễm thảm hề hề, chẳng biết tại sao, càng cảm thấy buồn cười, cố nén cười, nàng đỡ Cố Diễm đứng lên, “Người phải cẩn thận a, ta biết người ngốc, nhưng người cũng nên biết, mình là ngủ tại nơi nào a!”

Cố Diễm không ngừng cọ nàng, Tiểu Thất hôm nay mặc quần áo màu trắng, bị hắt cọ như vậy, tro bụi bắn bắn rõ ràng có thể thấy được. Hắt thấp thỏm ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất, một bộ sợ nàng có vẻ tức giận.

Tiểu Thất mỉm cười vỗ tro bụi, nói: “Đại Bạch phải ngoan nha. Không được như vậy. Người làm dơ y phục của ta, ta phải thay quần áo, rất phiền toái. Chúng ta bây giờ là đang ở trong chùa đấy!”

Cố Diễm “Gâu” một tiếng, bày tỏ mình hiểu được, Tiểu Thất khích lệ gật đầu, “Ng ngoan!”

Lôi kéo Đại Bạch ngồi xuống, Đại Bạch dùng cả tay và chân trêu chọc Tiểu Thất khanh khách cười, đối với Tiểu Thất mà nói, Đại Bạch không chỉ là một con chó, mà là một người bạn cùng nòng lớn lên, là người bạn bảo vệ nòng khi Lục tử tử khi dễ, là người bạn sẽ nghe nòng oán hận.

“Ta cảm thấy, người thông minh hơn so với trước kia.” Tiểu Thất cảm khái nói.

Cố Diễm trong lòng cả kinh, hăn lập tức có chút lo lắng, có nên làm chút gì đó khiến cho Tiểu Thất tin không? Tỷ như, cắn người một cái? Ách, quên đi, vẫn không nên a, một khi cắn người, Tiểu Thất sẽ lo có bệnh chó dại. Hăn cũng không thể làm cho Tiểu Thất lo lắng.

Nghĩ như vậy, Cố Diễm gãi gãi đầu, nhìn vẻ mặt u sầu của Cố Diễm, Tiểu Thất lập tức nở nụ cười, nòng bóp mặt Cố Diễm, nghiêm túc hỏi: “Người làm sao vậy nha, ta là khen ngợi người nha, người chẳng lẽ không cao hứng sao? Ta biết rõ, người nhất định là không hiểu, đến, ta cho người biết, khôn khéo là một từ tốt.”

Cố Diễm nhìn vào mắt Tiểu Thất, mắt Tiểu Thất lóe sáng sáng, Cố Diễm không biết mình là từ lúc nào thích Tiểu Thất, nhưng là hăn nghĩ, đôi mắt Tiểu Thất nhất định là biết nói, ngậm nước lại sáng ngời. Mỗi lần nhìn vào mắt Tiểu Thất, hăn cảm giác mình như bị hút vào, Cố Diễm cứ như vậy ngơ ngác nhìn Tiểu Thất, xem đủ rồi, mặt đỏ cúi đầu.

Tiểu Thất nhìn thấy hăn như vậy, cảm thấy có chút không rõ vì sao, nòng kỳ quái hỏi: “Người làm sao vậy?”

Cố Diễm cúi đầu “Gâu” một tiếng.

Tiểu Thất cảm khái nói: “Cũng không biết người làm sao vậy. Mà cũng thật kỳ quái. Người rõ ràng đã biến thành người, tại sao lại không nói chuyện mà chỉ biết gâu gâu! Nếu như người giống như trong thoại bản nói thì tốt rồi, biến thành người, sẽ biết nói, như vậy chúng ta cũng có thể câu

thông một chút, tối thiểu nhất, ta biết rõ người làm sao vậy. Có phải là không thoải mái hay không, có phải đói bụng không, có phải khát không, có phải sợ hãi không.”

Tiểu Thất nói lảm nhảm, Cố Diễn ngẩng đầu, thấy Tiểu Thất vui vẻ, ôn ôn nhu nhu, kỳ thật Tiểu Thất là một cô nương kỳ quái, người nói nàng ôn nhu, nhưng nàng không như vậy, lâu lâu sẽ điêu ngoa bốc đồng; nhưng người nói nàng là cô nương điêu ngoa bốc đồng, thì cũng không hẳn, lâu lâu nàng sẽ lộ ra một mặt ôn nhu đáng yêu của mình. Thật là làm cho người ta xem không hiểu.

Đại khái đối với nam hài mà nói, mỗi nữ hài tử đều khiến cho người ta xem không hiểu. Chỉ là, có một số cô nương khiến cho người muốn liên tục xem nàng liên tục xem nàng, cho đến khi xem hiểu, mà có một số người, là khiến cho người một chút cũng không muốn tiếp tục tìm tòi nghiên cứu. Đối với Cố Diễn mà nói, Trịnh Tiểu Thất là loại thứ nhất, cũng là người duy nhất.

Mục tiêu của hắn là, ôm chặt bắp đùi Trịnh Tiểu Thất một trăm năm không buông lỏng!

Không, mục tiêu thiết yếu của hắn là, giả làm chó không bị Trịnh Tiểu Thất phát hiện!

Cố Diễn trong một thời gian ngắn không ngừng suy nghĩ, Tiểu Thất nhìn sắc mặt hắn liên tục thay đổi, thật sâu cảm thấy, đây là một con chó hay thay đổi tâm tình.

Nàng nói lời thắm thía: “Đại Bạch a, người không cần nghĩ quá nhiều.”

Cố Diễn “Ăng ư” một tiếng, tựa ở trên người Tiểu Thất, le lưỡi le lưỡi!

Tiểu Thất cười tùm tùm chọc mặt hăn: “Người ngoan! Không được le lưỡi a.”

Cố Diễn dùng đầu không ngừng chọc Tiểu Thất, Tiểu Thất sợ ngứa, né tránh trái phải, “Đáng ghét đáng ghét, người làm gì thế a! Đồ đáng ghét!”

Cố Diễn càng mừng rỡ, chớ làm hành động như vậy thoát nhìn đáng yêu, nhưng hăn một đại nam nhân, thật là ngốc đến không đành lòng nhìn thẳng. Tiểu Thất “Khanh khách” cười, lớn tiếng vài phần: “Người đàng hoàng một chút, đàng hoàng một chút a, nếu không ta không cho người ăn!”

Cố Diễn liếc nàng một cái, cảm thấy Tiểu Thất quá xem thường hăn, hăn chỉ biết ăn thôi sao! Nhất định không phải a!

Đại để vẻ mặt Cố Diễn quá mức rõ ràng, Tiểu Thất chống nạnh, “Người có ý kiến gì?”

Nhất định không có!

Cố Diễn nịnh nọt cọ Tiểu Thất, “Ăng ư ăng ư” kêu không ngừng.

Tiểu Thất lại bị hăn trêu chọc cười, Cố Diễn cảm thấy, Trịnh Tiểu Thất là cô nương hăn từng gặp qua yêu cười nhất, mặc kệ khi nào, chỉ một chuyện rất nhỏ, nàng cũng có thể cười không ngừng, hết sức khoái hoạt.

Hăn rất thích Tiểu Thất tươi cười, mỗi khi nhìn thấy Trịnh Tiểu Thất tươi cười, hăn cảm thấy, có nhiều phiền não hơn nữa, kỳ thật cũng có thể quên mất. Liễm liễm ánh mắt, hăn đứng lên đi vào trong phòng, không chút do dự lăn hai vòng, bày tỏ vui sướng, Tiểu Thất lập tức càng thêm vui vẻ.

Nàng chống cằm, ngồi xếp bằng ở trên ghế: “Nếu như có cầu ở đây thì thật tốt. Như vậy có thể cho người chơi, như bây giờ thì thật là không tiện!”

Cứ ở trên mặt đất lăn lộn cũng không được a! Một chút phải thu thập người tám trăm lần.”

Tiểu Thất nghĩa chính ngôn từ, nàng cảm thấy, chính mình phải hảo hảo giáo dục người này một chút, ách, làm sao lại có một loại cảm giác như nuôi một đứa con trai vậy đây? Không đúng không đúng, chính mình không được nghĩ ngợi lung tung, tuyệt đối không được! Bị ý nghĩ của mình dọa, Tiểu Thất nhin không được bật cười, thấy nàng cười, mặc dù không biết nàng nghĩ tới điều gì, Cố Diễn vẫn tiến đến bên người nàng, ngửa đầu nhìn.

Tiểu Thất ngồi xếp bằng trên ghế, mà Cố Diễn học bộ dáng của nàng ngồi xếp bằng ở dưới, hấn ngược đầu, cứ như vậy nhìn Tiểu Thất, phảng phất nàng là toàn bộ của mình.

Tiểu Đào vào cửa, trong nháy mắt hoảng hốt, thiếu niên trong sáng tuyến tú cùng thiếu nữ ngọt ngào động lòng người, hai người cùng nhìn nhau, nhìn như vậy thật là xứng đôi.

Nàng ta dụi dụi con mắt, cho mình một cái bạt tai, nghĩ linh tinh gì thế!

Người và chó khác nhau a, mặc dù Đại Bạch bây giờ là hình người, nhưng vẫn là một con chó, điểm này không thể nghi ngờ. Nàng thế nhưng có thể gán ghép tiểu thư và một con chó, thật sự là quá không nên, nên đánh!

“Tiểu thư, y phục cho Đại Bạch, tìm được rồi.”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 10

Thì ra, Tiểu Đào không phải đi phòng bếp, nàng ta đi ra ngoài chuẩn bị quần áo cho Đại Bạch. Không chuẩn bị y phục, chẳng lẽ cứ tùy ý hăn mặc một thân bạch y bấn đến bạo phát sao? Này quá không thực tế.

Chỉ là y phục này tìm được, hai người ngược lại phạm vào khó, các nàng hai mặt nhìn nhau, Tiểu Thất nuốt nước miếng, nói: “Cái kia... Đại Bạch sẽ không thể nào tự mình thay quần áo đi?”

Đại Bạch sẽ không thể nào, mà các nàng, các nàng cũng không có cách nào thay Đại Bạch đổi a, nên biết, Đại Bạch bây giờ hình người, là một người nam nhân. Dù biết rõ trong lòng hăn là một con chó, các nàng cũng không có cách nào thuyết phục chính mình vì hăn thay y phục.

Này có thể làm sao!

Thực tế thật là quá tàn nhẫn.

Tiểu Thất trơ mắt nhìn Đại Bạch, lúc này, nàng cỡ nào hy vọng Đại Bạch có thể vô sự tự thông, chỉ là người này lắc lắc cái mông không ngừng lắc lư, này rõ ràng nói, hăn căn bản chỉ là một tiểu thiên chân không biết buồn vui.

Tiểu Thất cầm lấy y phục phạm vào buồn, nàng chau mày lại, không biết như thế nào cho phải. Lại nhìn thiếu niên ở trước mắt, đẹp mắt thì thật

đẹp mắt, nhưng động tác thì thật ngu xuẩn, lắc mông cái gì, không thể nhìn thẳng nha!

Cố Diễn tự nhiên nhìn ra Tiểu Thất khó xử, lông mày nàng cau lại bộ dạng thật là làm cho người muốn giúp nàng làm xong mọi chuyện. Nhưng mà... trong lòng tiểu thể tử giơ ngón tay, nếu như hẳn thật sự tự học, Tiểu Thất cũng sẽ hoài nghi a? Đã có ai gặp qua chó tự mặc quần áo chưa, đây không phải là lạy ông tôi ở bụi này đó sao?

Cố Diễn cảm thấy, mình cũng không dễ dàng. Hẳn yên lặng nhìn Tiểu Thất, đôi mắt trông mong, làm cho Tiểu Thất khó xử, hẳn cũng không muốn, nghĩ như vậy, hẳn xông tới, căn quần áo mới, xoay người chạy ra ngoài.

Tiểu Thất bị động tác đột nhiên của Cố Diễn làm cho bối rối, đợi nàng kịp phản ứng, ngoài cửa bóng dáng Cố Diễn đã biến mất, sắc mặt Tiểu Thất lập tức trắng nhợt, “Tiểu Đào, chúng ta tách ra tìm, nhất định phải nhanh lên tìm được Đại Bạch, hẳn chạy đi như vậy, sẽ xảy ra chuyện.”

Tiểu Đào lập tức gật đầu, hai người tách ra ở trong viện tìm Đại Bạch, không cần biết các nàng nghĩ thế nào, với người ở bên ngoài, Đại Bạch là một nam nhân hàng thật giá thật, trong am ni cô có nam nhân, đây là đại sự như thế nào, đáng sợ hơn chính là, nếu như Đại Bạch bị người phát hiện sau không nói lời nào, ngược lại cứ kêu ăng ẳng, vậy cũng càng thêm tuyệt thượng gia sương. Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Tiểu Thất càng thêm run sợ, “Mau tìm!”

Sân nhỏ chỗ Tiểu Thất ở rất đơn giản, cơ hồ là thoáng cái có thể từ đầu nhìn tới đuôi, nếu như Đại Bạch ở trong sân, thoáng cái có thể trông thấy. Tiểu Đào cơ hồ gấp muốn khóc, nàng ta hỏi: “Tiểu thư, chúng ta làm sao tìm được a!”

Tiểu Thất trấn định lại, động tác Đại Bạch vừa rồi quá mức nhanh, nàng thoáng cái hoảng hồn, nhưng theo ý nàng, Đại Bạch không phải là một con chó ngốc. Mặc dù cũng không thông minh, nhưng cũng không phải là đũa ngốc cái gì cũng không biết. Nghĩ như vậy, nàng ngược lại tỉnh táo vài phần, Đại Bạch có thể tìm được nàng, có thể nhanh chóng phân biệt ra được nàng là Tiểu Thất, sẽ về đáp lời của nàng, cái này giải thích rõ, tuyệt đối không phải là một con chó ngốc.

Nàng tỉnh táo nói: “Ta cảm thấy, Đại Bạch hẳn là tìm địa phương thay quần áo.”

Cái gì?

Tiểu Đào không thể tin nhìn tiểu thư nhà mình, chần chờ một chút, hỏi: “Tiểu thư, ngài làm sao mà biết được?”

Tiểu Thất nghiêm túc nói: “Người nghĩ đi. Đại Bạch thông minh như vậy, so với chó bình thường thông minh hơn nhiều, mặc dù ta gọi hẳn là ngốc cẩu, nhưng hẳn không thật sự ngốc. Hẳn nhất định là không muốn chúng ta khó xử, nên tự mình nghĩ biện pháp.”

Mặc dù không có căn cứ, nhưng Tiểu Thất chắc chắn như vậy, chắc chắn Đại Bạch sẽ không chạy loạn, hiện chỉ là lo lắng, hẳn có bị người khác trông thấy hay không.

“Người đi trong sơn tìm, ta đến hậu sơn tìm. Ngàn vạn không để người nhìn ra không thỏa đáng.”

“Hậu sơn không an toàn, vẫn là ta đi thôi. Tiểu thư, ngài đi trong sơn.” Tiểu Đào nói trước hết đi ra sơn nhỏ, chạy về phía sau núi, Tiểu Thất cũng không chần chờ, hiện tại lôi kéo cũng không có ý nghĩa gì.

Hai người phân tán ra, Tiểu Thất đi vào trong viện, trong nội viện thỉnh thoảng sẽ gặp phải vài tiểu ni cô, nhìn thấy Tiểu Thất, đều khom lưng,



Tiểu Thất cũng mỉm cười đáp lễ. Mặc dù nàng sốt ruột tìm Đại Bạch, nhưng mà không phải lung tung giống như con ruồi không đầu, chiếu nàng xem, Đại Bạch cơ trí như vậy, coi như là hướng trong sân chạy, cũng sẽ không tìm nơi có nhiều người.

“Thí chủ.” Giọng nói nữ tử ôn nhu vang lên, Tiểu Thất quay đầu lại, chỉ thấy một lão ni đứng ở cách nàng không xa, lão ni mỉm cười nhìn nàng, nói: “Nghe nói Trịnh gia tiểu thư ở trong chùa tu hành, không biết có phải là tiểu thư không?”

Tiểu Thất cũng không biết người này, nhưng nhìn dung nhan bà diễm quang tứ xạ, nghĩ qua cũng chưa từng thấy được ni cô nào như vậy trong chùa. Trước khi đi, mẫu thân hết lần này đến lần khác nói, dặn nàng khắp nơi cẩn thận, tự trong nội viện, có hoàng phi tiền triều, không thể qua loa đường đột. Mặc dù người này chưa tỏ rõ thân phận, nhưng Tiểu Thất nhìn dung nhan của bà cũng có thể đoán, bà là một vị hoàng phi tiền triều.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Thất mỉm cười phúc thân, cúi đầu trả lời: “Tiểu nữ đúng là Trịnh gia thất nương tử.”

Lão ni cao thấp quan sát Tiểu Thất, thấy nàng một thân cẩm y la quần, trên đầu búi hai búi tóc, thiếu nữ chưa thành thân đều trang điểm như vậy, song búi tóc xinh đẹp, dù là nữ tử bình thường, cũng sẽ thanh xuân động lòng người, Trịnh gia thất nương tử mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng lại đã tư sắc hơn người, càng như vậy, càng thêm phảng phất như tiểu tiên tử từ trên trời hạ phàm.

Bà nhếch miệng, nói: “Bần ni pháp danh Tuệ Thiện, Thất tiểu thư có thể gọi bần ni là Tuệ Thiện sư phụ. Ta ở tại đông khóa viện, nếu như có việc, tiểu thư có thể qua bên kia tìm bần ni.”

Tiểu Thất mặc dù nghi hoặc, bất quá vẫn là cười ứng, “Đa tạ đại sư.”

Tuệ Thiện lần nữa quan sát Tiểu Thất một cái, chấp tay trước ngực, mỉm cười rời đi. Tuệ Thiện như thế, thật ra khiến Tiểu Thất cảm thấy có điểm kỳ quái, bộ dáng như vậy hình như là nói, bà biết mình, nhưng trong lòng Tiểu Thất rõ ràng biết được, mình không nhận ra Tuệ Thiện đại sư này. Dù bà là nương nương trong cung, Tiểu Thất cũng không biết. Hoàng đế đăng cơ mười hai năm, Tiểu Thất bất quá mới mười bốn tuổi, nàng sẽ không đến mức mới một hai tuổi đã thấy qua vị đại sư này, thật là có điểm kỳ quái đây!

Chỉ là hiện tại Tiểu Thất cũng không có có tâm tư nghĩ quá nhiều, đầy bụng nàng đều là nhanh lên tìm được Đại Bạch, tìm được Đại Bạch, mới thật có thể yên lòng.

Tiểu Thất mặc dù giống như đang tản bộ trong nội viện, nhưng trên thực tế tâm thần đều đặt ở bụi cỏ, góc vách, nếu như trước, Đại Bạch thích nhất hướng chỗ như thế chui, nghĩ như vậy, Tiểu Thất cũng chuyên chú tìm những chỗ này.

Chỉ là nàng vòng vo hai cái sân, cũng không có tìm được Đại Bạch.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Ngược lại truyền đến giọng của Tiểu Đào, Tiểu Thất quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Đào đối với nàng chớp mắt, Tiểu Thất sáng tỏ, đây là nói, nàng ta tìm được Đại Bạch rồi.

Chủ tớ hai người vội vàng trở về, vừa vào cửa, Tiểu Thất chỉ thấy Đại Bạch ngồi ở bên giường le lưỡi cười, vẻ mặt vô tội kia, thật giống như vừa rời vèo một tiếng chạy trốn không phải là hăn.

Tiểu Thất không chấp nhận hăn nịnh bợ, nàng hàm hồ hỏi: “Người vừa rời đi nơi nào!”

Cố Diễn vô tội nháy mắt, ánh mắt gì đó phiêu, hết sức dao động, phảng phất Tiểu Thất nói không phải là hăn. Nhìn hăn không ngoan, Tiểu Thất tức giận hơn, nàng xoay mặt Cố Diễn, chăm chú nhìn hăn hỏi lần nữa:

“Người không cần nhìn chung quanh, không cần có ý đồ trốn tránh trách nhiệm, người nói cho ta, người vừa rồi tại sao phải chạy trốn, tại sao phải nghịch ngợm!”

“Ăng ư ~” Cố Diễm cúi đầu kêu một tiếng, lập tức nín nọt cười.

Nhìn hắn như vậy, Tiểu Đào nhin không được cười lên: “Tiểu thư, ngài nói với hắn như vậy, cũng không làm được gì a! Hắn nghe không hiểu.”

Tiểu Thất nghiêm túc: “Hắn nghe hiểu được, Đại Bạch, người nghe hiểu được có đúng hay không? Hắn nếu như nghe không hiểu, y phục như thế nào thay xong? Còn có, này thân y phục là ai đổi cho hắn a!”

Đại Bạch đã thay từ bộ bạch y bản thủ, biến thành một thân quần áo xanh đen, mà thân quần áo này, chính là Tiểu Đào chuẩn bị tốt trước đó. Nói cách khác, hắn mang theo y phục chạy trốn, rất nhanh tìm được người để thay.

Tiểu Thất không phải là đứa ngốc, không hợp tình lý như vậy, nàng mới sẽ không tin tưởng chuyện này là ngẫu nhiên.

Nhìn tiểu cô nương sừng mặt lên tức giận nhìn mình, Cố Diễm lại “Ô ô” một tiếng. Hắn tự tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay Tiểu Thất, nhe răng cười.

Tiểu Thất bị hắn làm cho bất đắc dĩ, bất quá vẫn kiên trì, “Vậy ta hỏi người a, nếu đúng thì đáp ứng một tiếng, không phải thì phải trả lời hai tiếng.”

“Tiểu thư.” Tiểu Đào yếu ớt giơ tay, “Tiểu thư, ta có thể nói chuyện không?”

Tiểu Thất quay đầu lại nhìn nàng ta, Tiểu Đào giải thích: “Ta tìm được hãn ở hậu sơn. Lúc ấy còn có một lão bá, lão bá kia cho rằng Đại Bạch là người ngốc, ta đi qua tìm hãn, lão bá nói với ta!”

Tiểu Thất kinh ngạc, hỏi: “Nói hãn là đứa ngốc?”

Tiểu Đào gật đầu, “Đúng vậy, hãn ngậm y phục trực tiếp chạy tới chỗ lão bá, ta hỏi qua, lão bá là thôn dân ở chân núi, thường xuyên tìm củi ở phía sau núi, ông nói đại khái mấy ngày trước nhìn thấy Đại Bạch, hãn không biết nói chuyện, ngây ngốc ngơ ngác, ông ta liền suy đoán, hãn là một thằng ngốc, bởi vậy thường xuyên cho hãn chút ít cái ăn. Lần này Đại Bạch cũng là trực tiếp mang theo y phục đi qua tìm ông ấy. Ta nhờ lão bá, thay quần áo cho hãn.”

Tiểu Thất cuối cùng giải được sự nghi ngờ của mình, nàng cảm khái nói: “Ta nói Đại Bạch những ngày này sống như thế nào, thì ra là như thế.” Tiểu Thất nhìn về phía Đại Bạch, ”Người nghe hiểu lời của ta, cho nên đi tìm lão bá thay quần áo cho người sao?”

“Đại Bạch” con mắt lóe sáng sáng, “Gâu!” một tiếng kiên định.

Tiểu Thất nhếch miệng, nàng vui vẻ, tiếp tục hỏi: “Sau khi người biến thành người, không có kêu lung tung chứ?”

“Gâu!” Đại Bạch thật sự ra vẻ như cái gì cũng hiểu.

Tiểu Thất cao hứng trở lại, cười mắt cong cong, ôm cổ “Đại Bạch”, cùng hãn trán kề trán, cúi đầu nói: “Đại Bạch nhà chúng ta, là con chó thông minh vô địch thiên hạ! Ta thích Đại Bạch nhất!”

Cố Diễn cùng nàng dựa vào cùng một chỗ, khóe miệng cũng nhếch lên...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 11

Cố Diễn biết rõ, ở trong lòng Tiểu Thất, hẳn là con chó mà nàng nuôi dưỡng vừa ngoan ngoãn, vừa nghe lời, vừa sẽ bảo hộ nàng. Không phải là Cố Diễn, hoặc là nói, Cố Diễn là người làm cho người ta chán ghét. Mặc dù như thế, hẳn vẫn rất cao hứng, có thể cùng Tiểu Thất thân cận cùng một chỗ, hẳn đã cảm thấy là chuyện tốt nhất, về phần nói Tiểu Thất có chán ghét Cố Diễn hay không... Này một chút cũng không trọng yếu a, Cố Diễn là ai a, hẳn không biết. Hẳn bây giờ là Đại Bạch a!

Cố Diễn cảm thấy, mình đã khiến cho Tiểu Thất thích, đúng vậy, hẳn tốt như vậy, Tiểu Thất không có đạo lý không thích hẳn, chỉ cần hẳn hảo hảo biểu hiện, Tiểu Thất sẽ quên những chuyện có liên quan về tiểu thế tử, từ đó thích hẳn "Đại Bạch" tri kỷ này, nghĩ như vậy, Cố Diễn cảm thấy, tiền đồ thật bùng sáng.

Cố Diễn liên tưởng quá mức đặc ý, không cần thận, thế nhưng bật cười.

Tiểu Thất nhìn hẳn cao hứng, cũng rất vui mừng, "Này không cần thận, Đại Bạch nhà chúng ta đã lớn còn hiểu chuyện, ta cảm giác vui sướng như nhà có con gái mới lớn đây!" Tiểu Thất nghiêng cái đầu, ra vẻ nghiêm trang. Nhưng lời này khiến cho người ta nghe, lại buồn cười cực kỳ.

Cố Diễn cũng cảm thấy, chỗ nào đó kỳ quái.

Hắn đem đầu tựa trên vai Tiểu Thất, "Ặng ư" một tiếng, thập phần tri kỷ.

"Đại Bạch a, người có phải biết rõ chúng ta khó xử vì thay quần áo cho người hay không!" Tiểu Thất mỉm cười hỏi, nàng cũng không muốn Đại Bạch thật sự trả lời, lời như thế cùng lắm chỉ là làm bầm lâu bầu. Chỉ là Đại Bạch ngược lại rất lưu loát "Ặng" một tiếng, một tiếng hàm nghĩa chính là trả lời đúng.

Tiểu Thất ngạc nhiên mừng rỡ: "Người quả nhiên biết."

Tiểu Thất cùng Đại Bạch "Nói chuyện phiếm", Tiểu Đào cảm thấy, hình tượng này quả thực là không đành lòng nhìn thẳng, tiểu thư nhà bọn họ nghiêm trang nói chuyện, còn Đại Bạch bên cạnh nghiêm trang trả lời, làm cho nàng ta cảm thấy khóe miệng co giật, nàng ta tốt nhất nên đi quét quét sân đi. Thật sự là không nhìn nổi.

Cố Diễn thay xong quần áo, nghiêm nhiên là một giai công tử tao nhã, nhưng hắn cứ "Ư ư" không ngừng, Tiểu Thất cũng không cảm thấy không ổn, nói nhỏ, "Đại Bạch a, ta vừa rồi đột nhiên nghĩ đến một chuyện đặc biệt đặc biệt tốt!"

Cố Diễn khó hiểu, đợi nàng nói tiếp, Tiểu Thất cười tủm tủm nói: "Kỳ thật, ta có thể dẫn người đi chơi nha. Chạng vạng hay là sáng sớm, người đặc biệt ít, chúng ta có thể đi phía sau núi a. Ta dẫn người đi trong rừng, như vậy người có thể chạy chơi a. Đúng rồi, ta còn có thể chuẩn bị cho người một quả cầu len, người cảm thấy có vui không?"

Cố Diễn nghĩ lại, trước kia hắn thường xuyên vụng trộm nhìn Trịnh Tiểu Thất dắt chó đi chơi, nàng sẽ đem một quả cầu màu xanh biếc ném ra, sau đó Đại Bạch phần phật một tiếng liền xông ra ngoài, thẳng tắp chạy tới đem cầu tiếp thu. Nhìn Đại Bạch vui vẻ, tựa hồ thật cao hứng vì Tiểu Thất

làm như vậy. Nghĩ như vậy, hắn cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, khát vọng nhìn về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất được khích lệ, đứng dậy, "Ta hiện tại đi làm cầu cho người."

Cố Diển theo sau lưng Tiểu Thất, Tiểu Thất quay đầu lại, "Người thích màu gì?"

Cố Diển vô tội nháy mắt to.

Tiểu Thất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy đối với một con chó không nói chuyện hỏi vấn đề như vậy, có chút vượt quá nhận thức của hắn. Hơn nữa, chó hình như là bị bệnh mù màu, Tiểu Thất không xác định nghĩ.

"Người cũng chỉ biết trắng đen thôi nhỉ, kia... Ta vẫn là làm cho người một màu sắc ta thích là được. Ta thích... Ta thích màu gì đây!" Tiểu Thất nói lảm nhảm, "Ách, ta thích màu hồ lam, màu hồ lam nhìn đặc biệt tươi mát. Ách, màu xanh biếc cũng có thể, mùa hè sao, xanh thông thông, không tồi. Đợi chút, hồng hồng giống như không tồi, cũng được."

Thấy Tiểu Thất lăm băm, Cố Diển cảm thấy, không có gì đáng yêu hơn. Hắn nhìn Tiểu Thất, trên mặt vui vẻ, Tiểu Thất phát giác được tầm mắt của hắn, giơ ngón tay, "Người cảm thấy phiền sao?"

Cố Diển lập tức "Ăng ăng" hai tiếng, bày tỏ không phải.

Tiểu Thất cao hứng trở lại, nàng nhắc tới: "Ta cũng biết là người sẽ không cảm thấy phiền, Đại Bạch là bằng hữu tốt nhất của ta. Nhất định sẽ không ghét bỏ ta. Kỳ thật ta vẫn luôn cảm giác mình là tiểu cô nương rất biết điều a, cũng không biết Lục tỷ tỷ vì cái gì không thích ta, rõ ràng hai chúng ta tuổi tác tương tự, cũng có thể chơi cùng nhau a. Ta nghĩ, vậy đại khái là cái gọi là duyên phận đi. Ta cùng Lục tỷ tỷ mặc dù là đường tỷ

muội, nhưng không có duyên phận tử muội. Ta cùng Đại Bạch ngược lại rất có duyên phận chủ tớ."

Tiểu Thất tìm ra khay đan nhỏ, bắt đầu động thủ may tiểu cầu cho Đại Bạch, "Ta nữ công rất tốt, cha ta nói, không phải là vì người khác, là vì mình, học một ít nữ công, coi như là giết thời gian."

Cố Diễn liền vội vàng gật đầu, mọi chuyện của Tiểu Thất hẳn đều biết, nghĩ đến điểm này, hẳn mỉm cười, cảm giác như thế thật tốt. Hẳn biết rõ mọi chuyện của Tiểu Thất, giống như, giống như khoảng cách với Tiểu Thất rất gần rất gần.

Tiểu Thất không trông thấy Cố Diễn gật đầu, tiếp tục nói: "Trước kia ta cũng thêu hà bao cho phụ thân."

Cố Diễn nghĩ đến hà bao mà Trịnh tiên sinh mang theo thêu giống như con rết, co quắp khóe miệng. Bất quá, hẳn là biết, đó là thành phẩm lúc Tiểu Thất lúc còn rất rất nhỏ làm thành, bởi vậy coi như dù không tốt, theo Trịnh tiên sinh, cũng là tốt nhất.

Tiểu Thất cười tủm tỉm: "Cha ta nói, mặc kệ may được hay không, đều là tâm ý của ta, đây mới là hiếm có nhất, cho nên ta vẫn luôn rất cố gắng, làm cho mình gì đó đẹp mắt, không để cho phụ thân mất mặt, nhưng mà phụ thân rất xấu! Ông không chịu đem hà bao ta lần đầu tiên làm kia trả lại cho ta, liên tục mang ở trên người, phụ thân còn nói, tiểu thế tử đáng ghét kia nói ta đường may không tốt! Xí, mặc kệ hẳn chứ! Hừ! Ta rõ ràng vẫn tiếp tục cố gắng, ta hiện tại có thể làm rất khá."

Cố Diễn thề, năm đó hẳn vẫn còn còn trẻ ngu ngốc, nếu như hôm nay biết ta thích nàng như vậy, khi đó, ta nhất định không dám nói, ta nhất định khen nàng, khen nàng còn hơn tiên nữ.

Đáng tiếc, nhân sinh không có nếu như.



Cho nên, hấn hiện tại chỉ có thể yên lặng hồi hận, sau khi hồi hận, lại sinh ra ra một tia may mắn, may mắn còn có một cơ hội như vậy, nhìn xem, lão thiên gia cho người đóng lại một cánh cửa, nhưng còn có thể cho người mở một cánh cửa sổ, cho dù là cửa thông gió cũng tốt, chỉ cần người cố gắng.

Cho nên, hấn sẽ hảo hảo biểu hiện, coi như là làm bộ như Đại Bạch cũng không có vấn đề gì.

"Gâu gâu gâu ăng ăng!" Ta là thật thích nàng! Thật sự thật sự! Cố Diển chân thành biểu đạt ý nghĩ của mình.

Tiểu Thất tươi cười ngọt ngào, nàng cũng dừng lại động tác trong tay, nói: "Người cũng cảm thấy hấn rất đáng ghét sao?"

Cố Diển cảm thấy, nếu như hấn cảm giác mình đáng ghét, đó mới là thật sự ngốc rồi!

Trịnh Tiểu Thất, một ngày nào đó, một ngày nào đó nàng sẽ biết, nàng sẽ biết, Cố Diển là một người tốt, người đặc biệt tốt!

# ĂNG, ẮNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 12

Tiểu Thất làm cầu cho Cố Diễn, kỳ thật nói là cầu, cũng không khác cầu bình thường bao nhiêu, Tiểu Thất vốn rất rối rắm nên làm màu gì, cuối cùng ngược lại làm lung tung, mỗi màu một miếng vải, xem ra cũng thật đáng yêu.

Đương nhiên, cái này là chính, Tiểu Thất còn phân biệt làm những màu sắc khác, Cố Diễn thấy quả cầu màu xanh biếc kia, nhớ tới trước đây Đại Bạch từng chơi, không khỏi nở nụ cười.

Tiểu Thất nhìn hần cười, cảm khái: "Người thật sự là rất yêu cười a! Nếu như nói người không phải là Đại Bạch, ta cũng không tin, không phải là Đại Bạch, sao có thể yêu cười như vậy. Bất kể là lúc còn là chó hay là người, người đều rất yêu cười."

Cố Diễn "Ăng ư" một tiếng, tựa vào vai Tiểu Thất, cọ xát hai cái, hần vui rạo rức nở nụ cười. Thật sự là một bộ dáng đáng yêu.

"Đại Bạch thật sự là quá vui mừng." Tiểu Thất cảm khái.

"Người có thể làm hay không? Đáng yêu một chút không được sao? Vì cái gì nhất định phải gây chuyện đây?" Cố Diễn đột nhiên nghĩ đến lời phụ vương hần, lúc hần bối mớ, phụ vương hần đã nói như vậy, phụ vương quan tâm là tiểu thê tử mới cưới, mà không phải hần. Cho nên, mặc kệ hần làm cái gì, phụ vương đều bắt bẻ. Nếu không phải Trịnh tiên sinh

xảy ra chuyện, nếu không phải hấn đột nhiên không nói chuyện, cũng không biết được quan hệ giữa hai cha con sẽ đi đến tình hình gì.

Ở trong mắt người ngoài, Cố Diễn là một người cao lãnh, không cư xử khéo léo, nhưng là... Chỉ có Tiểu Thất biết rõ, chỉ có Tiểu Thất biết, hấn chẳng phải là người như vậy, chỉ có thể nói, những người nói như vậy, đều là không hiểu được hấn.

Hấn kéo kéo vạt áo Tiểu Thất, chỉ có Tiểu Thất tốt nhất, chỉ có Tiểu Thất tốt nhất.

Tiểu Thất nhìn móng vuốt hấn vô cùng bẩn thỉu, ách, không, vốn là tay, lập tức nở nụ cười, nàng nắm tay của hấn, đánh giá một chút, rất khẳng định hỏi: "Người có phải lại dùng tay đi bộ hay không?"

Hấn là không thể gạt được nàng a, nếu như không phải như vậy, đang yên đang lành tay tại sao có thể bẩn như vậy đây, này căn bản cũng không phù hợp thực tế a! Mặc dù từ bốn chân đi đường đến hai chân đi đường có chút khó khăn, nhưng nàng cũng chỉ biết hy vọng Đại Bạch có thể quen, chỉ có hấn quen, mới có thể càng thêm mê hoặc người khác, đối với an toàn của mình cũng càng hảo.

Cố Diễn con mắt trên dưới liếc liếc, nhìn trái nhìn phải, chỉ là không nhìn Tiểu Thất, bộ dáng chột dạ kia làm cho Tiểu Thất buồn cười. Tiểu Thất cười tùm tùm lôi kéo hấn đi đến chậu nước, "Ta giúp người lau tay, sạch sẽ mới là Đại Bạch đẹp mắt nhất."

Cố Diễn hơi chút cúi đầu có thể trông thấy Tiểu Thất xoa xoa tay, nàng nghiêm túc vì hấn lau tay, Cố Diễn sao lại không biết Tiểu Thất thích sạch, nhưng hấn lại có suy tính của mình, nếu như không giả bộ một chút, Tiểu Thất thông minh như vậy, phát hiện được thì làm sao bây giờ đây!

Hơn nữa, trong lòng Cố Diễn cũng có mừng thầm nho nhỏ, mừng thầm có thể có được Tiểu Thất thích cùng ôn nhu. Hấn cắn môi, kỳ thật hấn

không biết chờ đến khi chân tướng của sự tình bại lộ ra, Tiểu Thất sẽ như thế nào. Hẳn một chút cũng không dám nghĩ, mặc dù không dám nghĩ, hẳn vẫn tham luyện một tia âm áp này.

"Ăng ư" thiên ngôn vạn ngữ, Cố Diễn không dám nói, chỉ có thể kêu một tiếng như vậy.

Tiểu Thất cho là hẳn sốt ruột muốn đi chơi, nói: "Người đợi lát nữa, đi sớm không được."

Cố Diễn nhu thuận gật đầu.

Tiểu Thất vui mừng, "Người hiện tại càng có thể nghe rõ ta nói cái gì, thật sự là quá tốt a!"

Tiểu Thất nếu đã đáp ứng muốn dẫn Cố Diễn ra cửa, tự nhiên là sẽ không hàm hồ, cơm tối xong, Tiểu Thất thu thập tốt cho hẳn một phen, không có biện pháp, hẳn ăn quá bữa. Đại Bạch cúi thấp đầu, sám hối, mặc dù hẳn không biết dùng đũa, nhưng Tiểu Thất không thèm để ý, nàng ngược lại cảm thấy, luyện từ từ thì tốt rồi, hoàn toàn không cần nghĩ quá nhiều. Thấy Đại Bạch sám hối, Tiểu Thất khanh khách nở nụ cười.

Vỗ vỗ bả vai Đại Bạch nói: "Không sao a!"

Tiểu Thất mang Đại Bạch ra cửa, tự nhiên là phải né tránh, nàng dặn dò Tiểu Đào ra cửa kiểm tra, Tiểu Đào kỳ thật cảm thấy như vậy đặc biệt không an toàn, nhưng nhìn tiểu thư cao hứng như vậy, ngược lại cũng không ngăn trở. Kể từ khi Tam lão gia gặp chuyện không may, tiểu thư mặc dù cũng là vẻ mặt tươi cười, thập phần kiên cường, nhưng là nàng ta biết, trong lòng tiểu thư là khổ sở, như bây giờ, coi như là giải sầu đi.

Tiểu Đào ngó dáo dác kiểm tra một phen, khoát tay. Tiểu Thất lôi kéo Cố Diễn, rón ra rón rén đi ra ngoài, vẻ mặt gian xảo, quả thực là buồn cười

hết sức, Cố Diển xem nàng như thế, cũng học động tác của nàng, hai người cứ như vậy nhìn chung quanh, rón ra rón rén, vè vè vọt ra bên ngoài.

Tiểu Đào thấy hai người bọn họ, cũng không biết là có cái gì kỳ quái, cũng đi theo chạy, ba người nhanh chóng đi dạo đến phía sau núi, lúc này đã ánh nắng chiều đầy trời, phía sau núi cũng không có người nào, Tiểu Thất thở ra một hơi, mở ra hai tay ngửa đầu nhìn trời, "Có cảm giác như được thở ra hay không?"

Cố Diển nhìn nàng như vậy, cũng mỉm cười học động tác của nàng. Ánh mắt Tiểu Thất thấy được hành động của Đại Bạch, cười tủm tỉm: "Người đang học ta sao?"

Cố Diển gật đầu, nghiêm túc.

Tiểu Thất hoạt bát, "Vậy, ta dạy người nói chuyện đi?"

Cố Diển kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Thất, Tiểu Thất ngồi xếp bằng dưới đất, Cố Diển phát giác, Tiểu Thất rất thích như vậy, làm cho người ta cảm giác thập phần nhu thuận.

Hắn học động tác Tiểu Thất cũng ngồi xuống, Tiểu Thất chỉ chỉ chính mình, mở miệng: "Trịnh Tĩnh Hảo."

Cố Diển dùng sức mở miệng, nếu như có thể, thì hẳn nguyện ý nói chuyện, nguyện ý nói chuyện với Tiểu Thất, nhưng không biết sao, giống như, giống như trong cổ họng có đồ vật gì đó, như thế nào cũng không mở miệng được, hắn dùng sức, nhưng lại không bắt được trọng điểm, "Ách, a, ô a!"

Tiểu Thất nhìn hắn gấp đến độ xuất mồ hôi, nắm tay của hắn: "Không sao, không sao, chúng ta từ từ học, ta gọi Tiểu Thất, Tiểu Thất, Thất..."

Cố Diễm nhìn Tiểu Thất ôn nhu, mang theo vui vẻ cùng ánh mắt chân thành, lập tức cảm thấy, mình không thể làm cho nàng thất vọng, hẳn không thể, khoe miệng hẳn lúng túng, khiến cho nửa ngày nhiệt tình, ngay tại lúc Tiểu Thất cho là hẳn nói không ra, hẳn rốt cục mở miệng, "Thất..."

Tiểu Thất lập tức ngây dại, nàng kinh ngạc nhìn Cố Diễm, Cố Diễm đơn thuần vô tội cười, hẳn đưa tay khoác lên trên đùi Tiểu Thất, mở miệng lần nữa, thập phần nghiêm túc cố gắng, "Thất... Tiểu Thất..."

Tiểu Thất (☆\_☆ )

Nàng kích động nắm tay Cố Diễm, "Đại Bạch, người thật thông minh, người biết kêu tên của ta a!"

Cố Diễm cúi đầu xấu hổ cười, Tiểu Thất lăn lông lốc bò dậy, "Tốt quá tốt quá! Đại Bạch nói , Tiểu Đào, Đại Bạch biết nói rồi!"

Tiểu Đào xem mặt trời, hôm nay là theo phía tây xuống núi a? Cầu biến thành người đã rất kỳ quái, lại còn biết nói. Này... Đây cũng quá huyền hoặc a!

Tiểu Thất gọi tới gọi lui, "Thật là cao hứng thật là cao hứng, meo meo!"

Cố Diễm thấy Tiểu Thất cao hứng như vậy, so với hẳn người biết nói chuyện này còn cao hứng hơn, lòng tràn đầy vui vẻ, chỉ cảm thấy không có cô nương nào tốt hơn so với Tiểu Thất tốt hơn, "Hi... Thích... Thích Tiểu... Tiểu Thất!"

Tiểu Thất dừng lại động tác, không thể tin nhìn hẳn.

Cố Diễm mỉm cười, "Ặng!"

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 13

Tiểu Thất trì độn nhìn Cố Diển, cả người đều ngây dại, Đại Bạch biết nói đã làm cho nàng rất kinh hãi rồi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, hãn thế nhưng có thể nói một câu dài như vậy, này này này... Tiểu Thất kinh ngạc nhìn Đại Bạch, hồi lâu, nàng một phen nắm chặt Đại Bạch, run rẩy nói: "Người người người, người nói rõ cho ta, người mới vừa nói cái gì?"

Đại Bạch cứ như vậy nhìn nàng, hãn nghiêm túc nháy mắt, lông mi thật dài vụt sáng vụt sáng, Tiểu Thất gắt gao nhìn chăm chăm hãn, hãn rốt cục mở miệng lần nữa: "Hi... Thích người!"

Cố Diển cũng không biết mình như thế nào lại đột nhiên liền sẽ nói, nhưng có thể nói chuyện hãn thật cao hứng, có thể nói chuyện với Tiểu Thất, tốt hơn!

Tiểu Thất nhìn vào mắt Cố Diển, ánh mắt hãn thâm thúy, nhìn kỹ lại, phảng phất sẽ bị hút vào bên trong đó, Tiểu Thất đột nhiên khẩn trương lên, nàng mấp máy miệng, nghiêm túc nói: "Đại Bạch!"

Tiểu Thất chỉ chỉ Đại Bạch, mắt cong cong: "Người là Đại Bạch!"

Cố Diển mở miệng: "... Bạch..."

Tiểu Thất gật đầu mỉm cười, "Đại Bạch, Đại Bạch chính là người, ta là Tiểu Thất, ừ, đây là Tiểu Đào, quả đào đào a!"

Tiểu Đào cũng cùng nhau đi lên, nàng ta trở mắt nhìn Cố Diển, Cố Diển dùng sức, rớt cục: "Sáo!"

Tiểu Thất "Khanh khách" nở nụ cười: "Không phải là sáo, là đào a!"

Tiểu Đào lôi kéo Tiểu Thất, kích động nói: "Tiểu thư, ta như vậy đã rất cảm động, ta thật sự rất cảm động, hẳn thế nhưng biết kêu tên của ta, ô ô ô, một con chó thế nhưng biết kêu tên của ta, ta thật cảm động..."

Tiểu Đào kích động như vậy, Tiểu Thất cũng đi theo càng thêm kích động, nàng cũng không muốn Đại Bạch quá mệt mỏi, lôi kéo Đại Bạch: "Được rồi được rồi, chúng ta không nói, chúng ta chơi bóng cầu."

Cố Diển nhìn quả cầu xanh biếc kia, khoan khoái chạy tới xa xa.

Tiểu Thất dắt váy chạy ra sau: "Ta ném nha!" Nói xong, ra sức lớn nhất ném ra ngoài, Cố Diển nhìn cầu cứ như vậy bay tới, nhẹ nhàng nhảy lên, linh xảo căn cầu, hẳn nhanh chóng chạy hướng về phía Tiểu Thất, trên mặt có tươi cười đắc ý.

Tiểu Thất cao hứng vỗ tay: "Hảo bổng!" Nàng tự tay tiếp nhận cầu, chỉ huy nói: "Đại Bạch thật lợi hại, tiếp tục tiếp tục..."

Tiểu Thất cùng Cố Diển cứ như vậy chơi tiếp, hai người một ném một nhặt, phối hợp hết sức ăn ý. Tiểu Đào ở một bên nhìn, cũng cao hứng theo, chơi đùa vui vẻ thời gian tự nhiên qua đặc biệt mau, không ý thức, trời đã dần dần tối xuống, khi Đại Bạch mang cầu về cho Tiểu Thất, nàng vỗ vỗ vai hẳn, "Được rồi, trời tối a, chúng ta trở về được hay không?"

Cố Diển "Àng ư" một tiếng, le lưỡi một cái.

Tiểu Thất giữ chặt tay Đại Bạch, nói: "Vậy chúng ta trở về a, người khát nước rồi? Ta chuẩn bị nước cho người a! Uống nước, nghỉ ngơi thật



tốt một chút, buổi tối cũng có thể ngủ ngon giấc. Ngạch, đáng tiếc, người không thể tắm rửa, nếu như có thể tắm rửa, nhất định sẽ thoải mái hơn."

Tiểu Thất nói làm nhảm, Cố Diễm lẳng lặng nghe, hẳn biết rõ tính cách Tiểu Thất, nàng như vậy, hẳn chỉ cảm thấy vui vẻ vì được tín nhiệm.

Lúc này trăng sáng đã lên cao, ba người Tiểu Thất trở về sân nhỏ, ánh trăng đem bóng dáng của các nàng kéo thật dài, mặc kệ là ai thấy, đều sẽ cảm giác được ba người bọn họ đi cùng một chỗ là ấm áp như vậy.

Mà đứng sâu trong bóng tối, Tuệ Thiện đại sư cũng nghĩ như vậy, bà đứng ở trong góc nhỏ lẳng lặng nhìn bọn họ, cho đến khi bọn họ rời đi, Tuệ Thiện đại sư theo chỗ bóng tối đi ra, bà yên lặng nhìn về phía trên cây, "Nếu đã đến đây, sao không hiện thân!"

Trung Dũng vương gia nhảy từ trên cây xuống, hẳn ôm quyền, "Gặp qua thái phi."

Tiên hoàng có nhiều con trai, nhưng nhất nãi đồng bào (cùng mẹ), cũng chỉ có hoàng đế cùng Trung Dũng vương gia hai người. Năm đó Chương thái hậu đã trải qua rất nhiều nguy hiểm gian nan, lên xuống. Vì cứu tử tử của mình, em gái thân cận nhất của Chương thái hậu tự nguyện tiến cung. Trong tranh đấu chốn hậu cung, bà không ngừng giúp đỡ chị ruột của mình, lại là vì Chương thái hậu mất đi khả năng làm mẹ, không thể có được con của mình.

Đợi đến khi Hoàng thượng băng hà, Chương thái phi vốn có thể ở lại trong cung, nhưng lại kiên trì đi vào chùa chiền xuất gia.

Đối với người dì này, ngay cả Hoàng thượng cũng hết sức tôn kính, Trung Dũng vương gia tự nhiên cũng là như thế.

Chương thái phi mỉm cười: "Vương gia kỳ thật đừng lo quá nhiều."

Mặc dù bọn họ là dì và cháu ngoại trai, nhưng bây giờ Chương thái phi xuất gia, cũng không tiện xưng hô quá mức thân cận.

Trung Dũng vương gia thở dài một tiếng, nói: "Ta thật lo lắng Cố Diễm. Cố Diễm từ nhỏ đã kiêu căng quen, mà bây giờ hấn bởi vì chuyện này không thể nói chuyện, hấn không thể nói chuyện, lại giả bộ thành một con chó, nếu như chuyện này bị người biết rõ, Cố Diễm nên là như thế nào tự xử. Hấn tuổi trẻ, có thể không suy tính, ta là phụ thân của hấn, ta không thể không suy tính."

Tuệ Thiện sư thái mỉm cười lắc đầu, "Rất nhiều chuyện tình, người đến cùng nhìn không thấu, chính là bởi vì người nhìn không thấu, mới có kết quả hôm nay. Con cháu tự có phúc của con cháu, người không cần nghĩ quá nhiều."

Mặc dù đã không còn bóng dáng ba người Cố Diễm Tiểu Thất, nhưng Tuệ Thiện sư thái vẫn nhìn phương hướng bọn họ ly khai, nói: "Ta lại cảm thấy, hấn cùng với Trịnh gia tiểu thư cùng một chỗ, rất là khoái hoạt. Kỳ thật người sống, cái gì là cuộc sống, chính là khoái hoạt mới là trọng yếu nhất!"

Trung Dũng vương gia cảm khái: "Ta tất nhiên là biết rõ điểm này, nhưng biết rõ thì như thế nào đây! Ta lớn tuổi như vậy đều nhìn không ra, hấn còn trẻ."

Chương thái phi lắc đầu, không nói nữa, trực tiếp rời đi.

Trung Dũng vương gia nghĩ lần nữa muốn nói chút gì đó, nhưng lại cuối cùng không nói...

Mà quay về đến gian phòng Tiểu Thất đã rửa mặt thỏa đáng, nàng nói chuyện phiếm cùng Tiểu Đào, "Hôm nay khi ta tìm Đại Bạch thì đụng mặt một sư thái, bộ dạng bà đặc biệt đặc biệt mỹ, người biết bà là ai không?"

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Nơi này rất nhiều sư thái đều là mỹ nhân a!"

Tiểu Thất vỗ trán: "Siêu cấp siêu cấp mỹ! Đại khái tuổi đã hơn năm mươi."

Tiểu Đào tiếp tục: "Nơi này rất nhiều sư thái đều là đại mỹ nhân tuổi đã hơn năm mươi."

Tiểu Thất: "Ngạc... Đó là..." Còn không đợi nói xong, thì nghe đến tiếng cười.

Nàng nhìn đi qua, chỉ thấy Cố Diễm ngồi ở trên bàn, vốn là chân dài, nhưng hấn lại nghiêng chân làm cho vớ không tới, chân hấn tới lui, cười khoái hoạt.

Tiểu Thất bĩu môi, "Người chê cười ta!"

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 14

Cố Diễn nháy mắt nhìn Tiểu Thất, trên mặt đều là nụ cười ôn nhu, mặc dù là như thế, Tiểu Thất vẫn còn nhớ rõ hần chê cười chính mình. Tiểu Thất phồng gương mặt bánh bao, sẵn giọng: "Đại Bạch, người vừa rồi tại sao cười ta, chẳng lẽ... Chẳng lẽ người biết đó là ai?"

Cố Diễn cảm thấy, mình hôm nay đã biểu hiện rất tốt rất thông minh, nếu như quá thông minh, vậy thì sẽ lộ tẩy nha. Nghĩ như vậy, hần ăng ư một tiếng, từ trên bàn nhảy xuống, hần đi đến bên cạnh Tiểu Thất, ngồi ở bên chân của nàng.

Tiểu Thất kéo hần, "Đừng ngồi dưới đất, thật lạnh. Như vậy đối với bao tử không tốt."

Lúc là chó thì không sao cả, nhưng hiện tại nếu đã huyền hóa thành người, như vậy phải chú ý thân thể một chút.

Cố Diễn xem xét Tiểu Thất, lần nữa ăng ư một tiếng, căn lấy ống quần Tiểu Thất, Tiểu Thất "Khanh khách" nở nụ cười, "Không được căn a, ngoan!"

Một đại nam nhân, còn là một đại nam nhân đẹp mắt, cứ như vậy ngồi dưới đất căn ống quần thiếu nữ, cảnh tượng này đối với Tiểu Đào mà nói, đó chính là bốn chữ: Không! Dám! Nhìn! Thẳng!

Tiểu Đào không đành lòng nhìn thẳng, thân là chủ nhân của hẳn, Tiểu Thất cũng cảm thấy, cảm giác này là lạ, mặc dù nàng coi hẳn như Đại Bạch, nhưng nói cho cùng hẳn vẫn là một thiếu niên, một người nam tử làm như vậy, tình cảnh thật là thập phần quái dị.

"Ngoan a, đứng lên đứng lên."

Tiểu Thất sờ đầu Cố Diển, trong giọng nói âm áp trấn an làm cho Cố Diển hơi híp lại mắt. Hẳn từng ngồi chồm hổm ở chóp tường nhìn lên, thấy Tiểu Thất vượt lông Đại Bạch như vậy, mềm mại nhu nhu nói chuyện, mà Đại Bạch thì lại quỳ rạp trên mặt đất, hơi hí mắt lại, hết sức hưởng thụ, hẳn rất không hiểu, thật sự là rất không hiểu có cái gì thoải mái đây.

Nhưng bây giờ cuối cùng hẳn hiểu được, được tay nhỏ bé mềm mại của Tiểu Thất khẽ vuốt, thật sự có loại cảm giác an bình, mặc dù Tiểu Thất bảo hẳn đứng lên, nhưng Cố Diển không chỉ không chịu đứng lên, ngược lại trực tiếp ngã xuống, hẳn nằm dưới đất, ôm lấy mắt cá chân Tiểu Thất, từ từ cọ!

Ta thích Tiểu Thất nhất!

Tiểu Thất quả thực là dở khóc dở cười, nàng chọt đầu Cố Diển, "Người không nên kéo như vậy, mau đứng lên, cảm lạnh bây giờ."

Cố Diển không chịu, ta không đứng dậy ta không đứng dậy, hiện tại ta là cẩu, tùy tiện như thế nào cũng có thể, Cố Diển cảm thấy, mình là bình nứt không sợ vỡ, ai bảo hẳn là chó! Làm chó, cũng có đặc quyền nha. Nghĩ như vậy, hẳn càng không thành thật, lăn lộn lăn lộn!

Tiểu Thất thấy hẳn không nghe lời, dùng sức kéo hẳn, "Không nghe lời ta thì ta sẽ đánh người a, hôm nay ban ngày mới vừa biểu hiện tốt lên một chút, hiện tại lại bắt đầu làm bậy. Như vậy cũng không hay a! Chọc giận ta, ta sẽ không khách khí."

Cố Diễm nhìn hai má xinh đẹp của Tiểu Thất, thật sự có chút tức giận, sắc mặt nàng hồng phác phác, hẳn đã nói qua hẳn sẽ không lại làm cho Tiểu Thất khổ sở, nghĩ như vậy, hẳn nhu thuận ngồi dậy.

Tiểu Thất gật đầu: "Đúng, không được nháo a! Ngạch, sắc trời cũng không sớm, chúng ta rửa mặt ngủ đi. Đại Bạch ngoan một chút."

Đại Bạch biết nói, chuyện này làm cho Tiểu Thất càng thêm cảm thấy, chỉ cần tâm thành, như vậy khẩn cầu của bọn họ, nhất định có thể thực hiện.

Ngay cả Đại Bạch cũng đã trở về, mặc dù có chút sai lầm, nhưng hẳn đã trở lại, không chỉ trở lại, còn có thể nói. Như vậy cha nàng nhất định cũng sẽ tốt.

Đêm khuya, Tiểu Thất lăn qua lộn lại không ngủ được, đứng dậy khoác y phục đi ra sân, trong sân hoàn toàn yên tĩnh, nàng ngồi ở trên bậc thang, tựa vào cửa trên cây cột, tối nay ánh trăng vừa vắn, sao lốm đốm đầy trời, Tiểu Thất cứ như vậy ngửa đầu nhìn, vốn đang nôn nóng cũng từ từ bình phục lại.

Tiếng mở cửa rất nhẹ, nhưng Tiểu Thất vẫn cảm giác được, nàng cũng không quay đầu lại, mỉm cười nói: "Tiểu Đào, ta đã đi được vài ngày, người nói ở nhà như thế nào? Cũng không biết phụ thân có khá hơn một chút hay không."

Sau lưng thập phần yên tĩnh, Tiểu Thất quay đầu lại, người đến không phải là Tiểu Đào, mà là Đại Bạch, Đại Bạch đứng ở cửa, mang theo ấm áp vui vẻ, kỳ thật Đại Bạch biến thành hình người, theo Tiểu Thất, cũng không phải là dạng người ấm áp như vậy, có một chút bất đồng với tính cách của người này, vốn là Đại Bạch thật thà phúc hậu ấm áp, trì độ. Mà bây giờ thì không phải vậy, nếu như không nói, hẳn đứng ở nơi đó, một thân cao lãnh.

Mặc dù như thế, nhưng chỉ cần nàng ở đây, hắn liền sẽ biến thành Đại Bạch hoạt bát, khờ ngốc, thích kề cận nàng như trước đây.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Thất khoát tay áo, "Người tới!"

Cố Diễn nhìn thần sắc Tiểu Thất từ mơ hồ đến kiên định, cũng không biết là nghĩ cái gì, hắn đi đến bên cạnh nàng, lẳng lặng ngồi xuống, hắn nghiêng thân thể tựa đầu đặt trên đùi Tiểu Thất, lẳng lặng nằm xuống.

Tiểu Thất vuốt đầu của hắn, giống như trước đây, nàng cúi đầu nói: "Người trở nên không có cảm giác an toàn, là vì đã từng lạc đường qua sao? Đại Bạch, người đến tốt cùng là làm sao lại tới đây!"

Cố Diễn không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nằm trên đùi Tiểu Thất, cảm thụ nàng ôn nhu vuốt ve.

"Ta cảm thấy, tất cả sự tình sâu xa đều là tự có định số, ta cho là người bị mất, ngay lúc ta bất lực, người lại trở lại, Đại Bạch, như vậy thật tốt, hình như là hết thảy đều có định số."

Tiểu Thất êm ái thì thầm, chỉ làm cho Cố Diễn càng thêm đau lòng, nếu như không phải hắn, nếu như không phải hắn tạo thành chuyện ngoài ý muốn này, Tiểu Thất bây giờ vẫn là tiểu cô nương thiên chân không biết sầu lo, nhưng bây giờ nàng sẽ khó chịu, sẽ thương tâm. Hết thảy đều là bởi vì hắn không tốt.

Hắn nắm tay Tiểu Thất, Tiểu Thất dừng lại động tác sờ, hỏi: "Làm sao vậy?"

Cố Diễn nhe răng cười một tiếng, mặc dù tuổi không lớn, nhưng hắn bây giờ tươi cười đã có thể làm cho người cảm thấy mê hoặc. Tiểu Thất trong nháy mắt thất thần, bất quá rất nhanh hồi phục bình thường, nàng lại hỏi: "Người lo lắng ta sao?"

Cố Diễn cúi đầu "Àng ư".

Tiểu Thất nở nụ cười, nàng thì thầm: "Người không cần lo lắng cho ta, ta rất kiên cường. Đại Bạch, có người ở đây, ta nhất định sẽ kiên cường, người là tiêu đồng bọn của ta, không phải sao?"

Cố Diễn bắt đầu mỉm cười, giữa hai người hết sức ấm áp, chỉ là...

Tiểu Thất bị Cố Diễn cầm tay, lạnh lẽo cào lòng bàn tay hắn, cười: "Kỳ thật a, lại nói tới, đáng ghét nhất đúng là tiểu thế tử. Đại Bạch, người nói tiểu thế tử kia vì sao không xuất hiện? Sẽ không phải là biết rõ sai rồi, bẽ môn tư quá đi?"

Cố Diễn yên lặng hắc tuyến, ngạch, tiểu thế tử hiện tại núp ở bên cạnh người a!

Tiểu Thất cũng không có trông cậy vào Đại Bạch có thể trả lời, nàng tiếp tục nói: "Hắn thật đáng ghét. Nếu như không phải là hắn, cha ta làm sao sẽ bị thương, nhưng hắn ngay cả tự mình đến cửa nhìn một chút cha ta cũng không có. Không phải là ta lòng dạ hẹp hòi a, ta chỉ là vì cha ta không đáng, dạy một đệ tử như vậy, không phải là bạch nhãn lang thì là gì?"

Cố Diễn...



# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 15

Tiểu Thất đi đại diện bái phật, trong phòng chỉ còn một mình tiểu thế tử, hăn gục xuống bàn, chán đến chết. Chuẩn xác mà nói, tâm tình của hăn có chút ít tích tụ, làm sao có thể không tích tụ đây, hăn thích Tiểu Thất nhưng Tiểu Thất lại chán ghét hăn. Tâm tình của hăn không ủ rũ mới lạ, nhưng dù tâm tình có ủ rũ, hăn vẫn muốn tiếp tục.

Nghĩ như vậy, Cố Diễn ngẩng đầu, có lẽ... Hăn có thể quét dọn phòng nha? Đang lúc nhàn rỗi đều sẽ nghĩ ngợi lung tung, đúng, hăn có thể làm việc.

Nghĩ như vậy, tiểu thế tử lập tức đứng lên, hăn nhớ rõ, thời thơ ấu từng nghe bà vú nói qua chuyện xưa, gọi là ốc đồng cô nương\*, đúng vậy, hăn chính là ốc đồng cô nương của Tiểu Thất, hăn sẽ thu thập phòng ở sạch sẽ. Nghĩ như vậy, Cố Diễn lộ ra tươi cười, nên bắt đầu từ nơi nào đây?

\* Ốc đồng cô nương là truyện dân gian ở tỉnh Phúc Kiến, truyện kể Thiên đế biết Tạ Đoan mất phụ mẫu từ nhỏ, lẻ loi hiu quạnh, lại thấy hăn cần cù tiết kiệm, an phận thủ thường, vì lẽ đó phái ốc đồng cô nương hạ phàm trợ giúp hăn. Đây là version Trung Quốc, Việt Nam có truyện Nàng tiên ốc cũng tương tự.

Mặc dù nghĩ tới nên thu thập gian phòng thật tốt, nhưng hăn cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, cẩn thận hồi tưởng lại, trước đây hăn không có chú ý qua những nha hoàn gã sai vặt là như thế nào thu thập gian phòng, nghĩ như vậy, hăn ảo não không thôi, có điều Cố Diễn không phải là một

người bi quan, hăn lập tức lên tinh thần. Mặc dù hăn trong ngày thường không có chú ý nên quét dọn như thế nào, nhưng hai ngày này Tiểu Đào quét dọn hăn vẫn thấy được.

Hăn thông minh lại có khả năng như vậy, còn không phải là thoáng cái liền học xong sao! Vấn đề là... Hăn không thể đi loạn khắp nơi. Quét dọn vệ sinh, cũng phải cần nước a!

Ngạch, hành hành hành, đây cũng không phải là vấn đề lớn, ai bảo hăn võ nghệ cao cường lại thông minh đây, nếu vẫn không được, hăn còn có trợ thủ! Nghĩ như vậy, tiểu thể tử thoáng cái tinh thần tỉnh táo, tinh thần hăn vô cùng phấn chấn chuẩn bị lau bàn trước, ừ, không đúng, cần phải quét dọn trước, nếu không tro bụi nổi lên, cái bàn không phải sẽ lại bẩn sao?

Nói làm là làm, Cố Diễn lập tức bắt đầu quét dọn, chờ quét đến một nửa, hăn dừng động tác trong tay... Không đúng, không đúng! Sáng nay Tiểu Đào thu thập qua, bây giờ hăn lại làm, hoàn toàn không có ý nghĩa a! Cố Diễn cảm thấy, kể từ khi ở bên cạnh Tiểu Thất, đầu óc của hăn rõ ràng không còn linh hoạt. Đại khái cũng bởi vì tình cảm quá nhiều, mới tạo thành kết quả như vậy? Thật đúng là khó mà nói!

Đất cũng đã quét qua, cái bàn cũng đã từng lau chùi, hăn dù muốn làm ốc đồng cô nương, thì không thể. Có lẽ... Hăn nên làm những thứ khác?

... ..

Tiểu Thất lại gặp được Tuệ Thiện đại sư, nàng nhìn ra được, Tuệ Thiện đại sư tựa hồ đối với nàng rất có hứng thú, cảm giác nói không ra lời, nhưng Tiểu Thất vẫn cảm thấy cảm giác của mình rất rõ ràng.

"Gặp qua đại sư." Tiểu Thất vi phúc.

Tuệ Thiện đại sư nhếch miệng, "Người cũng sớm như vậy."

Tiểu Thất cười tủm tỉm: "Sớm một chút đến, sẽ không có nhiều người, đợi lát nữa mặt trời nổi lên, người đến thăm viếng cũng nhiều hơn rất nhiều. Ta không muốn làm loạn thêm."

Tuệ Thiện đại sư lắc đầu, bà nhìn Tiểu Thất, nghiêm túc nói: "Kỳ thật không có chuyện gì là thêm phiền. Theo người ngoài, người cũng là tín đồ giống như bọn họ mà thôi. Nếu đã đều là đến thăm viếng, nói gì thêm phiền hay không thêm phiền."

Tiểu Thất mỉm cười gật đầu, "Đa tạ đại sư chỉ điểm."

Tuệ Thiện đại sư cười như có như không, tựa hồ có thật nhiều tâm tình không thể hiểu được ở trong đó, Tiểu Thất có vài phần nghi hoặc, có điều Tuệ Thiện đại sư cũng không có nói cặn kẽ với nàng, chỉ yên lặng vượt qua nàng, thanh âm của bà rất nhẹ, "Không thể nói thêm phiền, càng không nói là chỉ điểm. Ta cũng cùng lắm là một phàm nhân đang ở trong một đám sương mù thôi."

Tiểu Thất nhìn bóng lưng của bà, nghi hoặc hỏi: "Nhưng đại sư không phải là phàm nhân a!"

Tuệ Thiện đại sư dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng đơn thuần đứng ở nơi đó, lông mày nàng cau lại, hỏi lần nữa: "Đại sư không phải là đại sư sao, nếu không phải là người phàm! Ngài cũng đang ở trong đám sương mù ư?"

Tuệ Thiện đại sư đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng thoải mái: "Chẳng lẽ người cảm thấy mỗi ngày niệm kinh, có thể vứt bỏ hết thầy phiền nào?"

Tiểu Thất hơi bĩu môi, nói: "Đúng a. Ta cảm thấy, tâm tình rất yên ổn!"

Tuệ Thiện đại sư nhìn thái độ nghiêm túc của Tiểu Thất, nhin không được đi đến bên cạnh nàng, ngón tay của bà nhẹ nhàng xẹt qua trán Tiểu Thất, nói: "Người là một hài tử đơn thuần, chỉ cần không chấp nhất, mọi việc sẽ thấy ra, rộng lượng một chút, nhất định sẽ đạt được hạnh phúc cuối cùng. Kỳ thật mặc kệ là ai cũng sẽ phạm sai lầm, cho người khác một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội. Có lẽ người cho người khác một cơ hội, sẽ thấy mình có hi vọng." Nói xong, Tuệ Thiện đại sư lẳng lạng rời đi.

Tiểu Thất không rõ ràng lắm Tuệ Thiện đại sư tại sao phải nói những thứ này, nàng nhìn bóng lưng Tuệ Thiện đại sư, lẳng lạng tự hỏi.

Cái kia, đại sư như vậy là có ý gì?

Bất quá Tiểu Thất từ trước đến nay là một người qua loa đại khái, nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lập tức nhún vai, đuổi kịp bước chân Tuệ Thiện đại sư.

Trong đại điện đã có rất nhiều sư thái, Tiểu Thất lẳng lạng quỳ gối phía sau bọn họ, thấp giọng tụng kinh.

Kỳ thật mà nói, chùa chiền này người đến thăm viếng cũng không nhiều như vậy, dù sao, bởi vì có trọng binh gác, cũng không tiện lắm, đại để vì thế, mới coi như là yên tĩnh.

Tụng kinh xong, Tiểu Thất đứng dậy trở về phòng, bước chân nàng nhẹ nhàng, người ở bên ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy tâm tình nàng không tệ, mà tâm tình Tiểu Thất cũng xác thực không tệ, nàng tin chắc, chỉ cần mình mỗi ngày tụng kinh cầu phúc, cha nàng sẽ nhất định tốt lên.

Xuyên qua sân nhỏ, Tiểu Thất đi vào tiểu viện của mình, trong lòng nàng nhớ Đại Bạch, bước chân tự nhiên cũng mau mắn hơn.

Đợi đến lúc trở lại sân nhỏ, nàng lập tức cảm thấy có gì đó khác biệt. Tiểu Thất ngơ ngác nhìn sân nhỏ, cảm thấy hình như có chút không đúng.

Cố Diễn nghe được tiếng bước chân, lập tức ra cửa, hẩn mỉm cười đứng ở cửa, vẻ mặt "Cầu xin khen ngợi".

Tiểu Thất nhìn trong sân toàn là y phục ướt nước, ngón tay run rẩy chỉ hỏi: "Những thứ này... Là người làm?"

Cố Diễn liền vội vàng gật đầu, vui rạo rức lắc lắc ngón tay.

Tiểu Thất dùng sức bình phục tâm tình, nhưng là làm thế nào cũng không thể bình tĩnh trở lại, nàng vỗ ngực, hỏi: "Người người người, người tại sao phải làm cái này! Người người người, người thế nhưng giặt quần áo!"

Y phục đang yên đang lành của nàng, vì sao lại thành như vậy!

Cố Diễn nghĩ, quả nhiên quyết định của hẩn đúng, người xem Tiểu Thất cao hứng, vui vẻ đến không biết như thế nào cho phải! Hẩn hé miệng cười, mỉm cười, "Ặng ư!"

Tiểu Thất dùng sức vỗ ngực, vỗ vỗ a!

Nàng muốn tỉnh táo, muốn tỉnh táo a! Tuyệt đối không thể giận Đại Bạch, hẩn chỉ là muốn làm chuyện tốt, đúng, mình phải khen Đại Bạch, kiên quyết không thể phát hỏa.

Nhìn sắc mặt Tiểu Thất thay đổi liên tục, Cố Diễn nhếch miệng, cảm thấy mình thật chăm chỉ!

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 16

Tiểu Thất cảm thấy, cho dù nàng cố gắng muốn bình phục tâm tình của mình, cũng không che dấu được mình sắp bộc phát lửa giận. Cái váy đang yên đang lành của nàng, để ở bên giường, hăn cứ thế lấy ra, meo meo cái meo, này này, không có chuyện nào làm nàng phát hỏa hơn.

Hơn nữa, nàng càng không thể nhịn chính là, người này thế nhưng vẻ mặt dương dương đắc ý, dương dương đắc ý a! Chẳng lẽ, hăn thật sự cảm giác mình làm một chuyện thật tốt sao? Quả nhiên, mặc dù hăn biến thành người, mặc dù hăn biết nói, nhưng mà, ở trong lòng, hăn vẫn là một con chó ngốc, ngốc không thể ngốc hơn. Thật tức chết!

Cố Diễn nhếch miệng cười, hăn cảm thấy, Tiểu Thất nhất định sẽ khen ngợi hăn, đây là nhất định, ai bảo hăn khéo hiểu lòng người như vậy đây! Nên biết, một đại nam nhân biết giặt quần áo, thật sự là quá không dễ dàng. Huống chi, trong lòng Tiểu Thất, mình vẫn còn là một con chó, một con chó biết giặt quần áo cho chủ nhân, đây là cỡ nào khó được, chó nhà ai sẽ thông minh lanh lợi đến trình độ này, cho nên nói, Tiểu Thất nhất định sẽ vui đến ngớ ngẩn.

Cố Diễn cảm thấy, nếu mình đã làm chuyện tốt, nhất định không thể chủ động cầu xin khen ngợi, như vậy thì có vẻ tầm thường, phải bất động thanh sắc, phải cố làm ra vẻ tầm thường, chỉ có như vậy mới có khuôn cách. Cái gì gọi là khuôn cách, như vậy là được.

Tiểu Thất hít sâu lại hít sâu, cuối cùng cũng hòa hoãn vài phần, nàng nhìn quần áo ướt đẫm không được vắt nước, cố gắng "Mỉm cười" hỏi: "Đại Bạch, những thứ này đều là người giúp ta giặt?"

Cố Diễn cố làm ra vẻ trầm tĩnh gạt đầu, mang theo ấm áp vui vẻ.

Tiểu Thất nặn ra một nụ cười, nói: "Cái kia... Đa tạ người a! Người thật sự là quá thông minh, chỉ là, chỉ là người vì sao muốn giặt quần áo cho ta? Về sau không cần làm như vậy, Tiểu Đào biết làm tốt. Người chỉ cần thật tốt đợi là được."

Không thể chê hãnh tích cực, thật sự không thể chê, tình tảo, nhìn một chút a Tiểu Thất, dù sao tâm của hãnh là tốt. Mặc dù cái váy kia là cái người thích nhất, cũng không thể phát hỏa.

Cố Diễn ở đâu nhìn ra Tiểu Thất "Thông khổ", chỉ cảm giác mình làm chuyện tốt, vẻ mặt Tiểu Thất vui mừng vắn vẹo, không muốn nói chuyện.

Hãnh đi đến bên cạnh Tiểu Thất, cúi đầu cọ cánh tay của nàng, kỹ xảo nịnh nọt thăng cấp, ha ha ha! Mình thật sự là quá thông minh!

Tiểu Thất nhìn ánh mắt hãnh sáng sáng, đột nhiên nở nụ cười, không phải là tươi cười bất đắc dĩ trước kia, mà là mười phần thiệt tình. Có lẽ, Đại Bạch thật sự muốn tốt đối với nàng, mặc dù hãnh không nắm chắc được mấu chốt, nhưng tâm của hãnh tốt.

Nghĩ như vậy, nàng vuốt vuốt đầu Cố Diễn, ôn nhu nói: "Người trở về phòng nghỉ ngơi đi, cảm ơn người a!"

Cố Diễn dùng sức há mồm, động nửa ngày, nói: "Thất..."

Tiểu Thất kéo hãnh vào trong nhà, đẩy hãnh ngồi trên ghế, bản thân ngồi xổm cạnh chân hãnh, nàng hỏi: "Ta mới nhớ tới a. Người lấy nước ở đâu?"

Cố Diễn ánh mắt phiêu nha phiêu, Tiểu Thất: Ý gì?

Tiểu Thất chình mặt hần ngay ngẩn, hỏi lần nữa: "Người lấy nước ở đâu?"

Cố Diễn suy nghĩ một chút, chỉ chỉ cửa, Tiểu Thất nhìn sang, hỏi: "Giếng?"

Cố Diễn lập tức gật đầu, vốn dĩ hần cho rằng, mức nước trong giếng rất khó, nhưng bây giờ nhìn lại, một chút cũng không khó, cũng không phải là người tập võ qua, có khí lực là có thể làm được, mà phải có cách. Tay hần đều trầy da đây, so với năm đó luyện võ còn vất vả hơn, thật sự là... không đợi Cố Diễn nghĩ xong, đã bị Tiểu Thất kéo tay, nàng nhìn qua bàn tay của hần, thấy mấy vết trầy da, cắn môi, "Rất đau đi?"

Cố Diễn liền vội vàng lắc đầu, Tiểu Thất cúi đầu, lầm bầm: "Làm sao có thể không đau đây! Người tên ngu ngốc này, người..." Tiểu Thất nhìn ánh mắt hần sáng long lanh, thế nhưng cảm thấy như thế nào đều nói không được nữa, trong lòng nàng, Đại Bạch kỳ thật giống như là một con chim non, cái gì cũng không biết, cái gì cũng cần nàng, mà bây giờ, Tiểu Thất cảm thấy trong lòng ê ẩm.

"Người thật ngu ngốc! Về sau không được làm, hiểu không? Ai hiếm có người giặt quần áo cho ta a, ngay cả nước cũng không vắt hết, ta mới không cần, người chỉ cần hảo hảo đợi, đừng khiến chính mình bị thương thì tốt rồi. Hơn nữa người ở trong sân mức nước, một khi bị người ngoài phát hiện thì làm sao bây giờ đây? Người lại không biết nói chuyện, ngay cả giải thích một chút cũng không thể, một khi bọn họ coi người là yêu quái trói lại, ta như thế nào cứu người nha! Đại Bạch, người không để cho ta lo lắng được chứ?"

Mặc dù giọng của Tiểu Thất hung hăng lại tràn đầy ghét bỏ, nhưng Cố Diễn cảm thấy trong lòng ấm áp, loại cảm giác này là không có cách nào



dùng từ mà miêu tả, cái loại cảm giác tràn đầy vui sướng trong lòng, không lời nào có thể diễn tả được.

Hắn cúi đầu nhìn Tiểu Thất, chỉ thấy nàng nghiêm mặt, một bộ dạng nghiêm túc, Cố Diển cười ôn hòa, hắn đưa tay sờ lên mặt Tiểu Thất, trong mắt Tiểu Thất hiện lên một tia mê hoặc, bất quá rất nhanh liền cười tủm tỉm: "Tay của người... Sạch sẽ không?"

Cố Diển nhin không được bật cười.

Tiểu Thất lập tức, "A đúng rồi, người vừa giặt quần áo, tay nhất định là sạch sẽ."

Tay Cố Diển nhẹ nhàng xoa, hai má Tiểu Thất non nớt trơn bóng, giống như là tơ tằm sa tanh thượng hạng, hắn yêu thích không buông tay, đồng thời trong lòng cũng có mơ hồ mừng thầm, hắn sờ được mặt Tiểu Thất, hắn đã từng vô số lần nghĩ, sờ mặt Tiểu Thất sẽ là cảm giác như thế nào, nhưng cũng chỉ là ảo tưởng, mà bây giờ, hắn rốt cục đã sờ được mặt Tiểu Thất.

Ngay lúc tay Cố Diển nhẹ nhàng xoa xoa, Tiểu Thất nắm tay của hắn, "Người ngoan!"

Cố Diển vô tội khiêu mi nhìn nàng, cười hơ hớ.

Cố Diển có bộ dạng thiếu niên trong sáng, nhưng ánh mắt trong suốt, tươi cười cùng động tác đều ngốc hề hề, Tiểu Thất mỗi lần thấy Đại Bạch như vậy, đều cảm thấy, quả nhiên cố nhân thật không lừa ta, đều nói con mắt là cửa sổ của linh hồn, nhìn người khác có thể không biết, nhưng nhìn Đại Bạch thật sự là đúng như vậy, mặc kệ hắn biến thành thiếu niên như thế nào, anh tuần lạnh nhạt ra sao, nhưng là trong xương, đều là Đại Bạch sạch sẽ đơn thuần kia!

"Ngaoan!" Cố Diển học theo Tiểu Thất, nói một chữ như vậy.

Tiểu Thất kinh ngạc, lập tức cười vui vẻ, "Thật tốt. Đại Bạch biết nói nhiều hơn rồi, thật sự là quá tuyệt vời!"

Cố Diễn nhe răng cười.

Tiểu Thất nói: "Kỳ thật nói hay không nói cũng không trọng yếu, nhưng người cũng biết, nếu như người cứ gâu gâu, một khi bị người cố ý trông thấy, là sẽ trở thành yêu quái sẽ bị thiêu cháy. (nếu biết nói) Như vậy khoảng cách an toàn của người sẽ càng gần một bước, có lẽ, có lẽ người cả đời cũng sẽ là hình dạng con người, mà không thể biến trở về thành chó, phải thật an toàn, mới là trọng yếu nhất."

Cố Diễn mím cười nhìn Tiểu Thất, nghiêm túc gật đầu, "Nói! Nói! Nói! Tiểu! Thất!"

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 17

Quần áo Tiểu Thất được Tiểu Đào giặt lại, mặc dù nói chuyện này Đại Bạch là không cố ý, nhưng trong lòng Tiểu Đào vẫn tức giận, sao có thể không tức được! Đây điển hình là hảo tâm làm chuyện xấu a.

Nhìn Tiểu Đào tức giận, Tiểu Thất trấn an nàng ta: "Người đừng nóng giận, Đại Bạch tuổi còn nhỏ. Hảo cũng là hảo tâm. Mặc dù... Mặc dù ta cũng buồn bực, nhưng chúng ta không thể bởi vì chuyện này nói hảo, sẽ thương tổn hảo. Tin tưởng về sau hảo sẽ càng làm càng tốt." Tiểu Thất nói như vậy kỳ thật cũng là an ủi mình.

Tiểu Đào nhìn tiểu thư nhà mình lúc nói chuyện, gương mặt bánh bao trở nên rối rắm, nhịn không được bật cười, "Được rồi, tiểu thư yên tâm đi, ta biết."

Tiểu Thất thở ra một hơi, chính nàng nhớ tới cũng cảm thấy có vài phần buồn cười, nàng sáng giọng: "Người có cảm thấy Đại Bạch hiện tại giống như là một con chim non hay không! Chúng ta chính là mẹ của hảo, hiện tại hảo còn nhỏ, đang lúc nhiệt tình yêu thích học tập, cho nên chúng ta không thể làm hảo mất hứng, mặc dù hành động có hơi xấu, nhưng chúng ta vẫn nên giữ thái độ khích lệ hảo."

Tiểu Đào nở nụ cười, "Ừ" một tiếng.

Cố Diễn nằm ngoài trước cửa sổ nhìn Tiểu Thất và Tiểu Đào nói chuyện trong góc tường, vui rạo rức nghĩ, bọn họ nhất định là ở sau lưng

khen ngợi hẳn. Mặc dù hẳn không nghe được các nàng nói cái gì, nhưng chuyện này là nhất định. Xem biểu hiện các nàng thì biết.

Tiểu Thất nào biết đâu, người này suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ, không thể làm hẳn mất hứng. Nhưng lại không biết, đây là quyết định tồi nhất của nàng.

Ngày tháng qua cực nhanh, Tiểu Thất rất nhanh đã ra cửa được hơn nửa tháng.

Mãi về sau này, Tiểu Thất mỗi lần nhớ tới hôm nay, đều nghĩ biết vậy chẳng làm, từ ngày đó trở đi, Đại Bạch lúc nào cũng lao vào hỗ trợ.

Quét dọn vệ sinh, giặt quần áo, hết thảy hẳn đều làm rất sung sướng, Tiểu Thất bị hẳn làm cho như vậy nhưng không thể nói gì được, nội tâm của nàng, đã hoàn toàn hỏng mất...

Đại Bạch làm... Thật sự không thể trách, Tiểu Thất một vạn lần chửi mình, nàng vì sao không ngăn cản Đại Bạch khi lần đầu tiên làm chuyện này! Quả nhiên người không thể tùy tiện mềm lòng, không chỉ có mang đến cho người khác quấy nhiễu, cũng sẽ làm cho mình rối rắm đến chết.

Đại Bạch mỗi ngày đều đặc biệt cần lao, nhưng hẳn bận rộn cũng mang đến cho Tiểu Thất và Tiểu Đào rất nhiều quấy nhiễu.

Tiểu Thất yên lặng che mặt, nàng thật sự sai rồi! Ah ah!

Tiểu Đào vựng trộm thừa dịp Đại Bạch không chú ý giữ chặt tay áo tiểu thư nhà mình kể tai nói nhỏ, "Tiểu thư, về sau chúng ta gia tăng chơi đùa lúc chàng vắng đi, chờ hẳn mệt muốn chết rồi, có lẽ sẽ không làm nữa. Ngài không biết chứ... Hẳn ngày hôm qua giặt y phục của ta thủng một cái lỗ. Tiểu thư, ô ô ~ đó là y phục mới năm nay của người ta, hẳn cứ như vậy làm ra một cái lỗ, ô ô ~" Tiểu Đào thật sự là ủy khuất hết sức. Mấy ngày

nay nàng ta không thể nào nhìn Đại Bạch bằng sắc mặt hoà nhã được, nhưng hẳn một chút không nhìn ra a! Nay phải như thế nào cho phải?

Tiểu Thất liền vội vàng gật đầu, "Cứ làm như thế."

Hai chủ tớ nhìn trời, thập phần phiền muộn.

Tâm tình các nàng như vậy, Cố Diển lại hoàn toàn không biết, hẳn hiện tại nghĩ chính là, rất nhanh sẽ được một tháng, Tiểu Thất nói hết một tháng sẽ về nhà, đến lúc đó, hẳn phải làm sao để đi theo đến Trịnh gia đây, Tiểu Thất đơn thuần dễ gạt gẫm, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi người dễ gạt gẫm, nghĩ như vậy, hẳn càng sốt ruột.

Nếu như nói núp ở trong phòng Tiểu Thất, đương nhiên không có vấn đề. Hẳn tự cho là mình võ nghệ không tệ, nhưng bây giờ hẳn giả chó, rất nhiều hành vi nhất định phải ra dáng chó a, người gặp qua chó nhà ai ở trong phòng không ra ngoài chưa! Chó không cần ra ngoài là chó không bình thường, nếu hẳn đã giả bộ, thì phải làm được tốt nhất, là con chó bình thường nhất tốt nhất!

Ngạch... Lại nghĩ đi đâu rồi.

Trong lúc nhất thời, ba người trong phòng đồng thời đều có tâm sự. Tiểu Thất nghĩ chính là, làm sao nói cho Đại Bạch hiểu hẳn không cần cần lao như vậy! Mà Tiểu Đào nghĩ chính là, mặc dù tiểu thư sẽ cho nàng ta một bộ quần áo, nhưng có đảm bảo được Đại Bạch sẽ không làm hư tiếp hay không, nàng ta yên lặng rơi hai hàng lệ, nếu coi Đại Bạch như con của mình, chẳng lẽ cứ phải thừa nhận nhiều như vậy sao? Mà Cố Diển nghĩ chính là, làm sao tiếp tục cùng Tiểu Thất đây! Vì cái gì Tiết thần y bên kia vẫn chưa có khởi sắc!

Theo tiếng ve sầu trong ngày mùa hè, ba người rốt cục nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ. Cũng không biết trải qua bao lâu, Cố Diển cảm giác được có tiếng còi, hẳn lập tức mở mắt.

Yên lặng đứng dậy đi ra ngoài cửa sổ, chính là thuộc hạ của hãn Trương Tam, Trương Tam đúng là lão giả lúc ấy Tiểu Đào gặp qua.

Trương Tam quỳ một chân trên đất bẫm: "Thuộc hạ tham kiến thế tử."

Sắc mặt Cố Diễn không tốt, hãn nhú mày nói: "Ta nhớ được ta đã nói qua, chỉ có lúc các nàng không ở đây người mới có thể xuất hiện."

Trương Tam chần chờ một chút, nói: "Chuyện có chút gấp, vương gia nói ta tới đây báo cho thế tử."

"Chuyện gì?" Cố Diễn khó hiểu.

"Trịnh gia Lục tiểu thư ngày mai sẽ đến đây cầu phúc. Vương gia có chút không yên lòng, mệnh thuộc hạ nhất định phải tới đây báo trước cho thế tử, kiêng kỵ một chút mới là đúng đắn. Ngày bất kể là đối với ngài hay là đối với Trịnh Thất tiểu thư đều là chuyện tốt."

Cố Diễn nghe được Trịnh Tĩnh Xu muốn tới, cười lạnh: "Nàng muốn tới cầu phúc? Ta xem là nàng ta muốn tới xem Tiểu Thất sống kham khổ như thế nào đi? Nghĩ ta sẽ sợ nàng hay sao?"

Trương Tam vội vàng nói: "Thế tử gia tự nhiên là sẽ không sợ một Trịnh gia tiểu thư nhỏ nhỏ, chỉ là đây cũng là vì tốt cho Thất tiểu thư."

Trương Tam nói trúng tim đen Cố Diễn, quả nhiên, sắc mặt hãn tốt lên vài phần, gật đầu nói: "Ta biết rồi. Ta sẽ cẩn thận. Trịnh tiên sinh bên kia, vẫn không có bất kỳ khởi sắc sao?" Nhắc tới chuyện này, hãn thật lo lắng.

Trương Tam nói: "Nếu như nói không có tiến triển thì cũng không hãn vậy, Tiết thần y nói, đã tìm được một chút biện pháp, chỉ cần dùng được liên tục, tin tưởng đợi một thời gian, tất nhiên sẽ chữa lành Trịnh tiên sinh. Mà ngày này, cũng không xa lắm."

Cố Diễm nghe, ngạc nhiên mừng rỡ: "Thật sự?"

Trương Tam: "Thuộc hạ đương nhiên không dám lừa gạt thế tử."

Cố Diễm cảm thấy tâm tình của mình thoáng cái liền xuân về hoa nở, chuyện có thể làm cho hẳn vui vẻ, cũng chỉ là những chuyện như vậy, nếu như Trịnh tiên sinh tốt lên, như vậy hẳn có thể danh chính ngôn thuận đứng trước mặt Tiểu Thất, cùng nàng nói, ta chính là Cố Diễm, ta thật sự thích nàng.

Nghĩ đến chỗ này, hẳn xoay quanh vòng.

Trương Tam nhìn thế tử nhà mình thêm một thói quen này, yên lặng hắc tuyến...

# ĂNG, ĂNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 18

Cuộc sống Tiểu Thất mỗi ngày vẫn trôi qua dù cho nàng vẫn phát rầu với chuyện của Đại Bạch. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy mình cần phải cùng Đại Bạch nói một chút, không thể để cho hấn tiếp tục như vậy nữa, giặt quần áo thu dọn nhà cái gì, thật sự là không chịu nổi!

Sáng sớm, Tiểu Thất nhìn Đại Bạch ngủ chổng vó lên trời, chọc chọc mặt của hấn, Cố Diễm mơ mơ màng màng tỉnh lại, kể từ khi cùng Tiểu Thất "Ngủ" cùng một chỗ, mặc dù hấn là làm một con chó ngủ ở dưới giường, nhưng là được ở chung một căn phòng, nghĩ đến chỗ này, hấn vui rạo rức "Gâu" một tiếng, lạp lạp, không quên "kỹ năng" của mình!

Tiểu Thất tiếp tục chọc, nhìn hấn mơ hồ đăm đăm nhìn mình, Tiểu Thất nghiêm túc nói: "Đại Bạch rời giường a, ta có chuyện muốn cùng người nói."

Cố Diễm "Ăng ư" một tiếng, bò dậy, hấn học bộ dáng của Tiểu Thất ngồi xếp bằng, hai mắt sáng long lanh nhìn nàng.

Tiểu Thất làm như vậy, hấn cũng muốn bắt chước, tranh thủ học hỏi Tiểu Thất, tương lai Tiểu Thất biết được chân tướng, nói không chừng sẽ xem ở phần cố gắng của hấn giờ này ngày này mà tha thứ hấn, cố gắng, cố gắng!

"Gâu!"



Tiểu Thất suy nghĩ rồi lựa lời nói: "Đại Bạch càng ngày càng thông minh, cũng càng lúc càng giống người."

Cố Diễn liền vội vàng gật đầu, hăn vốn chính là người a!

Tiểu Thất nhìn hăn ra vẻ vừa nghiêm túc vừa đương nhiên, nở nụ cười, nhin không được nhẹ nhàng néo mặt Đại Bạch, Tiểu Thất cảm khái nói: "Người nói người một nam hài tử, hai má còn non mềm hơn so với nữ hài, có còn muốn ta sống nữa hay không. Ta cũng phải ghen tỵ đây."

Cố Diễn vội vàng cọ ống tay áo Tiểu Thất, bộ dạng nhu thuận.

Tiểu Thất "Khanh khách" nở nụ cười, cười đủ rồi, nói: "Nếu đã Đại Bạch thông minh như vậy, cũng có thể nghe hiểu lời của ta, như vậy chúng ta thương lượng được không?"

Nàng tóm lấy vạt áo, cân nhắc nói như thế nào sẽ tốt hơn một chút, ngạch, cũng không thể tổn thương lòng tự trọng Đại Bạch.

Cố Diễn không hiểu nhìn Tiểu Thất, hăn không hiểu Tiểu Thất muốn nói gì. Có điều mặc kệ Tiểu Thất muốn nói cái gì, hăn đều nhất định sẽ đáp ứng. Nghĩ như vậy, hăn nhếch miệng, "Gâu" một tiếng.

Tiểu Thất cười, tiếp tục néo vạt áo, "Cái kia... Đại Bạch a, người có thể đừng thu dọn nhà không? Càng không cần giặt quần áo, bất kể là ta hay là Tiểu Đào, đều không cần a!"

Cố Diễn tươi cười cương ở trên mặt, có điều rất nhanh, hăn cảm động nhìn Tiểu Thất, vẻ mặt "Ta hiểu người". Đại Bạch biến hóa quá nhanh, Tiểu Thất không nhìn thấy được. Nàng giải thích: "Người ra ra vào vào, rất không an toàn, hơn nữa, hơn nữa người cũng biết a! Người làm cũng không tốt lắm, không vắt hết nước. Ngạch, đương nhiên, ta không phải nói người làm không tốt, người làm rất tốt. Ý của ta là... Dù sao, dù sao người là chó,

người chỉ cần mỗi ngày chơi thật vui vẻ là được rồi, thật sự không cần làm những thứ này, ta sẽ đau lòng!"

Quả nhiên! Cố Diễn càng thêm cảm động, là hẳn biết, Tiểu Thất tất nhiên là đau lòng hẳn.

"Người, nghe rõ không? Được hay không?" Tiểu Thất mong đợi nhìn Đại Bạch, Cố Diễn liền vội vàng gật đầu, hẳn hiểu, hẳn đều hiểu, hẳn là người hiểu Tiểu Thất nhất trên đời này! (Lời editor: có cảm giác ông nói gà bà nói vịt!)

Thuận thế lăn một vòng, Đại Bạch le lưỡi cười.

Thấy Đại Bạch nghe được, Tiểu Thất thở ra một hơi.

Thì ra, chuyện đơn giản như vậy là có thể giải quyết xong, Tiểu Thất cảm thấy, mình trước kia thật sự đã uổng công nhin. Ô ô! Bởi vì Đại Bạch hiểu chuyện, tâm tình Tiểu Thất sáng sớm rất tốt, tại sao có thể không tốt đây! Ngay cả Đại Bạch một con chó cũng rất hiểu chuyện mà!

Chỉ là, tâm tình tốt của Tiểu Thất không duy trì được lâu, nàng không nghĩ tới, sẽ trông thấy Lục tử tử Tĩnh Xu trong đại điện.

Tĩnh Xu sáng sớm đã chạy tới, mặc dù nói là cầu phúc, kỳ thật trong lòng nàng ta xác thực là muốn tới xem Tiểu Thất, cũng là muốn ở trước mặt Tiểu Thất khoe khoang một chút, trong nhà đã nghị hôn cho nàng. Người nọ là cháu nội tam phòng của Chu thượng thư, mặc dù không phải là trưởng phòng trưởng tôn, nhưng đó là ai kia chứ, là tam triều nguyên lão Chu thượng thư, điểm này người khác làm sao có thể so được?

Hiện thời chuyện này đã định xuống, nàng ta cảm thấy có chút vắng vẻ, nếu như không đến khoe với Tiểu Thất, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó!

Tĩnh Xu thấy Tiểu Thất lẻ loi một mình, nhếch miệng, "U, Thất muội muội như thế nào một người đây? Lúc trước ở nhà khi ra vườn không phải là luôn mang theo nha hoàn sao? A ta biết rồi! Người không phải sợ bị người khi dễ sao? Ở nhà sợ bị người khi dễ, đi ra không còn sợ. Thất muội muội thật là một cô nương kỳ quái a!" Giọng nàng ta không lớn, nhưng lại cũng không nhỏ, nói như vậy, dẫn tới người ngoài nghi hoặc nhìn lại.

"Lục tỷ tỷ nói đùa. Phật môn tịnh địa, vẫn nên nhỏ giọng một chút tốt hơn, như vậy cũng miễn cho quấy rầy người khác thăm viếng." Tiểu Thất một thân trắng thuần, vô cùng đơn giản không bôi phấn, cùng Tĩnh Xu nùng trang diễm mạo tự nhiên là bất đồng. Nhưng trong trường hợp này (ở chùa), lại cảm thấy là nàng đẹp hơn. Phảng phất như một tiểu tiên tử không nhiễm khói lửa nhân gian.

Tiểu Thất ôn nhu hòa khí, làm cho Tĩnh Xu một quyền đánh vào bị bông, Tĩnh Xu nhìn vẻ mặt Tiểu Thất, càng cảm thấy được trong lòng nàng ấy cười nhạt nàng ta, càng mất hứng, nàng ta lạnh mặt, "U, muội muội mới ở vài ngày, ngược lại học được bình tĩnh. Hừ!" Giảm thấp thanh âm xuống, Tĩnh Xu lãnh nói, "Người giả bộ cho ai xem a!"

Tiểu Thất mỉm cười: "Tỷ tỷ, người không phải là đến thăm viếng sao? Chẳng lẽ không đi vào?"

Tĩnh Xu phát giác ánh mắt chung quanh, hiểu chính mình vừa rồi như vậy cũng không tốt, nàng ta điều chỉnh tâm tư, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Đương nhiên là phải vào. Ta lần này đến, chủ yếu muốn cảm ơn Phật tổ. Nếu không phải Phật tổ phù hộ, ta làm sao tìm được lang quân như ý đây! A đúng rồi, muội muội mấy ngày này ở tại nơi này, nghĩ đến còn không biết đi, ta đã định ra hôn sự, song phương sau đó sẽ làm lễ hỏi đấy!"

Khi Tiểu Thất còn ở nhà, Lục tỷ Tĩnh Xu cũng đã thương thảo nghị thân, nhưng khi đó vẫn chưa định xuống, bây giờ nhìn lại, thì ra đã quyết

định rồi, Tiểu Thất cũng vì nàng ta cao hứng, mặc dù hai người có mâu thuẫn, nhưng đến cùng một nét không viết ra được hai chữ Trịnh, hơn nữa nàng cũng không muốn ở trước mặt người ngoài để cho người ta chế giễu.

Tiểu Thất chân thành nói: "Vây chúc mừng Lục tỷ tỷ."

Tĩnh Xu ngẩn ra, lập tức tiếp tục nói: "Kỳ thật a, cũng không sợ nói cho người, là công tử tam phòng của Chu thượng thư! Nghe nói lão phu nhân Chu thượng thư đặc biệt yêu thích ta! Nhìn bức họa của ta nói ta có phúc khí. Thật là làm cho ta có chút xấu hổ không biết nên như thế nào cho phải. Không chỉ người tốt vô cùng, mà thân phận cũng hiển hách, khó được là người còn hết sức hòa khí."

Tiểu Thất cười: "Đúng, thật tốt a!"

Nhưng là, nói rõ những việc này cho nàng làm gì vậy? Tiểu Thất thật có chút không hiểu, Lục tỷ tỷ tới gặp nàng, chỉ là để nói chuyện thành thân? Chẳng lẽ... Đây là khoe khoang?

Tiểu Thất cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy đại khái là như vậy, nhưng mà, nàng một chút cũng không ghen tị a!

Tĩnh Xu thấy Tiểu Thất hoàn toàn không giống như lúc trong phủ, càng thêm tích tụ. Bất quá chỉ trong nháy mắt, nàng ta thay đổi thành nét mặt ôn hòa, cười hỏi: "Đúng rồi, ta nghe nói, tam phòng các người còn không tìm được Đại Bạch đi! Nhiều ngày như vậy, Đại Bạch... Sợ là tìm không được đi?"

Tiểu Thất kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tĩnh Xu, Tĩnh Xu đặc ý, "Nhất định là chết rồi."

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 19

Tiểu Thất cảm thấy, Tĩnh Xu không muốn nàng tốt. Nàng kỳ thật rất muốn nói cho Tĩnh Xu, Đại Bạch không có chết, hãn đang yên đang lành, không chỉ có biến thành mỹ nam tử, còn có thể làm việc nhà, mặc dù làm không tốt lắm, nhưng trong lòng hãn, là tốt đi.

Chỉ là Tiểu Thất có thể nói lời này cho bất kỳ ai, nhưng lại chỉ riêng không dám nói cho Tĩnh Xu, tính cách Tĩnh Xu nàng biết rõ, nếu như nói cho nàng ta, như vậy là đại phiền toái, Tiểu Thất ổn định tâm thần, mỉm cười nói: "Lục tỷ tỷ nói cái gì đó, Đại Bạch nhà ta dù không ở bên cạnh ta, ta tin tưởng nó nhất định vẫn tốt."

Tĩnh Xu nhếch mi cười lạnh, "Người ngược lại tâm rộng, nhưng ta nhớ được, người không phải là đặc biệt lo lắng cho nó sao? Ta cảm thấy được người người này a, nhìn thì tri kỷ, thực tế lại không phải"

Những lời của Tĩnh Xu thật sự như muốn tìm lỗi, Tiểu Thất nghe, yên lặng nhìn trời, nàng vẫn luôn không nói nhiều, cũng không muốn ở trước mặt người ngoài khó coi, nhưng Tĩnh Xu không hiểu cái này, giờ khắc này, nàng cảm thấy, mình mới là tỷ tỷ.

Không nói lời nào, Tiểu Thất yên lặng vi phúc (khum người), xoay người vào đại điện, Tĩnh Xu thấy nàng như vậy, tức đến run rẩy, nàng ta nói với nha hoàn bên cạnh: "Người xem nha đầu chết tiệt kia, người xem nàng. Thật sự là tức chết ta, lại dám không đếm xỉa ta. Ta nhất định là nói trúng tim đen của nàng."

Mặc dù chùa chiền thanh tịnh, nhưng cũng không phải là không có người nào. Ngẫu nhiên có người đi ngang qua, nhìn nàng ta vốn là khuôn mặt dễ nhìn có vài phần vạm vạp, đều đi nhanh vài bước, ở cách xa xa. Nha hoàn thấy tình hình như vậy, cũng biết không tốt, khuyên nhủ: "Tiểu thư, chúng ta vẫn nên dâng hương đi, không nên ở chỗ này cùng Thất tiểu thư cãi nhau vô ích, hiện tại cũng không phải ở trong phủ, miễn cho người ta nhìn mà chê cười."

Tĩnh Xu hừ lạnh một tiếng, "Nàng ta chính là như vậy để che dấu chính mình."

Nói xong, cũng đi theo Tiểu Thất vào đại điện thăm viếng, Cố Diễn ở ở góc tường nhìn lén thấy Tĩnh Xu như vậy, ở trong lòng tặc tặc nói: Thực là một lão phù thủy.

Hắn chống cằm nhìn quanh trong miếu tự, thị vệ xa xa nhìn thấy, yên lặng thở dài một tiếng. Cho nên nói, có đôi khi không kể xuất thân tốt hay không tốt. Tiểu thế tử dù xuất thân tốt, nhưng mà... không nhất thiết bởi vì có được giáo dục tốt mà trở thành trụ cột quốc gia, ngược lại, có khi còn trở nên ngốc nghếch a.

Tiểu thế tử lúc này nào biết đâu tâm tư của người khác, hắn còn đang ở đầu tường tiếp tục suy nghĩ chằm chọc đây.

"Trịnh gia trừ Tiểu Thất, thật là không có người nào tốt, Lục tiểu thư này, phần trên mặt có thể rớt xuống được hai cân, người còn cay nghiệt, thật sự là không biết nhà Chu thượng thư chọn người như thế nào, chẳng lẽ là bị lừa gạt? Bất quá ngẫm nghĩ lại, kỳ thật tam phòng nhà bọn họ cũng không lớn, quả nhiên là nòi nào dậy vung nảy. Trên đời nam nhân tốt giống như ta vậy thật là không nhiều lắm. Tiểu Thất nếu như chọn ta, tuyệt đối là nhật được trân bảo."

Sau, tiểu thế tử vui rạo rức xem xét chính mình, bổ sung: Càng khó được chính là, ta ngoại trừ tâm linh tốt, người lớn lên cũng là xuất sắc.

Trong lòng tiểu thế tử suy nghĩ quá nhiều, trong lòng hẳn không ngừng chiêm chọc, nhưng người ngoài không biết a, chỉ cảm thấy vẻ mặt hẳn rất sống động.

Từ trên đầu tường căn bản không nhìn thấy tình hình trong đại điện, tiểu thế tử cảm thấy, như vậy nhìn xuống cũng không có ý gì, vừa nghĩ như thế, hẳn thuận thế trượt xuống đầu tường, lặng lẽ lén về sân nhỏ của mình.

Cố Diễn theo thói quen bò lên trên cái bàn, bắt chéo hai chân nằm ở nơi đó, kỳ thật trong phòng ngoại trừ giường chiếu, còn có một cái giường nhỏ, nhưng Cố Diễn quen giả làm chó, nên không thích nằm trên giường gạch, chỉ cảm thấy ở trên bàn sáng khoái hơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thì nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân, Cố Diễn nhận ra thanh âm này, là Tiểu Thất, hẳn cũng không đứng dậy, híp mắt ngăm ngăm ngăm, Tiểu Thất đẩy cửa vào thì gặp được bộ dáng kỳ quái của hẳn. Nhịn không được bật cười, Tiểu Thất cực yêu cười, mỗi lần cười rộ lên mắt cong cong, đáng yêu hết sức, Cố Diễn "Àng ư" một tiếng, trở mình.

Tiểu Thất đặc biệt thích chọt mặt Cố Diễn, trắng trắng mềm mềm quả thực không thể không khen!

Cố Diễn nịnh nọt cười, "Thất..."

Tiểu Thất cũng không giống như ngày thường khi trở lại liền đem cửa sổ và cửa mở ra, nàng sờ sờ đầu Cố Diễn, hỏi: "Người hôm nay không có dọn dẹp, vậy ở nhà làm cái gì a!"

Nhà!!!

Không ý thức, Tiểu Thất cũng coi nơi này thành nhà của mình, nàng vô thức vô tâm nói ra, nhưng Cố Diển nghe được, cảm thấy hết sức êm tai.

Khóe miệng của hắn ngậm cười, dùng sức nói chuyện: "Cút!"

Tiểu Thất không cho là Đại Bạch mắng nàng, nàng liền vội vàng hỏi: "Lăn qua lăn lại sao?"

Cố Diển trọng trọng gật đầu, "Cút... Lăn tới... Lăn đi!"

Từ lúc bắt đầu nói chuyện, Cố Diển nói chuyện càng ngày càng lưu loát hơn, dù hắn không có cảm giác gì đặc thù, chẳng qua là cảm thấy như vậy rất tốt, về sau có thể giao tiếp với Tiểu Thất tốt hơn, Tiểu Thất cũng sẽ càng cao hứng. Mà đối với Tiểu Thất mà nói, lại khác với cách nghĩ của Cố Diển. Cố Diển biết mình là bị kích thích không thể nói chuyện, mà Tiểu Thất thì không biết, trong lòng nàng, Cố Diển là một con chó, một con chó có thể học nói, cỡ nào không dễ dàng.

Nàng vượt đầu Đại Bạch, quan sát hắn. Lại nói tới, Đại Bạch cũng trở về được hơn hai mươi ngày, cuộc sống trôi qua thực vui vẻ!

"Đại Bạch, người xem người đều gầy, nơi này không có thịt ăn, người chắc cảm thấy thiếu thiếu phải không?" Tiểu Thất nghĩ đến chỗ này, than thở nói.

Cố Diển ngẩn ra, lập tức mỉm cười lắc đầu.

Tiểu Thất cười khanh khách: "Thực ngoan! Nơi này là Phật môn trọng địa. Chúng ta phải ăn thanh đạm, kỳ thật a, ta đôi khi cũng thấy thiếu, người bình thường thích ăn thịt như vậy, hiện tại tại sao có thể lâu như vậy cũng không có phản ứng, có điều may là, người là con chó thông minh nhất, nhất định hiểu nơi này là Phật môn trọng địa, không thể ăn thịt."

Cố Diển, "Minh... Bạch!" (Hiểu)



Tiểu Thất gật đầu, "Đại Bạch là con chó thông minh nhất trên đời này, không ai bằng, tốt cực!" Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy "A" một tiếng, hình như là không đúng lắm, Tiểu Thất vội vàng nhìn Đại Bạch, "Người làm sao vậy?"

Cố Diễn đỏ mặt, hần... Hần đột nhiên đau bụng, rất muốn đi nhà xí...

Hần ngượng ngùng xem xét Tiểu Thất, nhìn về phía cửa, những ngày này, hần thừa dịp Tiểu Thất không có ở đây hoặc là lúc không chú ý đi ra ngoài giải quyết. Nhưng là bây giờ... Trách trách, sao đột nhiên lại đau bụng rồi!

Tiểu Thất lo lắng: "Người làm sao vậy? Thoạt nhìn vẻ mặt có chút kỳ quái a!"

Cố Diễn không có cách, "Sau... Phía sau núi!"

Tiểu Thất nghi hoặc, "Người muốn đến hậu sơn? Tại sao muốn đến hậu sơn?" Nàng hồ nghi cao thấp quan sát Đại Bạch, đột nhiên khiếp sợ nói: "Người sẽ không phải là ở bên ngoài có chó nhỏ đi? Chẳng lẽ người muốn sinh..."

Cố Diễn: "..."

Tiểu Thất vò đầu, "Không đúng không đúng, người là chó đực. Chó đực không thể sinh chó nhỏ. Ngạch, nam nhân không thể sinh con, không có nghĩa là chó đực không thể sinh a... Người người người, người sẽ không phải là muốn sinh chó nhỏ chứ?"

Cố Diễn nghe lời này, nặng nề ngã xuống, hần không thể tin nhìn Tiểu Thất, ô ô ô, Tiểu Thất gốc nhà bọn họ, thật là thiếu thường thức (ý là không có kiến thức căn bản)!

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 20

Tiểu Thất nào biết đâu tâm tư Đại Bạch, nàng nghĩ chính là, Đại Bạch vẻ mặt kì kì quái quái như vậy, thật sự là giống lúc đại tẩu của nàng muốn sinh con a!

Bất quá, ngạc. Lúc nàng sốt ruột muốn đi nhà xí, đại khái cũng là vẻ mặt như vậy đi? Nghĩ như vậy, Tiểu Thất giơ ngón tay, “Hay là người muốn đi nhà xí?”

Cổ Diễn thật sự là muốn ngửa mặt lên trời rơi lệ, Tiểu Thất rốt cục nghĩ tới a! Có điều ngẫm lại cũng là, Tiểu Thất trước tiên nghĩ không ra, kỳ thật cũng có nguyên nhân, hẳn kể từ khi ở bên cạnh Tiểu Thất, vẫn luôn giả bộ vô cùng tốt, không có một lần đề cập tới đi nhà xí các loại. Chính là vì vậy, Tiểu Thất không có ý thức đến vấn đề này cũng không kỳ quái.

Tiểu Thất nhìn chăm chăm Đại Bạch, thấy hẳn vẻ mặt biến hóa, khẳng định nói: “Thì ra là người muốn đi nhà xí, chỉ là hiện vào giờ này...” Tiểu Thất có chút chần chờ, bây giờ là ban ngày, mặc dù ít ai lui tới, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không có ai. Hơn nữa hiện tại Tỉnh Xu còn ở trong chùa, mặc dù nàng ta gặp được tiểu thư quen biết còn đang nói chuyện, nhưng khó bảo toàn sẽ không đi qua. Tiểu Thất lo lắng trùng trùng nhần nhú hàng lông mày thanh tú.

Cổ Diễn không muốn thấy Tiểu Thất lo lắng, hẳn lập tức nói, “Ta... Ta...tự mình...” Hẳn cố gắng biểu đạt ý nghĩ của mình.

Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn Cố Diển, đột nhiên nở nụ cười, “Người muốn tự mình đi?”

Cố Diển liền vội vàng gật đầu, Tiểu Thất cười tủm tỉm chọc khuôn mặt hắn, hỏi: “Người có thể tự mình sao? Ta làm sao yên tâm được đây!”

Mặc dù nàng không yên tâm, nhưng cũng không thể không để cho Đại Bạch tự mình đi. Nếu như nói là lúc Đại Bạch vừa trở về, Tiểu Thất tự nhiên là sao cũng không chịu, nhưng hiện tại bất đồng. Trải qua những ngày này, Đại Bạch rõ ràng đã hiểu phương pháp “Người phải nên làm như thế nào”. Nói tóm lại, năng lực học tập của hắn rất tốt. Chính bởi vì vậy, Tiểu Thất đã yên tâm hơn.

“Lúc người đi, phải ngàn vạn cẩn thận a, phòng bị một chút, hiểu không?”

Cố Diển liền vội vàng gật đầu, hắn ôm bụng, rút cục chạy vọt ra ngoài...

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, đi theo phía sau hắn. Cố Diển động tác đặc biệt mau, chờ Tiểu Thất đuổi theo, đã không nhìn thấy bóng dáng của hắn. Tiểu Thất nói lảm nhảm: “Người này mặc kệ khi nào thì đều đi nhanh như vậy, vốn dĩ đã thường xuyên như một làn khói chạy không thấy tăm hơi, hiện tại cũng là như thế.” Nghĩ đến Đại Bạch sẽ đến hậu sơn, nàng thẳng lui về phía sau núi đi đến.

Mà Tiểu Thất không có phát hiện, ngay tại lúc nàng bước nhanh rời đi sân nhỏ, Tĩnh Xu đã đến cách đó không xa, nàng ta đứng xa xa nhìn thấy Tiểu Thất vội vã, mặc dù tâm còn nghi hoặc, có điều vẫn đuổi theo.

Nàng ta cáo biệt với tiểu tử muội quen biết, vốn định trực tiếp rời đi, nhưng lại nghĩ, không có ở nơi này chiếm được tiện nghi, cứ cảm thấy có chút khó chịu, bởi vậy nên tới đây, nếu có thể châm chọc nàng kia vài câu

cũng tốt. Lại không nghĩ đến, chỉ thấy Tiểu Thất vội vã lui về phía sau núi mà đi.

Nha hoàn thấy, thấp giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta đối với nơi này cũng chưa quen thuộc, cứ như vậy đi theo, có lẽ là ăn thiệt thòi, không bằng chúng ta chờ ở chỗ này đi?”

Tĩnh Xu liếc nàng ta một cái, trách mắng: “Không đi theo nàng, làm sao biết nàng giở trò quỷ gì? Khó được có một cơ hội như vậy, ta cũng không thể không duyên cớ bỏ qua. Hơn nữa, hai người chúng ta cùng một chỗ, chẳng lẽ còn ăn thiệt thòi hay sao? Nàng ta bắt quá chỉ có một người mà thôi, người nha đầu kia, ngày thường đã không dùng được, hiện tại lại nhát gan sợ phiền phức như thế, nếu không phải người từ nhỏ đã theo ta, ta nhất định đem người xử lý rồi.”

Tĩnh Xu lạnh lùng trách cứ nha hoàn, nha hoàn cắn môi, lập tức nịnh nọt nói: “Tiểu thư minh giám, nô tỳ là lo lắng cho tiểu thư, kỳ thật không phải lo lắng cho nô tỳ! Nô tỳ chỉ là lo lắng ngài a! Tiểu thư, không bằng... Không bằng ngài chờ ở chỗ này, một mình ta theo dõi, ngài thấy thế nào? Mặc dù hai người tốt hơn, nhưng một khi Thất tiểu thư bên kia có người ngoài! Nô tỳ một người đi, dù có chuyện gì, cũng sẽ không có vấn đề lớn. Ngài cảm thấy thế nào?”

Tĩnh Xu chần chờ, nha hoàn tiếp tục: “Tiểu thư, ngài là cành vàng lá ngọc, tự nhiên phải chú ý an toàn, chúng ta ngày thường không có tới, phía sau núi bộ dáng gì chúng ta cũng không biết a! Để nô tỳ một người đi thôi. Ngài ở chỗ này chờ ta, ta sẽ trở lại thật nhanh.”

Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, cảm thấy nha hoàn nói có đạo lý, khoát tay: “Vậy người nhanh đuổi theo.”

Nha hoàn gật đầu xác nhận. Chỉ là nàng ta đuổi theo không xa, lặng lẽ trốn đi, tùy tiện đến hậu sơn, ai biết sẽ như thế nào, nàng ta không nói là vì

trấn an tiểu thư, mặc dù Thất tiểu thư một người không có gì, nhưng trong chùa phía sau núi người ở hoang vu, vạn nhất Thất tiểu thư cố ý dẫn các nàng đi, chọc ghẹo bọn họ thì sao!

Nên biết, tiểu thư là Lục tiểu thư, tự nhiên sẽ không bị gì, nhưng nàng ta thì bất đồng. Nàng ta là một đứa nha hoàn, hơn nữa vẫn luôn không hợp với tam phòng, nàng ta mới không cần tới phía sau núi. Tiểu Đào cũng không ở đây, ai biết có cố ý đi qua thiết trí bẫy rập trước hay không. Lại nói, Thất tiểu thư biết rõ bọn họ đang ở đây mà còn thần thần bí bí rời đi, này căn bản cũng không hợp tình lý a!

Càng nghĩ càng cảm thấy là một bẫy rập, nha hoàn ở ở trong góc lẳng lặng chờ đợi.

Tiểu Thất nào biết đâu những thứ này, nàng chỉ là đuổi theo bóng dáng Đại Bạch, chỉ là không có tìm được hãn. Phía sau núi quả nhiên không có người nào, kỳ thật nghĩ đến cũng đúng, An Hoa Tự có rất nhiều phi tần hậu cung xuất gia, tiền viện phía sau núi cũng có quan binh gác, dù là báỉ phật, nam nhân cũng không được phép lên núi. Dù là nữ nhân, cũng phải qua kiểm tra cẩn kẽ, cho nên có thể thấy được... Đợi chút, Tiểu Thất đột nhiên dừng bước, nàng cảm thấy hình như có cái gì không đúng chợt lóe lên, chỉ là, chẳng qua là cái gì đây?

Vừa rồi chợt lóe lên là cái gì, giống như có chỗ nào kỳ quái. Tiểu Thất nghi hoặc nghĩ tới, vừa rồi nàng cảm thấy chỗ không thích hợp đến cùng là nơi nào đây?

Cố Diển thấy Tiểu Thất đứng ở trong rừng cây ngăn người, biết được nàng tất nhiên là qua tìm kiếm mình, lặng lẽ núp xuống phía sau nàng, vỗ bả vai của nàng, lập tức thoáng cái nhảy đến phía trước, cười hơ hớ: “Thất!”

Cố Diễn thành linh xuất hiện, dọa Tiểu Thất nhảy dựng, nàng vỗ ngực, “Người cũng quá a!” Nhìn hần cười hì hì đứng ở trước mặt, Tiểu Thất nhìn trên dưới một vòng, chần chờ, hỏi: “Người xong rồi?”

Cố Diễn liền vội vàng gạt đầu, le lưỡi một cái.

Tiểu Thất yên lòng, “Vậy chúng ta trở về đi! Đi nhanh một chút!” Nàng lôi kéo ống tay áo Cố Diễn, thấy hần bất động, nghi hoặc, “Làm sao vậy?”

Cố Diễn vô tội nháy mắt, lập tức lắc lắc ngón tay lăm bằm: “Người... Người...”

Tiểu Thất cao thấp kiểm tra chính mình, nàng hảo hảo nha, người nàng làm sao vậy? Cố Diễn dùng sức: “Dặn dò...”

Tiểu Thất thành linh nhớ tới chính mình trước ở trong phòng nói với hần, nàng dặn dò Đại Bạch, phải cẩn thận một chút, không nên để người khác phát hiện. Chẳng lẽ, Đại Bạch là ý này? Cẩn thận ngấm lại, cũng quá thật có khả năng.

“Người sợ bị người phát hiện sao?”

Cố Diễn lập tức gạt đầu.

Tiểu Thất cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy Đại Bạch ở chỗ này đã lâu như vậy, chắc cũng quen thuộc, không có vấn đề, nên đáp ứng. Nàng dặn dò: “Vậy người đi về trước, ta chốc nữa mới đi.”

Cố Diễn không chịu, bữu môi bất động, Tiểu Thất đập hần một cước: “Đi mau!”

Cố Diễn biết được Trương Tam núp ở phía sau núi, biết rõ Tiểu Thất không có việc gì, thích thú nhanh chóng rời đi.

Tiểu Thất nhìn hình bóng lướt qua thật nhanh của Cố Diển, cảm khái: “Đại Bạch động tác thật nhanh! Quả nhiên cầu biến thành người chính là bất đồng.” Tiểu Thất ở đâu biết được, mặc dù Cố Diển võ công bình thường, nhưng khinh công vô cùng tốt. Mặc dù nơi này có tiếp ứng, nhưng đến cùng vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Nha hoàn không có đi theo Tiểu Thất đến hậu sơn, tự nhiên cũng bỏ lỡ Tiểu Thất cùng Cố Diển gặp mặt, mặc dù bỏ lỡ hai người gặp mặt, nàng ta lại không có bỏ qua bóng dáng Cố Diển trở lại.

Nha hoàn vì để tránh cho bị Tĩnh Xu trông thấy, núp ở góc, bởi vậy, Cố Diển cũng không có trông thấy bóng dáng của nàng ta, hẳn chỉ phát hiện Tĩnh Xu, nhanh chóng tránh thoát Tĩnh Xu, theo mặt bên nhảy trở về sân nhỏ của Tiểu Thất . .

Nha hoàn rất xa thấy hành vi của hẳn, kinh ngạc không thôi. Tuyệt đối không thể tưởng được, Thất tiểu thư trong nội viện thế nhưng có nam nhân, chỉ là, Thất tiểu thư ư? Ngay lúc nha hoàn nghi hoặc, Tiểu Thất cũng đã trở lại. Tiểu Thất thấy Tĩnh Xu chờ ở ngưỡng cửa viện, có vài phần lo lắng, chỉ là rất nhanh, nàng bình tĩnh mỉm cười, “Lục tỷ tỷ tại sao cũng tới đây?”

Tĩnh Xu không có đợi được nha hoàn mà đợi được Tiểu Thất, khiêu mi nói: “Chẳng lẽ ta không thể ghé thăm người một chút sao? Hay là nói, Thất muội muội có bí mật gì không thể để cho ta đến xem?”

Hai tỷ muội cùng nhìn nhau, nhưng không có một tia ấm áp.

“Lục tỷ tỷ nói đùa, chẳng lẽ ta có cái gì không thể gặp người? Ta không giống như Lục tỷ tỷ.”

Tĩnh Xu bị Tiểu Thất đâm một câu, sắc mặt lạnh xuống, “Người có ý gì?”

Tiểu Thất không cam lòng yếu thế: “Lục tỷ tỷ cảm thấy ta là có ý gì đây?”

Tĩnh Xu nổi cáu.

“Thất tiểu thư là có ý gì tiểu thư nhà chúng ta không biết, nhưng ta lại biết rõ ý tứ tiểu thư nhà chúng ta. Thất tiểu thư ở trong sân ẩn giấu một người nam nhân, tiểu thư nhà chúng ta là tỷ tỷ, tự nhiên là không thể ngồi xem chuyện như vậy phát sinh.” nha hoàn Tĩnh Xu chạy tới, sáng giọng với Tiểu Thất.

Tiểu Thất lập tức thay đổi sắc mặt.

Nha hoàn ghé vào bên tai Tĩnh Xu rì tai vài tiếng, Tĩnh Xu kinh ngạc ngẩng đầu, cười lạnh nhìn về phía Tiểu Thất, “Thất muội muội, vốn cho rằng người ở nơi này là cầu phúc cho Tam thúc phụ, không nghĩ đến, người thế nhưng làm ra loại sự tình này.”

Tiểu Thất: “Lục tỷ, người có chứng cứ gì, mà hồ ngôn loạn ngữ như vậy, chẳng lẽ chỉ bằng câu nói đầu tiên của nàng ta là có thể tin khẩu thư hoàng oan uổng người? Nha hoàn của người, nhiều năm như vậy ngược lại một chút cũng không thay đổi.”

Lời tuy như thế, trong lòng Tiểu Thất lại bắt đầu không yên. Chẳng lẽ, Đại Bạch lúc trở lại bị các nàng bắt gặp? Quả nhiên là, liền nghe nha hoàn kia nói: “Ta tận mắt nhìn thấy một người nam tử nhảy vào trong nội viện, hơn nữa, hẳn cũng chính là từ sau núi trở lại. Thất tiểu thư không phải là từ hậu sơn đến sao? Mặc dù các người một trước một sau, nhưng có thể thấy các người tất nhiên là đã thương lượng xong. Tiểu thư, ngài phải tin tưởng ta, ta tận mắt nhìn thấy, nếu không tin, ngài có thể tiến vào xem một cái, người kia, tất nhiên còn trốn ở trong viện.” Tiểu Thất nào biết đâu tâm tư Đại Bạch, nàng nghĩ chính là, Đại Bạch vẻ mặt kì kì quái quái như vậy, thật sự là giống lúc đại tẩu của nàng muốn sinh con a! Bất quá, ngách. Lúc nàng



sốt ruột muốn đi nhà xí, đại khái cũng là vẻ mặt như vậy đi? Nghĩ như vậy, Tiểu Thất giơ ngón tay, “Hay là người muốn đi nhà xí?” Cố Diển thật sự là muốn ngửa mặt lên trời rơi lệ, Tiểu Thất rốt cục nghĩ tới a! Có điều ngẫm lại cũng là, Tiểu Thất trước tiên nghĩ không ra, kỳ thật cũng có nguyên nhân, hẳn kể từ khi ở bên cạnh Tiểu Thất, vẫn luôn giả bộ vô cùng tốt, không có một lần đề cập tới đi nhà xí các loại. Chính là vì vậy, Tiểu Thất không có ý thức đến vấn đề này cũng không kỳ quái. Tiểu Thất nhìn chằm chằm Đại Bạch, thấy hẳn vẻ mặt biến hóa, khẳng định nói: “Thì ra là người muốn đi nhà xí, chỉ là hiện vào giờ này...” Tiểu Thất có chút chần chờ, bây giờ là ban ngày, mặc dù ít ai lui tới, nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không có ai. Hơn nữa hiện tại Tĩnh Xu còn ở trong chùa, mặc dù nàng ta gặp được tiểu thư quen biết còn đang nói chuyện, nhưng khó bảo toàn sẽ không đi qua. Tiểu Thất lo lắng trùng trùng nhún nhún hàng lông mày thanh tú. Cố Diển không muốn thấy Tiểu Thất lo lắng, hẳn lập tức nói, “Ta... Ta...tự mình...” Hẳn cố gắng biểu đạt ý nghĩ của mình. Tiểu Thất nghiêng đầu nhìn Cố Diển, đột nhiên nở nụ cười, “Người muốn tự mình đi?” Cố Diển liền vội vàng gật đầu, Tiểu Thất cười tủm tỉm chọc khuôn mặt hẳn, hỏi: “Người có thể tự mình sao? Ta làm sao yên tâm được đây!” Mặc dù nàng không yên tâm, nhưng cũng không thể không để cho Đại Bạch tự mình đi. Nếu như nói là lúc Đại Bạch vừa trở về, Tiểu Thất tự nhiên là sao cũng không chịu, nhưng hiện tại bất đồng. Trải qua những ngày này, Đại Bạch rõ ràng đã hiểu phương pháp “Người phải nên làm như thế nào”. Nói tóm lại, năng lực học tập của hẳn rất tốt. Chính bởi vì vậy, Tiểu Thất đã yên tâm hơn. “Lúc người đi, phải ngàn vạn cẩn thận a, phòng bị một chút, hiểu không?” Cố Diển liền vội vàng gật đầu, hẳn ôm bụng, rốt cục chạy vọt ra ngoài... Tiểu Thất suy nghĩ một chút, đi theo phía sau hẳn. Cố Diển động tác đặc biệt mau, chờ Tiểu Thất đuổi theo, đã không nhìn thấy bóng dáng của hẳn. Tiểu Thất nói lảm nhảm: “Người này mặc kệ khi nào thì đều đi nhanh như vậy, vốn dĩ đã thường xuyên như một làn khói chạy không thấy tăm hơi, hiện tại cũng là như thế.” Nghĩ đến Đại Bạch sẽ đến hậu sơn, nàng thẳng lui về phía sau núi đi đến. Mà Tiểu Thất không có phát hiện, ngay tại lúc nàng bước nhanh rời đi sân nhỏ, Tĩnh Xu đã đến cách đó không xa,

nàng ta đứng xa xa nhìn thấy Tiểu Thất vội vã, mặc dù tâm còn nghi hoặc, có điều vẫn đuổi theo. Nàng ta cáo biệt với tiểu tử muội quen biết, vốn định trực tiếp rời đi, nhưng lại nghĩ, không có ở nơi này chiếm được tiện nghi, cứ cảm thấy có chút khó chịu, bởi vậy nên tới đây, nếu có thể châm chọc nàng kia vài câu cũng tốt. Lại không nghĩ đến, chỉ thấy Tiểu Thất vội vã lui về phía sau núi mà đi. Nha hoàn thấy, thấp giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta đối với nơi này cũng chưa quen thuộc, cứ như vậy đi theo, có lẽ là ăn thiệt thòi, không bằng chúng ta chờ ở chỗ này đi?” Tĩnh Xu liếc nàng ta một cái, trách mắng: “Không đi theo nàng, làm sao biết nàng giở trò quỷ gì? Khó được có một cơ hội như vậy, ta cũng không thể không duyên cớ bỏ qua. Hơn nữa, hai người chúng ta cùng một chỗ, chẳng lẽ còn ăn thiệt thòi hay sao? Nàng ta bắt quả chỉ có một người mà thôi, người nha đầu kia, ngày thường đã không dùng được, hiện tại lại nhát gan sợ phiền phức như thế, nếu không phải người từ nhỏ đã theo ta, ta nhất định đem người xử lý rồi.” Tĩnh Xu lạnh lùng trách cứ nha hoàn, nha hoàn cắn môi, lập tức nín nọt nói: “Tiểu thư minh giám, nô tỳ là lo lắng cho tiểu thư, kỳ thật không phải lo lắng cho nô tỳ! Nô tỳ chỉ là lo lắng ngài a! Tiểu thư, không bằng... Không bằng ngài chờ ở chỗ này, một mình ta theo dõi, ngài thấy thế nào? Mặc dù hai người tốt hơn, nhưng một khi Thất tiểu thư bên kia có người ngoài! Nô tỳ một người đi, dù có chuyện gì, cũng sẽ không có vấn đề lớn. Ngài cảm thấy thế nào?” Tĩnh Xu chần chờ, nha hoàn tiếp tục: “Tiểu thư, ngài là cành vàng lá ngọc, tự nhiên phải chú ý an toàn, chúng ta ngày thường không có tới, phía sau núi bộ dáng gì chúng ta cũng không biết a! Để nô tỳ một người đi thôi. Ngài ở chỗ này chờ ta, ta sẽ trở lại thật nhanh.” Tĩnh Xu suy nghĩ một chút, cảm thấy nha hoàn nói có đạo lý, khoát tay: “Vậy người nhanh đuổi theo.” Nha hoàn gật đầu xác nhận. Chỉ là nàng ta đuổi theo không xa, lạng lẽ trốn đi, tùy tiện đến hậu sơn, ai biết sẽ như thế nào, nàng ta không nói là vì trấn an tiểu thư, mặc dù Thất tiểu thư một người không có gì, nhưng trong chùa phía sau núi người ở hoang vu, vạn nhất Thất tiểu thư cố ý dẫn các nàng đi, chọc gẹo bọn họ thì sao! Nên biết, tiểu thư là Lục tiểu thư, tự nhiên sẽ không bị gì, nhưng nàng ta thì bất đồng. Nàng ta là một đứa nha hoàn, hơn nữa vẫn luôn không hợp với tam phòng,

nàng ta mới không cần tới phía sau núi. Tiểu Đào cũng không ở đây, ai biết có cố ý đi qua thiết trí bẫy rập trước hay không. Lại nói, Thất tiểu thư biết rõ bọn họ đang ở đây mà còn thần thần bí bí rời đi, này căn bản cũng không hợp tình lý a! Càng nghĩ càng cảm thấy là một bẫy rập, nha hoàn ở ở trong góc lẳng lặng chờ đợi. Tiểu Thất nào biết đâu những thứ này, nàng chỉ là đuổi theo bóng dáng Đại Bạch, chỉ là không có tìm được hãn. Phía sau núi quả nhiên không có người nào, kỳ thật nghĩ đến cũng đúng, An Hoa Tự có rất nhiều phi tần hậu cung xuất gia, tiền viện phía sau núi cũng có quan binh gác, dù là báỉ phật, nam nhân cũng không được phép lên núi. Dù là nữ nhân, cũng phải qua kiểm tra cặn kẽ, cho nên có thể thấy được... Đợi chút, Tiểu Thất đột nhiên dừng bước, nàng cảm thấy hình như có cái gì không đúng chợt lóe lên, chỉ là, chẳng qua là cái gì đây? Vừa rồi chợt lóe lên là cái gì, giống như có chỗ nào kỳ quái. Tiểu Thất nghi hoặc nghĩ tới, vừa rồi nàng cảm thấy chỗ không thích hợp đến cùng là nơi nào đây? Cố Diển thấy Tiểu Thất đứng ở trong rừng cây ngăn người, biết được nàng tất nhiên là qua tìm kiếm mình, lặng lẽ núp xuống phía sau nàng, vỗ bả vai của nàng, lập tức thoáng cái nhảy đến phía trước, cười hơ hớ: "Thất!" Cố Diển thành linh xuất hiện, dọa Tiểu Thất nhảy dựng, nàng vỗ ngực, "Người cũng quá a!" Nhìn hãn cười hì hì đứng ở trước mặt, Tiểu Thất nhìn trên dưới một vòng, chần chờ, hỏi: "Người xong rồi?" Cố Diển liền vội vàng gạt đầu, le lưỡi một cái. Tiểu Thất yên lòng, "Vậy chúng ta trở về đi! Đi nhanh một chút!" Nàng lôi kéo ống tay áo Cố Diển, thấy hãn bất động, nghi hoặc, "Làm sao vậy?" Cố Diển vô tội nháy mắt, lập tức lắc lắc ngón tay lăm bầm: "Người... Người..." Tiểu Thất cao thấp kiểm tra chính mình, nàng hảo hảo nha, người nàng làm sao vậy? Cố Diển dùng sức: "Dặn dò..." Tiểu Thất thành linh nhớ tới chính mình trước ở trong phòng nói với hãn, nàng dặn dò Đại Bạch, phải cẩn thận một chút, không nên để người khác phát hiện. Chẳng lẽ, Đại Bạch là ý này? Cẩn thận ngấm lại, cũng quả thật có khả năng. "Người sợ bị người phát hiện sao?" Cố Diển lập tức gạt đầu. Tiểu Thất cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy Đại Bạch ở chỗ này đã lâu như vậy, chắc cũng quen thuộc, không có vấn đề, nên đáp ứng. Nàng dặn dò: "Vậy người đi về trước, ta chốc nữa mới đi." Cố Diển không chịu, bĩu môi

bất động, Tiểu Thất đập hẳn một cước: ”Đi mau!” Cố Diễm biết được Trương Tam núp ở phía sau núi, biết rõ Tiểu Thất không có việc gì, thích thú nhanh chóng rời đi. Tiểu Thất nhìn hình bóng lướt qua thật nhanh của Cố Diễm, cảm khái: “Đại Bạch động tác thật nhanh! Quả nhiên cầu biến thành người chính là bất đồng.” Tiểu Thất ở đâu biết được, mặc dù Cố Diễm võ công bình thường, nhưng khinh công vô cùng tốt. Mặc dù nơi này có tiếp ứng, nhưng đến cùng vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Nha hoàn không có đi theo Tiểu Thất đến hậu sơn, tự nhiên cũng bỏ lỡ Tiểu Thất cùng Cố Diễm gặp mặt, mặc dù bỏ lỡ hai người gặp mặt, nàng ta lại không có bỏ qua bóng dáng Cố Diễm trở lại. Nha hoàn vì để tránh cho bị Tĩnh Xu trông thấy, núp ở góc, bởi vậy, Cố Diễm cũng không có trông thấy bóng dáng của nàng ta, hẳn chỉ phát hiện Tĩnh Xu, nhanh chóng tránh thoát Tĩnh Xu, theo mặt bên nhảy trở về sân nhỏ của Tiểu Thất . . Nha hoàn rất xa thấy hành vi của hẳn, kinh ngạc không thôi. Tuyệt đối không thể tưởng được, Thất tiểu thư trong nội viện thế nhưng có nam nhân, chỉ là, Thất tiểu thư ư? Ngay lúc nha hoàn nghi hoặc, Tiểu Thất cũng đã trở lại. Tiểu Thất thấy Tĩnh Xu chờ ở ngưỡng cửa viện, có vài phần lo lắng, chỉ là rất nhanh, nàng bình tĩnh mỉm cười, “Lục tỷ tỷ tại sao cũng tới đây?” Tĩnh Xu không có đợi được nha hoàn mà đợi được Tiểu Thất, khiêu mi nói: “Chẳng lẽ ta không thể ghé thăm người một chút sao? Hay là nói, Thất muội muội có bí mật gì không thể để cho ta đến xem?” Hai tỷ muội cùng nhìn nhau, nhưng không có một tia ấm áp. “Lục tỷ tỷ nói đùa, chẳng lẽ ta có cái gì không thể gặp người? Ta không giống như Lục tỷ tỷ.” Tĩnh Xu bị Tiểu Thất đâm một câu, sắc mặt lạnh xuống, “Người có ý gì?” Tiểu Thất không cam lòng yếu thế: “Lục tỷ tỷ cảm thấy ta là có ý gì đây?” Tĩnh Xu nổi cáu. “Thất tiểu thư là có ý gì tiểu thư nhà chúng ta không biết, nhưng ta lại biết rõ ý tứ tiểu thư nhà chúng ta. Thất tiểu thư ở trong sân ẩn giấu một người nam nhân, tiểu thư nhà chúng ta là tỷ tỷ, tự nhiên là không thể ngồi xem chuyện như vậy phát sinh.” nha hoàn Tĩnh Xu chạy tới, sáng giọng với Tiểu Thất. Tiểu Thất lập tức thay đổi sắc mặt. Nha hoàn ghé vào bên tai Tĩnh Xu rỉ tai vài tiếng, Tĩnh Xu kinh ngạc ngẩng đầu, cười lạnh nhìn về phía Tiểu Thất, “Thất muội muội, vốn cho rằng người ở nơi này là cầu phúc cho Tam thúc phụ, không nghĩ

đến, người thế nhưng làm ra loại sự tình này.” Tiểu Thất: “Lục tỷ, người có chứng cứ gì, mà hồ ngôn loạn ngữ như vậy, chẳng lẽ chỉ bằng câu nói đầu tiên của nàng ta là có thể tin khẩu thư hoàng oan uổng người? Nha hoàn của người, nhiều năm như vậy ngược lại một chút cũng không thay đổi.” Lời tuy như thế, trong lòng Tiểu Thất lại bắt đầu không yên. Chẳng lẽ, Đại Bạch lúc trở lại bị các nàng bắt gặp? Quả nhiên là, liền nghe nha hoàn kia nói: “Ta tận mắt nhìn thấy một người nam tử nhảy vào trong nội viện, hơn nữa, hẳn cũng chính là từ sau núi trở lại. Thất tiểu thư không phải là từ hậu sơn đến sao? Mặc dù các người một trước một sau, nhưng có thể thấy các người tất nhiên là đã thương lượng xong. Tiểu thư, ngài phải tin tưởng ta, ta tận mắt nhìn thấy, nếu không tin, ngài có thể tiến vào xem một cái, người kia, tất nhiên còn trốn ở trong viện.”

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?t=393859>

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 21

Tiểu Thất sắc mặt biến hóa, Tĩnh Xu thấy, càng cảm giác mình bắt được bím tóc của nàng, dương dương đắc ý nói: “Thất muội muội, người thế nhưng ở trong phòng chứa chấp nam nhân, người xứng đáng với Tam thúc sao! Hôm nay ta nhất định tìm ra gã gian phu kia, để người không thể tiếp tục u mê không tỉnh.”

Tiểu Thất đứng ở ngưỡng cửa viện, phòng khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh như băng: “Lục tỷ tỷ nói những gì đấy? Chẳng lẽ nha hoàn của người nói cái gì chính là cái đó? Như vậy không khỏi cũng quá mức buồn cười. Không phân tốt xấu liên vu hãm muội muội của mình, nếu như người tìm không ra người nào thì sao? Người làm sao công đạo với ta? Hay là nói, ta nên hồi phủ tìm tổ mẫu chủ trì công đạo?”

Tiểu Thất lúc này cũng là sợ, trong nội tâm nàng cực kỳ thấp thỏm, nên biết, Đại Bạch vừa rồi xác thực đã trở lại, mặc dù nàng không có thấy tận mắt Đại Bạch vào nhà, nhưng nghĩ đến nha hoàn Lục tỷ tỷ nói hẳn không phải là nói láo. Nhưng bất kể có nói láo hay không, lúc này nàng phải có khí thế. Áp đảo các nàng về mặt khí thế, mới có thể tránh để các nàng thật sự vào nhà. Nếu như Đại Bạch còn ở trong phòng, vậy nàng dù thế nào cũng không thể nói rõ ràng.

Tiểu Thất trừng trừng mắt, một bộ phận nộ, như vậy khiến Tĩnh Xu có chút không nắm chắc được, nàng ta cũng không tận mắt nhìn thấy, tự nhiên

là có chút chần chờ, nhưng nha hoàn bên cạnh lại một mực chắc chắn “Tiểu thư, ngài tin tưởng ta, thật sự có nam nhân.”

Tiểu Thất nghiêng nghiêng thân thể, cười lạnh nói: “Nếu đã Lục tử tử tin tưởng, vậy vào đi thôi. Nhưng mà nếu như không tìm được người nào, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, ta thấy kỳ quái, Lục tử tử đứng ở cửa cũng không nhìn thấy người, nha hoàn của người lại tự xưng nhìn thấy, không biết là thật sự có một người như thế, hay là các người chứa tâm để cho ta khó xử. Nếu như ta khó chịu, các người chẳng lẽ có thể được cái gì tốt? Lục tử tử, nhiều năm như vậy, người nói gì, ta cũng không chấp nhất với người, nhưng hiện tại không được, chuyện này, cũng không thể như vậy quên đi. Hiện tại người đi vào lục soát, nếu như lục soát ra, ta với người hồi phủ, tùy ý tố mấu xử trí. Như nếu không, Tiểu Thất nhất định muốn hồi phủ, hỏi tố mấu một chút, ai cho tử quyền lợi, có thể vu hãm ta như vậy.”

Nói như thế, Tĩnh Xu ngược lại chần chờ, nàng ta tự nhiên là tin nha hoàn của mình, nhưng khi nhìn Tiểu Thất sắc mặt không chút thay đổi, trong lòng nàng ta dao động vài phần. Cũng không phải nói nha hoàn sẽ nhìn lầm, một khi là kế sách của Tiểu Thất thì sao! Nàng ta nếu như đi vào không có lục soát được người, đến lúc về sẽ không được lợi gì, ai biết này có phải kế sách của Tiểu Thất hay không. Hiện tại nàng ta sắp đính hôn, không thể có sai lầm. Tiểu Thất này, nhất định là ghen tị với nàng ta, nói không chừng sẽ đào hố để nàng ta nhảy. Đây là vô cùng có khả năng.

Tiểu Thất nhường vị trí lối vào, “Lục tử tử, xin mời.”

Tiểu Thất cũng coi như là hiểu rõ Tĩnh Xu, nàng càng làm như vậy, Tĩnh Xu càng sẽ tâm tồn nghi hoặc, quả nhiên, Tĩnh Xu cũng không động, chỉ là nhìn chăm chăm vào mắt Tiểu Thất, tựa hồ muốn từ trong mắt của nàng nhìn ra một hai.

Tĩnh Xu rồi rẫm, Tiểu Thất thì thấp thỏm trong lòng, dù là như thế, vẫn như cũ hơi hơi hếch cằm, vẻ mặt khiêu khích. Nếu như thường ngày,

nàng cái dạng này tất nhiên muốn cùng với Tĩnh Xu nháo lên, nhưng tình hình bây giờ lại là chuyện khác. Nàng chính là muốn đánh cuộc một lần!

Nha hoàn Tĩnh Xu thấy tình cảnh giăng co, cũng biết chuyện không đơn giản như vậy, nàng ta thấy tiểu thư nhà mình rồi rằm như thế, mặc dù nàng rất khẳng định chính mình trông thấy một người nam nhân đi vào, nhưng nếu thật lục soát không ra người, sợ là đừng nói Thất tiểu thư sẽ không từ bỏ ý đồ, mà ngay cả tiểu thư cũng sẽ vì nàng ta mà mất hết mặt mũi của mình, rồi sẽ không dễ dàng bỏ qua nàng ta, nghĩ như vậy, nàng ta lúng túng, ngược lại không biết nên nói như thế nào.

“A di đà Phật.” Ngay lúc đang giăng co, Huệ Thiện đại sư đi tới chỗ này, thấy mấy người tựa hồ có chút không thỏa đáng, bà mỉm cười: “Vốn là nghĩ tới tìm Trịnh tiểu thư cùng nhau niệm Phật, lại không biết ngài còn có khách. Bần ni cáo từ!”

Tiểu Thất vội vàng mỉm cười nói phúc: “Đại sư không cần, ta nghĩ, Lục tỷ tỷ muốn đi.”

Tuệ Thiện sư thái quan sát, “Thì ra vị này chính là Lục tiểu thư. Bần ni Tuệ Thiện, người xưng hô ta Tuệ Thiện sư thái là được.”

Bà cũng không nói nhiều, Tĩnh Xu mặc dù kiêu căng, nhưng cũng rõ ràng nơi này không phải là tùy tiện làm loạn.

“Tiểu nữ Trịnh gia phòng lớn Tĩnh Xu. Gặp qua sư thái. Không biết được, sư thái giao hảo với Thất muội muội, trong nhà hy vọng Thất muội muội tới đây cầu phúc cho Tam thúc phụ, ta thân là tỷ tỷ, cũng tự nhiên muốn tới xem một chút Thất muội muội qua như thế nào.” Nói đến đây, nàng cười ngọt ngào: “Mặc dù là lần đầu tiên gặp sư thái, nhưng tiểu nữ lại cảm thấy cùng sư thái mới quen đã thân, không biết tiểu nữ có thể may mắn cùng sư thái ngồi cùng nhau một lát hay không.”



Tĩnh Xu chớp mắt nhìn Tuệ Thiện sư thái, đây là biện pháp nảy ra tức thời. Nàng ta nghĩ, chính nàng ta đi vào không thỏa đáng, nhưng nếu như là “Cùng” Tuệ Thiện sư thái cùng vào, thì sẽ bất đồng. Cho dù Tiểu Thất muốn về nhà cáo trạng, cũng không thể nào cáo lên, đồng dạng, nếu như thật sự có nam nhân, cũng là có nhân chứng ván đã đóng thuyền.

Nàng ta chưa bao giờ quan tâm danh dự Tiểu Thất có thể thương tổn hay không, này một chút cũng không trọng yếu. Nàng không vui, mình mới vui vẻ.

Tuệ Thiện sư thái không màng danh lợi mím cười, “Không biết Thất tiểu thư có hoan nghênh chúng ta hay không.”

Tĩnh Xu không để cho Tiểu Thất cơ hội cự tuyệt: “Thất muội muội tự nhiên là nguyện ý. Đúng không, Thất muội muội?”

Tiểu Thất thấy mấy người đều nhìn nàng, biết rõ chuyện này muốn tránh cũng không thể tránh, nàng chỉ ngóng trông, các nàng ở cửa lớn tiếng như vậy nói hồi lâu, có thể khiến cho Đại Bạch có chút cảnh giác. Không phải nói, chớ rất cảnh giác sao?

“Tiểu Thất tự nhiên là nguyện ý, xin mời.” Mấy người vào sân nhỏ, Tiểu Thất sít sao siết chặt quả đấm, rụt tay ở trong tay áo, nhưng trên mặt vẫn vui vẻ.

“Hôm nay khí hậu vừa vặn, không bằng chúng ta liền ở trong viện đi.” Tuệ Thiện sư thái đi trước ngồi ở ghế đá trong viện, hai tay lần Phật châu.

Tiểu Thất nhẹ nhàng cười, “Tiểu Đào đi phòng bếp hỗ trợ, ta vào nhà pha trà cho các vị.”

“Ta cùng người.” Tĩnh Xu bất chấp tất cả, dẫn đầu đẩy cửa vào nhà, dưới tình huống như vậy Tiểu Thất không có biện pháp khác, chỉ có thể cắn môi, nhanh chóng đi theo.

Phòng cũng không phức tạp, vô cùng đơn giản, Tĩnh Xu nhanh chóng vọt vào nội thất, cũng không phát hiện có người nào đó, nàng ta thấy không có người, lập tức nhìn về phía dưới giường, nhưng không phát hiện được gì, tâm Tiểu Thất vốn đã nhảy vọt lên cổ họng, lúc này, rốt cục yên lòng.

Nàng cười như không cười nói: “Lục tỷ tỷ tìm cái gì đây? Nha hoàn tốt của ngài, đúng là rất tốt với ngài. A đúng rồi, nam nhân đâu?”

Tĩnh Xu nhìn chăm chăm Tiểu Thất, hoảng hốt một phen, nàng ta nhìn thấy một mảnh vải màu lam ở ngăn tủ, cho rằng bắt được nhược điểm của Tiểu Thất, nàng ta xông tới thật nhanh, nhưng trong nháy mắt tủ mở ra, lại ngây người.

Trong tủ cũng không có nam nhân nào, ngược lại, chỉ là một chén uống rượu nhỏ, trong chén uống rượu là mấy quả cầu. Đây là đồ chơi của Đại Bạch thường chơi, Trịnh gia không người không biết. Tĩnh Xu mặt liền biến sắc, run rẩy: “Cầu của Đại Bạch, Đại Bạch tại sao lại ở chỗ này?”

Tiểu Thất bật cười: “Ta mang cái gì đi ra, còn phải xin phép người sao?”

Tĩnh Xu trừng Tiểu Thất một cái, vội vàng ra cửa, không lâu sau thì rời đi. Đợi Tuệ Thiện sư thái cùng Tĩnh Xu rời đi, Tiểu Thất nhìn cầu, nhíu mày: “Tĩnh Xu như thế nào lại đột nhiên thay đổi sắc mặt đây?”

Chớp mắt, Tiểu Thất lúc này mới nghĩ đến một vấn đề càng thêm mâu chốt - - Đại Bạch, hẳn đi nơi nào rồi?

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 22

Mặc dù người nên đi đều đã đi, nhưng Tiểu Thất vẫn hết sức lo lắng, nàng tìm khắp nơi đều không thấy Đại Bạch. Vốn cho là Đại Bạch nghe thấy thanh âm nên núp vào, nhưng nàng tìm khắp nơi một vòng, đều tìm không được Đại Bạch, Tiểu Đào sau khi trở về cũng thập phần lo lắng, dựa theo Tiểu Thất phân phó, nàng ta đến hậu sơn dạo qua một vòng, nhưng một chút manh mối cũng không có.

Đến chạng vạng, Tiểu Thất vẫn không tìm được Đại Bạch, nàng càng vội vàng, nhanh chóng thẳng rơi lệ: “Đại Bạch đến tột cùng đi nơi nào. Hẳn cái dạng kia chạy tán loạn khắp nơi, là rất dễ dàng xảy ra vấn đề a. Dù là ta không tốt, ta lúc ấy ngăn cản lại Lục tỷ tỷ thì tốt rồi.”

Tiểu Đào cũng khóc theo, có điều vẫn khuyên lớn: “Tiểu thư cũng không cần lo lắng quá mức. Đại Bạch hôm nay là bộ dạng con người, lại biết nói. Không có người coi hăn như quái vật, ngài đừng lo lắng nhiều như vậy, ngài đừng khóc a! Dù là bị người phát hiện, tối đa nói hăn là người xấu, không có chuyện gì, nhất định không có chuyện gì.”

Tiểu Thất trừng mắt nhìn Tiểu Đào, “Trở thành người xấu là chuyện nhỏ gì chứ? Nhỡ loạn lên đánh chết làm sao bây giờ? Những thủ vệ giữ cửa kia đặc biệt dọa người đó! Bọn họ đều cầm dao, ô ô ô, làm sao bây giờ đây? Đại Bạch tên ngu ngốc này, hăn đi nơi nào a? Ở cửa chờ ta không phải được sao? Nếu như hăn lại đi lạc, ta làm sao tìm được hăn a!”

Tiểu Thất càng nghĩ càng sợ, trong đầu suy nghĩ vô số tình cảnh đáng sợ, vốn là thân thể gầy yếu càng run rẩy lên, Tiểu Đào thấy tiểu thư nhà mình lung lay sắp đổ, vội vàng đỡ nàng, ”Tiểu thư, ngài chớ suy nghĩ quá nhiều, không có việc gì, nhất định sẽ không.” Lời này không riêng gì trấn an tiểu thư, cũng là tự nói với bản thân nàng ta.

Tiểu Thất nhìn nàng, hòa hoãn hồi lâu, kiên định đứng lên: “Ta đi ra ngoài tìm hãn. Ta tin tưởng hãn sẽ không chạy loạn, mới vừa rồi là ta rối rắm, hãn tất nhiên là nghe được giọng của Lục tỷ tỷ mới né tránh, có lẽ... Có lẽ hãn lại sợ có người lục soát, mới trốn xa một chút. Đại Bạch thông minh như vậy, mới vừa rồi là chúng ta rối rắm không có phát hiện manh mối, có lẽ, có lẽ sẽ rất dễ dàng tìm được nó.”

Nói xong, Tiểu Thất đứng dậy đẩy cửa phòng ra, lầm bầm lầu bầu: “Hãn nhất định là leo tường.”

Bên tường cũng không có dấu vết gì, Tiểu Đào ở sau lưng nàng, nước nở: “Tiểu thư, này không có...”

Vừa dứt lời, sắc mặt Tiểu Đào biến hóa, Tiểu Thất theo tầm mắt của nàng ta nhìn sang, chỉ thấy Đại Bạch ngồi chồm hổm ở đầu tường, nhe răng cười với nàng, ra vẻ thiên chân vô tà.

Tiểu Thất đành mặt nhìn hãn, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lạnh như băng, nàng càng nghĩ càng giận, phẩy tay áo một cái, trực tiếp vào nội thất.

Cố Diễn từ trên tường nhảy xuống, mặc dù nhìn ra Tiểu Thất không cao hứng, nhưng Cố Diễn lại không biết Tiểu Thất vì sao mất hứng, vẻ mặt nghi vấn nhìn về phía Tiểu Đào, nhất định là Tiểu Đào làm cho Tiểu Thất mất hứng, nhất định là như vậy!

Bị Cố Diễn khinh khỉnh, Tiểu Đào cảm giác mình quả thực là oan hơn so với Đậu Nga. Nàng có làm gì đâu! Hơn nữa, rõ ràng Đại Bạch không hiểu chuyện chạy khắp nơi, mới chọc tiểu thư cùng nàng thương tâm như

vậy, hiện thời hẳn cứ như vậy trở lại, còn ra vẻ thiên chân vô tà, thật sự là không thể chịu được nữa.

Hừ một tiếng, Tiểu Đào cũng hung hăng trợn mắt nhìn Cố Diễm một cái, vào cửa. Cố Diễm khó hiểu, chẳng lẽ không phải bởi vì Tiểu Đào? Vậy nhất định là vì Trịnh Tĩnh Xu quý đáng ghét kia. Thật không biết, một nữ tử tại sao phải cay nghiệt như vậy.

Nghĩ như vậy, Cố Diễm cảm thấy, chính mình cần phải làm cho Tiểu Thất thích, người xem, Tiểu Thất hiện tại không vui nên sẽ giận dữ hẳn. Mặc dù đối tượng không phải là hẳn, nhưng là không quan hệ, chỉ có đối với người thân cận nhất, nàng mới có tính tình nóng nảy như vậy!

Cố Diễm càng nghĩ càng vui vẻ, đi đi vào phòng.

Tiểu Thất nhìn hẳn, thấy hẳn không chịu đi đường thật tốt, thanh âm lạ lạ, vẻ mặt gian xảo, vỗ bàn, “Đại Bạch, người tới đây cho ta.”

Cố Diễm vội vàng xông tới: “Thất... Tiểu Tiểu Thất...”

Tiểu Thất không hề bị lay động, tuyệt đối không thể bởi vì hẳn giả ngốc, mà động lòng!

“Người hôm nay chạy đi nơi nào? Người biết ta lo lắng cho người bao nhiêu không? Hơn nữa, người xem một chút đã là giờ gì, người thế nhưng còn chưa có trở lại, người nói, người đến tột cùng chạy đi chỗ nào?”

Tiểu Thất vỗ bàn một cái thật mạnh, bộ dáng tức giận.

Cố Diễm sửng sốt, ngạc nhiên, là bởi vì hẳn nên tức giận? Trời ạ, nhưng hẳn là vì tránh né Trịnh Tĩnh Xu quý đáng ghét kia a! Đây... Hẳn này bị phát giận cũng quá oan uổng, ô ô ô! Hẳn là vô tội a!

Ai, ai ai, cũng không đúng. Tiểu Thất đối với hãn phát hỏa, kia giải thích rõ hãn trọng yếu! Cố Diễn lập tức lại tâm hoa nộ phóng.

Nhìn hãn lại nhú mày lại ngây ngô cười, Tiểu Thất vỗ trán, nàng thật không biết, mình sao lại đi so đo cùng một con chó, nhưng... nhưng vẫn còn tức giận, khó mà bình ổn a!

Nàng nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Đại Bạch, muốn tha thứ, nhưng lại cảm thấy tức giận. Không tha thứ, lại cảm giác mình giận một con chó, thực tại mất mặt, rối rắm như vậy, nàng cũng không biết như thế nào cho phải.

Cố Diễn thấy bộ dạng Tiểu Thất kỳ dị, nhin không được nói: “Người làm sao vậy?”

Tiểu Thất mếu máo: “Tức giận!”

“Vì cái gì tức giận a! Ta cũng không đi lạc.”

“Chẳng lẽ người không có đi lạc ta lại không thể tức giận sao? Người nói người, người làm sao lại muộn như vậy mới về, người biết ta lo lắng cho người ra sao? Người biết ta nghĩ đến những tình hình đáng sợ gì không? Ta sợ người bị người phát hiện, người một con chó quái dị, nếu như bị người phát hiện biến thành người, như vậy mọi người sẽ không bỏ qua cho người? Sợ là trực tiếp liền cho người là yêu quái mà thiêu chết người. Hảo, lui một bước mà nói, nếu như người không có bị người phát hiện là chó, như vậy người một người nam tử, tự tiện xông vào am ni cô, người làm sao giải thích cho rõ ràng? Người có biết ta rất sợ hay không a! ~ người đã mất tích một lần, ta cũng không muốn người lại lạc một lần. Bản thân mình là một con chó, sống thế nào a!” Tiểu Thất tức giận gầm thét.

Cố Diễn: “Đừng tức giận!”

“Ta biết rõ người cũng là muốn tốt cho ta, nhất định là nghe thấy được giọng của Lục tử tử mới né đi ra ngoài, nhưng người trốn đi ra ngoài là trốn đi ra ngoài, người chạy xa như thế làm gì! Hơn nữa, còn chậm chạp không về. Người biết ta tự trách đau lòng bao nhiêu không? Ta cực sợ, ta sợ người lại không về được, người thật đáng ghét, người thật đáng ghét, ô ô ô ~~” mặc dù Đại Bạch đã trở lại, nhưng có lẽ là trong lòng áp lực được giải trừ, nàng ngược lại càng cảm thấy muốn khóc, cái loại tâm tình sợ sệt đó, người ngoài làm sao có thể hiểu được.

“Người nếu như bị mất, ta đi đâu tìm lại Đại Bạch a, người dần như vậy, ở bên ngoài nhất định sống không nổi? Người lại không biết dùng dũa? Người dùng cái muỗng còn chưa lưu loát, người ta dù không đem người trở thành yêu quái, cũng xem người như đồ ngốc tử ... Người sẽ rất thảm, ô ô ô...” Tiểu Thất gào khóc.

Cố Diễn hoàn toàn không nghĩ tới, Tiểu Thất suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi nhìn nàng khóc giống một con thỏ nhỏ, hẳn lại cảm thấy - - đặc biệt đáng yêu ~

“Không khóc không khóc! Ta về sau đều nghe lời!”

Tiểu Thất phản nộ ngẩng đầu: “Người nói cái gì!”

“Về sau đều nghe lời! Người để cho ta đi hướng đông, ta tuyệt không đi hướng tây.”

Tiểu Thất nức nở, “Người nói người một con chó, như thế nào còn miệng lưỡi trơn tru... Ngạch! A a a! Người nói chuyện! ! !”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 23

Tiểu Thất cơ hồ không thể tin, nàng nhìn Đại Bạch, run rẩy nói: “Người, người biết nói?”

Cố Diễn ngẩn ra, chính hắn cũng không có phát hiện, thế nhưng có thể thoáng cái nói nhiều lời như vậy, không có có một tia phòng bị, hắn thế nhưng thoáng cái liền biết nói, hắn vò đầu, không thể tin nhìn Tiểu Thất, lầm bầm: “Ta, ta biết nói a?”

Mặc dù có chút nói lắp, nhưng lại rất rõ ràng, hắn vốn cũng biết nói, tuy chỉ là có thể nhảy ra mấy chữ, nhưng không giống như hôm nay. Hiện thời như vậy, quả nhiên là ngoài dự liệu của hắn, thậm chí nói, chính hắn cũng không biết vì cái gì lại đột nhiên có thể nói chuyện. Có lẽ, có lẽ là thấy Tiểu Thất khóc nên sốt ruột, có lẽ... Rất nhiều có lẽ, tóm lại hắn biết nói.

Cố Diễn ngơ ngác nhìn Tiểu Thất, chỉ cảm thấy chuyện như vậy phát sinh thật bất ngờ.

Tiểu Thất vui mừng đến phát khóc: “Ông trời của ta nha, người thế nhưng có thể thoáng cái nói được một câu dài, thật sự là quá tốt! Ô ô ô! Đây coi là là nhân họa đắc phúc sao?”

Cố Diễn cuối cùng phản ứng lại, hắn mỉm cười, nhẹ nhàng lôi kéo tay Tiểu Thất, thì thầm: “Ừ, trong họa gặp phúc.”



Thế nhưng hoàn toàn không có nói lắp.

Tiểu Thất càng cao hứng, dụi mắt: “Thật đáng ghét! Ta lại muốn khóc.”

Cố Diễn nghe nói các cô nương đều làm từ nước, hẳn cũng không có cảm xúc gì, hiện tại mới phát giác được, quả nhiên là như thế. Tiểu Thất thật sự là tức giận cũng khóc, cao hứng cũng khóc, tóm lại chính là khóc khóc khóc! Nếu như là người khác như vậy, hẳn tất nhiên cảm thấy người này đáng ghét, làm cho hẳn không thích. Nhưng nếu là Tiểu Thất, thì hẳn không thấy chán ghét chút nào, chỉ cảm thấy đáng yêu đến cực điểm. Ngày đại lễ chính là người ngoài đã nói qua người tình trong mắt hóa Tây Thi.

Cố Diễn chống cằm, trơ mắt nhìn Tiểu Thất, lông mi thật dài vụt sáng vụt sáng, “Tiểu Thất, đừng khóc!”

Tiểu Thất lườm hẳn một cái, oán trách nói: “Ta khóc còn không được sao?”

Cố Diễn giơ tay đầu hàng: “Có thể!”

Có cảm giác quái dị chợt lóe lên, cảm giác kia nhanh đến mức Tiểu Thất căn bản bắt không được, nàng vốn là người đơn thuần, ngẫu nhiên toát ra tiểu khôn khéo hoàn toàn là không đủ xem, lúc này, nàng cũng trước sau như một tiếp tục đơn thuần, cũng không có tinh tế cân nhắc chỗ không hài hòa này là từ đâu bắt đầu.

Mà làm xong động tác này, Cố Diễn liền cảm giác mình làm sai, đúng là làm sai nha, người khi nào thì xem qua một con chó biết làm hành vi của con người? Coi như là hẳn “Thay đổi” thành hình người, dù hẳn là chó cao cấp biết nói, nhưng người khi nào thì gặp qua câu giơ tay đầu hàng? Ngày hợp lễ thường sao? Trong thâm tâm Cố Diễn tiến hành khắc sâu kiểm điểm, kiểm điểm đủ rồi, lắc lư cái mông, lúc này hẳn nhất định phải làm chút gì đó vẫn hồi mới được.

“Tiểu Thất Tiểu Thất ~~” uốn éo uốn éo, dùng sức uốn éo cái mông ~

Tiểu Thất bị bộ dạng tức cười của hần trêu chọc, nàng chọc chọc mặt Đại Bạch, dạy bảo hần: “Không thể tùy tiện uốn éo cái mông như vậy. Người bây giờ là nam nhân. Một đại nam nhân làm động tác như vậy, người khác sẽ coi người là gốc tử.” Cố Diển nghĩ thầm, gốc tử thì sao, máu chốt là, bọn họ bây giờ đều cho rằng hần là kẻ điên. “Bọn họ” kể cả cha hần Trung Dũng vương gia, còn có đã từng là Chương thái phi, thậm chí kể cả ngày ngày sau lưng hần làm công tác hậu cần - Trương Tam.

Người bình thường, ở đâu yêu cầu học như một con chó, nhưng là, Trang Tử không phải cá làm sao biết niềm vui của cá. Bọn họ không có giả làm cầu, tuyệt đối không biết giả làm cầu rất tốt.

Bọn họ có thể lăn lộn trên mặt đất sao, bọn họ có thể dùng tay bốc cơm ăn sao? Bọn họ có thể áp vào trên người Tiểu Thất sao? Nhất định không thể a! Hần như vậy quả thực là không thể hạnh phúc hơn.

“Đứa gốc... Không quan hệ!” Cố Diển ngồi xổm xuống dùng mặt cọ chân Tiểu Thất, Tiểu Thất sợ ngựa, khanh khách cười.

Tiểu Thất nghiêng đầu, hỏi: “Coi người trở thành đứa gốc mà không quan hệ? Lúc làm chó người chính là con chó hồ đồ, hiện tại làm người, người vẫn còn hồ đồ. Gốc như người vậy, ta như thế nào yên tâm được a!” Nghĩ đến thời gian hồi phủ càng ngày càng gần, Tiểu Thất cảm thấy khó xử.

Nàng tự nhiên hy vọng có thể trở về, như vậy có thể ở cạnh cha mẹ, nhưng mà, Đại Bạch làm sao bây giờ đây?

Cũng không thể mang một đại nam nhân trở về, sau đó nói: Ừ, đây vốn dĩ là con chó Đại Bạch mà ta nuôi. Này này này... Không có người sẽ tin a!

Nghĩ như vậy, Tiểu Thất đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện khác, đó chính là, có lẽ Đại Bạch sẽ an toàn, tối thiểu nhất sẽ không bị người coi thành yêu quái mà thiêu cháy, hẳn là nam nhân, biết nói, dù hành vi quái dị một chút, người ta chỉ xem hẳn là ngốc tử hoặc là kẻ điên, cũng không coi hẳn là yêu quái. Quả nhiên vẫn là kiến thức thay đổi vận mệnh. Biết nói vẫn có rất nhiều chỗ tốt!

Ách ách, nghĩ tới đây, Tiểu Thất lắc đầu, nàng tại sao lại loạn tưởng, tật xấu nghĩ lung tung này, thật sự là không đổi được!

Hiện tại không phải lúc nghĩ cái này, hiện tại quan trọng là, nàng nên như thế nào mới có thể đem Đại Bạch mang về. Hơn nữa sau khi mang trở về, như thế nào giấu a! Trong phủ muốn giấu một người thật sự là quá không dễ dàng.

Tiểu Thất lúc này lại nghĩ tới tiểu thế tử, nếu không phải tên tiểu thế tử bại hoại kia, nàng làm sao sẽ lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan như vậy?

“Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của tên Cố Diễn đáng ghét kia.” Tiểu Thất cảm giận.

Cố Diễn bị điểm tên, mờ mịt nhìn Tiểu Thất, hẳn... Lại làm gì rồi? Loại cảm giác luôn luôn bị người xách đi ra treo trên tường thật quý dị a!

Tiểu Thất tức giận năm quyền: “Một ngày nào đó, ta muốn đánh hẳn. Hung hăng đánh ở trên mặt của hẳn. Nếu như không phải là hẳn làm hại cha ta hôn mê bất tỉnh, cha ta thông minh như vậy, nhất định có thể rất nhanh nghĩ đến biện pháp dẫn người trở về. Nói không chừng, cũng có thể cho người biến trở về thành chó! Vốn dĩ Đại Bạch làm chó thật uy phong a! Đương nhiên, ta cũng không phải là nói người hiện tại khó coi. Rất tuấn lãng, đúng là tuấn lãng thì thế nào đây? Một con chó, cần gì bề ngoài!”

Tiểu Thất cảm giận, nàng tiếp tục quơ múa quả đấm nhỏ, “Đánh hẳn đánh hẳn!”

Cố Diển một đầu hắc tuyến nhìn nàng, nhìn đủ rồi, rốt cục bất đắc dĩ gật đầu: “Đánh đánh đánh, đánh chết hẳn! Tiểu Thất nhất định sẽ như nguyện!”

Tiểu Thất “Ừ” một tiếng, gật đầu: “Đánh trên mặt hẳn!”

“Trên mặt!”

Tiểu Thất lúc này chỉ cho là mình nói cho sướng mồm. Cố Diển cũng chỉ là không nghĩ nhiều, nhưng ai đều không có nghĩ qua, ở tương lai không lâu, hai người đều là một câu thành lời tiên tri.

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 24

Đêm khuya, Tiểu Thất cùng Cố Diễm ngồi ở trong viện xem những vì sao, hai người đều không buồn ngủ. Chỉ là tư thế ngồi của hai người lại làm cho người ta xem không hiểu, Cố Diễm đem đầu gối trên đùi Tiểu Thất, bản thân thì uốn gối nằm.

Nếu là nữ tử làm như vậy, bên cạnh là một nam tử anh vĩ, như vậy hình tượng này chính là đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta mơ màng ngàn vạn. Nhưng thực tế tình huống vừa vặn ngược lại, Cố Diễm không chút phật lòng, hãnh gặm ngón tay, nói dong dài, “Những vì sao thật nhiều.”

Đại Bạch đột nhiên nói ra, không khí lập tức bị phá vỡ.

Tiểu Thất ngửa đầu xem, hắc tuyến, nàng trầm mặc một chút, nói: “Nhiều?” Hôm nay là trời âm u, đầy mây đen, trên bầu trời cơ hồ không nhìn thấy ngôi sao nào, nếu nói là có, cũng cùng lắm một cái nửa cái. “Nhiều” này thật sự là không thể nào nói tới. Quả nhiên nhận thức của hãnh có vấn đề.

Cố Diễm nhin không được cười lên, chỉ là trong lòng hãnh vui vẻ, bởi vậy nhìn cái gì cũng vô cùng tốt.

“Ta biết nói rồi sao!” Cố Diễm lẩm bẩm.

Trước kia không nói chuyện không thấy có vấn đề gì, nhưng ở bên cạnh Tiểu Thất, hãnh thật hy vọng mình có thể nói chuyện, có thể cùng Tiểu

Thất trao đổi, tốt nhất!

Tiểu Thất xì một cái bật cười, “Người đại khái là con chó kỳ quái nhất trên đời này, chỉ là không biết, còn có người khác có giống như người hay không. Ách, ta nghĩ thiên hạ rộng lớn vô kỳ bất hữu, hẳn là có đi!”

Tóc dài Tiểu Thất rủ xuống, rơi xuống trên mặt Cố Diễn, hăn hắt hơi một cái, nhỏ giọng “Gâu”.

Tiểu Thất liền tranh thủ vén mái tóc dài của mình lên, tiện tay búi lại, thành một búi tóc đơn giản.

Nàng cười tủm tỉm: “Mặc dù biết nói chuyện, nhưng người vẫn còn rất thích gâu a!”

Cố Diễn vội vàng cười “gâu gâu”.

Tiểu Thất bưng mặt, nhìn điểm điểm tinh quang trên không trung, hỏi: “Người vì cái gì lại đột nhiên biết nói? Là vì quá gấp sao? Hay là có những nguyên nhân khác, cảm giác người thật thần kỳ, đột nhiên liền biến thành người, đột nhiên biết nói, còn lưu loát như vậy, thật là làm cho người kỳ quái! Ách, nhìn ta, hỏi người những thứ này làm gì, bản thân mình mình lại làm sao biết đây? Đúng rồi, lúc ban ngày người chạy mất, là đi nơi nào?”

Cố Diễn cắn môi, nói dối, “Ta, ta nghe thấy giọng của nữ nhân xấu, liền leo tường đi ra ngoài.” Hăn ngồi dậy, gãi gãi đầu, “Ta nghĩ, không thể để người trông thấy, ta là cầu a, làm sao có thể để người phát hiện! Vì vậy liền bước đi, ách, không, là chạy a chạy. Ta chạy rất nhanh, dù sao rất nhanh ta liền chạy mất. Nhưng mà vóc người ta lớn như vậy, rất dễ dàng bị người phát hiện a, vì vậy ta liền trốn trong phật tượng phía trước cổng đài, chỗ đó đặc biệt an toàn.”

Cố Diễn nháy con mắt, Tiểu Thất, nàng phải tin lời của ta a!

Tiểu Thất kiên định: “Nhất định là bởi vì người trốn tại đó, mới có thể nói được. Ách, không được, ta sáng mai phải dậy thật sớm, ta muốn đi cầu phúc cho cha ta. Ta tin tưởng, ông ấy nhất định sẽ tỉnh lại. Người còn có thể nói chuyện, cha ta đương nhiên cũng có thể tỉnh. Phật tổ sẽ phù hộ cha ta.”

Tiểu Thất thành kính như vậy, Cố Diễn ngược lại sinh ra một dòng áy náy. Tiểu Thất tin tưởng cầu phúc sẽ khiến cho Trịnh tiên sinh tốt lên, nhưng nàng nào biết đâu, hết thảy mọi thứ, đều là do hãn soạn bày! Hãn bất quá là vì để cho Tiểu Thất càng thêm tin tưởng hành vi của hãn, biên ra một lý do tương đối hợp lý thôi.

Mà lúc này Tiểu Thất vẫn còn đang mơ mộng: “Chờ cha ta tốt lên, tất cả hết thảy việc khó đều sẽ giải quyết dễ dàng, cha ta tốt không a!”

Cố Diễn gật đầu, nghiêm túc: “Ừ, tốt nhất.” Trịnh tiên sinh là một người tốt, nhất định sẽ tốt lên.

“Đại Bạch, ta mấy ngày nữa phải trở về nhà, ta làm như thế nào mang người về a, ta rất sốt ruột, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải. Người nói ta có phải đặc biệt vô dụng hay không, chủ ý gì cũng không nghĩ ra được, thật là đần chết.” Tiểu Thất giơ ngón tay, cảm giác mình hảo ngốc!

Cố Diễn chần chờ một chút, nắm tay Tiểu Thất, Tiểu Thất không hiểu nhìn hãn.

Hãn gương cao khóe miệng, cả người thập phần sáng lạn, “Tiểu Thất đừng lo lắng.”

“Ta làm sao có thể không lo lắng!” Tiểu Thất phiền muộn.

“Đừng! Lo! Lắng!” Cố Diễn nghiêm túc: “Tiểu Thất yên tâm, người về nhà, ta, tự mình trở về.”

Tiểu Thất kinh ngạc nói: “Bản thân người tự trở về?”

Cố Diễm liền vội vàng gật đầu, hấn chân thành trọn to hai mắt: “Ta có thể. Tiểu Thất quên mất sao? Ta là chó a! Ta là con chó thông minh nhất, có khả năng, lợi hại nhất nhất vô địch trên đời này. Ta có thể ngửi mùi Tiểu Thất, tự mình tìm về nhà.”

Coi bản thân là một con chó, mình cũng nên là con chó đặc biệt nhất.

“Đông!” Bên ngoài truyền tới một tiếng vang, Tiểu Thất lập tức đứng lên: “Người nào?”

Tiểu Thất không biết đó là ai, nhưng Cố Diễm thì biết, hấn lập tức hướng tới cửa, làm bộ nhìn nhìn xung quanh, trở lại bẻ tay nói: “Không có người!”

Tiểu Thất nghi hoặc: “Thật không có người sao?”

Cố Diễm gật đầu: “Có người ta có thể nghe thấy được, cũng có thể nhìn thấy.”

Tiểu Thất yên lòng, “VẬY ĐẠI KHÁI LÀ CÁI GÌ KHÔNG CÓ TREO ỔN THỎA, TỰ RỚT XUỐNG ĐI.”

Cố Diễm cười tùm tùm gật đầu. Nhưng trong lòng lại oán thầm mắng: Trương Tam chết tiệt, ở cửa làm thủ vệ không thể có chút đứng mực sao? Lại còn phát ra âm thanh, thật sự là không thể chịu được nữa.

Mà lúc này Trương Tam co lại ở góc tường, cảm giác mình thật sự là tội nghiệp, hấn lớn tuổi như vậy, lại là cao thủ, nhưng lại vẫn từ trên cây rớt xuống, này nói ra, không có cách nào khác gặp người ~ chỉ là... tiểu thế tử nhà bọn họ biến đổi biện pháp khen ngợi chính mình như vậy, thật sự không thành vấn đề sao? Che mặt, đại nam nhân như vậy, thực là không thể xem a! Nhớ năm đó hấn thành thân, cũng không phí nhiều nhiệt tình như vậy, xem Trịnh Thất tiểu thư, một tiểu cô nương ôn nhu ngọt ngào đáng yêu



như vậy, căn bản cũng không phải là khó dây dưa, nhất định là tiểu thế tử quá kỳ ba, nhất định là như vậy!

Chủ tớ hai bên trong lòng yên lặng châm chọc đối phương, không lưu tình chút nào.

Có điều Cố Diễn cũng không nghĩ nhiều, lúc này, hần hần là nên trấn an Tiểu Thất, hần không muốn thấy Tiểu Thất mặt mày ủ rũ, đau lòng đến chết.

“Tiểu Thất đi về trước, ta sẽ vụng trộm đuổi kịp. Ta có thể tìm đường trở về, Tiểu Thất ở trong phủ chờ ta là được.” Hần hất đầu vỗ ngực, thề son sắt.

Tiểu Thất lập tức nở nụ cười, nàng châm chọc nói: “Nếu như người nói mình lợi hại như vậy, vì cái gì lúc đi lạc không có tìm trở về?”

Cố Diễn lập tức hắc tuyến, hần vò đầu: “Ách...”

Tiểu Thất nhìn chăm chăm hần: “Người nói nha!”

Cố Diễn oán thầm: làm mất mặt như vậy, thật sự ổn sao?

“Lần đầu tiên, quá giật mình, bị dọa sợ. Lần này... Sẽ không! Không có đi lạc!” Cố Diễn tay nắm tay, nghiêm túc nói.

Tiểu Thất vò đầu: “Phải không?”

Cố Diễn: “Nhất định tìm được nhà!”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 25

Mặc dù Đại Bạch thề son sắt nói mình nhất định có thể tìm được đường về nhà, Tiểu Thất vẫn còn giữ thái độ hoài nghi, người này nếu quá thật thông minh như vậy, làm sao sẽ ngốc ngơ ngác vùi trong góc chùa chiền, nếu như không phải giữa bọn họ có duyên phận, hẳn hiện tại còn không biết trôi qua cái dạng cuộc sống gì. Nghĩ tới đây, Tiểu Thất càng cảm thấy hãn không được.

Cố Diển lúc này đang dùng cái muỗng đào cơm ăn, thấy Tiểu Thất lông mày cau lại nhìn hãn, chỉ cảm thấy trong nội tâm ấm áp. Tiểu Thất sẽ càng phát hiện hãn hảo.

Tiểu Đào bưng chậu tiến vào, thấy tiểu thư nhà mình nhìn chăm chăm Đại Bạch, mà Đại Bạch thì đang dùng cơm, nếu như... Nếu như hãn có thể ăn ngon một chút, mà không phải ăn một nửa rớt một nửa, sau đó lấy tay đem cơm rơi vãi bỏ vào trong miệng, thì tốt hơn.

Tiểu Đào ghét bỏ rõ ràng như thế, Cố Diển cảm thấy, nàng ta chính là người hay bắt bẻ, nếu như hãn không biểu hiện như vậy, làm sao sẽ giống chó chứ! Làm chó hay làm người, không giống nhau, người chừng nào thì trông thấy qua cầu ừ nhã ăn cơm đây! Như vậy mới là bình thường a! Xem, chính là bởi vì hãn làm giống, các nàng mới vẫn luôn không có hoài nghi qua thân phận của hãn.

Nên biết, người bình thường làm sao sẽ tin tưởng cầu có thể biến thành người đây! Cho nên nói a! Hãn diễn thật tốt!

Cố Diễn tự mình khẳng định, cảm thấy có chút lằng lằng.

Hắn quay đầu nhe răng cười với Tiểu Thất, này không cười hoàn hảo, cười một tiếng, một miếng cơm phun ra ngoài, trên khuôn mặt dễ nhìn của Tiểu Thất bị hắn phun lên một hạt cơm.

Tiểu Thất ngốc trệ.

Cố Diễn vội vàng vươn tay đem hạt cơm trên mặt Tiểu Thất lấy xuống, không có một tia do dự, hắn trực tiếp nhét vào trong miệng, chặc chặc miệng nhỏ, ăn hết!

Ăn hết ăn hết...

Tiểu Thất trợn mắt há hốc mồm, nôn một tiếng, hương tới cửa, phun ra...

Chờ Tiểu Thất lần nữa vào cửa, thì thấy Cố Diễn ủy khuất nhìn nàng, mắt to ngập nước, bên trong biểu lộ sự đáng thương.

Tiểu Thất lúng túng chà xát tay, ấp úng nói: “Cái kia... Cái kia ta không phải cố ý muốn ói, chỉ là, chỉ là người làm cho ta có chút buồn nôn!”

Cố Diễn càng thêm ủy khuất, hắn rũ mắt xuống, cắn môi, bộ dạng hèn mọn.

Ô ô ô, Tiểu Thất ghét bỏ hắn...

Tiểu Thất vội vàng đi qua ôm hắn, trấn an nói: “Ta không phải là ghét bỏ người a! Đại Bạch đừng khổ sở a! Ta chỉ là nhất thời bị đả kích, kỳ thật trong tâm của ta là vui mừng Đại Bạch a! Đại Bạch đừng khổ sở được hay không?”

Tiểu Thất lo lắng tâm hồn bé nhỏ của Đại Bạch bị tổn thương, mà Đại Bạch... Không, Cố Diễn lại là đồ mặt, gây người!

Hắn hần hần, hần được Tiểu Thất ôm vào trong ngực rồi sao! Ô ô ô!  
Cảm giác này thật kích động!

“Trời ơi!” Ngay lúc Tiểu Thất đang trấn an, mà Cố Diễm ngây ra như phỗng. Tiểu Đào mắt sắc phát hiện, Đại Bạch chảy máu mũi ...

Nàng ta vội vã la lên: “Tiểu thư mau buông Đại Bạch ra, hắn chảy máu mũi.”

Tiểu Thất cúi đầu vừa nhìn, quả thế, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thấp thỏm: “Là ta làm hắn buồn bực sao?” Nàng lại phạm sai lầm!

Cố Diễm tùy ý để Tiểu Thất rửa sạch mặt cho hắn, lại ngăn chặn mũi, khuôn mặt đã hồng không thể nhìn. Nàng quá mất mặt, hắn một tiểu thế tử vương phủ, thế nhưng lại chưa từng trải việc đời, được cô gái mình thích ôm một cái, trực tiếp liền chảy máu mũi, chuyện như vậy nếu như truyền đi, hắn thật sự là không cần gặp người.

Hắn cúi thấp đầu, vẻ mặt “Ta muốn lẳng lặng“. Tiểu Thất thấy hắn như vậy, tâm tình vốn có chút thấp thỏm từ từ bình phục lại, nàng lại cẩn thận suy nghĩ một chút chuyện vừa rồi, cảm thấy thật có ý tứ, rốt cục nhịn không được cười lên, “Ta vốn là muốn an ủi, kết quả khiến cho người buồn bực chảy máu mũi, thật sự là quá có ý tứ.”

Cố Diễm cúi thấp đầu, cũng không nói chuyện, cả người ngơ ngác.

Tiểu Thất sờ đầu của hắn, “Đều là ta không tốt, người tha thứ ta được chứ?”

Mặt Cố Diễm càng đỏ, nhỏ giọng: “Hảo!”

Bộ dạng ngượng ngùng này của Cố Diễm, còn hơn cả con gái, Tiểu Đào run rẩy trên người nổi da gà, vội vàng đem bát đĩa thu lấy đi xuống. Càng nhìn như vậy, điểm tâm của nàng sẽ phải phun ra.

Tiểu Thất ngăn cản, nói, “Người có thể có chút bộ dáng nam nhân hay không? Đến, cùng ta học, chính là như vậy, hảo!” Tiểu Thất nhấn mạnh một chữ tốt!

“Người phải nói vang dội một chút, hiểu không?”

Cố Diễn: “Hảo!”

Tiểu Thất cảm giác mình muốn ngửa mặt lên trời thét dài, đã nói đây là bộ dáng nam nhân đội trời đạp đất! Không biết vì sao, nuôi Đại Bạch giống như nuôi con trai vậy, đứa con trai này còn giống như một đứa con gái, cái này có chút không thể hiểu được.

Tiểu Thất bóp hai má Đại Bạch, nghiêm túc: “Người đã là bé trai, sẽ phải có dáng vẻ của bé trai!”

Cố Diễn bây giờ còn đang trong tình trạng “Ta được Tiểu Thất ôm”, nào biết đâu nàng đến tột cùng là cái ý gì. Mặc kệ Tiểu Thất nói cái gì, hẳn cũng được được được!

Tiểu Thất thấy bộ dạng ngơ ngác ngốc nghếch của Đại Bạch, thật sâu cảm thấy, trẻ nhỏ thật khó dạy!

Ô ô, nàng hiện tại dạy bảo không tốt Đại Bạch, về sau chính mình có hài tử, giáo dục không hảo con của mình làm sao bây giờ đây? Nghĩ tới đây, Tiểu Thất cảm thấy, tiền đồ của mình thật sự là một mảnh u ám!

Tiểu Thất suy nghĩ đến cả so sánh con mình trong tương lai với bộ dạng ngây ngốc Đại Bạch hôm nay, nàng lập tức cảm thấy, nhân sinh không còn hi vọng gì.

Ách, không đúng, Đại Bạch là chó biến thành người, cho nên mới ngốc. Hài tử tương lai của nàng nhất định sẽ không đi!

Thấy Tiểu Thất ịu xịu, Cố Diển hảo tâm hỏi: “Người không đi niệm kinh sao?”

Mỗi ngày lúc này, Tiểu Thất cũng sẽ đi niệm kinh, hôm nay đã qua canh giờ, chẳng lẽ nàng không đi sao? Cố Diển bày tỏ có chút không hiểu.

Tiểu Thất vỗ đầu, đúng vậy đúng vậy, nàng còn phải đi niệm kinh a, như thế nào lại trễ nãi, quên chuyện như vậy đây. Cố Diển cứ như vậy nhìn Tiểu Thất tìm vệt vàng sợ xông ra ngoài, khước miệng nhếch lên.

Tiểu Thất nhà bọn họ, dù là lúc bối rối, cũng vẫn đẹp như tiên nữ, người khác thúc ngựa đều so ra kém, ách, chính là như vậy!

“Meo meo!” Ngoài cửa phát ra âm thanh.

Cố Diển lập tức mắt trợn trắng, một lão nhân năm mươi tuổi, chấp đầu trang mèo kêu, thật sự là quá đáng.

Hắn ra cửa, thấy Trương Tam đứng ở trong viện, hắn ta làm người thập phần cẩn thận, có thể đứng ở chỗ này, đã nói lên tất nhiên là an toàn. Cố Diển mấp má môi mỏng: “Chuyện gì!”

Trương Tam bẩm: “Thế tử gia, Lý Tứ bên kia đã tra được một vài vấn đề. Tối hôm qua hắn tới đây gặp ta, ngày đó Trịnh tiên sinh cười ngựa, bị người động tay động chân.”

Sắc mặt Cố Diển thoáng cái hạ xuống, hắn nhíu mày hỏi: “Bị người động tay động chân? Vấn đề gì?”

Trương Tam tiếp tục bẩm: “Thuộc hạ điều tra qua, thốt ngựa bị người nhẹ nhàng đâm một cây độc châm. Lúc mới bắt đầu ngựa chắc là sẽ không có vấn đề, nhưng theo thời gian trôi qua, châm độc càng xâm nhập thân thể ngựa, loại độc chất này sẽ làm cho ngựa nôn nóng mất khống chế nổi điên. Nhưng chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian, thời gian lâu dài, một năm gì

đó, những độc chất này sẽ bị nó hấp thu hết! Nếu không phải Lý Tứ tìm được một cao thủ thận trọng nghĩ tới loại độc chất này, sợ là chúng ta sẽ bỏ qua. Kỳ thật mà nói, cái này cũng không xem như độc dược, bởi vậy lúc ấy cũng không có kiểm ra.”

Cố Diễn nhìn hẳn ta, cười lạnh: “Độc châm?”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 26

Nói đến chuyện Trịnh tiên sinh té ngựa, Cố Diễn vốn không có quá nhiều hoài nghi, nếu như thật sự có người muốn hại người, làm hại cũng nên là hãn, mà không phải là Trịnh tiên sinh. Bởi vậy phụ vương hãn điều tra, hãn cũng không chọn rộn. Sở dĩ bắt đầu toàn lực điều tra, kỳ thật nguyên ở một câu nói của Tiểu Thất.

Đó là lúc sau khi Trịnh tiên sinh gặp chuyện không may được một tháng, hãn đi thăm Trịnh tiên sinh, đương nhiên, vẫn còn gặt mọi người. Khi đó, Tiểu Thất đang ở phòng tranh của Trịnh tiên sinh, nàng vừa tu bổ hoa cảnh vừa lẩm bẩm tự nói: Ai biết là có người chướng mắt tiểu thế tử muốn giáo huấn hãn hay không, mà cha nàng, bất quá là bị ngộ trúng phó cục.

Cố Diễn sau khi trở về suy nghĩ thật lâu, quả nhiên là hãn đã sơ suất. Cẩn thận ngầm lại, loại khả năng này chưa chắc không có. Không nói cái khác, chỉ nói vị hảo vương phi kia, chắc là hy vọng hãn mau mau đi chết. Chính là vì vậy, tiểu thế tử mới đưa Lý Tứ bên cạnh phái đi ra ngoài.

Trương Tam Lý Tứ, bọn họ tuy là người của Trung Dũng vương phủ, nhưng lại cũng là người mà mẹ hãn lưu lại, bởi vậy bọn họ trung thành cẩn cẩn. Hãn đã từng nói thẳng với bọn họ: Nếu như chuyện này thật sự là do vị hảo vương phi kia làm, như vậy không thể để lộ bất cứ tin tức gì.

Dù phụ thân hãn có lòng giấu giếm, hoàng tổ mẫu cùng hoàng bá phụ cũng sẽ không để nữ tử rần rết như vậy ở lại Trung Dũng vương phủ.



Nhưng hết thảy mọi thứ, phải gạt cha hẳn, nếu không nàng ta khóc lóc làm ồn ào, cha hẳn sợ là liền sẽ tha thứ nữ nhân kia.

Nghĩ đến chỗ này, Cố Diễn nói: "Chuyện này, có người khác biết không?"

Trương Tam vội vàng trả lời: "Khởi bẩm thế tử gia, cũng không. Chuyện này Lý Tứ rất cẩn thận, mời tới người cũng là người không có quan hệ với Trung Dũng vương phủ. Ngài có thể yên tâm. Lý Tứ đã đi điều tra nguồn gốc độc, vì để tránh cho độc này càng ngày càng nhạt không thể nghiệm tra ra, ta cảm thấy, việc cấp bách là đem chuyện này báo cho người có sức ảnh hưởng. Có chứng cứ, mới là thỏa đáng nhất. Ngài nếu như không quay về làm chuyện này, năng lực của chúng ta..."

Độc sẽ theo thời gian trôi qua dần dần biến mất, bọn họ hiện tại sợ nhất chính là độc này biến mất, nếu bọn họ trong lúc nhất thời không có tìm được càng nhiều manh mối, như vậy manh mối này cũng sẽ dần dần mất đi. Bọn họ nhất định phải tìm được một người có sức ảnh hưởng. Nhân chứng có sức ảnh hưởng này có thể ở lúc độc tố biến mất đi ra làm chứng. Như vậy dù độc tố biến mất, bọn họ vẫn có thể chứng minh, đã từng trước mặt mọi người nghiệm tra qua chất độc này. Vì độc tố, con ngựa mới nổi cơn điên, hại đến Trịnh tiên sinh.

Tự nhiên, ở trong mắt rất nhiều người, Trịnh tiên sinh không đáng là gì. Cho dù chết, trừ thân nhân nhà hẳn, không có ai sẽ thương tâm, nhưng Trương Tam biết rõ, chuyện này đối với tiểu thế tử là rất trọng yếu.

Tìm được hung phạm, mặc dù không thể để danh tiếng cho tiểu thế tử dễ nghe một chút, nhưng tối thiểu nhất tiểu thế tử sẽ không cảm thấy thẹn với Trịnh Thất tiểu thư, hơn nữa, ai lại biết rõ người đắc thủ kia sẽ không làm tiếp lần thứ hai gia hại thế tử gia hay không?

Nghĩ đến chỗ này, Trương Tam ôm quyền: "Trịnh Thất tiểu thư tuy trọng yếu, nhưng kính xin tiểu thế tử xuống núi xử lý việc này thỏa đáng trước thì tốt hơn."

Cố Diễn nhìn hần, cười lạnh nói: "Ta làm như thế nào, còn cần người tới dạy ta sao?"

Trương Tam lập tức quỳ một chân xuống, thành khẩn nói: "Thuộc hạ không dám. Thuộc hạ chẳng qua là cảm thấy, phải nhanh chút xử lý chuyện này, nếu không thời gian trôi qua càng lâu, chuyện này càng khó có thể điều tra rõ. Không đem kẻ xấu kia bắt được, sau này sẽ là mầm họa."

Trương Tam nói có lý, Cố Diễn nhíu mày suy nghĩ một chút, nói: "Kỳ thật chỗ này có một người thích hợp nhất, so bất luận kẻ nào đều càng thêm thích hợp hơn."

Trương Tam khó hiểu.

Cố Diễn mỉm cười: "Ta nghĩ, Tuệ Thiện đại sư sẽ vui lòng giúp chúng ta chuyện này."

"Tuệ Thiện đại sư?" Trương Tam nghĩ đến thân phận Tuệ Thiện đại sư, hiểu rõ. Chỉ là hần cũng có lo lắng của mình, Tuệ Thiện đại sư sẽ nguyện ý giúp bọn họ sao? Hần đem nghi vấn của mình đề xuất, Cố Diễn cười môi, mỉm cười: "Tự nhiên sẽ! Dù là xuất gia không hỏi thế sự, nếu có tinh thần trọng nghĩa cũng sẽ giúp." Ngừng một lúc, Cố Diễn tiếp tục: "Chuyện này giao cho ta, ta sẽ đi tìm Tuệ Thiện đại sư. Dặn dò hảo hết thầy, các người chịu trách nhiệm giải quyết tốt hậu quả."

"Vâng" Trương Tam trả lời.

Cố Diễn khoát tay áo, Trương Tam đi ra ngoài.

Cố Diễm đóng kỹ cửa, nằm chết dí nghiêng trên ghế của Tiểu Thất, cái ghế này rất nhỏ, Tiểu Thất nằm ở phía trên thì vừa vặn, nhưng nếu là Cố Diễm nằm ở trên, bộ dáng sẽ có chút tức cười, hắn dùng sức đem chính mình chen lấn vào, nhét hết sức khó coi.

Cố Diễm yên lặng lau mồ hôi, bản thân hắn cũng rất gầy gò a, vốn muốn, Tiểu Thất có thể nằm xuống, hắn cũng có thể, nhưng bây giờ nhìn, giống như thật không có chuyện như vậy. Nam nhân gầy so với nữ nhân gầy, vẫn có khác biệt rất lớn.

Cố Diễm quyết định, từ bỏ thôi.

Ngạch...

Chỉ là, hắn nhét ở bên trong không ra được! Này này này... Đây là nháo loại nào, meo meo cái meo!

Cố Diễm dùng sức rút ra ngoài, chỉ là, lúc này có chút căng, thế nhưng thật sự không ra được. Hắn lần nữa lau mồ hôi, tiếp tục, rút a rút!

Ngay tại lúc Cố Diễm ra sức rút ra ngoài, Tiểu Thất cũng đã trở lại, nàng đẩy cửa liền nhìn đến cảnh tượng như vậy, dụi dụi con mắt, chỉ thấy Đại Bạch vẻ mặt thất bại, đầu đây là mồ hôi nhìn nàng.

Tiểu Thất đứng ở cửa, thật là không biết như thế nào cho phải.

Cố Diễm thấy nàng không có ý tứ tiến lên giúp, tiếp tục cúi đầu tiếp tục rút.

Tiểu Thất đột nhiên liền bật cười, nàng chỉ Đại Bạch, hỏi: "Người là không ra được sao?"

Chẳng lẽ không phải rất rõ ràng sao? Cố Diễm cảm thấy, Tiểu Thất là một hài tử hư, nàng nhất định là muốn chê cười hắn. Cúi đầu, hắn lần nữa

rút ra!

Tiểu Thất nhìn không được, dùng khăn che mặt cười run rẩy, cảnh tượng như vậy, thật sự là quá buồn cười a.

Tiểu Thất khanh khách cười không ngừng. Cố Diễn càng cảm giác mình đáng thương, hăn đỏ mặt, chỉ là, cái ghế này hình như là có tri giác, có chủ tâm cùng hăn đối nghịch, lúc hăn ngồi lên cũng không thống khổ như vậy, hiện tại quả thực so với lúc ngồi lên còn mệt mỏi hơn, như thế nào cũng không rút ra được.

Hăn một đại nam nhân, như vậy thật sự là quá khó nhìn, ô ô!

Cố Diễn cảm thấy, hăn cần giữ thể diện, kết quả là, hăn một tay che mặt, một tay tiếp tục rút.

Tiểu Thất nhìn hăn bộ dáng tức cười đáng thương, chỉ cảm thấy hăn quả nhiên là kẻ dở hơi.

"Đến, ta giúp người!"

Cố Diễn thả tay xuống, đôi mắt trông mong nhìn Tiểu Thất, nàng chịu hỗ trợ?

Tiểu Thất nghiêm túc: "Đến, chúng ta cùng nhau, ta giúp người. Người phải dùng sức, dùng sức hiểu không!"

Cố Diễn gật đầu! Hăn nhất định hiểu!

"Hảo, đến, ta gọi, một hai ba nhổ củ cải, người liền rút ra thật mạnh." Tiểu Thất nghiêm túc.

Gì cơ! Cố Diễn trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Thất, gọi, gọi cái gì?

Một hai ba... Nhổ củ cải! ! ! ?

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 27

Cố Diễn ai oán ngồi chồm hổm ở góc tường vẽ vòng, hăn thật không rõ, đầu năm nay chuyện mất mặt sao lại nhiều như vậy. Hăn chẳng qua là cảm thấy Tiểu Thất nằm ở xích đu bộ dạng siêu cấp đáng yêu, mình cũng nghĩ thử một lần a. Nhưng lại kẹt ở bên trong không rút ra được là thế nào? Thật vất vả được Tiểu Thất lòi ra, nàng còn cười co quắp ở trên bàn, mà chính mình, chỉ có thể ai oán ở góc tường phiền muộn nhân sinh hiu quạnh...

Cố Diễn cảm thấy, mất mặt không cần gấp gáp, mấu chốt là, hăn ở trước mặt Tiểu Thất mất mặt, đây là đại sự, tại sao có thể ở trước mặt Tiểu Thất mất mặt đây! Ách, đợi chút, được rồi, hăn ở trước mặt Tiểu Thất vốn là cũng không có hình tượng cao lớn gì. Cũng đã giả bộ làm chó rồi, những thứ khác cũng không coi vào đâu.

Cố Diễn là một người vô cùng giỏi về tự an ủi, nghĩ như vậy, thái độ lập tức liền trời quang mây tạnh, hăn lắc lư cái mông, đi đến bên cạnh Tiểu Thất, Tiểu Thất yên lặng che mặt, Đại Bạch chỗ khác còn hoàn hảo, chỉ là hành vi này, thật là làm cho nàng không đành lòng nhìn thẳng, một đại nam nhân, lắc lư cái mông thật sự không thể nhìn. Nàng cũng nói bao nhiêu lần a, nhưng Đại Bạch vẫn không đổi được, đổi không được đổi không được... Thực là một thực tế đáng sợ!

Mà Cố Diễn thì nghĩ, ai hi hi, mình giả chó thật là tốt, dù phải lắc lư cái mông hơi mệt, nhưng không vấn đề, có thể khiến cho Tiểu Thất tin

tưởng mình là Đại Bạch ngọc man, chút hy sinh này có là cái gì! Hơn nữa, bộ dạng xinh xắn, làm động tác tất nhiên cũng là cực đẹp.

Làm người, phải tự tin như vậy.

Cố Diễn tự mình cảm giác thập phần hài lòng, hãnh mãn đi đi tựa trên bờ vai Tiểu Thất, nói: "Tiểu Thất đừng chê cười người ta!"

Tiểu Thất trực tiếp phun, nàng nắm tay Cố Diễn, nghiêm túc nói: "Nói chuyện cẩn thận. Ta xem a, người chính là tiếp xúc với chúng ta tiếp xúc nhiều quá, nên nói chuyện mới thành cái dạng này. Người phải có chút khí khái nam tử, không thể học cô nương gia nói chuyện. Còn có, người ta cái từ này là người có thể tùy tiện dùng sao? Giọng nói cũng không thể ỏng ẹo như vậy."

Tiểu Thất cảm thấy mình chiếu cố Đại Bạch thật mệt mỏi!

Cố Diễn tươi cười cương ở trên mặt, bất quá lập tức, hãnh lập tức nịnh nọt dùng hai má cọ cánh tay Tiểu Thất, Cố Diễn vốn cao hơn Tiểu Thất rất nhiều, cọ tới cọ lui như vậy, càng thêm tức cười, nhưng mặc dù như thế, Tiểu Thất như cũ vẫn bị hãnh trên chọc cho cười.

Kéo Đại Bạch đến trước mặt mình ngồi xuống, Tiểu Thất nói lời thăm thía: "Ta nói người cũng là vì tốt cho người, mới không phải không thích người!"

Cố Diễn mỉm cười: "Gâu! Biết rõ!"

Tiểu Thất lập tức cười tùm tùm, "Đại Bạch ngoan nhất!"

Cố Diễn nghĩ, nếu như có một ngày Tiểu Thất biết rõ Đại Bạch là Cố Diễn làm bộ, có thể hay không cũng nói một câu, Cố Diễn ngoan nhất! Mặc dù hiện tại hãnh nhất định nghe không được những lời này, nhưng là tương lai một ngày kia, hãnh đại khái sẽ nghe đến.

Hắn sẽ khiến cho Tiểu Thất biết rõ, kỳ thật Cố Diễm chân thật là một người đặc biệt đặc biệt tốt!

"Tiểu Thất Tiểu Thất, ăng ư!"

Tiểu Thất nhìn gương mặt dính bụi bẩn của hắn, đứng dậy giặt sạch một cái khăn lông vắt khô, nàng đứng trước mặt Cố Diễm, lau hai má hắn sạch sẽ.

Cố Diễm mặt đỏ nhìn Tiểu Thất, trong mắt đều là tràn đầy yêu thích.

"Tiểu Thất về nhà, ta cũng về nhà!" Cố Diễm biết rõ trong lòng Tiểu Thất liên tục lo lắng chuyện này, hắn an ủi Tiểu Thất, "Ta có thể tìm tới, nghe mùi của Tiểu Thất, liền có thể tìm tới."

Tiểu Thất không nghĩ Đại Bạch còn nhớ rõ chuyện này, cảm động nước mắt lưng tròng, "Đại Bạch thật sự là quá thông minh."

Cố Diễm đưa tay chọc hai má Tiểu Thất, khuôn mặt của nàng phấn trắng nõn nà, Cố Diễm chọc xong sau cười tủm tỉm: "Tiểu Thất tốt tốt!"

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, lấy khăn tay ra, "Hiện tại cũng không có biện pháp tốt gì. Ừ, người xem cái khăn này, chờ thời điểm ra đi, ta đem cái khăn này cho người. Người gửi cái này tìm ta, biết không? Ừ, ta cũng không thể cứ như vậy tùy tiện tin tưởng người, mấy ngày nay, chúng ta đi ra phía sau núi luyện tập đi?"

Cố Diễm cười tủm tỉm: "Ăng ư ăng ư, luyện tập!"

Từ ngày này trở đi, mỗi đêm, Tiểu Thất đều mang Cố Diễm đến hậu sơn, nàng sẽ đem Cố Diễm tới những vị trí khác nhau, có đôi khi cũng sẽ phá lệ xa một chút, sau đó cùng Tiểu Đào đi trước trở về.

Đối với sự không yên tâm của Tiểu Thất, Cố Diển cảm giác như say say, có điều, kỳ thật hẳn có thể lý giải rằng, điều này nói rõ, Tiểu Thất không yên tâm hẳn nha. Nghĩ tới đây Cố Diển cảm thấy vui rạo rức, loại tâm tình này, người khác không hiểu!

Hắn chống cằm nhìn trời, cuộc sống trôi qua thật sự là cực nhanh a, còn không có cảm giác gì, liền đã đến một tháng, Tiểu Thất ngày mai sẽ hồi phủ, nghĩ đến chỗ này, hẳn thở dài một hơi, chờ trở về Trịnh phủ, hẳn và Tiểu Thất thì không thể chơi giống như bây giờ. Mặc dù hẳn có thể ở tại Trịnh phủ, nhưng sẽ vẫn có rất nhiều ngăn cách. Hơn nữa, người Trịnh gia cũng không dễ gạt như Tiểu Thất đơn thuần. Chuyện này, là tuyệt đối không thể để cho người biết được. Thậm chí, kể cả phu nhân Trịnh tiên sinh.

Cố Diển nhìn chằm chằm Trịnh gia hồi lâu, biết rõ tính cách mỗi người, Trịnh phu nhân chính là nữ tử điển hình ngoài mềm trong cứng. Mà Tiểu Thất lại thập phần tôn kính với mẫu thân. Hẳn hiện tại lo lắng nhất chính là Tiểu Thất sẽ đem chuyện của hẳn nói cho mẫu thân nàng biết.

Chính là bởi vậy, hẳn gần đây bất tri bất giác hy vọng Tiểu Thất biết rõ, tuyệt đối không thể đem chuyện của mình nói cho bất luận kẻ nào. Nhưng dù là như vậy, hẳn vẫn không biết chính xác Tiểu Thất đến tột cùng sẽ làm thế nào.

"Người làm sao vậy?" Tiểu Thất vén rèm lên đi đến bên cạnh hẳn, nàng chu môi. Kỳ thật, tâm tình Tiểu Thất cũng không tốt, nàng càng thêm lo lắng, Đại Bạch sẽ không tìm được đường về nhà.

Cố Diển lộ ra khuôn mặt tươi cười, hẳn câu môi, nhẹ nhàng khiêu mi, "Tiểu Thất chờ ta!"

Tiểu Thất hì hì một tiếng bật cười, nàng vốn rất lo lắng, nhưng bây giờ nhìn hẳn như vậy, ngược lại yên tâm vài phần.



"Người cũng không muốn cùng ta tách ra, có đúng hay không?" Tiểu Thất lôi kéo Cố Diễm, vẻ mặt không bỏ được.

Cố Diễm làm sao muốn tách Tiểu Thất ra, nhưng cái gì đã định ra thì không thay đổi. Tiểu Thất hiện tại thích hẳn, là bởi vì hẳn là Đại Bạch nhu thuận hiểu chuyện mà nàng nuôi dưỡng, nếu như biết rõ hẳn là Cố Diễm, thật đúng là muốn nện hẳn chết.

Nghĩ đến chỗ này, nội tâm của hẳn yên lặng thờ dài. Lại nói tới, hôm nay thán khí, so với bình thường thật sự là nhiều không biết bao nhiêu lần a! Chỉ là, bây giờ nhìn đến khuôn mặt tươi cười cùng không bỏ được của Tiểu Thất, phảng phất hết thảy cũng không có trọng yếu như vậy.

Hẳn cái gì cũng có thể làm rất tốt!

Hẳn không chịu nổi khi Tiểu Thất không vui, nghĩ đến chỗ này, hẳn đột nhiên liền đứng lên, Tiểu Thất khó hiểu: "Làm sao vậy?"

Cố Diễm vỗ tay nhảy nhót: "Lạ lạ a, lạ lạ a!"

Múa may sao, hẳn cũng sẽ, chỉ cần Tiểu Thất có thể vui vẻ, múa may sao, hẳn có thể lắc eo! Đi bắt đầu ~

Tiểu Thất ngây người...

Này, đây là múa may?

Trái uốn éo uốn éo, phải uốn éo uốn éo... Cố Diễm đặc ý, xem đi, tiểu gia đa tài đa nghệ cái gì cũng sẽ, yêu thích ta, nhất định không lỗ lả ~

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 28

Tiểu Thất cùng Cố Diễn chơi đùa ở cửa, Tiểu Đào ở trong phòng đem hết thảy đều thu thập thỏa đáng, buổi sáng ngày mai trong phủ sẽ sai người tới đón bọn họ, nói thật, Tiểu Đào trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái, Đại Bạch mặc dù không đáng tin còn ngu ngốc, nhưng lại cùng bọn họ lớn lên, nàng thật sự rất sợ, rất sợ Đại Bạch tìm không được đường trở về. Không riêng gì nàng, xem tiểu thư mấy ngày này lo lắng trùng trùng, nàng cũng biết được, tiểu thư càng lo lắng hơn so với nàng.

Chỉ có Đại Bạch, lúc này còn hi hi ha ha. Lại nói... Nhảy như vậy là vũ đạo gì a! Nàng chống cằm dựa trên cửa sổ, tiểu thư phát ra tiếng cười như chuông bạc, mà Đại Bạch thì cố gắng múa may, đương nhiên, nếu cái loại vũ đạo lung tung vắn vẹo kia có thể được xưng tụng là vũ đạo!

Cũng không biết làm sao, Tiểu Đào đột nhiên cảm thấy, nếu như Đại Bạch là một người thì tốt rồi, nếu như hãn là một người, có thể cười tiểu thư. Đại Bạch cùng tiểu thư, thoát nhìn thật xứng đôi! Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Đào vỗ trán của mình, nghĩ ngợi lung tung cái gì đây! Thế nhưng để tiểu thư gả cho một “con chó”, quả nhiên là đáng đánh đòn, nghĩ đến chỗ này, nàng mỉm cười: “Tiểu thư, đều thu thập xong.”

Tiểu Thất cũng không quay đầu, chỉ đáp: “Biết rồi, Tiểu Đào đi ra xem Đại Bạch múa.”

Tiểu Đào cảm thấy, cảnh tượng tốt đẹp như vậy, nếu như có thêm nàng, sợ là sẽ phá hư hình ảnh. Nàng lập tức trả lời: “Ta ở chỗ này cũng có

thế xem.”

Tiểu Thất cũng không nói thêm gì, chỉ xem Đại Bạch uốn tới ẹo lui khanh khách cười, Cố Diễm cảm thấy, Tiểu Thất cao hứng chính là chuyện tốt nhất trên đời, những cái khác, một chút cũng không trọng yếu.

Chờ Tiểu Thất xuống núi, hăn cũng sẽ theo sát xuống núi, có điều có một số việc, hăn muốn xử lý trước một chút, chỉ hy vọng Tiểu Thất không nên gấp gáp.

Tính ra, đây là buổi tối cuối cùng hai người ở trong chùa, trong lúc nhất thời, trong lòng Cố Diễm có chút không bỏ được, cuộc sống đơn giản vô tư vô lự cùng Tiểu Thất, sẽ phải qua, chờ trở lại Trịnh phủ, tất nhiên lại có rất nhiều chuyện tình, cần phải cẩn thận hơn.

Rất nhiều chuyện kỳ thật không phải bỏ qua thì sẽ qua, Trịnh tiên sinh mặc dù có khởi sắc, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, mà bàn tay đen ở phía sau màn, Cố Diễm càng lo lắng hơn về người này. Mặc dù hăn cảm thấy người kia là “Hảo vương phi” của phụ vương hăn, nhưng không có chứng cứ, hăn cũng không duyên cớ vu một người, nếu như không có chứng cứ xác thực chỉ ra nàng ta, về sau muốn tìm chứng cứ, sẽ rất khó.

Kỳ thật, trong lòng Cố Diễm không hy vọng hung phạm kia là tân vương phi, mặc dù hăn rất chán ghét nàng ta, nhưng hăn cũng lại lo lắng phụ thân hăn sẽ thương tâm, phụ thân là thật tâm thích cô gái kia. Nhưng...

Cố Diễm lắc đầu, thời điểm tốt như vậy, cùng với Tiểu Thất, nghĩ những thứ kia để làm gì?

”Tiểu Thất Tiểu Thất là chi hoa, Đại Bạch Đại Bạch rất yêu nàng...”  
Cố Diễm cảm thấy, tự mình nghĩ ra lời ca thật là hay!

Tiểu Thất nhin không được, sáng giọng: “Người hát vớ vẩn gì đấy? Người biết cái gì là yêu sao? Người khẳng định không biết, Đại Bạch đàn

như vậy, chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ.”

Cố Diễn giơ ngón tay, hăn nơi nào có hồ ngôn loạn ngữ, hăn nói đều là thật a!

Tiểu Thất: “Được rồi được rồi, đừng làm ra vẻ mặt ủy khuất như vậy, ta nói sai còn không được sao?”

Cố Diễn nghiêm túc nói: “Ta không có ngốc, trên đời này thông minh nhất chính là ta.”

Vốn là lời nói buồn cười hăn lại trịnh trọng như vậy, Tiểu Thất nhin không được cười càng thêm lợi hại, “Được được được, người thông minh nhất. Nhưng mà, không đúng nha, ta lại là cảm thấy, thông minh nhất chính là ta đây!”

Tiểu Thất hếch khuôn mặt nhỏ nhắn, khéo cười tươi đẹp làm sao.

Cố Diễn nhin không được cũng bật cười, hăn ngọt ngào tiến đến trước mặt Tiểu Thất, tựa đầu trên bả vai của nàng: “Chúng ta đều là người thông minh nhất. Tiểu Đào ngốc!”

Tiểu Thất che mặt cười lợi hại hơn.

Tiểu Đào nhìn trời, nàng đây là trêu ai ghẹo ai a! Thật sự là oan hơn cả Đậu Nga!

Cuộc sống trôi qua mau, thời gian qua nhanh hơn, cùng lắm chỉ một cái nháy mắt, đã đến ngày thứ hai. Bởi vì tối hôm qua ngủ muộn, Tiểu Thất dậy trễ hơn, nàng sáng sớm cũng không trông thấy Đại Bạch, thuận miệng hỏi: “Đại Bạch đâu?”

Tiểu Đào đang sắp điêm tâm, nói: “Sáng sớm đã đi ra ngoài, nói là đến hậu sơn một chuyến, cũng không biết là làm cái gì. Bất quá tiểu thư yên

tâm, hiện thời phía sau núi giống như là nhà thứ hai của hãn, Đại Bạch sẽ không lạc đường.”

Tiểu Thất gật đầu, điểm này nàng biết.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, mới vừa nói xong, thì thấy Đại Bạch cầm một bó hoa vào cửa, trên mặt hãn còn dính giọt sương, nam tử tuấn lãng như ngọc phong trần mệt mỏi lại lại ôm một bó hoa, làm cho người ta nhìn, chỉ cảm thấy khó có thể dời mắt. Tiểu Thất là cô nương bình thường, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nàng lăm băm hỏi: “Người ra cửa, là đi hái hoa?”

Cố Diển gật đầu mỉm cười, xác nhận. Hãn tiếp tục nói: “Tặng... Cho cha người!”

Cố Diển đến hậu sơn hái hoa đã là ngoài dự đoán của bọn họ, càng thêm ngoài ý liệu của Tiểu Thất, hoa này thế nhưng là tặng cho phụ thân nàng, vừa nghĩ như thế, vành mắt Tiểu Thất thoáng cái liền đỏ, nàng cắn môi, thập phần nghiêm túc nói: “Đại Bạch, cảm ơn người, cảm ơn người còn nhớ cha ta.”

Cố Diển không muốn thấy nàng khổ sở, lập tức dụ dỗ nói: “Đại Bạch trở về, trở về sẽ múa cho ông ấy xem! Múa múa a!”

Tiểu Thất bật cười, không khí vốn có chút thương cảm tiêu tan không còn hình bóng.

”Đại Bạch, chờ người trở về, ta vụng trộm dẫn người đi gặp phụ thân. Bất quá người phải trốn cho tốt a, ta tạm thời không có ý định đem chuyện người biến thành người nói cho mẫu thân biết, ta biết rõ người là Đại Bạch, tin tưởng người, nhưng bọn họ không nhất định a, hơn nữa, dù có tin, mẫu thân cũng không cho người một nam hài tử cùng ta ở cùng một chỗ, cho nên a, chuyện như vậy ta phải bàn bạc kỹ hơn.”

Đây chính là ám hiệu Cố Diển không ngừng nhắc Tiểu Thất, mà bây giờ Tiểu Thất thật sự làm như vậy, Cố Diển lại có vài phần đau lòng, giống như, giống như hấn đang lừa Tiểu Thất.

Cố Diển căn môi ôm lấy cánh tay Tiểu Thất, tựa đầu trên vai của nàng.

Tiểu Thất thấp giọng trấn an: “Người lại khổ sở sao? Không quan hệ a! Ta sẽ đối với người tốt!”

Cố Diển yên lặng lắc đầu, không chịu nói tiếp.

Tiểu Thất dặn dò: “Ta đi rồi, người phải nhanh lên một chút hồi phủ, không thể chạy loạn, hiểu không?”

Tiểu Thất đến bây giờ vẫn vô cùng thấp thỏm lo lắng, điểm này Cố Diển biết rõ, bởi vậy hấn hết sức kiên định: “Hảo, Tiểu Thất tin tưởng ta, ta có thể tìm về nhà.”

Tiểu Thất mỉm cười: “Ngoan!”

Mặc dù tin tưởng Đại Bạch, có điều Tiểu Thất vẫn dặn dò một phen, Tiểu Đào thấy tiểu thư nhà mình lắm nhảm, nhịn không được cảm khái nói: “Tiểu thư yên tâm đi, ngài nói thêm mấy lần, Đại Bạch có thể vác luôn được đó ~ “

Tiểu Thất vỗ tay, “Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra, Đại Bạch, đến, người công ta một lần!”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 29

Xe ngựa chậm rãi đi xa, Cố Diễn đứng ở cạnh tường, nhìn thiếu nữ như ngọc trên xe ngựa vén rèm lên lui về phía sau, không hiện thân, ở đây nhiều người phức tạp, hăn vạn sẽ không phạm sai lầm như vậy.

Đội xe ngựa càng chạy càng xa, cơ hồ không còn bóng dáng, Cố Diễn rốt cục xoay người lại, hăn nói với Trương Tam bên cạnh: “Chúng ta xuống núi.”

Trương Tam nhắc nhở: “Thế tử gia, chúng ta không cần chào hỏi Tuệ Thiện đại sư rồi đi sao?” Nên biết, Tuệ Thiện đại sư giúp bọn họ rất nhiều.

Cố Diễn nghe, gật đầu nói: “Đương nhiên là cần, là ta không đúng, thế mà đã quên chuyện này.”

Hăn đầy bụng tâm tư đều ở trên người Tiểu Thất, đúng là mất lễ nghi.

Tiểu Thất đi, Cố Diễn cũng không giả bộ nữa, hăn quang minh chính đại đi đến chỗ Tuệ Thiện đại sư, lúc này Tuệ Thiện đại sư đang quét dọn trong viện, nói thật ra, lần đầu tiên gặp, hăn hết sức giật mình, nhưng lâu về sau ngược lại cũng quen. Bọn họ người người đều không thể nghĩ được Tuệ Thiện đại sư thân phận hiển hách như vậy hiện tại lại tự mình quét dọn sân, nhưng chính bản thân hăn càng kỳ quái hơn, giống như Tuệ Thiện đại sư, bản thân hảo hảo là một tiểu thế tử lại không làm, thế nhưng làm cầu, đó mới thật sự là kỳ quái.

”Cố Diễn gặp qua đại sư.”

Tuệ Thiện đại sư giương mắt mỉm cười: “Thì ra là tiểu thí chủ, thí chủ cũng muốn rời đi?”

Cố Diễn đương nhiên tiếp nhận cây chổi, bắt đầu quét dọn, Tuệ Thiện đại sư tùy hãn, cũng không cự tuyệt.

”Dạ, con lập tức đi, tới đây chào hỏi ngài. Sau khi chúng con đi, một mình ngài ở chỗ này phải hảo hảo chiếu cố chính mình, nếu như có chuyện gì, sai người đến Trung Dũng vương phủ tìm con” Cố Diễn dặn dò.

”Mẫu chốt là, ta có thể ở Trung Dũng vương phủ tìm được người sao?” Tuệ Thiện đại sư mang theo ý cười mà nói. Cố Diễn lại không có chút nào thẹn thùng, hãn đương nhiên, “Dạ, con hiện tại giả cầu, làm sao có thời giờ hồi phủ, có chuyện gì a, ngài tìm Lý Tứ, hãn trong phủ, hãn biết được, tất nhiên sẽ lập tức cho con biết.”

Tuệ Thiện đại sư lắc đầu mỉm cười: “Đồ hỗn tiểu tử này, rõ ràng là chuyện kỳ quái, nhưng người lại cây ngay không sợ chết đứng, nếu như để hoàng tổ mẫu người trông thấy người vô lại lưu manh như vậy, sợ là sẽ trực tiếp giam người lại, chỗ nào cũng không thể đi.”

Cố Diễn nhú mày, “Con cũng không ngốc, sẽ không làm ra vẻ ở trước mặt bà ấy. Ở trước mặt hoàng tổ mẫu và hoàng bá phụ a, miệng nói ngọt mới là chính đạo.”

”Người nha!”

Trong lúc nói chuyện thì sân nhỏ đã được quét sạch, Cố Diễn cất cây chổi, chống nạnh nói: “Mọi người có cảm thấy, ta làm vô cùng tốt? Ta nói cho các người biết, đừng chỉ xem ta giả chó trước mặt Trịnh Tiểu Thất, kỳ thật ta không làm không công, ta luyện tập được bao nhiêu kỹ năng a! Mọi người xem một chút ta quét có sạch không! Tặc tặc! Chỉ một chữ TỐT!”



Cố Diển tự biên tự diễn, Tuệ Thiện sư thái mỉm cười, “Quả thật không tệ!”

Vừa nói như vậy, Cố Diển càng đặc ý hơn, nếu như có cái đuôi, thật sự là sẽ vênh lên lên trời.

Trương Tam yên lặng cúi đầu, đi theo chủ tử như vậy, nhất định càng ngày càng mất mặt!

”Ta là người như thế nào a! Đương nhiên cái gì cũng tốt!”

Tuệ Thiện sư thái hơi cong môi một cái, “Được rồi, ta nghĩ, người cũng có chuyện phải xử lý, không cần phải ở chỗ này trì hoãn thời gian. Đi thôi!”

”Bà cô là đuổi con đi sao? Ngài như vậy, ta sẽ thương tâm.” Cố Diển nháy mắt, tính cách hăn vốn dĩ cũng là yêu nháo, cùng ở với Tiểu Thất một thời gian, càng thêm hoạt bát.

Nghe được xưng hô bà cô thế này, Tuệ Thiện sư thái ngơ ngác một chút, ngẫu nhiên mỉm cười: “Ta lại quên mất, theo lý, người nên gọi ta một tiếng bà cô.”

Cố Diển ủy khuất: “Ngài thậm chí ngay cả chuyện trọng yếu như vậy đều không nhớ ra được, thật sự là quá thương tâm của con.”

Tuệ Thiện sư thái mỉm cười lắc đầu: “Ta đã xuất gia, chuyện phàm trần, đã chẳng quan hệ tới ta.”

Cố Diển mới không tin, hăn bĩu môi: “Vậy trước đây ngài còn thay ta làm chứng, làm chứng con ngựa Trịnh tiên sinh cười qua xác thực bị động tay chân. Nay lại nói như thế nào đây?”

Tuệ Thiện sư thái mỉm cười: “Chuyện này cũng là nên. Coi như là người bình thường tìm ta, ta cũng sẽ đồng ý. Mặc dù xuất gia, nhưng kẻ xấu bực này nếu như không bắt được, ngày khác có lẽ là còn có người khác bị thụ hại. Bắt được người xấu, cũng là cứu người. Nếu là cứu người, chính là chuyện thật tốt, mặc kệ xuất gia hay không, đều là nên làm.”

Cố Diễn ôm quyền: “Con thật sự là nói không lại ngài.”

Tuệ Thiện sư thái dặn dò: “Mọi sự, cẩn thận!”

Cố Diễn gật đầu: “Đa tạ bà cô quan tâm.” Hắn vui cười: “Mặc dù ngài bản thân xuất gia không hỏi thế tục, nhưng ngài chính là bà cô của con. Được rồi, con rút lui.”

Cố Diễn phất phất tay, mang theo Trương Tam rời đi, nhìn bóng lưng hắn, Tuệ Thiện sư thái chấp tay trước ngực: “A di đà Phật!”

Cố Diễn cũng không có tính toán trực tiếp đi Trịnh phủ, Tiểu Thất vừa mới về nhà, đang là thời điểm bận rộn, hắn nếu như tùy tiện liền đi qua, xác suất bị phát hiện cũng lớn. Hơn nữa, Cố Diễn quyết định thừa dịp thời gian này, đi điều tra một chút nên do hắn tự mình điều tra gì đó.

Chuyện tình Trịnh tiên sinh, hắn nhất định phải điều tra rõ ràng.

Cố Diễn đã lâu không có trở về Trung Dũng vương phủ, vừa mới hồi phủ, người gác cổng đều giật mình.

Đợi hắn vào cửa, thì thấy Trung Dũng vương gia đã đợi tại trong sảnh, Cố Diễn dừng bước lại: “Phụ vương.” Chỉ nhàn nhạt một tiếng như vậy, liền tiếp tục đi về phía trước.

Trung Dũng vương gia mở miệng: “Hiện tại muốn gặp người một lần, thật sự còn khó hơn so với gặp Hoàng thượng.”

Cố Diển xoay người lại: “Phụ vương nói gì vậy. Gặp ta một lần sao lại khó như vậy. Hoặc là nói... Hoàng bá phụ cũng quá không dè dặt, làm hoàng đế, sao có thể tùy tiện tiện để cho người gặp.”

Trung Dũng vương gia bị con trai làm cho tức đến nở nụ cười, ông ta mặt lạnh nói: “Chớ có hồ ngôn loạn ngữ. Hoàng đế là người người có thể tùy tiện bố trí? Theo đuổi một cô nương đúng là làm đến một bước đó, người quả nhiên là làm Cố gia chúng ta mất mặt.”

Cố Diển lơ đãng: “Phải không? Ta thì cảm thấy, mình cùng phụ vương có vài phần tương tự! Lúc phụ vương thành thân cũng không phải không quan tâm ngó ngang sao? Đều nói là con trai theo cha, ta xem lời này cũng không phải giả. Ta cũng như ngài. A đúng rồi, ta còn chưa thành công! Ta đang vội! Nên không nói nhiều với ngài.” Cố Diển mĩa mai nói.

”Người bận rộn, là vì muốn tìm người gian lận ngựa?” Trung Dũng vương gia đột nhiên mở miệng.

Cố Diển sững sốt, lập tức khẽ hí mắt: “Ngài có ý gì!” Chỉ một suy nghĩ, hăn thay đổi sắc mặt tức đến nổ phổi.

”Thì ra ngài đã sớm biết có người động tay chân với ngựa, nhưng ngài lại che giấu chuyện này.” Cố Diển tuyệt đối không nghĩ tới, chuyện quá nhiên là như vậy.

Trong giọng nói của hăn dường như mang theo hàn băng, “Chẳng lẽ, thật sự là hảo vương phi của ngài làm, mà ngài, ngài vì che giấu chuyện này hại người. Thế nhưng giấu việc này xuống.” Càng nói càng cảm thấy buồn cười, Cố Diển tiếp tục nói: “Ta nói, Trương Tam Lý Tứ cũng có thể tra được vấn đề, ngài tại sao lại tra không được, thì ra không phải là tra không được, mà là có thể tra được, chỉ là con của ngài không trọng yếu bằng nữ nhân của ngài. Gian lận với ngựa không phải là nhằm vào Trịnh tiên sinh, mà là đối phó ta, hảo, các người thật sự là hảo!” Cố Diển cười

lạnh, “Có phụ thân như vậy, ta Cố Diển thật sự là có phúc ba đời, đã tu luyện mấy đời phúc khí.”

”Cố Diển!” Trung Dũng vương gia nghiêm nghị, “Người đủ rồi.”

”Đủ rồi? Ta nói cái gì rồi?”

”Người cứ nhất định phải xuyên tạc ý của ta sao? Trước ta xác thực không có tra gì được, ta càng sẽ không che chở người nào. Nếu như thật sự biết là nàng làm, ta tất nhiên sẽ không tha nàng. Ta còn chưa nói gì, người đã nóng nảy, người cũng không phải là tiểu hài tử, phải có chút trầm ổn.” Trung Dũng vương gia vô cùng khổ sở, ông ta cũng không biết tại sao mình và Cố Diển lại nháo đến trình độ như vậy.

Cố Diển nghi hoặc: “Ngài không biết?”

Trung Dũng vương gia thở dài: “Ta bất quá là vừa mới biết rõ chuyện này. Người cho rằng, ta không lo lắng an nguy của người sao? Miếu tự kia là nơi thanh tịnh, người cứ muốn ở đó giả cầu, ta nếu như không an bài người nhìn chăm chăm, một khi ra tình huống, nên làm thế nào cho phải? Thân phận Tuệ Thiện đại sư như vậy đi theo Lý Tứ xuống núi, ta làm sao có thể không phát giác? Người là con trai của ta, không có cái gì quan trọng hơn so với người. Chỉ là, người biết chuyện này, cho tới bây giờ đã từng nghĩ qua chưa, có muốn tới nói cho ta biết sao?” Nói đến đây một chút, Trung Dũng vương gia thật thương tâm. Cố Diển không tin nhiệm ông ta, điểm này ông ta cảm thụ hết sức rõ ràng.

Cố Diển bị lão cha mình nói cho lúng túng, thanh âm thấp vài phần: “Ta không có ý tứ khác, chỉ là không muốn đả thảo kinh xà.”

Giải thích này hết sức gượng ép, bất quá Trung Dũng vương gia cũng sẽ không cùng con mình so đo, chẳng lẽ nói càng nhiều, phụ tử sẽ phản bội sao?

”Người tuổi còn nhỏ, làm sự tình vẫn còn xúc động, có một số việc, ta không muốn nói nhiều với người, nhưng ta muốn người biết, tổn thương người, chuyện này ta tuyệt không cho phép. Chuyện này ta sẽ tiếp tục điều tra cẩn kẽ. Người an bài người điều tra, ta không ngăn cản, nhưng là ta hy vọng người biết, ta là phụ thân của người, không phải là cừ nhân của người, dù người không ưa ta, nhưng người nên biết, tâm tư của ta với người, là tốt.”

Cố Diển chân chờ một chút, lập tức gật đầu: “Ta biết rồi.”

Trung Dũng vương gia thở dài một tiếng, “Người nha, bước tiếp theo ở Trịnh phủ cũng phải cẩn thận một chút. Nếu như bị người phát giác, nói người cùng Trịnh Thất tiểu thư có quan hệ khó lường. Người thì có thể toàn thân mà lui. Nhưng lại sẽ hại Trịnh Thất tiểu thư, nên biết, lời người đáng sợ. Trịnh tiên sinh ở vương phủ chúng ta gặp chuyện không may, lại là tiên sinh của người, ta không hy vọng nữ nhi của ông ta bị thương tổn. Người hiểu không?”

Lời nói này hợp ý Cố Diển, hắn gật đầu, nghiêm túc nói: “Phụ vương yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận, dù ta có chuyện, cũng sẽ không để Tiểu Thất bị thương tổn.”

Cứ như vậy, Trung Dũng vương gia muốn nói, người hiện tại vừa gạt như vậy kỳ thật là một loại tổn thương, có điều nhìn thấy khuôn mặt con trai đơn thuần sáng rỡ tươi cười, ông cuối cùng không mở miệng. Đứng dậy vỗ vỗ bả vai Cố Diển, giọng nói mềm đi: “Trở về phòng đối bộ y phục, nghỉ ngơi một chút đi.”

Cố Diển mỉm cười gật đầu.

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 30

Mặc dù Tiểu Thất xa cách một tháng mới về, nhưng cũng không có người đợi nàng, thậm chí, mẹ nàng Tam phu nhân cũng không ở đây, Tiểu Thất xuống xe ngựa cũng không quay lại phòng, trực tiếp đi đến tiểu viện của tam phòng. Nàng đương nhiên muốn đi thăm cha nàng trước, quả nhiên là, mẹ nàng đang ở đây, Tiểu Thất chạy đến thật nhanh, ôm cổ tam phu nhân, "Mẫu thân, ngài cũng không tới cửa đón ta." Ủy ủy khuất khuất lắm lắm.

Lâm thị cười nói: "Ta không ra cửa đón người, người không phải cũng đã chạy tới sao?"

Tiểu Thất vò đầu, trả lời: "Dạ!" Có điều lại nghĩ lại, bĩu môi, "Mẫu thân thật xấu, sao giống được a!"

Lâm thị nở nụ cười, nữ nhi nhà mình đơn thuần như vậy, bà cũng cảm thấy buồn cười.

"Ta nếu như không ở trong phòng cha người, người làm sao có thể đến thẳng đây!" Lâm thị mỉm cười.

Tiểu Thất khó hiểu, nhìn dáng vẻ đơn thuần của nàng, Lâm thị bất đắc dĩ lắc đầu: "Nhìn cha người xong, đi thỉnh an tổ mẫu người đi."

Tiểu Thất lúc này mới sáng tỏ, nàng vỗ đầu: "Đúng nha, nếu như ngài ở cửa chờ ta, ta nhất định không thể tới thăm a cha trước."

Lâm thị thấy nàng rớt cuộc hiểu rõ, vuốt vuốt đầu của nàng: "Người một tháng này qua như thế nào? Chắc là oán thềm mẫu thân đi? Một tháng cũng không có đi thăm người."

Tiểu Thất liền vội vàng lắc đầu: "Không có a, sao có chứ, mẫu thân còn phải chiếu cố phụ thân mà!"

Tiểu Thất ngồi bên giường, giữ chặt tay Trịnh Tam Lang, "Cha, Tiểu Thất đã về rồi, Tiểu Thất có ở An Hoa Tự cầu phúc cho ngài, ngài nhất định sẽ tốt lên."

Lâm thị mỉm cười, "Ngoan!"

Tiểu Thất ngửa đầu, "Mẫu thân, ta cảm thấy phụ thân những ngày này béo lên vài phần! Tiết thần y nói như thế nào a! Có phải có chuyển biến tốt không?"

Tiết thần y này danh đương thiên hạ, Tiểu Thất kiên định cho rằng, ông ta nhất định có thể trị tốt cho cha của mình. Lâm thị thấy ánh mắt chờ đợi của nàng, gật đầu xác nhận.

Tiểu Thất kích động, lập tức đứng dậy: "Cha ta thật sự có chuyển biến tốt sao? Thật tốt quá, vậy cha khi nào thì có thể tỉnh lại a!"

Lâm thị kéo váy nàng, mở miệng nói: "Chỉ là có chút chuyển biến tốt đẹp, khi nào thì có thể tỉnh, làm sao mà biết được! Có điều ta nghĩ, đã có chuyển biến tốt đẹp, một chút như vậy, thì sẽ tốt lên. Người nói đúng không?"

Tiểu Thất nhú mày, lập tức nhu thuận gật đầu.

Lâm thị vỗ nàng một cái, dặn dò: "Được rồi, người lát nữa tới nói chuyện với cha người, hãy đi thỉnh an tổ mẫu người trước, cũng trở về

phòng rửa mặt một phen, phong trần mệt mỏi thế này, trên người cũng không ít tro bụi, chớ để dính đến trên người cha người."

Tiểu Thất áy náy, "Đều là ta không tốt, ta mới vừa rồi còn nắm tay a cha!" Nàng giơ ngón tay.

Lâm thị: "Không sao, chỉ một chút không hề gì. Lại nói, cha người nếu như có tri giác, cũng là hy vọng nữ nhi bảo bối của ông mau chóng đến nhìn ông a? Được rồi, chúng ta đến chỗ tổ mẫu người đi, nếu không, tổ mẫu người mất hứng. Đi, mẫu thân hiện tại cùng người cùng đi."

Tiểu Thất ừ một tiếng, cùng Lâm thị ra cửa, nàng vừa đi vừa nói lảm nhảm: "Trước đó vài ngày, Lục tỷ tỷ đi An Hoa Tự. Ta xem a, nàng đại khái là vì khoe khoang chuyện mình đính hôn, thật sự là không biết có cái gì có thể khoe khoang, ghê tởm."

"Chớ bàn chuyện thị phi của người khác. Có mấy lời, ở trong phòng nói thì được, ở bên ngoài sao có thể nói bậy." Lâm thị nhắc nhở Tiểu Thất.

Tiểu Thất le lưỡi, "Biết rồi!"

Hai người tới nhà chính, nghe trong phòng phát ra từng đợt tiếng cười, Tiểu Thất âm thầm khiêu mi, quả nhiên, Tĩnh Xu ở chỗ này.

Chu bà tử mời mẹ con tam phòng vào, Tiểu Thất liếc một cái, lập tức thình an.

Trịnh lão phu nhân chỉ nhìn thoáng qua rồi nói: "Đứng dậy đi."

Tiểu Thất ngoan ngoãn đứng dậy, đứng bên cạnh Lâm thị.

Trịnh lão phu nhân cao thấp quan sát Tiểu Thất, quan sát đủ rồi, nói: "Ngược lại không có thay đổi gì, chỉ tựa hồ r ám đen chút ít." Ngừng một chút, Trịnh lão phu nhân khẽ nhếch miệng, hỏi: "Bất kể là tá túc hay niệm



kinh, đều nên ở trong phòng, người như vậy, còn có thể ráng đen, sẽ không phải là có cơ hội, chính là cả ngày chạy chơi chứ?"

Trong lời nói có quở trách rõ ràng.

Tiểu Thất vội vàng bẩm: "Thưa tổ mẫu, Tiểu Thất lên núi là vì cầu phúc cho phụ thân, làm sao sẽ chạy loạn khắp nơi đây, hơn nữa nơi đó là Phật môn thánh địa, các vị đại sư cũng không phải người thường. Tiểu Thất vạn không dám nơi nơi làm loạn. Nếu như thật sự làm loạn, sợ là sẽ làm mất mặt Trịnh gia. Tiểu Thất mặc dù tuổi còn bé, những đạo lý này còn hiểu."

Một phen giải thích của nàng quả nhiên làm cho sắc mặt Trịnh lão phu nhân dễ nhìn vài phần, dù là như vậy, bà vẫn hỏi: "Vậy sao lão thân nghe nói, người ban ngày hay chạy chơi sau núi?"

Tiểu Thất không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, người nói lời này tất nhiên là Tĩnh Xu. Nghĩ đến chỗ này, nàng không chút do dự quỳ xuống, nước mắt lưng tròng căn môi nói: "Tiểu Thất rời nhà, thập phần tưởng niệm cha mẹ, càng thêm nhớ đến bệnh tình của phụ thân, vốn dĩ lúc ở trong phủ mỗi sáng sớm ta sẽ ra vườn hoa hái một ít hoa phụ thân thích, mặc dù đi An Hoa Tự cầu phúc, nhưng thói quen này ta cũng không có thay đổi. Mỗi ngày cứ theo lẽ thường hái chút ít hoa để ở trong phòng, như vậy sẽ có cảm giác như còn trong phủ. Nhưng mỗi sáng sớm ta phải đi niệm kinh, đương nhiên không thể đi hái hoa, nên không câu nệ thời gian, nhân lúc rảnh rỗi sẽ đến hậu sơn hái chút ít hoa dại, cơ hồ mỗi ngày đều không quên."

Trịnh lão phu nhân sắc mặt tốt lên rất nhiều, "Người đứa nhỏ này, cùng lắm chỉ hỏi một chút, vì sao lại khóc."

Tiểu Thất ủy khuất: "Tiểu Thất chỉ là muốn nói đến một chuyện khác. Nghĩ đến chuyện ra hậu sơn, tất nhiên là Lục tỷ tỷ nói." Nàng liếc Tĩnh Xu một cái, không để cho Tĩnh Xu có cơ hội nói chuyện, tiếp tục nói: "Khởi

bấm tổ mẫu, chuyện như vậy ta vốn không muốn nhiều lời, chỉ là không nghĩ đến, Lục tỷ tỷ lại bị nha hoàn lừa gạt. Còn muốn bịa đặt đến nói cho tổ mẫu, nếu như ta không giải thích rõ ràng, ngày khác Lục tỷ tỷ sợ là lại nói cho những người khác, thanh danh của ta, sợ là rửa không sạch."

Tĩnh Xu tức giận: "Người nói bậy bạ gì đó!"

Trịnh lão phu nhân liếc mắt nhìn Tĩnh Xu, ngăn lại nàng: "Người để Tiểu Thất nói."

"Mấy ngày trước Lục tỷ tỷ đi An Hoa Tự dâng hương. Lúc ấy ta vừa tụng kinh xong thì đi ra phía sau núi hái hoa, lúc trở lại liền gặp Lục tỷ tỷ ở ngưỡng cửa viện chờ ta. Nàng nói là, ta ở trong viện giấu một người nam nhân. Mà khi đó người khí thế hung hăng cố động Lục tỷ tỷ, là nha hoàn của nàng Thúy Đào. Thúy Đào nói nàng ta tận mắt nhìn thấy có nam nhân leo tường tiến vào sân nhỏ của ta, hơn nữa đề xuất lục soát viện. Ta tự nhiên không thể vô duyên vô cớ bị người oan uổng, lúc ấy ta đồng ý lục soát viện, nhưng ta cũng nói, nếu như lục soát không ra, ta sẽ về phủ tìm tổ mẫu làm chủ." Tiểu Thất rủ rỉ kể lại.

Trịnh lão phu nhân nhìn Tĩnh Xu hỏi: "Nàng ấy nói đúng không?"

Tĩnh Xu vội vàng giải thích: "Ta không phải là, ta..." Không đợi nói xong, bị Trịnh lão phu nhân cắt lời, "Tiểu Thất, người nói tiếp."

Tiểu Thất gật đầu: "Lúc ấy đang giăng co, đúng vào lúc này, An Hoa Tự Tuệ Thiện đại sư tới đây tìm ta, Lục tỷ tỷ liền cùng đại sư vào sân nhỏ. Còn đi trước vào nhà tiến hành lục soát. Mặc dù không có lục soát ra người, nhưng Lục tỷ tỷ ngay cả câu xin lỗi cũng không có, cứ như vậy bỏ đi. Lúc ấy oan uổng ta, hiện tại chẳng lẽ còn muốn vu oan ta thêm một lần hay sao?"

Tiểu Thất rơi xuống một giọt nước mắt.

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 31

Trịnh lão phu nhân lẳng lẳng nghe Tiểu Thất tự thuật hết, hỏi: "Tuệ Thiện đại sư? Chính là Chu thái phi?"

Tiểu Thất gật đầu.

Ánh mắt Trịnh lão phu nhân chợt lóe, nghiêm nghị nói: "Tĩnh Xu, người nói, Tiểu Thất nói có phải thật vậy hay không?"

Tĩnh Xu cùng Tiểu Thất thường xuyên giận dỗi, nhưng nghiêm khắc như lần này, thì là rất ít, trong lòng nàng ta cả kinh, cũng quỳ xuống, "Tổ mẫu, ta, ta, ta cũng là lo lắng muội muội bị người ta lừa, chỗ đó dù sao cũng không phải Trịnh phủ..."

Lông mày Trịnh lão phu nhân cau lại, vô cùng nghiêm khắc: "Nói bậy bạ gì đó! Cái gì bị người ta lừa, nơi đó là chỗ bình thường sao? Phật môn tịnh địa, ai cho người hồ ngôn loạn ngữ. Ai không biết, An Hoa Tự căn bản không cho nam nhân lên núi, trông thấy nam nhân? Nha hoàn của người nói cái gì là cái đó sao? Chu bà tử, kêu nha đầu Thúy Đào chết tiệt kia đến đây, lão thân ngược lại muốn nhìn một chút, là ai cho nàng ta lá gan này, muốn lừa gạt tiểu thư nhà mình. Lại nói, dù là nơi chốn tầm thường, trông thấy nam nhân lại còn muốn mang theo người khác vào cửa (tra người), nếu như thật sự có vấn đề thì làm sao bây giờ? Người có vì Trịnh gia suy tính qua chưa? Thế diện này, là người làm mất mặt, hay cha người có thể làm mất mặt?"

Trịnh lão phu nhân nhìn trúng chính là thể diện của Trịnh gia, nói cách khác, Tĩnh Xu thật sự mang theo Thúy Đào lục soát người, cũng là vứt bỏ thể diện của Trịnh gia, Tiểu Thất đừng nghĩ hảo, nàng ta cũng giống như vậy đừng nghĩ hảo. Tĩnh Xu lúc này mới hiểu được, nàng ta cắn môi khóc: "Tổ mẫu, ta sai rồi, ta biết rõ sai rồi. Ta lúc ấy không có suy nghĩ nhiều như vậy, cũng là lo lắng muội muội trong sân có người xấu, cho nên ta mới nhất thời xúc động, hơn nữa, bộ dáng Tiểu Thất là lạ, hiện tại ngẫm nghĩ lại, chắc là nàng cố ý nói dối ta a, tổ mẫu, ngài hiểu rõ ta nhất, ta là người không có ý xấu gì lại xúc động đơn thuần, Thất muội muội chính là nhìn đúng điểm này của ta, mới lừa ta."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thất đỏ lên, nàng tức giận nhìn Tĩnh Xu, nói: "Có phải nha hoàn của người nói phòng của ta ẩn giấu nam nhân hay không; có phải bản thân người dẫn Tuệ Thiện đại sư vào cửa hay không; có phải người người thứ nhất xông vào trong phòng khắp nơi tìm kiếm hay không ... Người cái dạng kia, thật đúng là không giống như là vì muốn tốt cho ta, giống như là hận trong phòng ta thật sự không có người đàn ông. Bây giờ nói ta dụ dỗ người, thật sự là quá buồn cười."

"Được rồi, hai người các người một người nói ít đi một câu, khi ta không tồn tại sao!" Lão phu nhân gõ cái bàn.

Tiểu Thất ủy khuất lên án: "Tổ mẫu, ngày thường Lục tỷ tỷ nói ta cái khác thì ta không chấp nhặt với nàng ấy, nhưng ngài xem nàng ta hiện tại, nàng ta nói vậy. Chuyện như vậy có thể là tùy tiện nói giỡn sao? Đây chính là đại sự, không riêng gì chính mình, cũng liên lụy đến Trịnh gia chúng ta a! Nào có tỷ muội nào nói mình như vậy, ta không tốt, nàng ta có thể gả đi được sao?"

"Tiểu Thất!" Lâm thị trách mắng: "Bảo người im, người không có nghe thấy sao! Ai cho người cái lá gan này, mới đi ra ngoài mấy ngày, người đã học hư rồi hay sao? Hào hảo nghe tổ mẫu người nói."

Tiểu Thất lập tức cúi đầu, không nói nữa.

Trịnh lão phu nhân liếc nhìn hai vị cô nương, hai cô nương này lớn lên đều xuất sắc, bà vốn cảm thấy, đây là chuyện thật tốt của Trịnh gia bọn họ, cô nương xuất sắc, mới có thể càng thêm giúp đỡ trong nhà, nhưng là bây giờ nhìn lại, hai người này đều là bần loãng không thể trát tường.

Một chút chuyện nhỏ như vậy có thể nháo long trời lở đất, hoàn toàn không biết nặng nhẹ, bọn họ căn bản cũng không biết cái gì quan trọng hơn.

Nghĩ đến chỗ này, Trịnh lão phu nhân cũng không muốn nhiều lời, bà nghiêm mặt, lãnh nói: "Hai người các người, không có một người hiểu chuyện, lớn không có dáng vẻ của lớn, nhỏ không có dáng vẻ của nhỏ. Cả ngày tranh mấy thứ vô dụng, dư thừa, ta cũng lười nói với các người. Đều trở về phòng tĩnh lại đi."

"Ta..." Tĩnh Xu còn muốn nịnh nọt thêm, kết quả bị Trịnh lão phu nhân quát lớn, "Cút!"

Tiểu Thất đi theo Lâm thị ra cửa, Lâm thị cũng không nói gì, chỉ mang theo nàng trở về tiểu viện của tam phòng. Tiểu Thất kéo vạt áo Lâm thị, "Mẫu thân, ta sai rồi."

Nàng ngoan ngoãn, có điều Lâm thị ngược lại liên tục nghiêm mặt, đợi trở về phòng, Lâm thị trừng mắt nhìn Tiểu Thất, hỏi: "Người nói cho ta, đến cùng là thế nào?"

Tiểu Thất giơ ngón tay, nịnh nọt nói: "Mẫu thân, ta sai rồi, cũng không phải là đại sự gì, nên lúc này không nói cho ngài. Mẫu thân, ngài đừng nóng giận được hay không?"

Lâm thị đuổi mấy nha hoàn đi ra ngoài, hỏi: "Được rồi, người bây giờ nói, đến cùng là chuyện gì?"

Tiểu Thất cúi thấp đầu, "Ta không có. Chính là Lục tỷ tỷ có chủ tâm bói lông tìm vết."

Hiếu con không ai bằng mẹ, Lâm thị làm sao không biết nữ nhi mình là cái tính tình gì, bà gặt gao nhìn chăm chăm Tiểu Thất, nói: "Người nói rõ ràng cho ta. Đừng dùng dáng vẻ lừa gạt bọn họ kia lừa gạt ta, người cho ta ngốc? Nói, đến cùng là thế nào? Nương tin tưởng người sẽ không giấu nam nhân, nhưng ta tin tưởng, nàng ta sẽ không không duyên có oan uổng người, Tĩnh Xu dám, Thúy Đào cũng không dám."

Tiểu Thất lúng túng, thật lâu sau mới lẩm bẩm: "Chính là... Chính là sáng sớm Lục tỷ tỷ liền bói lông tìm vết, nàng ta đầu tiên là khoe khoang chuyện đính hôn, khoe khoang đủ rồi, lại sỉ nhục ta. Ta không đáp lại nàng ta, ta cũng nghĩ qua, dựa theo tính cách của nàng ta, chuyện như vậy tất nhiên còn chưa xong, ta liền... Ta liền cố ý để Tiểu Đào xuyên nam trang bò tường khiến các nàng hiểu lầm. Sau đó lại nói nàng ta oan uổng ta. Ngài xem, nàng ta hồi phủ quả nhiên đi tìm tổ mẫu, ta biết tất nhiên sẽ có chuyện như vậy nên cố ý làm mất mặt nàng ta!"

Tiểu Thất căn bản không dám nhìn Lâm thị, lời nói dối này, là nàng cùng Tiểu Đào thương lượng qua. Nếu không, chuyện như vậy nói không rõ ràng a, cũng không thể nói, đúng rồi, nàng ta nói rất đúng, chỉ là người nam nhân kia các nàng trông thấy là Đại Bạch mà chúng ta nuôi!

Loại sự tình này nếu như nói, mẹ nàng tin hay không còn chưa tính, sẽ không để cho Đại Bạch lưu lại chính là nhất định. Bởi vậy Tiểu Thất đã sớm nghĩ kỹ hồi phủ có thể sẽ có tình huống. Đây cũng là lần đầu tiên nàng lừa gạt mẹ nàng, nghĩ đến chỗ này, nàng có chút khổ sở bắt đầu rơi nước mắt, nàng thật sự là xấu!

Tiểu Thất vừa nói vừa khóc, thật ra khiến Lâm thị tin, bà thở dài một tiếng, nói: "Người cái nha đầu này, Lục tỷ tỷ người không hiểu chuyện, người không để ý tới nàng là được, làm như vậy làm gì. Làm lớn chuyện

đối với người cũng không phải là chuyện tốt. Nương đã nói với người bao nhiêu lần, không cần để ý nàng ta, người càng để ý nàng ta, nàng ta càng làm căng. Đều là người một nhà, hòa hòa khí khí mới là đúng đắn. Về sau cũng không có chuyện gì rồi."

Tiểu Thất nức nở: "Nhưng dù ta không để ý tới nàng ta, nàng ta cũng không khách khí a, hơn nữa còn làm trầm trọng thêm. Ta chỉ không rõ, nàng ta tại sao không thích ta như vậy, cả ngày nhắm vào ta. Ta không muốn có người một nhà như vậy. Từ nhỏ ta muốn làm chị em tốt với nàng ta, thiếu chút nữa bị nàng ta đẩy vào trong nước chết đuối, kể từ thời điểm đó, ta cũng biết là, ta cùng nàng vĩnh viễn cũng sẽ không là hảo tỷ muội."

Tiểu Thất khóc úy khuất, sắc mặt Lâm thị biến đổi, thở dài một tiếng, cuối cùng không nói gì, ôm nữ nhi...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 32

Chạng vạng, Tiểu Thất ngồi bên giường, cả người ngơ ngác không biết như thế nào cho phải.

Tiểu Đào rót nước cho nàng, "Tiểu thư, phu nhân tin tưởng lời của ngài chứ?"

Tiểu Thất gật đầu, nàng có chút khó chịu, nhưng vẫn kiên định, "Mẹ ta hỏi người cái gì?"

Tiểu Đào trả lời: "Phu nhân cái gì cũng không có hỏi, ta nghĩ phu nhân rất tin tưởng tiểu thư. Ta biết rõ tiểu thư khó chịu, bất quá tiểu thư, chờ Đại Bạch biến trở về bộ dáng lúc trước, hết thảy đều tốt hơn."

Tiểu Thất nhấp một ngụm nước, gật đầu: "Ta biết. Người đi ra cửa xem một chút Đại Bạch trở lại chưa? Hẳn mặc dù nói mình có thể tìm trở về, nhưng là ta cuối cùng vẫn có chút không yên tâm."

Tiểu Thất lo lắng nhất chính là Đại Bạch tìm được Trịnh phủ, nhưng lại không vào được. Nên biết, hộ viện Trịnh phủ cũng không phải là gối thêu hoa.

Tiểu Đào thấy tiểu thư nhà mình lo lắng trùng trùng, vội vàng ra cửa, có điều ban đêm, ngoại trừ tiếng ve, cũng không có tiếng gì khác. Tiểu Đào nhìn quanh mọi nơi, cũng không thấy bóng dáng Đại Bạch.



Mà lúc này, Cố Diễn đang ở trên đường đi tới, hẳn hồi phủ xử lý một ít chuyện, sau không đợi nghỉ ngơi đã sốt ruột chạy về, đồng thời đi theo hẳn, còn có hộ vệ của hẳn - Trương Tam, hai người bước nhanh mà đi, trong lúc đó, Trương Tam ngừng lại, vẻ mặt phòng bị, Cố Diễn nhíu mày: "Chuyện gì!"

Trương Tam giảm thấp âm lượng: "Có người theo dõi chúng ta. Hơn nữa không chỉ một người."

Cố Diễn dư quang quét một chút chung quanh, cũng không phát hiện dị thường, nhưng võ công Trương Tam cực cao, hẳn nói như vậy, vậy xác thực có người khác, Cố Diễn thì thầm: "Ước chừng mấy người?"

Trương Tam trầm tư một lát, nói: "Năm người trở lên, thế tử gia, nhiều người như vậy tất nhiên là muốn động thủ. Ngài đi trước, ta đến ứng chiến."

Vừa dứt lời, vài hắc y nhân nhanh chóng vọt lên, bao vây quanh hai người Cố Diễn Trương Tam.

Cố Diễn mỉm cười nói: "Xem ra, ta là đi không được? Bất quá như vậy cũng không tệ, đi không được thì đánh thôi!"

Cũng không truy vấn những người này là được người phương nào sai sử, Cố Diễn lấy ra nhuyễn kiếm bên hông, trực tiếp xông tới. Chủ tớ hai người cùng hắc y nhân nhanh chóng triển đấu cùng một chỗ. Cố Diễn từ nhỏ tập võ, võ nghệ tất nhiên là không kém. Mặc dù nhân số hắc y nhân chiếm ưu thế, nhưng lại cũng không chiếm được tiện nghi gì. Trương Tam vung kiếm đâm ngã một người áo đen, trở tay lại sử dụng chuôi kiếm đánh bại một người.

Mấy người đánh nhau tiếng động không nhỏ, rất cực kinh động thị vệ tuần phòng trong kinh, thấy thị vệ lao đến, ba hắc y nhân còn dư lại lập tức

rút lui, có điều Cố Diển lại cuốn lấy một người trong đó, không cho hãn thoát thân.

Kiểm pháp Cố Diển mau lẹ, người nọ né trái tránh phải, thoáng cái bị Cố Diển đánh ngã, Trương Tam lập tức sử dụng kiếm chặn hãn, bắt giữ người này.

Cũng đúng vào lúc này, thị vệ tuần phòng đuổi tới, "Các người là ai?"

Trương Tam móc ra lệnh bài: "Trung Dũng vương phủ."

Cố Diển thấy sắc trời không còn sớm, lo lắng Tiểu Thất sốt ruột, dặn dò: "Dẫn người đến biệt viện giao cho Lý Tứ thẩm vấn, những người khác không được nhúng tay. Ta rời đi trước."

Trương Tam ngăn cản Cố Diển: "Chủ tử, hiện tại tình thế chưa định. Ngài một người rời đi như vậy, thuộc hạ thực không yên tâm, không bằng ngài cùng ta trở về trước, hoặc là an bài hộ vệ hộ tống ngài đi qua."

Cố Diển xệ mặt xuống: "Chẳng lẽ ta còn sợ những thứ gà gáy chó trộm kia? Hơn nữa nếu đã bắt được bọn họ, chúng ta cũng không cần lo lắng quá nhiều."

"Nhưng có hai người trốn thoát. Không bằng như vậy, sai người đi kêu Lý Tứ đến, đợi hãn đuổi tới, ta với ngài cùng nhau rời đi." Trương Tam cũng không nhượng bộ, hãn nói với thị vệ thủ lĩnh: "Trung Dũng vương phủ Trương Tam, vị này là thế tử gia chúng ta, có thích khách hành thích thế tử gia, lập tức sai người đi báo tin cho Trung Dũng vương phủ."

Thủ lĩnh thị vệ kia nghe xong, vội vàng phân phó người đi báo.

Cố Diển không nói gì, nhìn không ra tâm tư, không lâu sau, đã thấy Lý Tứ ra roi thúc ngựa đuổi tới.

Lý Tứ xoay người xuống ngựa, một chân quỳ xuống, "Thuộc hạ Lý Tứ tham kiến chủ tử."

Cố Diễm vuốt vuốt quả cầu vải nhỏ trên tay, không đếm xỉa tới: "Cho người mang về, đừng để qua tay người khác."

Lý Tứ trong nháy mắt hiểu, "Thuộc hạ rõ."

Cố Diễm cười lạnh nói: "Người này thật đúng là không kịp đợi, nếu đã chính hãn nguyện ý đưa sát thủ tới cửa, như vậy cũng đừng trách ta thù mới hận cũ cùng tính một lượt."

Giao người cho Lý Tứ, Cố Diễm mang theo Trương Tam rời đi, Trương Tam chủ yếu là chịu trách nhiệm an toàn của Cố Diễm, trong lòng Cố Diễm biết rõ, cũng không nói thêm cái gì. Hãn vừa rời sở dĩ không có kiên trì rời đi còn có nguyên nhân khác. Hãn mặc dù võ nghệ không kém, nhưng so với Trương Tam, kém xa không chỉ một bậc.

Có Trương Tam ở đây, cũng có thể biết có cái đuôi khác hay không. Hãn đi nơi nào, trừ phụ vương hãn ra, thì chỉ có Trương Tam Lý Tứ biết được, người ngoài nhất định là không thể biết. Hiện thời có sát thủ đuổi giết hãn, Cố Diễm càng thêm cẩn thận, hãn tuyệt đối sẽ không để phiền toái này liên lụy đến Tiểu Thất.

Trịnh tiên sinh đã bởi vì hãn hôn mê bất tỉnh, nếu như lại thương hại tới Tiểu Thất, hãn thật đúng là không biết như thế nào cho phải.

"Thế tử gia, ngài y phục này..." Bởi vì đánh nhau, quần áo Cố Diễm mất trật tự lại có không ít tro bụi.

Cố Diễm cúi đầu nhìn một chút, mỉm cười: "Như thế tốt hơn. Chỉ có như vậy, Tiểu Thất mới sẽ càng thêm đau lòng ta. Người xem, ta chính là đã trải qua trăm nghìn cay đắng mới tìm được đường về nhà!"

Trương Tam lúng túng cười, yên lặng rơi hắc tuyến ...

"Tiểu Thất nhất định chờ đã sốt ruột, ta nói rồi ta rất nhanh thì có thể tìm tới nàng. Nếu như ta hôm nay không qua, nàng sẽ khóc nhè." Cố Diễm mỉm cười tiếp tục nói.

Trương Tam không nói gì.

"Mặc dù có thích khách, có điều cũng không có ảnh hưởng tâm tình tốt của ta sắp gặp mặt Tiểu Thất. Người biết không? Ta cùng Tiểu Thất thật sự là một ngày không thấy như cách ba thu. Ách, đúng rồi, người độc thân, không biết được cảm giác như thế. Bất quá Trương Tam à, thật sự, người cũng nên cưới một nữ nhân đi, một mình như vậy, thật sự là không tốt nha, người xem một chút người lôi thôi thế nào." Cố Diễm ghét bỏ liếc nhìn Trương Tam, nói: "Có cần ta giới thiệu cho người một người hay không?"

Trương Tam thiếu chút nữa ngã xuống!

Hắn lôi thôi, hắn khi nào thì lôi thôi, có tiểu thế tử ngài còn lôi thôi sao? Ngài nói lời này, thật rõ thẹn thùng! Hơn nữa! Ngài! Giới! Thiệu! Ngài có thể giới thiệu người nào! Ngài căn bản cũng không biết nữ nhân gì a!

Quả nhiên là, Cố Diễm hủy bỏ lời của mình, "A đúng đúng, ta cũng không biết nữ nhân gì hết. Người vẫn là tự mình đi tìm đi. Có điều đừng tìm nữ nhân xấu a! Đạo này, nữ nhân xấu rất nhiều. Đương nhiên, người cũng không cần tìm người quá ngây thơ. Không thích hợp người. Tính cách chúng ta không giống nhau."

Trương Tam cảm thấy, cái đề tài này nói không nổi nữa. Hắn yên lặng nhìn trời, thật sâu cảm thấy nhân sinh thật sự là hiu quạnh.

"Được rồi! Ta đến. Người yểm trợ ta ~ "

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 33

Cố Diễn né qua hộ viện của Trịnh gia, lạng lẽ nhảy vào sân của Tiểu Thất, Trịnh gia là nơi hẵn rất rõ ràng.

"Đại Bạch?"

Cố Diễn vừa nhảy xuống đất, liền nghe đến tiếng gọi trầm thấp, hẵn ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên là, cách đó không xa nhìn qua bên này, chính là Tiểu Thất. Chỉ là nàng đứng ở trong bóng tối, không dễ dàng bị người phát giác.

Cố Diễn vội vàng vọt tới bên cạnh nàng, một phen ngồi xổm xuống ôm lấy bắp đùi Tiểu Thất, cọ nha cọ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thất lúc này rất vui vẻ, nàng sáng giọng: "Người sao giờ mới đến a, ta chờ nóng cả ruột." Hiện thời đã là trăng treo cành liễu, canh giờ này, người bình thường sớm đã đi ngủ.

Cố Diễn ngẩng đầu, "Thất Thất."

Tiểu Thất kéo Cố Diễn dậy, kiểm tra cao thấp, phát hiện quần áo hẵn có chút mất trật tự, hỏi: "Trên đường người chịu không ít khổ đi? Ai khi dễ người?"

Cố Diễn ủy khuất lôi kéo ống tay áo Tiểu Thất, tội nghiệp: "Người xấu!" Có người xấu khi dễ hẵn, thật sự!

Tiểu Thất chống nạnh, "Người dẫn ta đi, ta giúp người dạy dỗ hẳn, người nào a, hư hỏng như vậy, người một nam hài đẹp mắt như vậy lại dám bắt nạt a. Bây giờ sao lại nhiều người xấu như vậy a. Nguyên một đám, không biết là bị cái bệnh gì, cả ngày không có gì làm, chỉ muốn bới lông tìm vết khi dễ người khác."

Tiểu Thất phẫn nộ.

Cố Diễn nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của nàng, suy nghĩ một chút, nói: "Cũng có người khi dễ người?"

Tiểu Thất kiêu ngạo ngửa đầu: "Làm sao có thể, ai dám khi dễ ta. Ta mới không phải quả hồng mềm đâu!"

Này trong phủ đối chọi gay gắt với Tiểu Thất, tất nhiên là Lục tiểu thư Tĩnh Xu.

"Là nữ nhân xấu có đúng hay không? Nữ nhân xấu đến chùa ấy." Cố Diễn cố làm ra vẻ ngây thơ.

Tiểu Thất dừng một chút, lập tức không được tự nhiên nói: "Ta cũng không có thua. Ta đã sớm nghĩ kỹ ứng đối thế nào, quả nhiên, nàng ta trở lại cáo trạng. Thật là một người đáng ghét!"

Hai người sóng vai ngồi ở trên bậc thang, Đại Bạch tựa đầu trên vai Tiểu Thất, "Tiểu Thất đừng để ý tới nàng ta, thả chó cắn nàng ta."

Tiểu Thất hì hì một tiếng bật cười, nàng chọc mũi Đại Bạch, sáng giọng: "Người không phải là câu sao? Hay là ta thả người đi ra ngoài cắn nàng? Ách... Người đẹp mắt như vậy, còn chưa biết là ai thua thiệt ai! Đại Bạch của chúng ta, mới không thềm cắn linh tinh."

Cố Diễn hé miệng, nở nụ cười.

"Ta đẹp, nàng ta xấu, ta mới thua thiệt." Cố Diễm xòe ngón tay tổng kết.

Tiểu Thất gật đầu, "Đúng rồi, cho nên người cần nàng, chuyện như vậy chúng ta không có lợi. Di, đúng rồi, Đại Bạch, người ăn cái gì chưa?"

Tiểu Thất lúc này mới nhớ tới chuyện này, bụng Cố Diễm tức thời kêu hai tiếng, Tiểu Thất rơi hắc tuyến, nói: "Được rồi, ta biết rồi. Người chưa ăn!"

Cố Diễm đỡ bụng, tội nghiệp nói: "Đói!"

Tiểu Thất vội vàng đứng dậy, "Đi, vào nhà, Tiểu Đào tỷ tỷ lưu lại thức ăn ngon cho người, là đùi gà a! Ở An Hoa Tự lâu như vậy, người không có cơ hội ăn thịt, lần này cuối cùng có thể để cho người khai trai rồi. Đùi gà ăn rất ngon a!"

Mắt Cố Diễm trong nháy mắt sáng lên, lúc hăn hồi phủ vẫn chưa ăn gì, hiện tại đói khó chịu. Lại nói tới, mấy ngày này cơm rau dưa canh sùng, hăn trôi qua cũng là không dễ a!

Tiểu Thất mang Đại Bạch vào cửa, Tiểu Đào kinh ngạc, nàng ta ở cửa đợi lâu như vậy cũng không nhìn thấy tiểu thư, tiểu thư mới đi ra ngoài lập tức mang Đại Bạch về, quả nhiên là có duyên phận a!

"Đại Bạch, người thật giỏi, thật sự tìm trở về !"

Tiểu Thất phân phó nói: "Người đi lấy thức ăn ra, hăn chưa ăn cái gì đâu."

Tiểu Đào đáp một tiếng, vội vàng đi bưng thức ăn.

Cố Diễm thừa dịp nhìn khắp nơi, nơi này đương nhiên không giống với An Hoa Tự, gian phòng Tiểu Thất lộ ra hơi thở thiếu nữ, màn giường màu

hồng nhạt, sách vở trên bàn khiến cho người ta cảm giác vô cùng thanh nhã.

Tiểu Thất quay đầu lại chỉ thấy Đại Bạch nhìn quanh, nàng cười nói: "Làm sao vậy? Thật lâu không có trở lại, không nhận biết nhà của mình?"

Cố Diễn cười tùm tùm đi tới bên giường, từ dưới giường móc ra một cái đệm, ôm cái đệm ngồi dưới đất nhìn Tiểu Thất, vẻ mặt "Cầu xin khen ngợi" quả thực là làm cho Tiểu Thất vui.

Tiểu Thất ngồi chồm hồm ở trước mặt hắn, "Người là muốn nói, người còn nhớ rõ cái này sao?"

Cố Diễn gật đầu: "Ặng Ặng."

Tiểu Thất: "Người sao không nói thẳng ra a!"

Cố Diễn lông mày nhảy lên, "Ta giỏi nhất!"

Tiểu Thất đưa tay xoa lên lông mày Cố Diễn, "Ai ai, lông mày người nhảy cao thấp này! Thật kỳ quái. Ủ, ta biết rồi, cha ta đã nói qua, đây là lông mày múa!"

"Xì!" Cố Diễn hoàn toàn phun, hắn rất muốn nói cho Tiểu Thất, đó là hắn và Trịnh tiên sinh bịa chuyện.

Còn nhớ rõ lúc đó Trịnh tiên sinh mới vừa làm tiên sinh của, hắn đầy bụng ý nghĩ xấu chọc tức Trịnh tiên sinh, cả ngày bới móc thêm dẹt chuyện, thỉnh thoảng còn khiêu khích khiêu mi chọc Trịnh tiên sinh, kết quả Trịnh tiên sinh ngược lại thấy thú vị, trực tiếp hỏi hắn, lông mi trên dưới động đậy là làm sao làm được?

Cái kia lúc đó trả lời như thế nào?

Hắn nói: Ta đây là múa lông mày!



Chỉ chớp mắt, cũng đã lâu như vậy, mà nay, lời này lại từ miệng Tiểu Thất nói ra, nghĩ đến chỗ này, Cố Diễm chỉ cảm thấy nhân sinh núi không chuyển thì nước chuyển.

Tiểu Thất vô tội nhìn hắn: "Người cười cái gì a! Ta nói đều là thật. Người không biết a, đây mới thật là múa lông mày, cha ta đã nói qua, chính là cái tên tiểu thế tử đáng ghét kia a, nghe nói hắn biết!" Nói xong, Tiểu Thất bĩu môi, "Hừ hừ hừ, ta như thế nào nhắc tới hắn đến đây? Thật sự là xúi quẩy."

Cố Diễm thấy vẻ mặt Tiểu Thất ghét bỏ, giơ ngón tay: "Người không thích hắn, vậy người nhất định cũng không thích ta."

Tiểu Thất vò đầu: "Đây là như thế nào a! Ta chán ghét hắn, hắn làm cái gì cũng đều đáng ghét. Người là Đại Bạch, là Đại Bạch tốt nhất của chúng ta. Người làm cái gì cũng tốt nhất. Siêu cấp cũng có thể làm." Tiểu Thất trấn an nói.

Cố Diễm nghĩ, may mà hắn tâm lớn, nếu không nghe an ủi kiểu này, sẽ phun ra một búng máu, bất quá... Hắn cũng không thể khó chịu. Ai bảo hắn hại Trịnh tiên sinh đây! Tiểu Thất nên chán ghét hắn.

"Tiểu Thất yêu thích ta! Tiểu Thất vĩnh viễn yêu thích ta được hay không?" Cố Diễm giữ chặt tay Tiểu Thất, không chịu buông ra.

Tiểu Thất bật cười: "Ta đương nhiên sẽ vĩnh viễn thích người a! Bất quá Đại Bạch, vì sao mới một ngày không thấy, người lại nói êm tai như vậy a, này thật sự khó có được!"

Cố Diễm tựa trên người Tiểu Thất: "Ta muốn vĩnh viễn cùng với Tiểu Thất."

"Người nha, hiện tại nói thật dễ nghe, chờ nhìn thấy đùi gà, bảo đảm liền quên mất ta." Tiểu Thất châm chọc, vừa dứt lời, đã thấy Tiểu Đào bày

xong thức ăn.

"Ăn cơm đi!" Tiêu Đào xoay người lại.

Cố Diển vừa nghe, vèo một cái chạy vọt ra ngoài, không có một tia chần chừ, càng không có một tia ngụy trang.

Tiểu Thất vỗ trán, "Ta nói mà! Đùi gà mới là trọng yếu nhất. Thích nhất Tiểu Thất, cũng địch không được lực hấp dẫn của đùi gà a!"

Cố Diển bắt lấy đùi gà, cắn một miếng, sau quay đầu lại ngây ngô cười...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 34

Cố Diễn gặm hết đùi gà, táp ba đầu ngón tay, cũng không thể trách hẳn biểu hiện luống cuống như vậy a, làm một con chó, trông thấy thịt còn không xông lên, còn có thể gọi là cầu gì a! Cho nên hẳn nhất định phải biểu diễn xuất sắc một chút. Chỉ có hảo hảo biểu hiện, mới có thể khiến cho Tiểu Thất kiên định hơn cho rằng mình là một con chó!

Hẳn không được là Cố Diễn, nếu như hẳn là Cố Diễn, như vậy Tiểu Thất thật sự cả đời sẽ không để ý hẳn, đây là tất nhiên. Vì để tránh chuyện này, hẳn nhất định phải có “phong phạm”, một chút cũng không thể để người khác phát giác.

Nghĩ như vậy, Cố Diễn le lưỡi cười, lắc lư cái mông.

Tiểu Thất nhìn hẳn như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nạt nộ hỏi: "Không phải đã nói với người là không thể lắc lư cái mông sao? Người quên lời của ta rồi phải không?"

Cố Diễn liền vội vàng lắc đầu: "Không phải vậy, không phải vậy. Người tin tưởng ta a, meo meo..."

Tiểu Thất: Cái gì?

Cố Diễn: ... Hừ, hẳn thế nhưng lại phạm phải sai lầm cực lớn, hẳn học chính là cầu, không phải là miêu a! Học mèo kêu, không phải là tìm đường chết sao?

Cố Diễn nhanh chóng phản ứng, vội vàng: "Meo meo meo meo!" Bắt đầu cọ Tiểu Thất.

Tiểu Thất dở khóc dở cười, "Người một con chó đang yên đang lành, tôn nghiêm đâu, tại sao học làm mèo?"

Cố Diễn tiếp tục: "Meo meo meo meo, gâu gâu gâu, mị mị mị, bò bò bò..."

Tiểu Đào nghi hoặc, "Tiểu thư, từng nghe qua nói như vẹt, chưa từng nghe qua cầu yêu học động vật khác nói chuyện a. Người nói hần sao lại không có chút tự tôn nào đây!"

Cố Diễn... Ai không có tự tôn a! Người mới không có tự tôn. Cả nhà người cũng không có tự tôn! Cố Diễn yên lặng châm chọc, nhưng lại cười hì hì nhìn hai người, làm bộ đáng yêu đúng lúc, đây là biện pháp thích hợp nhất.

Tiểu Thất nói Tiểu Đào thu thập bát đũa xong, nói: "Đại Bạch năng lực học tập tương đối mạnh, hần còn biết nói tiếng người, học tiếng động vật khác cũng không có gì kỳ quái."

Mặc dù trở lại Trịnh phủ, nơi này cũng có ô của Đại Bạch, nhưng bây giờ Đại Bạch đi ngủ chỗ đó, rõ ràng rất không thích hợp.

Tiểu Thất an bài Đại Bạch ở dưới giường của mình, nói: "Dựa theo thói quen nghỉ ngơi của chúng ta ở An Hoa Tự, có điều nơi này là Trịnh phủ, không phải là An Hoa Tự, rất nhiều chuyện phải thật cẩn thận. Người vạn không thể để cho người trông thấy, biết không?"

Chuyện nặng nhẹ, Tiểu Thất là biết. Theo ý nàng, trong ba người bọn họ, Đại Bạch là người không hiểu chuyện nhất, nhưng theo Cố Diễn, Tiểu Thất không nói lỡ miệng, vậy cũng sẽ không có vấn đề. Đừng quên, hần còn có Trương Tam trợ thủ tốt nhất bên ngoài đây!

Cố Diễn nghiêm túc gật đầu: "Ta biết rồi, Tiểu Thất yên tâm."

Tiểu Thất mắt tròn trắng: "Ta tại sao có thể yên tâm được. Hiện thời bao nhiêu chuyện a, người không biết ta chịu áp lực bao nhiêu đâu!"

Cố Diễn làm sao lại không biết, chỉ là hắn không thể nói ra chân tướng, chỉ có thể chêm chọc cười, "Tiểu Thất Tiểu Thất xinh đẹp nhất, xinh đẹp giống như tiên nữ trên trời... Tiểu Thất Tiểu Thất đẹp mắt nhất, đẹp mắt như tiên tử chốn nhân gian..."

Hắn rên rỉ điệu hát dân gian không rõ ràng, Tiểu Thất lần nữa cười phì. Nàng cười đăm Đại Bạch: "Khúc hát gì vậy a, bị người đổi kỳ quặc như vậy, hơn nữa, tiên nữ hay tiên tử, không phải cùng một ý tứ sao? Người dọc theo con đường này đã gặp qua người nào a! Mồm mép tép nhảy."

Cố Diễn cũng không biết chạm phải dây thần kinh nào, hắn cơ hồ không có suy nghĩ buột miệng nói: "Cố Diễn!"

Tiểu Thất lập tức trừng mắt lạnh lùng nhìn, "Người nói ai?" Khuôn mặt nhỏ nhắn đều phồng lên.

Cố Diễn giơ ngón tay, cúi đầu, chọc phải tổ kiến lửa rồi ...

"Ta hỏi người nói cái gì? Người nói người gặp được ai? Cố Diễn? Người gặp được hắn sao?"

Này tránh cũng không thể tránh, Cố Diễn rất muốn cho mình một cái tát mạnh, cho người lăm mồm này, hắn nhỏ giọng "Uhm" một chút, lập tức nhìn về phía Tiểu Thất, "Tiểu Thất... Tiểu Thất đừng nóng giận!"

Tiểu Thất hít sâu, sau vỗ ngực, để mình bình phục lại sau mới hỏi: "Người chừng nào thì gặp hắn? Ở nơi nào gặp hắn ? Hắn hát cái này?"

Giống như chuỗi pháo nổ, một vấn đề tiếp một vấn đề.

Cố Diễm vò đầu, "Lúc... lúc gặp phải hăn, hăn... Người xấu muốn giết hăn!"

Cố Diễm nghĩ tới nghĩ lui, quyết định ba phải, nếu không nói dối cũng không thành, ngày mai tin tức Cố Diễm gặp chuyện sẽ truyền tới. Hăn nói bừa, cũng không phải là chuyện này. Mặc dù Tiểu Thất đơn thuần, nhưng cũng không phải là đứa ngốc a!

Tiểu Thất nghi hoặc nhíu mày: "Người thấy Cố Diễm bị người xấu đuổi giết?"

Cố Diễm liền vội vàng gật đầu, loại cảm giác này thật kỳ quái, chính mình rõ ràng là Cố Diễm, còn phải làm bộ không phải.

"Nhưng người cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua Cố Diễm a. Làm sao người biết đó là hăn?" Quả nhiên, Tiểu Thất không phải là bé ngốc!

Cố Diễm vò đầu, lời nói: "Bọn họ gọi... Tiểu sư tử!"

"Là tiểu thế tử!"

"Ừ, con rận!" (tiếng Trung đọc là "sắt tử")

Tiểu Thất không kèm được, rốt cục lại nở nụ cười, "Là tiểu thế tử... Người hảo ngốc, không phải là sư tử, cũng không phải là con rận. Ngạch, quên đi, không quản, kệ xác hăn tên khi gió gì! Dù sao biết rõ hăn bị tập kích là được rồi. Ai, đợi chút, lúc ấy người cũng ở đó? Có bị thương không?"

Tiểu Thất vội vàng lôi kéo quần áo Cố Diễm muốn kiểm tra, mặt Cố Diễm đỏ lên như mông khi, hăn áy náy nhìn Tiểu Thất, sít sao níu lại tà áo, "Người muốn làm gì!"

Hình tượng này quả thực không đành lòng nhìn thẳng, nếu như để Tiểu Đào một bên xem cuộc chiến mà nói, này hoàn toàn là cường đoạt dân nam. Thật sự, không có chút ngưng ngừng nào...

Tiểu Thất khó hiểu: "Ta nhìn người có bị thương không a, người sợ cái gì?" Hỏi xong, Tiểu Thất thay đổi sắc mặt, "Người bị thương không muốn để cho ta biết?"

Cố Diễn nghĩ, Tiểu Thất nàng hoàn toàn nghĩ sai, hoàn toàn nghĩ sai a!

Tiểu Thất càng thêm ra sức bắt đầu lôi kéo y phục Cố Diễn, Cố Diễn yếu ớt nói: "Không có... Không có bị thương..."

Tiểu Đào nhìn không được, cứu vớt bé cừu con lạc đường: "Tiểu thư, ta nghĩ, Đại Bạch đại khái là thẹn thùng?"

Tiểu Thất ngơ ngác hỏi: "Thẹn thùng? Tại sao phải thẹn thùng?"

Cố Diễn âm một tiếng té ngã trên đất, tâm tình như vậy, các người hoàn toàn không hiểu!

"Không có việc gì, không có bị thương, lúc đó ta trốn."

Tiểu Thất thở ra một hơi, "Không có bị thương là tốt rồi." Chần chờ một chút, Tiểu Thất hỏi: "Vậy tên tiểu thế tử đáng ghét kia thì sao? Hắn có bị thương không?"

Cố Diễn lắc đầu, vẻ mặt thành khẩn: "Không có! Hắn đặc biệt lợi hại, rất uy vũ,... Bên trái đánh một người, bên phải đánh một người... Ba ba ba, những thứ người xấu kia liền bị đánh ngã."

Ta phải oai hùng xuất hiện! Cố Diễn nghĩ, nếu đã không có người dát vàng trên mặt hắn, như vậy hắn chỉ có thể tự mình làm.

Tiểu Thất bĩ môi: "Tặc tặc! Còn uy vũ! Đại Bạch, ngươi là phe nào? Có kiên định lập trường hay không? Hần là người xấu!"

Cố Diễn ngậy người, ngạch, Tiểu Thất thề nhưng không hề bị lay động, cô gái không phải là đều sùng bái anh hùng sao? Cố Diễn giơ ngón tay, cảm giác con đường truy thê của mình, vẫn như cũ dài đằng đằng dài đằng đằng...



# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 35

Ánh nắng sáng sớm long lanh rực rỡ, Tiểu Thất đi đến vườn hoa hái hoa mà phụ thân thích, đợi đến khi Lâm thị vào cửa, Tiểu Thất đã cắm xong hoa, thấy Lâm thị nhìn nàng, Tiểu Thất hoạt bát cười: “Mẫu thân, con sớm chứ?”

Lâm thị gật đầu, bà cảm khái nói: “Xem ra đến An Hoa Tự, cũng không uổng công.”

Tiểu Thất kiêu ngạo giương đầu, nói: “Đương nhiên a! Con đương nhiên là phải có chút thay đổi, nếu không thì trễ nãi một tháng này một cách vô ích sao?”

Lâm thị nhin không được bật cười, bà tiến lên sửa sang lại đệm chăn cho Trịnh Tam Lang, nói: “Con đi mở cửa sổ ra đi.”

Tiểu Thất đi mở cửa sổ. Lâm thị nói: “Ta đi phòng bếp nhỏ xem xem thuốc của cha con thế nào. Con ngồi với ông ấy một lát, lâu như vậy cũng không gặp, cha con đại khái cũng nhớ con, con cùng ông ấy trò chuyện.”

Hồi lâu không thấy, cha nàng tựa hồ mập một chút, không gầy như lúc nàng đi, bây giờ nhìn lại, Tiết thần y quả nhiên vẫn còn có chút năng lực.

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, ngồi ở bên giường, “A cha, cha mau tốt đi.”

Trịnh Tam lão gia lẳng lẳng nằm ở nơi đó, giống như trước kia, Tiểu Thất hôm qua nghe nói phụ thân có chút ít khởi sắc, nhưng đến tột cùng ra sao, nàng cũng không biết, “A cha, mẫu thân nói cha khá hơn nhiều. Cha nếu đã khá hơn nhiều, thì đừng để cho chúng ta lo lắng được hay không? Cha tỉnh lại sẽ tốt hơn? Cha tỉnh lại, con sẽ không lo lắng. Cha biết không? Tiểu Thất rất ngốc, rất nhiều chuyện chờ phụ thân hỗ trợ xử lý đây!”

Lại suy nghĩ một chút, Tiểu Thất cắn môi, chống cằm nhìn cha nàng, “A cha, con nghe nói, tối hôm qua tiểu thế tử bị tập kích. Cha không phải là rất thích người học sinh này sao? Nếu như cha tỉnh lại, sẽ có thể giúp hắn tìm được hung thủ. Cha chẳng lẽ muốn mắt thấy tên ngu xuẩn kia bị người giết chứ? Cha xem, mọi người chúng ta đều rất cần cha, cho nên cha tỉnh lại được hay không?”

Trịnh Tam lão gia vẫn không có động tác gì, thập phần an tường, Tiểu Thất tiếp tục nói: “Còn có Đại Bạch. Phụ thân, Đại Bạch rất cần cha giúp.”

Tiểu Thất giơ ngón tay, dè dặt ngăm cha nàng, nói: “Cái kia, phụ thân a, cha cũng biết, trước đó vài ngày Đại Bạch không phải là mất tích sao? Con tìm được hắn. Tìm tại An Hoa Tự, kỳ quái không? Chính hắn cũng không biết mình là làm sao tìm được đến An Hoa Tự. Có điều, hắn biến thành một người, một người nam nhân.” Tiểu Thất cắn môi, “Phụ thân, cha nói làm sao bây giờ a! Hắn hảo hảo một con chó, thế nhưng biến thành người, vậy phải làm sao bây giờ a!”

Tiểu Thất càng nghĩ càng ưu sầu: “Kẻ ngốc kia trừ ăn ra chính là ngủ, cái gì cũng không hiểu. Trông cậy vào chính hắn biến trở lại là không thể nào. Tiểu Thất ngây ngốc, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, cha giúp con một chút được hay không? A cha, cha tới giúp con được chứ?”

Tiểu Thất nói lảm nhảm: “Con mang hắn về, liền giấu trong phòng, phụ thân, cha không biết a, lần trước ở An Hoa Tự, Thúy Đào nàng ta nhìn thấy kỳ thật chính là Đại Bạch, chẳng qua là khi đó Đại Bạch cơ trí, trộm

chạy ra ngoài, hiện tại con giấu hẳn ở trong phòng, nhưng vấn đề không phải là chuyện này, con rất sốt ruột. Một khi bị người biết rõ, này phải làm như thế nào cho phải a?”

Tiểu Thất thao thao bất tuyệt đem những chuyện bên cạnh mình nhắc tới cho Trịnh Tam Lang đang hôn mê bất tỉnh nghe, lại không biết, bên ngoài cửa sổ Lục tiểu thư Tĩnh Xu đã nghe được hết thảy.

Nàng ta bóp khăn, đi vài bước mau ra khỏi sân nhỏ tam phòng. Một bên Thúy Đào nước mắt lưng tròng: “Tiểu thư, người xem, ta nói ta không có nói láo nha? Lão phu nhân hôm qua nói ta hồ ngôn loạn ngữ bố trí tiểu thư, còn khấu trừ ta ba tháng tiền công, ta thật oan uổng a. Trong phòng Thất tiểu thư rõ ràng có nam nhân.”

”Câm miệng.”

”Nhưng tiểu thư, chúng ta vì cái gì không vạch trần nàng? Như vậy nàng liền không có cách nào ngụy biện.” Thúy Đào nói.

Đầu óc Tĩnh Xu lần này thanh tỉnh hơn, cùng Thúy Đào trở về sân nhỏ của mình, thấp giọng nói: “Phải bắt tận tay day tận mắt. Chúng ta không thể tùy tiện làm lớn. Nếu không lại ra chuyện như lúc trước, tổ mẫu tất nhiên sẽ cảm thấy là phòng lớn chúng ta bới lông tìm vết.” Ngừng một chút, Tĩnh Xu nói: “Người đi mời mẫu thân đến, ta lần này tất nhiên khiến cho nàng nói không ra lời.”

Thúy Đào chạy như một làn khói ra ngoài, không lâu sau, đại phu nhân vội vàng chạy đến.

Bà vừa vào cửa, Tĩnh Xu liền đem hết thảy chuyện nói ra. Đại phu nhân Vương thị khiếp sợ nhìn Tĩnh Xu, hỏi: “Con nói, là thật sao?”

Tĩnh Xu: “Còn không phải sao. Con và Thúy Đào đều chính tai nghe Tiểu Thất nói chuyện này. Nếu nói là một người nghe lầm cũng thôi, còn có

thể hai người đều nghe lầm? Này rõ ràng không thể nào.”

Vương thị rơi vào trầm tư.

Tĩnh Xu lấy làm kỳ lạ nói: “Thiên hạ rộng lớn vô kỳ bất hữu, một con chó đang yên đang lành, nhưng không hiểu sao lại biến thành người, này nói ra, sợ là không có người chịu tin. Di, đợi chút, không đúng!” Tĩnh Xu thay đổi sắc mặt, nàng ta nhìn đại phu nhân Vương thị, run rẩy nói: “Đại Bạch rõ ràng bị con đánh chết, làm sao sẽ lại có một cái Đại Bạch khác? Nó đã chết, chẳng lẽ liền biến thành người? Điều này sao có thể?”

Vương thị nhìn chăm chăm Tĩnh Xu, dặn dò: “Cái gì bị con đánh chết, con chớ nói bậy, Đại Bạch chết, không có quan hệ với con.”

Tĩnh Xu sít sao níu lấy tay áo Vương thị, “Mẫu thân, mẹ nói Đại Bạch biến thành người, có phải muốn tới tìm con báo thù hay không? Nàng... Tiểu Thất, Tiểu Thất nói nàng là ở An Hoa Tự tìm được Đại Bạch. Nhưng Đại Bạch đã bị chúng ta chôn a.”

Lúc này sắc mặt Tĩnh Xu đã tái nhợt, nàng ta cơ hồ thoáng cái liền nghĩ đến tình huống lúc ấy lục soát gian phòng Tiểu Thất, nàng ta vội vã nói: “Lúc ấy con lục soát phòng Tiểu Thất ở An Hoa Tự, thì nhìn đến cầu vải mà Đại Bạch thích chơi. Mẫu thân, làm sao bây giờ? Mẹ nói sao lại thế này?”

Mới vừa rồi còn dương dương đắc ý cảm giác mình bắt được chuôi của Tiểu Thất, muốn một kích phải trúng, có điều chỉ trong chốc lát, Tĩnh Xu sợ cực kỳ, nàng ta càng nghĩ trong lòng càng phát rét, chuyện này, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

”Mẫu thân, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?”

Vương thị đến cùng là lớn tuổi, bà nắm tay Tĩnh Xu: “Con chỉ có chút tiền đồ này? Tỉnh táo cho ta. Không cần quá lo lắng. Chó đang yên đang

làm sao có thể biến thành người. Coi như là biến thành người, có thể có ích lợi gì? Nên là hấn sợ chúng ta, không phải là chúng ta sợ hấn. Tiểu Thất một cô nương chưa lấy chồng che giấu hấn trong phòng, nói ra, mất mặt chính là nàng. Lại nói, có khi nàng ta ở bên ngoài quyến rũ nam nhân, nàng nói như vậy là lừa gạt cha nàng thôi.”

Tĩnh Xu tái mặt hỏi: “Kia... Mẫu thân, mẹ nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Vạch trần nàng sao?”

Vương thị cười lạnh, “Khó được có cơ hội tốt như vậy, chúng ta có thể bỏ qua sao. Chuyện này, mẫu thân giúp con.”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 36

Tiểu Thất lúc này vẫn chưa biết chuyện Đại Bạch bị Tĩnh Xu nghe lén, cùng cha mẹ dùng qua đồ ăn sáng, nàng nhu thuận trở về phòng.

Chỉ mới vừa trở về phòng, liền nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng động ồn ào. Tiểu Thất cũng không biết phát sinh chuyện gì, kỳ quái, “Làm sao vậy?”

Cố Diễn biến sắc, hiện tại nơi này của Tiểu Thất vấn đề lớn nhất chính là hãn.

Tiểu Đào lắc đầu: “Không biết a, ai biết bọn họ lại nháo cái yêu thiêu thân gì! Ta ra đi xem một chút.” Nói xong, Tiểu Đào ra cửa, Tiểu Thất suy nghĩ một chút, dặn dò: “Nếu như có người vào, người trốn ở dưới giường ngàn vạn đừng lên tiếng, biết không?”

Cố Diễn ngây ngốc gật đầu nhẹ, nhưng trong mắt tinh quang lại chột lóe lên.

Có điều chỉ trong chốc lát, chỉ thấy Tiểu Đào chạy vào, nàng ta kinh hoảng nói: “Tiểu thư, không xong.”

”Làm sao vậy?”

Tiểu Đào: “Vừa rồi ta đi ra ngoài hỏi thăm một chút, nguyên lai tối hôm qua tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ ở gần nhà chúng ta bị tập kích.

Đại phu nhân bầm lão phu nhân, nói là gần đây trị an không yên ổn, trong phủ chúng ta nữ quyến cũng nhiều, không bằng thừa cơ hội này, toàn bộ phủ kiểm tra một lần, kiểm tra qua, mình cũng an tâm.”

Thấy Đại Bạch đứng tại đó, nàng ta càng vội vàng, “Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ a? Đại Bạch ở chỗ này, sẽ bị người phát hiện a!”

Tiểu Thất cũng lo lắng cực kỳ, nhưng vẫn cố tự trấn định: “Nói không chừng không có chuyện gì! Dù kiểm tra, bọn họ cũng không thể kiểm tra khuê phòng của nữ tử a!”

”Tiểu thế tử kia, thật là một cái sao chổi, mỗi lần dính chuyện gì vào hần, cũng không tốt.” Tiểu Đào giậm chân.

Thấy chủ tớ hai người lo lắng như thế, Cố Diển khẽ hí mắt, đang yên đang lành như thế nào liền yêu cầu kiểm tra toàn bộ phủ, lại nói nơi hần bị tập kích cách nơi này một đoạn đường trình, rõ ràng chính là muốn dùng chuyện này lục soát phủ. Cố Diển cảm thấy, chắc là có người thấy được hần, như nếu không, bọn họ sẽ không nghĩ ra chủ ý như vậy. Chỉ là, mình dù sao cũng không thể ở trong phòng Tiểu Thất bị người tìm ra.

Đại phu nhân là mẫu thân của Tĩnh Xu, nha hoàn Tĩnh Xu lại đã từng gặp chính mình, nghĩ đến, bọn họ là muốn tìm ra hần. Nhưng bây giờ là giữa ban ngày, hần không trốn thoát được, một người sống sờ sờ, còn là nam tử xa lạ, hần làm sao có thể chạy thoát được, nếu như buổi tối ngược lại còn dễ nói. Nghĩ như vậy, Cố Diển cũng khẩn trương hơn, Tiểu Thất bọn họ không hiểu, nhưng hần thấy rõ, chuyện như vậy tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

”Người xấu!” Cố Diển ủy khuất giữ chặt Tiểu Thất, cúi đầu nói: “Người xấu muốn tìm ta.”

Tiểu Thất lắc đầu: “Không phải, sẽ không. Bọn họ không phải là muốn tìm người, bọn họ là muốn tìm người xấu, tìm người ám sát tiểu thế tử... Ai,

không đúng!” Tiểu Thất kịp phản ứng, “Người ám sát tiểu thể tử bất kể như thế nào cũng khó có khả năng núp ở nhà chúng ta a! Đại bá mẫu làm như vậy, chắc có mưu đồ khác.”

Trong lòng Cố Diển gật đầu, chính là có chuyện như vậy, Tiểu Thất, nàng phân tích đúng rồi.

Tiểu Thất nhú mày, trừng mắt, “Chẳng lẽ có người phát hiện Đại Bạch? Hay là nói...” Sắc mặt Tiểu Thất lúc này cũng trắng xanh, “Là nàng ta nghe được lời của ta?”

Tiểu Thất nghĩ tới buổi sáng nàng làm nhảm với phụ thân, lúc ấy nàng giống như nghe ngoài cửa sổ có tiếng bước chân, có điều lúc nhìn sang đã không có người nào.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thất cắn môi: “Đều là lỗi của ta.”

”Tiểu Thất không sợ, ta đi trốn!” Cố Diển vội vàng nói.

Tiểu Thất gấp đến hoang mang rối loạn, “Người có thể trốn đi đâu, bọn họ nhất định là nghe được lời của ta nói, nếu không sẽ không có chuyện gì. Đều là ta không tốt, nếu như không phải là ta nói như vậy, sẽ không có hậu quả gì rồi.” Tiểu Thất ảo não không thôi.

Còn chưa biết có phải là thật sự vì vậy hay không, Tiểu Thất đã đem tất cả mọi chuyện ôm trên người, điểm này Cố Diển làm sao cam lòng được, hẳn không muốn thấy Tiểu Thất khó chịu như vậy, lập tức dụ dỗ nói: “Có lẽ là ta hôm qua lúc trở lại bị bọn họ nhìn thấy. Ta động tác dần như vậy, chắc là có khả năng.”

Cố Diển nói chuyện có lý như vậy, Tiểu Thất hoàn toàn sẽ không phát giác được sơ hở, chỉ tiếp tục nói: “Chúng ta cũng đừng đều ôm đồm lên thân mình, phải xử lý chuyện này như thế nào mới là đúng đắn.”



Nói đến đây, Tiểu Thất nhìn nhìn xung quanh, nơi này của bọn họ, thật là không có chỗ tốt ẩn thân. Nếu như bọn họ thật sự là vì Đại Bạch mà tới, như vậy Đại Bạch giấu ở dưới giường căn bản cũng không phải là một cái nơi thích hợp. Nếu như giấu ở... Tiểu Thất mạnh mẽ ngẩng đầu, cũng có thể giấu ở trên xà nhà, chỉ là, trên xà nhà không phải dễ dàng đi lên như vậy, hơn nữa xà nhà... Hộ viện Trịnh phủ võ nghệ cũng không kém. Chưa chắc sẽ không đi lên xem.

Cố Diễn nắm tay Tiểu Thất, Tiểu Thất nhú mày, “Ta vội sắp chết, người còn chơi, ngoan ngoãn chờ một bên, tỷ tỷ sẽ nghĩ ra biện pháp tốt.”

Cố Diễn cười: “Ta có chỗ trốn.”

Tiểu Thất: “Hả?” Không hiểu nhìn hắn, nàng còn không nghĩ được nơi tốt, Đại Bạch đi nơi nào tìm chỗ tốt đây!

”Người nói một chút.”

Cố Diễn nháy mắt to, biểu hiện vô cùng chân thành: “Là trong hoa viên, có một chỗ ta có thể trốn, vốn dĩ ta thường xuyên đi chơi, người không cần phải để ý đến ta, chỉ để ý để cho bọn họ tra là được.”

Đây là hãn bịa chuyện, Trương Tam ở bên ngoài, không được thì hãn liền cường ngạnh xông ra, tóm lại có Trương Tam tiếp ứng, dù sao khẳng định không thể để cho người tìm được hãn trong phòng Tiểu Thất.

Cố Diễn chứa tâm tư như thế, trấn an Tiểu Thất.

Tiểu Thất vui vẻ nói: “Có một chỗ như vậy?”

Cố Diễn gật đầu: “Có!”

Kỳ thật đại phu nhân Vương thị sở dĩ không có trước tiên đến bên này kiểm tra, cũng là không muốn làm cho người ta cảm giác mình quá mức

nhằm vào Tiểu Thất, hôm qua Tĩnh Xu đã náo loạn một bên, nếu như lại nháo tiếp, tóm lại là khó coi, cho nên việc cấp bách chính là mượn từ lý do này đến lục soát, mà bắt đầu kiểm tra chỗ của mình, cũng là vì đến lúc đó lục soát không ra lại có một lý do hợp lý.

Đương nhiên, bà ta đã sớm sắp xếp người ở cửa viện của tam phòng, chỉ cần có người đi ra ngoài, tất nhiên sẽ bị bắt. Mà ở trong nội viện tam phòng tìm được nam tử xa lạ, bất kể là đối với Thất tiểu thư Tĩnh Hảo hay là đối với tam phu nhân Lâm thị, cũng sẽ là đả kích thật lớn, đại phu nhân cảm thấy, kế sách của mình thật sự là vô cùng tốt. Nếu như đúng như lời Tĩnh Xu nói có thể tìm được nam nhân, vậy thì bà quả thực năm mơ đều muốn cười tỉnh.

Bởi vì đại phu nhân vụng về, ngược lại cho Tiểu Thất có chút thời gian chuẩn bị, Cố Diễn nói với Tiểu Đào: “Tiểu Đào tỷ tỷ đi cửa viện xem một chút có người theo dõi không.”

Tiểu Đào ai một tiếng, xông ra ngoài.

Tiểu Thất cảm khái: “Đầu óc người ngược lại rất linh quang.”

Cố Diễn cúi đầu xấu hổ cười.

Chưa tới một lúc, đã thấy Tiểu Đào chạy trở lại, nàng ta thở không ra hơi: “Ta vừa rồi đến cửa viện kiểm tra, phát hiện có mấy người ngó dáo dác, nghĩ đến là nhìn chăm chăm chúng ta.”

Nói đến chuyện như vậy, Tiểu Đào cũng tức giận, “Phòng lớn thật sự là khinh người quá đáng.”

Lúc này Tiểu Thất ngược lại bình tĩnh vài phần, “Chúng ta có nhược điểm ở trong tay người ta, bọn họ tự nhiên muốn vội vàng đem chuyện như vậy bóp chết. Đại bá mẫu cùng Tĩnh Xu không thích tam phòng chúng ta, không thích ta cũng không phải là một ngày nửa ngày.”

”Thùng thùng”, cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Tiểu Thất lập tức thay đổi sắc mặt, nàng chỉ chỉ dưới giường, Cố Diễm thử trượt một cái chui vào. Tiểu Đào tới cửa: “Ai nha!”

Ở cửa là đại nha hoàn bên cạnh Lâm thị, “Tiểu thư, phu nhân gọi ngài đi qua một chuyến.”

Tiểu Thất nghe, thở ra một hơi, không phải là lập tức kiểm tra, nàng yên tâm vài phần.

Đến trước cửa kéo cửa ra, Tiểu Thất mỉm cười hỏi: “Trúc Đào tỷ tỷ tại sao lại tới? Mẫu thân có nói là chuyện gì không?”

Trúc Đào mỉm cười phúc thân, nói: “Phu nhân cũng không nói gì chỉ để tiểu thư mau đi qua! Nói là để Tiểu Đào cũng đi cùng.”

Tiểu Thất vừa nghe, sửng sốt một chút, có điều rất nhanh cười gật đầu: “Hảo, ta biết rồi.”

Tiểu Thất chần chờ một chút, ra cửa trở tay đóng kỹ cửa, không chỉ là nàng, Tiểu Đào cũng sinh lòng thấp thỏm, không biết đến tột cùng là nói chuyện gì.

Mấy người mới ra khỏi sân nhỏ của Tiểu Thất, thì nghe ở đại cửa viện của tam phòng có tiếng nói, là đại phu nhân dẫn người kiểm tra đến đây. Tiểu Thất trong lòng cả kinh, không tự giác liếc một cái cửa phòng của mình.

Có điều sau đó chính là cố tự trấn định lại.

”Tiểu Thất.” Tiểu Thất mặc dù miễn cưỡng trấn định, nhưng trong nội tâm hoảng loạn không thôi, chính lúc này, mẫu thân nàng Lâm thị cũng theo từ nhà chính tam phòng đi ra.

Tiểu Thất vội vàng tiến lên đón, “Mẫu thân.”

Lâm thị khẽ gật đầu, “Chắc là đại bá mẫu con tới, chúng ta cùng đi xem một chút đi. Đã có lo lắng, vẫn nên kiểm tra cho thỏa đáng.”

Tiểu Thất “Dạ” một tiếng, đi theo sau lưng Lâm thị.

Vương thị đang muốn vào sân nhỏ, thì thấy Lâm thị mang theo Tiểu Thất ra đón, cũng lộ ra mặt cười: “Tam đệ muội như thế nào cũng đi ra. Người xem một chút, ta đã nói chuyện này yên lặng kiểm tra là được, không cần kinh động ai, vậy mà vẫn kinh động các người.”

Bà ta nghe nói Tiểu Đào đến cửa nhìn quanh, mới lục soát nhanh hơn, này rõ ràng chính là chốt dạ, nếu như không nhanh chút tới đây điều tra, để cho bọn họ đem người giấu đi, vậy thì không tốt.

Lâm thị mỉm cười ứng đối, “Đại tẩu vì mọi người thân lực thân vi, ta cùng lắm là ra ngoài đón nghênh. Không coi là cái gì.”

Vương thị cười: “Tam đệ muội cũng thật biết nói chuyện, bất quá, theo lý là nên như vậy. Kiểm tra thỏa đáng, mọi người cũng an tâm, hiện tại thời thế không thái bình. Tam đệ xảy ra chuyện, tam phòng chỉ có hai người phụ nữ là người và Tiểu Thất, càng thêm nên kiểm tra thật tốt, miễn cho kẻ xấu vào. Nếu như có cái gì ngoài ý muốn, Tam đệ tỉnh, còn không oán chết hai người anh trai và chị dâu này.”

Lâm thị nhàn nhạt: “Vẫn là đại tẩu nghĩ thỏa đáng.”

”Cần phải vậy. Được rồi, các người đi vào kiểm tra đi, kiểm tra kỹ, ở đâu cũng không thể bỏ qua. Có nghe hay không?” Đại phu nhân Vương thị cẩn thận dặn dò.

Bọn hộ viện ứng thanh.

Tiểu Thất thấy bọn họ như vậy, trong lòng không ngừng đánh trống, Đại Bạch còn chưa có chạy đi, nếu như tinh tế kiểm tra, chưa chừng cũng sẽ bị tìm được, nghĩ đến chỗ này, nàng hít sâu thở dài, rơi xuống một giọt mồ hôi.

Đến cùng nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

”Di, Tiểu Thất, người không thoải mái sao? Như thế nào sắc mặt trắng bệch a. Nhìn một chút, còn chảy mồ hôi, sao? Người có chuyện gì?” Vương thị nhìn Tiểu Thất, đối trá cười. Phảng phất bắt được nhược điểm của nàng.

Tiểu Thất bóp lòng bàn tay của mình cố làm ra vẻ trấn định: “Ta hôm qua trở lại tàu xe mệt nhọc, vốn là có chút ít mệt mỏi. Sau lại cùng Lục tỷ tỷ có chút tranh chấp, cảm thấy sầu lo, hôm nay thân thể mới như vậy.”

Tiểu Thất nói chuyện như vậy không khách khí, ám chỉ chuyện hôm qua, Vương thị trong lòng cảm tức, có điều vẫn là cười: “Người Lục tỷ tỷ không hiểu chuyện, trở về ta liền nói nàng. Đều là tỷ muội nhà mình, Tiểu Thất ngàn vạn đừng tức Lục tỷ tỷ người. Kỳ thật a, nàng quan tâm nhất là người, vừa nghe nói không an toàn? Nàng đã vội vàng nói, phải hảo hảo điều tra thêm phía bên người, đừng để kẻ xấu trốn ở chỗ này.”

Tiểu Thất cười lạnh: “Thật đúng là quan tâm ta đây! Chỉ ngóng trông, Lục tỷ đừng nghe sàm ngôn oan uổng ta mới được.”

”Làm sao có thể. Lục tỷ tỷ đau lòng nhất người. Được rồi, các người còn chờ cái gì, kiểm tra mau.”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 37

Tiểu Thất vốn muốn có thể kéo dài chút thời gian, như vậy Đại Bạch mới có thể vụng trộm trốn đi ra ngoài, giống như lúc ở An Hoa Tự. Nhưng gừng càng già càng cay, đại phu nhân làm sao nhìn không ra điểm không thích hợp này, mặc dù đấu võ mồm, nhưng vẫn không chịu lùi hoãn.

Lâm thị hồ nghi nhìn về phía Tiểu Thất, Tiểu Thất nịnh nọt cười một tiếng.

Lâm thị không hề bị lay động quay mặt đi, có điều lại mở miệng, “Đại tẩu...”

Chưa kịp dứt lời, thì thấy gã sai vặt bên ngoài chạy tới, “Tiểu nhân gặp qua đại phu nhân, tam phu nhân.”

Vương thị khiêu mi: “Chuyện gì vội vội vàng vàng như vậy, không có một chút quy củ.”

Gã sai vặt bẩm: “Khởi bẩm đại phu nhân, Trung Dũng vương gia đến, người đang ở cửa, nói là tới thăm Tam lão gia.”

Đại phu nhân kinh ngạc, có điều lập tức nói: “Vậy còn không mau thỉnh.”

Gã sai vặt lại chạy ra ngoài, bà ta vội vã nói: “Các người tạm thời dừng lại. Vương gia tới đây, chúng ta như vậy còn thể thống gì.”

Tiểu Thất thấy đại phu nhân đuổi người ra ngoài, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới, vương gia tới thật đúng lúc, nếu như chậm thêm một bước, sợ là sẽ phải gặp phải đại phiền toái.

Không lâu sau, chỉ thấy Trung Dũng vương gia mang theo vài người tùy tùng đuổi tới, trong đó còn có Tiết thần y chữa trị cho Trịnh Tam lão gia. Canh giờ này, nam tử trong nhà đều không có ở nhà, cũng chỉ có nữ quyến ở đây. Có điều cảnh tượng này ngược lại cũng không quá phận hay lúng túng, trước kia tới đây, Trung Dũng vương gia cũng rất ít cùng người hàn huyền, chỉ nhìn qua Trịnh Tam Lang, hỏi Lâm thị về thân thể của ông ta thì đã rời đi.

Mấy người nhà họ Trịnh thấy Trung Dũng vương gia đến, đều vi phúc thỉnh an, ánh mắt Trung Dũng vương gia quét qua mấy người, dừng lại chỗ Tiểu Thất một lát, lập tức nói: “Đều bắt đầu đi. Chớ có khách khí, ta nghe Tiết thần y nói, Trịnh tiên sinh có chút chuyển biến tốt đẹp, tới xem hẳn một chút.”

Lâm thị vội vàng: “Vương gia bên này thỉnh.”

Trung Dũng vương gia gật đầu, ánh mắt lần nữa quét qua Tiểu Thất, dẫn đầu đi ở phía trước, ông ta đã tới không ít lần, cũng biết Trịnh Tam Lang là ở căn phòng nào.

Vương thị đi sau một chút, thì thăm với nha hoàn bên cạnh, “Nhìn cửa cho kỹ, đừng để cho người chạy đi.”

Nha hoàn đáp dạ, sau nhanh chóng rời đi, mà Vương thị đi mau vài bước, đuổi kịp mấy người.

Trung Dũng vương gia thấy tiểu nhà đầu xinh đẹp đi sau Lâm thị, mỉm cười nói: “Nghe nói Thất tiểu thư đi An Hoa Tự cầu phúc. Không nghĩ rằng, người đã trở về. Thời gian qua ngược lại thực vui vẻ, một tháng chẳng mấy chốc đã trôi qua.”

Tiểu Thất bị điểm tên, lập tức bậm: “Ta ngày hôm qua trở lại. Mấy ngày này, đa tạ ngài chiếu cố phụ thân.”

Trung Dũng vương gia bật cười: “Cần phải vậy.”

Mặc dù căm thù tiểu thế tử đến tận xương tuỷ, nhưng Tiểu Thất đối với Trung Dũng vương gia lại vẫn có chút hảo cảm. Một người cha, cố gắng đền bù vì con trai mình gây họa khắp nơi, so sánh với đứa con trai chưa từng lộ diện, người cha này thật sự là làm cho người ta cảm thấy đáng được tôn kính.

Tiểu Thất nghiêm túc nói: “Kia cũng muốn đa tạ ngài.”

Trung Dũng vương gia nở nụ cười, “Tiểu cô nương chính là tiểu cô nương.”

Lại nói tới, dù không có đi An Hoa Tự, Tiểu Thất gặp mặt ông ta cũng không nhiều lắm, Trung Dũng vương gia ngược lại có thể đoán ra một hai, Lâm thị là người thông minh lanh lợi, Trịnh Tĩnh Hảo đối với Trung Dũng vương phủ trong lòng còn có khúc mắc, bà là người làm mẹ sao có thể không biết được, tiểu cô nương không giấu được tâm tư. Nếu như để ông ta biết được, tóm lại không tốt. Nên Tiểu Thất cũng ít gặp Trung Dũng vương gia. Điểm này ông ta là có thể lý giải.

Hơn nữa bây giờ nhìn, nàng xác thực là một cô nương đơn thuần, ông ta nghĩ vậy, nếu như tâm tư thâm trầm, tuyệt đối không thể nói “Kia cũng muốn cảm ơn ngài”, đây không phải là điều nàng nên làm sao?

Phàm là có chút tâm cơ, cũng sẽ không như thế, có thể thấy được, tiểu cô nương này quả nhiên là đơn thuần. Thay con mình lừa dối, ông ta cảm giác thật có lỗi.

Cố Diễn đã là một người ngốc không giấu được chuyện gì, nàng có thể bị Cố Diễn lừa gạt, thì phải đơn thuần đến mức nào.



Không biết sao, trong lúc nhất thời, Trung Dũng vương gia cảm thấy, kỳ thật con trai thích Trịnh Tĩnh Hảo cũng có chút ý tứ? Dù sao, ở đâu còn có thể tìm tới một tiểu cô nương còn ngốc hơn so với hãn đây?

Đại khái là bởi vì Trung Dũng vương gia vẫn nhìn Tiểu Thất, Lâm thị lại có vài phần lo lắng, bà không dấu vết chắn trước mặt Tiểu Thất, mỉm cười nói: “Vương gia mau mời ngồi. Tiểu Thất tuổi còn nhỏ không biết nói chuyện, vương gia ngàn vạn chớ nên trách tội Tiểu Thất.”

Trung Dũng vương gia mỉm cười lắc đầu với Lâm thị: “Không sao. Tiểu nữ hài nhi! Như vậy là bình thường!”

Lâm thị rót trà cho Trung Dũng vương gia, nói: “Mấy ngày nay, tay tam lang ngẫu nhiên sẽ động vài cái, không biết có phải là chuyển biến tốt đẹp hay không. Nói đến cái này, ta còn phải thỉnh giáo Tiết thần y đây.”

Tiết thần y là một lão giả tuổi đã hơn thất tuần, ông ta cũng không giống như người có uy nghiêm ở tuổi này. Ngược lại là mang theo khuôn mặt tươi cười, cực dễ nói chuyện.

”Có phản ứng chính là tốt. Giải thích rõ thuốc này có hiệu quả, kế tiếp, ta sẽ dựa theo phân lượng này thêm một chút. Các người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đá thương hãn. Có phản ứng đã nói lên, hãn vẫn có thể tỉnh lại. Hiện tại chỉ là vấn đề thời gian.”

Lâm thị nghe, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, bà cảm kích nói: “Đa tạ Tiết thần y, về sau, còn phải tiếp tục phiền toái ngài.”

Tiết thần y lắc đầu, “Không có, đừng nói vương gia mời ta tới đây. Coi như là vương gia không mời, thân là người làm nghề y, hành y cứu tế, cứu người chữa bệnh cũng là cần phải vậy. Chữa hết bệnh, trong lòng ta cũng cao hứng.”

Vương thị thấy mấy người hàn huyên, cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, đặc biệt là khẩu khí nói chuyện của Trung Dũng vương gia, khẩu khí đó, quá mức tự nhiên.

Trong ngày thường bà ta cũng đã từng thấy qua Trung Dũng vương gia một hai lần, nhưng ông ta nói chuyện cũng không tùy ý giống như vậy, nhưng hôm nay, đặc biệt là nói đến Tiểu Thất, khẩu khí của ông ta rõ ràng cho thấy thân mật rất nhiều, giống như... Giống như đối với một người vẫn bối.

Cái này có chút làm cho Vương thị cảm thấy bất thường. Có điều bà ta giấu kỹ suy nghĩ của mình, cũng không có nói nhiều.

Trung Dũng vương gia cũng không đợi lâu thì đã đứng dậy cáo từ, đồng thời rời đi, còn có tùy tùng của ông ta.

Đám người Trung Dũng vương gia vừa rời đi, lão phu nhân đuổi tới, sắc mặt bà ta cũng không tốt lắm, “Vương gia đi rồi?” Quả trượng gõ cạch cạch trên mặt đất.

Vương thị thưa: “Trung Dũng vương gia chỉ là đến xem Tam đệ một chút, nói mấy câu thì đã ly khai.”

Làm dâu lớn, lại đang ở đây theo lý Vương thị nên trả lời.

Trịnh lão phu nhân hừ lạnh một tiếng nhỏ, thấy không ít hộ vệ đều ở đây, hỏi: “Vẫn chưa kiểm tra hết sao? Lão thân không phải đã nói, mau chút kiểm tra sao? Huy động nhân lực như vậy, là vì cái gì.”

Vương thị nhất thời bị nghẹn, lập tức nói: “Con dâu cũng là vì ổn thỏa. Nghĩ tới nếu đã đều tra xét, không bằng tra triệt để một chút.”

Trịnh lão phu nhân gật đầu: “Nghĩ như vậy cũng đúng, vậy mau kiểm tra đi, điều tra xong cũng an tâm.” Ánh mắt liếc về phía Tiểu Thất, thấy mặt

nàng tái nhợt, lão phu nhân hỏi: “Đây là thế nào? Đại bá mẫu người điều tra là người xấu, người sợ đến như vậy sao?”

Lời Trịnh lão phu nhân chứa đầy hàm ý.

Lâm thị mỉm cười trả lời: “Tiểu Thất ở đâu là vì vậy, vừa rồi a, đứa nhỏ này nói chuyện với vương gia, tám phần là bị vương gia hù đến. Ngài cũng biết, Trung Dũng vương gia là võ tướng, Tiểu Thất lại ít ra khỏi cửa, con bé nhất gan thôi.”

Trịnh lão phu nhân khiêu mi, “Vừa rồi Tiểu Thất nói chuyện với vương gia?”

Tiểu Thất vội vàng đáp: “Dạ. Chỉ là, ta giống như nói sai, có điều vương gia tâm địa rất tốt, cũng không có tức giận.”

Nàng ngậy thơ trả lời.

Trịnh lão phu nhân vui mừng cười, “Tiểu cô nương, ngẫu nhiên nói sai một câu nửa câu, không sao.”

Người người cũng biết, tiểu thế tử Cố Diễn Trung Dũng vương phủ đến tuổi nên gả cưới, mà hẳn lại là dòng độc đinh của Trung Dũng vương phủ, không có thành thân, nếu như thật sự gả đi, thật sự là tiền đồ không có ranh giới.

Trịnh lão phu nhân vốn hy vọng cô nương nhà mình có thể có cái phúc khí này, nhưng là tiếp xúc với Trung Dũng vương phủ lâu như vậy, cũng không có tiến triển gì, phần tâm tư này của bà cũng nguội lạnh đi vài phần. Nhưng dù là như thế thế, nếu như hơi có chút hướng gió, bà ta lại hưng phấn lên.

Vương thị và Lâm thị thấy vẻ mặt lão phu nhân, đều hiểu vài phần tâm tư của bà, chỉ là, Vương thị trong lòng chửi bới, Lâm thị trong lòng chán

ghét, lại đều không thể nói ra miệng.

Mấy người trở về trong sảnh nói chuyện, hộ viện thì cẩn thận kiểm tra, dù là như thế, cũng không kiểm tra được cái gì.

Qua hồi lâu hộ viện tới đây bấm báo, thấy hãn không thu hoạch được gì, Tiểu Thất vốn là lòng thấp thỏm cũng để xuống. Chỉ riêng Vương thị có chút không thể tin, Tiểu Thất khẩn trương bà ta thấy được, đừng nói là bà ta, ngay cả lão phu nhân cũng hồ nghi khi thấy Tiểu Thất khẩn trương, nhưng bọn họ không có lục soát được gì, một chút cũng không có.

Vương thị ngây ngốc một chút, lập tức mỉm cười nói: “Có kiểm tra cẩn thận chưa? Ta nói cho người biết, tam phòng đều là nữ nhân, nếu như có cái gì không thỏa đáng. Đó là là đại sự, tương lai nếu như có chuyện gì, ta bắt người tra hỏi.”

Tiểu Thất thấy không lục soát được người, lại nổi ý xấu, nàng cười tủm tỉm nhìn Vương thị, nói: “Đại bá mẫu, mọi người là do bác an bài, chẳng lẽ bác còn không tin được hay sao?”

Nàng thế nhưng lửa cháy đổ thêm dầu, vừa nói như vậy, sắc mặt lão phu nhân lập tức liền thay đổi. Hộ viện Trịnh phủ, vẫn luôn nằm trong tay lão phu nhân, ngay cả việc bếp núc cũng không có giao ra, Tiểu Thất nói như vậy, tầm mắt lão phu nhân lập tức quét qua hộ viện và đại phu nhân một vòng.

Vương thị tối tăm thẫm mắng một câu nha đầu chết tiệt kia, sau vội vàng nói: “Sao lại như vậy, hộ viện trong phủ, tự nhiên là nghĩ cho an toàn của mọi người, cũng là nghe lệnh của mẫu thân. Ta a, có điều là chấp hành người thôi. Người nha đầu kia, không trách được vừa rồi vương gia còn nói người là tiểu nha đầu, thật sự là tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

Tiểu Thất vô tội khiêu mi: “Vậy Đại bá mẫu đối với chúng ta thật tốt. Tam phòng nhân khẩu ít nhất, địa phương nhỏ nhất, dùng là thời gian lại

nhieu nhất, lục soát không ra còn muốn tiếp tục lục soát. Đối với chúng ta thật sự là quá tốt, ta rất cảm động...”

Này trào phúng cơ hồ xem như trắng trợn rồi.

Lâm thị quát lớn: “Được rồi Tiểu Thất, nói bậy bạ gì đó. Còn không trở về phòng.”

Tiểu Thất nháy mắt to nhìn lão phu nhân: “Tổ mẫu, ta có thể trở về phòng không?”

Lão phu nhân chỉ biết: “Trở về đi trở về đi!” Bà còn mong mỏi, Trung Dũng vương phủ có thể bởi vì áy náy để cho tiểu thế tử nạp Tiểu Thất, dù là làm trắc phi cũng tốt, nhưng khi nhìn nàng, hoàn toàn ra vẻ không hiểu chuyện. Lại nghe những lời vừa rồi, cũng giống như khi nói chuyện với Trung Dũng vương gia, bà ta thở dài một tiếng, cái cô nương này, như thế nào cứ không hiểu chuyện như vậy đây! Trông cậy vào nàng, sợ là sẽ không bao giờ...

# ĂNG, ẮNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 38

Cố Diễn tức giận ngồi ở trên kiệu, sắc mặt kia, quả thực là đen không thể đen hơn, nhìn lại miệng của hắn, quả thực có thể treo được bình dầu.

Không biết vì sao, Trung Dũng vương gia đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, cũng không biết đã bao lâu chưa thấy qua Cố Diễn như thế này. Đúng vậy, hắn ngày thường cũng tức giận, nhưng ủy khuất tức giận như thế này, thì lại chưa từng. Nghĩ đến chỗ này, ông ta càng thêm buồn cười.

Cố Diễn nhìn cha hắn muốn cười mà không cười, rốt cục nhịn không được nói: “Ông muốn cười thì cười đi. Đừng nín hổng.” Lời tuy như thế, nhưng trong đó có nhàn nhạt tức giận.

Trung Dũng vương gia cúi mắt, nói: “Ta vì sao muốn cười người? Là bởi vì người bị người ta đuổi không đường có thể lui, chỉ có thể nhờ Trương Tam tới tìm ta? Hay là nói, người muốn giả bộ làm chó trốn ở dưới giường?”

Cố Diễn lập tức hỗn hển, “Ta mới không có để cho Trương Tam đi tìm ông, là hắn tự chủ trương.”

Trung Dũng vương gia “A” một tiếng, không nói thêm, chỉ là giữa lông mày tất cả đều là vui vẻ.

Cố Diễn liếc cha hắn một cái, lập tức có chút lúng túng, lúng túng thật lâu, rốt cục, “Cái kia! Cám ơn ngài.”

Trung Dũng vương gia hì hì một tiếng bật cười, nghĩ đến, đã bao nhiêu năm, ông ta chưa có nghe được Cố Diễn nói chuyện như vậy. Cố Diễn bị cười giận, lầm bầm: “Có điều thật không phải là ta kêu hắn đi tìm ông. Tự ta cũng có thể chạy đi.”

Trung Dũng vương gia lại ồ một tiếng, Cố Diễn càng thêm lúng túng, hắn nhìn trời, không phải, là cỡ kiệu. Nhìn qua ngoài cửa sổ, ngạch, không có cửa sổ! Nhìn qua...

Thôi quên đi.

”Ngạch, tự ta chạy đi quả thật có khó khăn. Đa tạ ông giúp ta.”

Trung Dũng vương gia lắc đầu: “Chúng ta là phụ tử, người là con trai của ta, những thứ này đều là nên, không có cái gì cảm ơn với không cảm ơn.” Vỗ vỗ bả vai Cố Diễn, ông ta tiếp tục nói: “Người tiểu tử này, chỉ biết nói những thứ vô dụng kia. Có điều ta thấy, Trịnh Thất tiểu thư rất thích hợp người.”

”Thật sự?” con mắt Cố Diễn thoáng cái liền phát sáng, kỳ thật kể từ khi hắn thích Tiểu Thất, đã xác định rõ ràng, thậm chí nguyện ý vì theo đuổi Tiểu Thất mà giả làm một con chó, nhưng trong nội tâm hắn rất rõ ràng. Bất kể là cha hắn hay Trương Tam Lý Tứ bên cạnh, bọn họ đều không rõ được tâm tư của hắn, chỉ cảm thấy hắn cố ý chống đối vương gia, cố ý vi chi. Nhưng Cố Diễn tự mình biết, không phải là như vậy.

Hắn là thật thích Tiểu Thất, cũng hy vọng tình cảm đó có thể có được người khác tán thành. Mà hiện nay phụ thân hắn thế nhưng nói bọn họ rất thích hợp, điểm này làm cho Cố Diễn hết sức ngạc nhiên mừng rỡ.

Trung Dũng vương gia cũng không nghĩ tới Cố Diễn sẽ cao hứng như vậy, vui sướng kia cơ hồ giấu không ngừng, con mắt càng thêm sáng láng, trong lúc nhất thời, tâm tình của ông ta cũng khá lên.

”Người thật không phải là bởi vì nàng ta đơn thuần ngốc nghếch hơn người, nên mới thích sao? Hay là cảm thấy, người cưới nàng ta sẽ khi dễ nàng ta. Trịnh Tĩnh Hảo là một cô nương thoát nhìn rất đơn thuần, người đừng lừa gạt nàng ta.” Trung Dũng vương gia nửa thật nửa giả nói.

Cố Diễn lần này lại không tranh cãi, hần nghiêm túc gật đầu: “Ta biết, ta sẽ đối với Tiểu Thất tốt. Tiểu Thất vừa thiện lương vừa đơn thuần lại tốt đẹp. Ta chỉ thích nàng, ta thích nàng khi hung hãn gây gỗ với Trịnh Tĩnh Xu; cũng thích bộ dáng ngơ ngốc của nàng khi bị lừa mơ mơ màng màng; càng ưa thích bộ dáng đáng yêu thiện lương của nàng khi chiếu cố động vật nhỏ; còn thích nàng đối với mỗi người đều chân thành nghiêm túc... Tóm lại, rất nhiều rất nhiều dáng vẻ của nàng ta đều thích, ta sẽ chiếu cố tốt Tiểu Thất. Mặc dù ta hiện tại lừa nàng, nhưng không có vấn đề gì, ta biết rõ, Tiểu Thất thiện lương như vậy, nhất định sẽ tha thứ ta. Trịnh tiên sinh tình lại, ông ta tình lại nhất định hết thảy đều không giống nhau.”

Trung Dũng vương gia thấy con mình ngây ngốc ngu xuẩn lắm lắm, cảm thấy kỳ thật bọn họ thật rất xứng đôi.

Như vậy tự cho là ngu ngốc, sẽ ăn thiệt thòi a! Có điều, hần nói rất đúng, Trịnh Tĩnh Hảo ngây thơ đơn thuần như vậy, nghĩ đến, dù là tức giận, cuối cùng cũng sẽ tha thứ hần a?

Nghĩ tới đây, Trung Dũng vương gia thở dài một hơi.

”Chỉ là đại phu nhân Vương thị rõ ràng muốn tìm người, người còn muốn về sao? Quá không an toàn.”

Cố Diễn gật đầu: “Ta phải trở về a, nếu không Tiểu Thất làm sao bây giờ? Đại Bạch thật vất vả trở về, nếu như không giải thích được biến mất, Tiểu Thất sẽ thương tâm đến chết.”

Lại suy nghĩ một chút, hần nói: “Có điều ta nghĩ, có lẽ Vương thị sẽ không tới bói lông tìm vết nữa, đây là lần thứ hai không tìm được cái gì.



Bọn họ cũng nên hết hi vọng, lần trước Trịnh Tĩnh Xu... Ai...” Cố Diển dừng lại câu chuyện, “Hôm nay, Trịnh Tĩnh Xu vì cái gì không có cùng đi đây? Dựa theo tính tình của nàng ta, không nên không xuất hiện a, đây chính là cơ hội làm xấu mặt Tiểu Thất.”

Ngón trỏ của Trung Dũng vương gia nhẹ nhàng gõ đầu gối, “Không có đi tự nhiên có lý do không đi. Có lẽ, nàng ta không dám đi qua?”

Cố Diển mờ mịt ngẩng đầu: “Vì cái gì không dám đi qua? Nàng ta không có lý do.”

Trong lúc nhất thời, hai người trầm mặc xuống, có điều rất nhanh, Cố Diển đột nhiên ngẩng đầu, “Trước ở An Hoa Tự nàng ta cũng dám, trong phủ có cha mẹ của nàng ta, nàng ta càng không có khả năng sợ cái gì. Trừ phi... Trừ phi có lý do mà nàng ta không thể đi. Ta xác thực mình không có bị người phát hiện, như vậy đã nói lên, bọn họ hoài nghi như vậy là vì nghe được Tiểu Thất nói. Tiểu Thất nhất định là nói cho Trịnh tiên sinh đang hôn mê ta là một con chó. Mà bọn họ chính là nghe cái này mới giờ được cầm gậy tìm ta. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Trịnh Tĩnh Xu cùng Đại Bạch mất tích có quan hệ?”

Cố Diển đem hai chuyện liên lạc với nhau, càng cảm thấy có khả năng. Chó của Tiểu Thất mất tích trong phủ, hẳn cứ cảm thấy, không thể nào là tự nó chạy ra ngoài, cũng tìm hồi lâu nhưng không có kết quả.

Chính là vì tìm hồi lâu mà không tìm được, hẳn mới nhẫn tâm giả dạng làm Đại Bạch đi đến bên cạnh Tiểu Thất. Có phải là... Có phải Đại Bạch chính là bị Trịnh Tĩnh Xu hại chết hay không? Nên biết, Trịnh Tĩnh Xu vẫn luôn rất chán ghét Đại Bạch, điểm này khi hẳn âm thầm giám thị cũng đã xem ở trong mắt.

”Người là nói Trịnh phủ Lục tiểu thư giết chó của Trịnh Tĩnh Hào?” Trung Dũng vương gia nhíu mày. Khuê các nữ tử như vậy, thật là làm cho

người ta không thích.

Cố Diễn chống cằm, “Vô cùng có khả năng.”

Bởi vì động tác Cố Diễn như vậy, Trung Dũng vương gia thoáng cái nhìn đến chỗ cổ tay hăn có một vết trầy da nhỏ, ông ta lập tức thay đổi sắc mặt: “Người tối hôm qua bị thương? Không phải nói không có chuyện sao?”

Cố Diễn theo tầm mắt của ông ta nhìn sang, nói: “Cùng lắm chỉ là chuyện nhỏ. Không có gì.”

”Làm sao lại không có gì, trên người của người còn có chỗ trầy da nào khác không? Lập tức kêu Tiết thần y kiểm tra cho người một chút. Người rõ ràng bị thương lại không chịu nói, Trịnh Tĩnh Hảo trọng yếu như vậy sao, trọng yếu đến mức người không để ý thân thể của mình sao?” Trung Dũng vương gia thoáng cái cảm thấy khí huyết dâng trào. Cố Diễn là con trai duy nhất của ông ta, ông ta không thể để cho Cố Diễn xảy ra chuyện.

Cố Diễn mắt trợn trắng, “Không liên quan đến Tiểu Thất. Cùng lắm chỉ là vết trầy da nhỏ, ta cũng là mới nhìn rõ gần đây, không sao cả a! Có điều những hắc y nhân kia...” Cố Diễn nở nụ cười, “Cũng không biết, những hắc y nhân kia đến tột cùng thâm vấn như thế nào. Nghĩ đến cũng thú vị, hết một tới hai, hết hai tới ba muốn giết ta, phụ vương, ông nói, người sau màn độc thủ là người thế nào?” Hăn nhìn thẳng Trung Dũng vương gia, ý hữu sở chỉ.

Trung Dũng vương gia biết được người con trai hoài nghi là ai, người kia, chính là vương phi của ông ta, nhưng dù một ngàn lần một vạn lần hỏi ông ta, ông ta cũng không cảm thấy Tú Hoa Lan là người như vậy. Nhưng người cực kỳ có động cơ hại Cố Diễn, cũng chỉ có nàng ta a!

”Chuyện này, ta sẽ mau chóng điều tra. Người ở tại Trịnh gia cũng tốt, tối thiểu nhất, người khác sẽ không nghĩ tới. Đợi đến khi tìm được hung thủ

người hãy trở về.”

Cố Diển khiêu mi, chẳng nói đúng sai.

Hai người thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Theo từng tiếng vang của xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, suy nghĩ của Cố Diển lại bay tới trên người Tiểu Thất, mà lúc này Tiểu Thất cũng đang bề bộn nhiều việc. Nàng vội vàng... Tìm Đại Bạch!

Đại Bạch không thấy, cũng không có ở trong phòng của nàng, điều này làm cho Tiểu Thất lại bất an lo lắng, “Tiểu Đào, người nói Đại Bạch đến tột cùng trốn ở nơi nào a.”

Tiểu Đào lần này cũng không khẩn cấp như lần trước, nàng ta phỏng đoán nói: “Đại Bạch biết có người tìm hã, tất nhiên là núp đi, hã không phải đã nói vườn hoa có chỗ sao? Có lẽ là thừa dịp lúc Trung Dũng vương gia đến, tương đối loạn chạy đi trốn đi, cũng có khả năng a! Đại Bạch cơ trí như vậy, cũng có thể vụng trộm trốn, nhất định không có chuyện gì.”

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, gật đầu, cảm thấy có chút đạo lý.

”Ta cảm giác mẹ ta có chút hoài nghi.” Tiểu Thất bóp khăn, nói với Tiểu Đào.

Tiểu Đào cũng đồng ý, “Ta cũng cảm thấy phu nhân hoài nghi. Phu nhân thông minh như vậy, làm sao có thể không nghi ngờ a! Có điều rất kỳ quái, phu nhân không có hỏi gì cả.”

”Mẹ ta đại khái là chờ ta tự cung khai! Nhưng ta sẽ khiến bà thất vọng.” Tiểu Thất nhìn trời, “Ta tạm thời không được nói, nếu không Đại Bạch làm sao bây giờ? Ta nuôi hã từ nhỏ đến lớn, hã là phụ thân tặng cho ta a, ta không thể để cho một mình hã luân lạc tới bên ngoài bị người khi dễ.”

Tiểu Đào gật đầu, “Tiểu thư nói rất đúng.”

”Ta còn nhớ rõ bộ dáng kích động của hã ở An Hoa Tự khi ta tìm được hã, cũng nhớ rõ hã ủy khuất cọ ta, còn lấy tay bóp cơm, học nói... Ta nhớ được hết thảy. Tiểu Đào, ta không có làm sai, đúng không?” Tiểu Thất lúc này nóng lòng muốn được người khác đồng tình.

Mà người cũng cùng chiếu cố qua Đại Bạch, hơn nữa chứng kiến hết thảy tâm tư Tiểu Đào thật ra cũng giống như Tiểu Thất, nàng ta nghiêm túc gật đầu, “Tiểu thư nói rất đúng.”

Tiểu Thất kiên định đứng lên: “Chờ ta cha tốt lên, ta liền nói cho bọn họ biết hết thảy. Hiện tại, ta cái gì cũng không thể nói, ta phải bảo vệ Đại Bạch.”

”Ta giúp tiểu thư!” Tiểu Đào cũng kiên định lại nghiêm túc.

Hai chủ tớ nhìn nhau cười một tiếng, hết thảy không cần nói.

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 39

Đêm khuya yên tĩnh, Cố Diển cẩn thận thăm dò địa hình, lần nữa lên về Trịnh phủ. Hãn phải mông một cái nhảy xuống đất, cảm thấy cuộc sống của mình thật sự là quá mức bi kịch, nào có ai bị người đuổi như đuổi thỏ vậy a! Nếu không phải Trương Tam cơ trí tìm tới trợ thủ, sợ là hãn sẽ bị người bắt được, găm lại thực là không thể nhẫn.

Chần chờ một chút, Cố Diển quyết định đi đến sân đại phu nhân thăm dò, biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng, nếu không như vậy ba lần bốn bận nháo một lần, hãn thì không sao nhưng Tiểu Thất sẽ sợ hãi.

Cố Diển là người theo phái hành động, nếu đã quyết định đi đến sân của đại phu nhân, thì việc này không nên chậm trễ. Hãn khinh công vô cùng tốt, lại có ánh trăng che chở, rất nhanh liền leo tường đến sân của phòng lớn. Hãn cũng không biết đại phu nhân ở đâu, chủ yếu là tìm tìm, thì nghe đến một hồi tiếng bước chân. Cố Diển vội vàng núp vào, hãn lặng lẽ thăm dò nhìn một cái.

Người tới chính là Nhị lão gia, theo tiếng đập cửa vang lên, Đại lão gia ra mở cửa, thì ra gian phòng phía đông chính là thư phòng của Đại lão gia, mặc dù không biết hai người nói cái gì, Cố Diển lại rón ra rón rén tới gần, dán lỗ tai tại trên cửa.

”Người nói, Trung Dũng vương gia tới nhiều lần như vậy, thật sự là bởi vì muốn xem thương thế Tam đệ sao?” Trong phòng truyền đến tiếng

của Nhị lão gia.

Cố Diển ngừng thở, lắng lắng nghe.

Đại lão gia tự nhiên cũng có ý nghĩ của mình, hần cân nhắc một chút nói: “Không phải là thăm Tam đệ, chẳng lẽ là tới thăm người? Người không cần quan co lòng vòng, muốn nói cái gì, nói thẳng đi”

Nhị lão gia, “Đại ca hà tất phải giả vờ giả vịt với ta, ta cũng không tin, trong lòng người không có nghi hoặc. Ta vẫn cảm thấy, Trung Dũng vương gia trước đây, cũng không đơn thuần là vì đến thăm Tam đệ. Dù hần dẫn theo Tiết thần y vậy thì như thế nào, Tiết thần y cũng là người của hần. Đặc biệt là hôm nay, ta cảm giác, hình như không bình thường, người cảm thấy... Người cảm thấy có khả năng, Trung Dũng vương gia trên danh nghĩa là đến xem Tam đệ, trên thực tế, nhưng thật ra là đến gặp Tam đệ muội? Tam đệ muội mặc dù không phải là thanh xuân thiếu ngải, nhưng cũng là tư sắc hơn người, khó nói Trung Dũng vương gia không có tâm tư gì.”

Đại lão gia trầm mặc hần, thấy hần trầm mặc, Nhị lão gia tiếp tục nói: “Trung Dũng vương gia là thân phận gì, dù Tam đệ là ở trong phủ của hần bị thương, hần cũng có thể sai người tới, đâu đáng tự mình tới đây?”

”Người nói, ta không phải là không có nghĩ tới.” Trầm mặc hồi lâu, Đại lão gia rốt cục mở miệng.

Về mặt Nhị lão gia “Quả thế”.

”Hôm nay đại tẩu người cũng ở đó, nói là Trung Dũng vương gia rất hòa ái, đối với Thất nha đầu cũng hết sức ôn nhu, giống như trường bối. Người cũng biết tính cách Thất nha đầu, đơn thuần vô cùng, nàng có gút mắc với Trung Dũng vương phủ, chưa chắc sẽ không biểu hiện ra ngoài, mặc dù như thế, Trung Dũng vương gia lại không có một chút tức giận, hơn nữa vô cùng sủng ái, giống như đối đãi với văn bối, tình huống như vậy còn

nói trong chuyện này không có cái gì mờ ám, ta thật không tin.” Đại lão gia nhấp một ngụm trà, đem ly trà để xuống, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

”Đại ca, vậy nên như thế nào cho phải? Cũng không thể tùy ý tình thế phát triển tiếp đi?” Nhị lão gia sốt ruột.

Đại lão gia lườm hăn một cái, nói: “Chúng ta không có bằng chứng, chẳng lẽ còn có thể dựa vào phỏng đoán này ngả bài với vương gia? Nếu như vậy, cũng không thỏa đáng. Ý của ta là, không bằng để đại tẩu người nói chuyện với thị một chút, cảnh cáo thị một phen. Làm vợ người ta, phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc. Về phần nói vương gia bên kia, bên kia chúng ta làm sao quản được. Chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

”

”Ta cuối cùng vẫn cảm thấy, chuyện như vậy chúng ta không thể bỏ mặc, tùy ý tình thế phát triển, nếu như Tam đệ muội thật sự cùng vương gia có cái gì. Tam đệ tỉnh lại, chúng ta làm sao có thể đối mặt Tam đệ?” Nhị lão gia cùng Tam lão gia tuổi xê xích không nhiều, quan hệ cũng vô cùng tốt, tự nhiên là hướng về hăn nói chuyện.

Đại lão gia khoát tay, “Chuyện này ta tự có định đoạt, người không cần quản.”

Sắc mặt Nhị lão gia biến hóa, “Đại ca cũng không phải là muốn mượn việc Tam đệ muội để lợi dụng vương gia, tiến tới đạt được quan to lộc hậu đi?”

”Người nói bậy bạ gì đó! Ta không phải mới vừa nói, sẽ để đại tẩu người đi cảnh cáo Tam đệ muội. Chẳng lẽ chúng ta còn có thể không để cho vương gia đến xem lão Tam? Đừng quên, Tiết thần y là người của vương gia, chúng ta còn trông cậy vào Tiết thần y chữa bệnh cho Tam đệ. Người đừng tưởng rằng ta chỉ là ham những thứ quyền thế kia, nếu như quyền thế này cần dùng thể diện của nhà của chúng ta đi đổi, ta dù giá nào

cũng sẽ không muốn. Điểm văn nhân khí khái này, ta còn có.” Đại lão gia cũng nổi giận.

Đại khái thấy Đại lão gia là thật tức giận, sắc mặt Nhị lão gia hòa hoãn hơn, “Đại ca chớ nên tức giận, ta chỉ là quá nóng lòng.”

”Người nóng lòng, ta có thể hiểu được, ta cũng nóng lòng. Nhưng nóng lòng cũng phải đúng mực.” Đại lão gia thở dài, “Chuyện như vậy, tự chúng ta chú ý chút là được”

”Vậy được!”

Cố Diễn tuyệt đối không thể tưởng được, bọn họ đàm luận thế nhưng là loại đề tài này, hãnh chau mày lại, chỉ cảm thấy thật chán ghét. Nghe được hai người tựa hồ nói xong, Cố Diễn xoay người nhảy lên nóc phòng, quả nhiên là, thấy Nhị lão gia xách theo đèn lồng rời đi.

Cố Diễn không trì hoãn, lập tức trở về sân của Tiểu Thất, lúc này Tiểu Thất đang ngồi ở trong nội viện chờ hãnh, nàng tin chắc, Đại Bạch sẽ trở lại.

”Gâu gâu!”

Tiểu Thất vui mừng ngẩng đầu, chỉ thấy Cố Diễn cười tủm tỉm ngồi chồm hổm ở trên tường, cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu Thất vội vàng đứng dậy, “Người cẩn thận một chút, chậm chậm lại.” Vừa dứt lời, thì thấy Đại Bạch thoáng cái nhảy xuống, Tiểu Thất sợ theo phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, đợi nàng mở mắt ra, Đại Bạch đã gần trong gang tấc.

Tiểu Thất kinh hoàng nhìn hãnh, cao thấp kiểm tra, “Có bị thương không?”



Cố Diễn lắc đầu: “Đây là bản năng của chó a! Làm sao sẽ bị thương đây!” Hãn nói như cây ngay không sợ chết đứng.

Tiểu Thất thở ra một hơi, nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi, mau vào nhà.”

Cố Diễn tùy ý Tiểu Thất lôi kéo, bước nhanh vào cửa.

Tiểu Đào thấy Đại Bạch trở lại, kích động, “Người thật lợi hại a, trốn đi nơi nào a. Bọn họ cũng tìm không được người, ta cũng không biết, trong phủ có thể có chỗ giấu người.”

Cố Diễn vò đầu, tựa hồ đang suy nghĩ, có điều hãn rất nhanh liền nói: “Ta núp ở trong sân đại phu nhân.” Hãn nháy con mắt, vẻ mặt chân thành.

Tiểu Thất ngơ ngẩn, lập tức hỏi: “Người đi đến sân của đại phu nhân?”

Cố Diễn gật đầu, “Bên ngoài có rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều người, ta vòng tới vòng lui, không biết giấu tới chỗ nào thì tốt, về sau ta nghĩ...Bà ta hư hỏng như vậy, ta liền trốn đến sân nhỏ của bà ta làm cho bà ta tìm được. Đến lúc đó bà ta sẽ mất mặt. Cho nên ta liền trốn ở đó! Có điều không biết vì cái gì, liên tục không có ai tìm đến, ta trốn đến tối, thấy bọn họ đều nghỉ ngơi, mới vụng trộm trở lại.”

Cố Diễn giương đầu, vẻ mặt “Cầu xin khen ngợi“. Lúc này còn không giả vờ khéo khoe mẽ, còn đợi khi nào a!

Tiểu Thất trợn to hai mắt, cuối cùng rốt cục nhịn không được bật cười, “Người thật thông minh.”

Cố Diễn “Ăng ư” một tiếng, cọ cánh tay Tiểu Thất, “Ta thông minh nhất ta thông minh nhất, lạp lạp!”

Xì! Cố Diển như vậy, Tiểu Thất nhin không được cười càng thêm lợi hại, “Ngược lại không nghĩ ra, người đúng là đánh bậy đánh bạ. Kỳ thật không phải là không tra phòng lớn, mà là vì che giấu tai mắt người, bà ta trước tra xét thân của mình, vậy là lúc người đi qua, tự nhiên sẽ không có người tra.”

Cố Diển cái hiểu cái không, Tiểu Thất vỗ vỗ đầu của hắn, “Người không cần hiểu!”

Cố Diển nghe răng cười.

”Được rồi, người đã trở lại ta an tâm, hôm nay ngược lại làm phiền Trung Dũng vương gia tới đây, nếu như không phải là ông ấy đến trì hoãn canh giờ, sợ là người còn không trốn thoát được. Lại nói tới, lão Vương gia cũng thật không dễ dàng, lại có thằng con trai không tín nhiệm như vậy, ngày ngày thật sự là tức chết.” Tiểu Thất bĩu môi.

Cố Diển tươi cười cương ở trên mặt, ách, người không tín nhiệm kia, chính là hắn. Nhưng là... Hắn nơi nào không tín nhiệm a! Này rõ ràng cũng không phải là có chuyện như vậy. Tiểu Thất oan uổng người, ô ô ô!

”Người làm sao vậy?” Tiểu Thất buồn bực nhìn Cố Diển.

Cố Diển ủy khuất đô môi, tựa đầu trên bả vai Tiểu Thất, “Tiểu Thất ngàn vạn đừng bỏ ta.”

Tiểu Thất: Cái gì? Ngoáy lỗ tai!

”Ta muốn vĩnh viễn cùng với Tiểu Thất, Tiểu Thất không thể bỏ mặc ta.”

Tiểu Thất ngờ ngác một chút, lập tức nghiêm túc nói: “Hảo, vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Đại Bạch trở lại, Tiểu Thất cũng trầm tĩnh lại, mệnh Tiểu Đào đi chuẩn bị nước, nàng sẽ chải đầu cho Đại Bạch, tóc Đại Bạch rối tung, Tiểu Thất quyết định giúp hấn gội đầu một chút, loại sự tình tắm rửa này không tốt lắm, nhưng gội đầu thì chắc là có thể. Nếu không tiếp tục như vậy, có rận thì làm sao bây giờ đây?

Tiểu Thất lần đầu tiên chải đầu cho người khác, động tác không lưu loát lắm, Cố Diễn bị nàng túm nhẹ răng nhếch miệng, có điều mặc dù như vậy, hấn cũng vẫn như cũ không có kêu đau, ngược lại Tiểu Thất ngưỡng ngùn.

”Ta túm đau người đi? Thực xin lỗi a, ta sẽ cẩn thận một chút.”

Cố Diễn nhỏ giọng, “Không sao!”

Từ khi hấn trưởng thành, trừ mẫu thân ra, không còn có ai chải đầu cho hấn, hấn cũng không thích người khác chải đầu cho hấn. Mà bây giờ, Tiểu Thất giúp hấn như vậy, mặc dù động tác một chút cũng không thành thạo, nhưng hấn lại cảm thấy trong lòng ấm áp.

”Tiểu Thất tốt nhất.”

Tiểu Thất hé miệng, nhẹ nhàng tươi cười treo ở trên mặt, “Ta tốt thế nào?”

”Tất cả đều tốt.”

Tiểu Thất tươi cười càng lớn, “Ta cũng vậy rất thích Đại Bạch a, Đại Bạch phải ngoan, ta mới sẽ cảm thấy an tâm. Đừng khiến ta lo lắng.”

”Ừ.” Cố Diễn không để ý Tiểu Thất đang nắm tóc của hấn, xoay người, hấn thập phần nghiêm túc: “Mặc kệ khi nào thì, mặc kệ chuyện gì phát sinh, ta đều thích Tiểu Thất nhất.”

Tiểu Thất nhìn mấy sợi tóc bởi vì hăn quay đầu mà đứt rời, chọc khuôn mặt hăn, “Xoay qua chỗ khác ngoan ngoãn để cho ta chải đầu. Không nghe lời.”

Cố Diễn cười, “Hảo!”

”Nhưng mà, vì cái gì Tiểu Đào còn chưa có trở lại đây?” Tiểu Thất có chút chần chờ.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, mới vừa nói xong, thì thấy Tiểu Đào bưng chậu nước vào cửa, chỉ là sắc mặt nàng ta lại khó coi cực kỳ.

Tiểu Thất phát giác, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Đào lắc đầu.

Tiểu Thất hỏi lần nữa: “Có cái gì nói là được. Người cái dạng này nói không có chuyện gì, cho là ta có tin hay không?”

Tiểu Đào chần chờ một chút, cắn môi, giọng nói cực kỳ phẫn nộ: “Ta mới vừa mới nhìn thấy đại phu nhân dạy dỗ phu nhân chúng ta. Bà ta thật xấu, quá xấu thật xấu!”

Tiểu Thất sững sốt: “Dạy dỗ mẹ ta? Vì cái gì? Là vì ta sao?”

Tiểu Đào lắc đầu, phảng phất không mở miệng được, Cố Diễn thoáng cái liền hiểu được, hăn nắm tay Tiểu Thất.

Tiểu Thất truy vấn: “Đến cùng là vì cái gì? Người mau nói!” Giọng nói có vài phần nghiêm khắc.

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 40

Tiểu Đào rốt cục nói chuyện gì xảy ra từ đầu đến cuối, nàng ta đi múc nước, kết quả đụng phải đại phu nhân, bởi vì chuyện ngày hôm nay dính đến tiểu thư, Tiểu Đào vụng trộm vội vàng đi theo, nhưng chưa từng nghĩ, đại phu nhân thế nhưng nói gần nói xa ám hiệu tam phu nhân không tuân thủ nữ tắc, hơn nữa muốn bà ấy chú ý hành vi của mình.

Mà đối tượng bị hoài nghi kia, lại là Trung Dững vương gia người luôn đến thăm Tam lão gia sau khi hôn mê.

Tiểu Thất nghe thế, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, nàng trực tiếp chạy ra khỏi cửa, Cố Diển thấy nàng kích động, chặn ngang ôm lấy nàng, "Tiểu Thất ngoan, đừng đi!"

Tiểu Thất phản nộ: "Bà ta tại sao có thể nói mẫu thân của ta như vậy? Ta muốn tìm bà ta bình luận phân xử, tại sao có thể có người xấu xa như vậy, xấu lắm, thật là xấu chết."

"Người không thể đi. Nếu người đi nháo, sẽ chỉ làm mẹ người khó xử. Một chỗ tốt, cũng sẽ không có!" Cố Diển cũng bất chấp này nọ, lập tức khuyên nhủ.

Tiểu Thất phản nộ: "Chúng ta đều là người một nhà, Tĩnh Xu trong ngày thường bôi lông tìm vết còn chưa tính, cũng không phải đại sự gì, dù bọn họ cũng thật là quá đáng. Mình là cục c\*, xem người khác cũng không sạch sẽ sao?"

Cố Diễm trấn an: "Ta biết rõ ta biết rõ, bọn họ không phải là người tốt, nhưng người đi như vậy, không đả thương được bọn họ còn khiến cho mẫu thân người thương tâm, Tiểu Thất đau lòng nhất mẹ người có đúng hay không? Nếu đã đau lòng mẹ người, thì không thể đi qua. Nếu không mẹ người sẽ cảm thấy khó chịu."

Tiểu Thất bị Cố Diễm kéo vào nội thất, ngồi ở bên giường, Cố Diễm ngồi xổm bên người nàng khuyên nhủ: "Ta biết rõ trong lòng người khó chịu, nhưng dù khó chịu hay nháo cũng không thể giải quyết vấn đề. Bà ta không thích các người như vậy, sẽ chờ các người tức giận lên, chọc tức thân thể, bà ta càng cao hứng, người nói đúng hay không? Lúc này, người lại không thể bởi vì chuyện này mà bị chọc tức. Các người tóm lại không phải là như bà ta nói như vậy, bà ta nói những thứ này, hoàn toàn không có ý nghĩa."

Tiểu Thất phồng má, không nói lời nào, vẫn còn giận dữ.

Tiểu Đào đại để cũng hiểu mình không nên đem những thứ loạn thất bát tao này nói cho tiểu thư, đi theo khuyên nhủ: "Tiểu thư, Đại Bạch nói có đạo lý, ngài không nên tức giận. Chúng ta cây ngay không sợ chết đứng, bà ta nói cũng là vô dụng. Nói không chừng giống như Đại Bạch nói, bà ta chính là chờ chúng ta tức giận, chúng ta càng tức giận, bà ta càng cao hứng, chúng ta sao có thể như ý của bà ta."

"Thật không biết, trên đời này lại còn có người như vậy."

Cố Diễm vội vàng, "Trên đời này chính là có loại người như vậy a."

Tiểu Thất bị hấn trên chọc cười, cuối cùng không còn tức giận giống vừa mới bắt đầu, "Các người nói rất đúng, ta mới không bởi vì bà ta mà tức giận. Chỉ là mẹ của ta..."

"Phu nhân thông minh như vậy, tự nhiên có thể nhìn thấu hết thảy hơn so với tiểu thư, phu nhân sẽ không để bà ta vào mắt."

Tiểu Thất quơ múa quả dấm, "Thật muốn đánh bà ta."

Cố Diễm nở nụ cười, "Luôn sẽ có cơ hội."

Tiểu Thất hừ ( ̄ (∞) ̄ ) tức một tiếng, không nói gì.

Tiểu Thất tâm tình không tốt, Cố Diễm dỗ nàng ngủ, bản thân yên lặng gọi đầu, Tiểu Đào thấy Cố Diễm động tác nhanh nhẹn, cảm khái: "Năng lực học tập của người thật mạnh."

Cố Diễm cười cười không lên tiếng.

Hôm sau.

Tiểu Thất sợ mẫu thân thương tâm, sáng sớm đi vào nhà chính, lúc này Lâm thị mới tới một lúc, Tiểu Thất tinh tế quan sát, cũng không có phát giác dị thường, xem ra, Lâm thị cũng không có bị lời nói Vương thị ảnh hưởng. Nghĩ đến cũng đúng, tính cách Lâm thị hết sức bình tĩnh tỉnh táo, ít bởi vì cái dạng chuyện này làm cho tức giận.

Ngược lại chính nàng, thường xuyên manh động, tối hôm qua làm phiền Đại Bạch, nếu như không phải là hấn khuyên trụ nàng... suy nghĩ Tiểu Thất đột nhiên ngừng lại, giống như, giống như ở đâu không đúng lắm!

Tiểu Thất không biết vì cái gì, gần đây thường xuyên có cảm giác như thế, giống như chỗ nào đó đặc biệt không tốt, nhưng cảm giác như thế chỉ chợt lóe lên, nàng cũng không biết không tốt đến tột cùng là bởi vì cái gì.

Tiểu Thất ngăn người, Lâm thị cười hỏi: "Sáng sớm, người chạy đến nơi này của ta ngăn người?"

Tiểu Thất xin lỗi giơ ngón tay, "Không phải, ta muốn thăm mẫu thân. Mẫu thân, ta tối hôm qua thấy đại phu nhân tới, bà ta...bà ta tới làm gì a!"

Lâm thị mặt không đổi sắc, "Không có gì, nói chút ít chuyện trong phủ thôi. Hiện thời toàn bộ tinh lực của ta đều chiếu cố cha người, cái khác cũng chỉ là nghe một chút, cũng không để trong lòng."

Lời nói chứa đầy hàm ý, Tiểu Thất lần này nghe rõ, nàng gật đầu, "Xác thực là như vậy."

Lâm thị mỉm cười: "Hôm nay ngược lại kỳ quái. Người lại không có phản bác lời của ta. Ngày thường không phải là nhắc tới đại bá mẫu cùng Tĩnh Xu của người thì giậm chân sao? Hôm nay sao lại yên tĩnh như vậy? Thật không giống người."

Tiểu Thất vò đầu: "Ta ngẫu nhiên cũng sẽ yên tĩnh một chút!"

Lâm thị cười, "Được rồi, đi xem cha người đi. Đừng ở chỗ này quấy rầy ta."

Tiểu Thất le lưỡi, "Mẫu thân, ngài là ghét bỏ ta sao?"

Lâm thị vỗ mông của nàng một cái, "Đúng nha, ghét bỏ người, ghét bỏ người nữ nhi này thật sự là một chút cũng không giống ta, quá ngu ngốc."

Tiểu Thất không thuận theo, ôm cánh tay Lâm thị kêu lên, Lâm thị nở nụ cười, cười đủ rồi, nói: "Ta đi xem được, ngoan, đi nói chuyện với cha người đi."

Tiểu Thất dạ một tiếng, nhảy cẫng rời đi, mỗi sáng sớm mẹ nàng đều đích thân nấu thuốc cho cha nàng, điểm này Tiểu Thất là biết. Nàng vừa rồi cũng bất quá là nói giỡn thôi.

Chỉ là sôi nổi đi đến một nửa, Tiểu Thất đột nhiên kịp phản ứng, nàng rốt cục nghĩ ra chỗ nào không đúng, nàng ngu ngơ ở tại chỗ. Đại Bạch... Đại Bạch tại sao lại thông minh như vậy? Những lời Hãn tối hôm qua



khuyên bảo nàng kia, một chút cũng không như bình thường, hết sức mạch lạc rõ ràng.

Tiểu Thất ngẩn người tại đó, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nàng chậm rãi đi vào phòng của phụ thân, lẳng lặng ngồi ở bên giường, rơi vào trầm tư.

Đại Bạch đột nhiên thông minh làm cho nàng cảm thấy rất sợ, Đại Bạch không phải là một con chó ngọc sao? Đột nhiên trở nên thông minh, nàng thật sự cảm thấy thật xa lạ.

Lại nói tới, từ khi Đại Bạch biến thành người, nàng cho tới bây giờ đều không nhìn thấy qua Đại Bạch đi vệ sinh, một lần duy nhất, đợi nàng đi qua, Đại Bạch cũng đã xử lý xong . Còn có... Còn có y phục... Tiểu Thất nhú mày, bây giờ nghĩ lại, lần đó thay quần áo, giống như cũng có một chút không thích hợp. Hẳn dù thông minh, cũng không thể ngâm y phục như vậy chạy trốn a, mà sao lại trùng hợp như vậy, phía sau núi thì có một lão giả, lão giả... Tiểu Thất thoáng cái đứng lên, nàng rốt cục nghĩ đến mỗi lần đến phía sau núi cảm giác không đúng là từ đâu tới đây .

Phía sau núi, An Hoa Tự không cho bất kỳ nam nhân lên núi a! Như vậy lão giả kia, nếu nói là lão giả hái thuốc, làm thế nào đi lên ? Hẳn căn bản cũng không có khả năng tránh thoát quan binh a!

Lúc không nghi ngờ, tất cả mọi chuyện nàng cũng có thể vì Đại Bạch tìm được giải thích, nhưng một khi có chút mằm mống hoài nghi, thoáng cái liền mọc rễ nảy mầm, làm cho nàng sinh ra rất nhiều liên tưởng.

Tiểu Thất thoáng cái liền kinh hoàng, nàng không biết vì cái gì chính mình sẽ sinh ra những thứ hoài nghi này, nhưng vốn là một sự kiện rất nhỏ, chuyện này khiến cho nàng càng nghĩ càng nhiều. Tiểu Thất bóp mặt: "Trịnh Tĩnh Hảo, không nên suy nghĩ bậy bạ, Đại Bạch có thể sống thật khỏe, này cũng rất tốt, người nghĩ ngợi lung tung cái gì đây! Đại Bạch sẽ

không gạt người. Hắn biết rõ rất nhiều chi tiết trong sinh hoạt của người và Tiểu Đào, này căn bản không thể gạt người a! Về phần người kia, có lẽ, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên."

Tiểu Thất không ngừng tự nói với mình, nói xong, lại vỗ vỗ hai má, "Không nên suy nghĩ bậy bạ."

"Thất tiểu thư sáng sớm làm cái gì đây?" Tiếng nói của lão giả vang lên, Tiểu Thất nhìn sang, thấy là Tiết thần y, Tiết thần y tới ngược lại sớm, nàng vội vã mỉm cười vi phúc, "Tiết thần y sớm."

Tiết thần y mỉm cười: "Ta cũng không sớm như Thất tiểu thư."

Ông ta tiến lên bắt mạch cho Trịnh Tam Lang, sau lại mở túi ra, "Ta sẽ thi châm cho Trịnh tiên sinh. Thất tiểu thư vẫn nên tránh đi mới tốt."

Tiểu Thất gật đầu, đi ra ngoài thất.

Không lâu sau, Tiết thần y ra cửa, "Về sau ta sẽ mỗi ngày tới đây thi châm cho Trịnh tiên sinh, làm phiền Thất tiểu thư nói cho phu nhân biết." Trước kia đều là năm ngày một lần, hiện tại có chút khởi sắc, Tiết thần y sẽ điều chỉnh cho thích hợp.

Tiểu Thất vội vàng thưa vâng, lại suy nghĩ một chút, nàng đột nhiên hỏi: "Tiết thần y, ta có một việc muốn thỉnh giáo."

Tiết thần y mỉm cười ý bảo nàng nói.

"Ta muốn hỏi một chút, thời thơ ấu bị thương, khi trưởng thành, miệng vết thương này sẽ to ra sao?"

Tiết thần y lắc đầu: "Tự nhiên sẽ không. Miệng vết thương sẽ không theo thời gian mà thành lớn."

Tiểu Thất gật đầu, "Đa tạ ngài."

Tiết thần y: "Có vấn đề hỏi ta là được, bất quá ta nghĩ, điều này cũng không coi là vấn đề."

Tiểu Thất xin lỗi vò đầu, Tiết thần y cũng không ở lâu, mỉm cười rời đi.

Nhìn bóng lưng ông ta rời đi, Tiểu Thất nghĩ tới vết thương trên cổ Đại Bạch, đó là khi Đại Bạch còn nhỏ bị thương, nàng cũng là người nhìn thấy vết thương, càng thêm vững tin Đại Bạch biến thành người, nhưng, vết thương kia không có lớn như vậy!

Tiểu Thất chần chờ đứng ở cửa, chỉ cảm giác mình tựa hồ lọt vào một cái vòng quái dị, càng hoài nghi, phát hiện vấn đề càng nhiều.

Tiểu Thất không phải là người có thể đem tâm sự giấu trong lòng, nhưng nếu như bảo nàng đi tìm Đại Bạch hỏi, nàng tạm thời cũng làm không được, có lẽ, có lẽ nàng có thể thử Đại Bạch một lần?

Tiểu Thất không xác định nghĩ tới.

"Người làm sao vậy?" Lâm thị bưng dước đến tới cửa, chỉ thấy Tiểu Thất ngẩn người, đối với chuyện của tướng công, bà từ trước đến nay đều thân lực thân vi.

Tiểu Thất lắc lắc đầu, nói: "Không có chuyện gì, ta đi tiễn Tiết thần y, Tiết thần y vừa rời tới châm kim cho cha. Ông ta nói về sau mỗi sáng sớm đều tới đây."

Lâm thị nghe, sắc mặt mang theo mừng rỡ, "Như vậy quá tốt."

Thấy Tiểu Thất lại có chút hoảng hốt, Lâm thị nghiêm túc nói: "Mẫu thân không biết Tiểu Thất lần này trở về đến tột cùng làm sao vậy, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy người như cái dạng này, người hiểu không?"

Tiểu Thất ngẩng đầu, há mồm muốn nói cái gì, có điều cuối cùng lại không nói, chỉ đơn giản trả lời một câu, "Ta biết rồi."

"Người là đứa nhỏ hiểu chuyện, nên biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm. Mẫu thân hiện tại toàn bộ tâm lực đều dành cho cha người, đối với người cũng buông lỏng vài phần, nhưng ta buông lỏng cũng không phải là mặc kệ người, là vì tin tưởng người, tin tưởng người có năng lực xử lý sự tình vô cùng tốt. Người hiểu không?"

Lần này Tiểu Thất rất cực kiên định, "Mẫu thân yên tâm, mặc kệ cái gì, ta cũng sẽ làm tốt!"

Lâm thị mỉm cười gật đầu.

"Như vậy mới đúng! Tiểu Thất của ta, nên như thế!"

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 41

Mặc dù Tiểu Thất không có hỏi Đại Bạch cái gì, nhưng nhìn đủ loại hành vi của hắn, Tiểu Thất càng cảm thấy hắn khả nghi. Mặc dù Đại Bạch vẫn giống như trước đây dùng cái muỗng ăn cơm, mặc dù hắn vẫn biết kêu gâu gâu, mặc dù hắn vẫn lắc cái mõng, nhưng trong lòng Tiểu Thất, vẫn có chút bất đồng, nàng càng nhìn Đại Bạch, càng cảm thấy hắn là giả bộ.

Nhưng nàng lại không thể trực tiếp nói như vậy, sợ là bởi vì chính mình nghi thần nghi quỷ oan uổng Đại Bạch, nên biết, nếu thật là nàng oan uổng Đại Bạch, như vậy Đại Bạch căn bản không có chỗ nào để đi, Tiểu Thất biết rõ hắn khó, bởi vậy nàng cũng không dám tùy tiện làm ra quyết định.

Tiểu Thất cảm giác mình lọt vào một cái vòng quái dị, một là hoài nghi Đại Bạch một là tin tưởng Đại Bạch lẫn lộn loanh quanh, chính nàng ở trong vòng lẫn lộn này rối rắm không kèm chế được.

Cũng rối rắm không kèm chế được, còn có Lục tiểu thư Tĩnh Xu, Tĩnh Xu tuyệt đối không nghĩ tới, trong sân tam phòng thật không có tìm được người, bọn họ trông coi nghiêm mật như vậy đều không có tìm được, liên tưởng đến lời của Tiểu Thất, Tĩnh Xu càng nghi thần nghi quỷ, cảm thấy sợ cực kỳ.

Vương thị biết được Tĩnh Xu sợ không chịu đi ra, đi vào gian phòng của nàng ta, Tĩnh Xu ở trên giường, vẻ mặt lo lắng.

Vương thị nhú mày: "Người đây là làm chi."

Tĩnh Xu ủy khuất khóc, "Nương, ta thật là sợ, ta tìm hai lần đều không có tìm được người, có lẽ, có lẽ nó thật sự là yêu tinh, là Đại Bạch biến thành yêu tinh, nó là bị ta hại chết, nó nhất định sẽ tới tìm ta báo thù, nương, làm sao bây giờ? Ngài nói làm sao bây giờ a, có yêu tinh muốn tới tìm ta báo thù!"

Tĩnh Xu sợ run cầm cập.

Vương thị trách mắng: "Cái gì yêu tinh, giữa ban ngày, làm gì có yêu tinh. Đừng nói những thứ kia, ta cũng không tin, sợ là Tiểu Thất nha đầu chết tiệt kia vụng trộm ẩn giấu nam nhân thôi."

"Nhưng ngài tự mình lục soát đều không có tìm được a! Nếu quả có một người như vậy, ngài vì cái gì tìm không được? Nhất định là Đại Bạch, Đại Bạch thành tinh, nó cố ý làm ta sợ, nó muốn báo thù, là ta sai người đánh chết nó. Nó nhất định là muốn tìm ta." Tĩnh Xu ôm Vương thị kêu la.

"Chát" Vương thị đánh một bạt tai vào mặt Tĩnh Xu, Tĩnh Xu ngây người.

Vương thị ác ngoan nói: "Người chỉ có chút tiền đồ này? Một con chó mà dọa cho người sợ đến như vậy. Ta thật đúng là cũng không tin, một con chó sau khi chết có thể biến thành người, nếu thật là như vậy, như vậy còn không loạn sao? Nói không chừng, Tiểu Thất chính là biết rõ người bên ngoài cửa sổ, cố ý hù dọa người mới nói như vậy! Nha đầu chết tiệt kia đầu óc cũng không tệ, người đừng tưởng rằng nàng ta nhìn đơn thuần như bề ngoài dễ khi dễ. Người nha, đang yên đang lành lại bị nàng ta dọa sợ đến như vậy, coi như là đánh giết một người thì sao chứ, huống chi là một con chó. Người là Lục tiểu thư Trịnh phủ, không phải là cô nương nhân gia tầm thường. Có chút kiến thức cho ta."

Tĩnh Xu bị Vương thị trách mắng, lại đánh một bạt tai, mặc dù ra tay không nặng, nhưng cũng hồi thần lại, nàng ta bóp khăn, nhíu mày, "Mẫu thân, ngài nói nàng ta thật có thể là biết rõ ta ở bên ngoài cố ý gạt chúng ta?"

Vương thị mắt trợn trắng, "Như thế nào không thể, người xem nàng như quả hồng mềm? Lại nói, nếu như không yên tâm, bản thân mình tự điều tra rõ ràng là được. Ở trong phòng như vậy tự mình dọa mình, tính là cái gì. Nữ nhi của ta, cũng không thể vô dụng như vậy."

Tĩnh Xu nghe, giữ vững tinh thần, "Ta biết rồi."

Thấy Tĩnh Xu không uể oải như trước, Vương thị cuối cùng là gạt đầu nhẹ.

Tĩnh Xu khẽ hí mắt, kỳ thật Tiểu Thất cũng không biết, Đại Bạch đã chết rồi, nàng ấy sở dĩ tìm không được Đại Bạch, kia là bởi vì chính mình đã sai người đánh chết Đại Bạch.

Một con chó, ai bảo một con chó cả ngày diều võ dương oai với mình, cũng đáng ghét như chủ nhân của nó, nếu đã một mình nó lên đến sân của mình, lại nhe răng nhếch miệng không dứt, nàng ta tại sao có thể có tính tốt đây! Càng xem nó càng chán ghét, quả thực là thù mới hận cũ cùng tỵ, nên sai người đánh chết nó.

Có thể lo lắng sau khi nó chết Tiểu Thất sẽ nháo lên, như vậy tóm lại là nàng ta không tốt, lại vụng trộm sai người chôn Đại Bạch.

Đây hết thảy, chỉ có nàng ta và mấy người trong sân biết rõ, người ngoài cũng không biết, mẹ nàng ta cũng ra lệnh, không cho những người khác nói chuyện này đi ra ngoài, nếu không sẽ nghiêm trị.

Chính là vì như vậy, chuyện của Đại Bạch vẫn luôn bị giấu kín, Tiểu Thất cũng vẫn luôn cho rằng, Đại Bạch còn sống, chỉ là chạy ra ngoài.

"Mẫu thân yên tâm, chuyện Đại Bạch, ta sẽ làm rõ ràng." Tĩnh Xu trấn định.

Vương thị thấy nàng ta như vậy, hài lòng mỉm cười: "Như vậy mới là nữ nhi tốt của ta, ta bên kia còn có việc, người nhớ kỹ lời của ta là được" nói xong thì rời đi, mà khi Vương thị rời đi, Tĩnh Xu cũng đứng dậy, nàng ta dặn dò: "Thúy đào."

"Tiểu thư có cái gì phân phó?"

"Kêu hai người đáng tin cậy, chúng ta đi hậu viện."

Thúy đào lập tức đáp vâng.

Lúc ấy Đại Bạch bị đánh sau khi chết liền chôn ở hậu viện, Tĩnh Xu quyết định đi qua lại kiểm tra một lần, nếu như xác Đại Bạch vẫn còn vùi tại đó, đã nói lên bên cạnh Tiểu Thất căn bản không nên có cái gì Đại Bạch biến thành nam nhân, người nam nhân kia, là tình nhân của Tiểu Thất.

Thúy đào rất nhanh dẫn theo hai tiểu nhị tâm phúc tới đây, Tĩnh Xu không chần chừ, dẫn người trực tiếp đi hậu viện...

"Đại Bạch, hiện tại thời thời khắc khắc đều chỉ có thể giấu người ở trong phòng, không thể đi ra ngoài tản bộ, người có cảm thấy buồn bực không?" Tiểu Thất chống cằm hỏi Đại Bạch.

Cố Diễn cảm thấy hôm nay Tiểu Thất có chút lạ, đặc biệt là khi nhìn ánh mắt của hắn. Bất quá nghĩ đến Tiểu Thất tối hôm qua bị chuyện của đại phu nhân Vương thị chọc giận quá mức, lại cảm thấy cũng có thể lý giải.

"Cùng với Tiểu Thất sẽ không!" Cố Diễn xoay quanh vòng.

Tiểu Thất "A" một tiếng, cười tủm tỉm, "Kia... Người bị béo phệ thì làm sao đây?"



Cố Diễm yên lặng hắc tuyến, hẩn nhìn Tiểu Thất, không biết nàng quan tâm tới cái này làm gì, ăn ngủ nghỉ ăn ngủ... Kỳ thật nàng chỉ cần quan tâm đến ăn là được a!

"Ách..." Cố Diễm vò đầu, điều này hẩn biết nói sao, nói sao a!

Tiểu Thất nhìn chăm chăm Cố Diễm, chờ câu trả lời của hẩn. Cố Diễm bày tỏ, áp lực thật lớn...

"Khởi bẩm tiểu thư, Lục tiểu thư đã tới." Tiểu Đào mang khuôn mặt nhẩn nhí vào cửa, cũng không biết Lục tiểu thư phạm cái bệnh gì, người này lại tìm tới.

Tiểu Thất cũng nghĩ như vậy, nàng nhú mày, "Đại Bạch, người trốn đi. Tiểu Đào, người và ta cùng đi ra ngoài nghênh Lục tỷ tỷ."

Không đợi đi tới cửa, nàng chần chờ một chút, quay đầu lại nhìn Đại Bạch, "Đại Bạch, người có thể trốn trên xà nhà không? Dưới giường không an toàn lắm."

Cố Diễm gật đầu, mềm mại trả lời một tiếng "Hảo", vô cùng đáng yêu.

Nhưng hiện tại Tiểu Thất lại không có tâm tư gì thưởng thức hẩn đáng yêu hay không đáng yêu, nàng khẽ cắn môi, gật đầu đi nghênh Tĩnh Xu.

Chờ Tiểu Thất ra cửa, Tĩnh Xu đã vào sân nhỏ, Tiểu Thất quan sát Tĩnh Xu, thế nhưng phát hiện trên người nàng ta có chút đất.

"Lục tỷ tỷ tại sao cũng tới?" Tiểu Thất nhẹ nhàng cười, ôn ôn nhu nhu.

Tĩnh Xu liếc nhìn Tiểu Thất, cười lạnh nói: "Ta biết rõ người sáng sớm hôm qua ở trong phòng Tam thúc nói những thứ kia là vì gạt ta. Cái gì Đại Bạch biến thành người. Trịnh Tĩnh Hảo, người rất biết diễn trò a!"

Tiểu Thất nghiêm mặt, lạnh lùng: "Ta căn bản không hiểu người đang nói cái gì. Lục tử tử nói những thứ này làm chi."

"Người không biết?" Tĩnh Xu cười lạnh, "Đại Bạch đã chết, căn bản cũng không thể biến thành người, ta cũng đã nhìn rồi, xác của nó còn vùi tại hậu viện, làm sao có thể biến thành người. Trịnh Tĩnh Hào, giả thần giả quỷ, người làm ngược lại rất tốt a!"

Tiểu Thất tái mặt, nhìn Tĩnh Xu: "Người nói... Người nói cái gì?"

Tĩnh Xu cười lạnh: "Ta nói cái gì? Ta nói người chẳng ra gì, nam nhân bên cạnh người là tình nhân của người. Đại Bạch đã chết rồi, đã chết rồi!"

Tiểu Thất gắt gao nhìn chằm chằm Tĩnh Xu, "Người nói Đại Bạch chết, người nói xác nó vùi tại hậu viện, Trịnh Tĩnh Xu, người nói rõ cho ta, người đến cùng đã làm gì Đại Bạch! Người có xấu hổ hay không."

Tĩnh Xu bị chửi giận, cũng trả lời lại một cách mỉa mai; "Người mới là không biết xấu hổ! Lúc người ở An Hoa Tự trong phòng đã giấu người, đừng cho là ta không biết. Người..."

Tiểu Thất cười lạnh: "Người lúc ấy không phải lục soát điều tra sao? Người tìm được gì? Còn không phải là không có! Ta cho người biết, người đừng tưởng rằng người nói bậy sẽ có người tin. Ngược lại người, người người lớn như thế, lại vụng trộm hại chết chó của ta, người còn có thiện tâm một chút hay không. Ta muốn đi tìm Đại Bạch..."

Tiểu Thất trực tiếp liền hướng đến hậu viện, Tĩnh Xu thấy nàng chạy, cũng đuổi theo.

"Nó mạo phạm ta, ta giết thì đã làm sao."

Tiểu Thất dừng bước lại, phẫn nộ: "Nếu đã không là đại sự gì, người vì sao phải vụng trộm chôn, người làm mà không dám nói cho ta biết."

Người biết rõ ta tìm Đại Bạch, lại không chịu nói. Ta nói cho người biết, ta chỗ này căn bản không có nam nhân nào, ta chính là hoài nghi người, ta hù dọa người, để cho người nói ra hết thấy tình hình thực tế. Người đem Đại Bạch trả lại cho ta."

Tiểu Thất tức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng nếu như nhìn kỹ, có thể trông thấy nước mắt trong mắt nàng.

"Ta cũng biết là người nha đầu chết tiệt kia tâm kế nhiều, giống như mẹ người giống nhau. Mẹ người không phải là thứ gì tốt, người cũng không phải." Tĩnh Xu không lựa lời nói.

"Chát!" Tiểu Thất không chút do dự liền đánh tới, "Người hại chết Đại Bạch, còn muốn nhục mạ mẹ ta, người mới là không tôn trọng bố, tâm địa ác độc bại hoại!"

Tiểu Thất không chút khách khí, trực tiếp liền kéo Tĩnh Xu: "Đi, người và ta đi gặp tổ mẫu, ta lần này nhất định không tha thứ người. Người tại sao lại ác độc như vậy a!" Tiểu Thất vừa nói vừa rơi nước mắt.

Lần này khác với lần trước, lần trước là ở trong hoa viên, lại tương đối sớm, cũng không có người nào. Nhưng là lần này bởi vì Tiểu Thất chạy ra, người đến người đi, bọn hạ nhân cũng nghe được chuyện này.

Tiểu Thất cũng mặc kệ những thứ kia, kéo Tĩnh Xu đến sân của lão phu nhân.

"Trịnh Tĩnh Hảo, người đừng tưởng rằng ta sợ người, người dựa vào cái gì đánh ta."

"Vậy người lại dựa vào cái gì nhục mạ mẹ của ta, người dựa vào cái gì hại chết Đại Bạch..."

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 42

Tĩnh Xu Tĩnh Hảo lần nữa nháo đến trước mặt lão phu nhân, Tĩnh Hảo khóc đáng thương, lão phu nhân ít khi thấy nàng khóc thành như vậy, ngày thường nàng cũng thường xuyên gây gổ với Tĩnh Xu, nhưng lại chưa bao giờ khóc thảm như vậy.

Bà nhìn đôi tiểu thư bèn hỏi: "Ai có thể nói cho ta biết một chút đến tột cùng là thế nào?"

Tĩnh Xu và Tiểu Thất không mở miệng, Tĩnh Xu là không biết nói thế nào, mà Tiểu Thất thì là khóc thảm hê hê.

Một bên Chu bà tử nghe, đem tình huống lúc đó tự thuật lại. Trong lời nói mặc dù không giống như thiên vị (cho Tĩnh Xu), nhưng vẫn còn tương đối mà nói tốt cho Tiểu Thất.

Tĩnh Xu hung hăng trừng mắt nhìn Chu bà tử một cái, Chu bà tử là tâm phúc bên cạnh lão phu nhân, bà ta cũng không nhìn Tĩnh Xu, nói xong thì lui về phía sau một bước, hơi dựa vào sau.

Lão phu nhân nhìn hai vị cô nương dưới tay, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Hai người các người, đến tột cùng muốn ồn ào tới khi nào. Người đâu, về phía sau viện đào cho ta, xem một chút thi thể Đại Bạch, có phải tại hậu viện hay không."

Một con chó sống hay chết đương nhiên không là cái gì, nhưng bây giờ không chỉ là vấn đề một con chó. Không nói đến con chó này là quà sinh nhật Tam Lang đưa cho Tiểu Thất, ý nghĩa vốn đã khác biệt. Lại còn đánh chết xong đem chôn, thật là làm cho người ta cảm thấy không thỏa đáng. Chuyện xử lý quá khó coi. Vốn là chuyện không có trọng yếu như vậy, trong lúc vô hình bởi vì Tĩnh Xu xử lý mà trở nên trầm trọng hơn, mà Tĩnh Xu đến bây giờ vẫn chưa biết được, không biết được chuyện này là vì nàng mới đưa đến đủ loại dây dưa. Điều này làm cho lão phu nhân càng thêm tức giận.

Cô nương trong phủ, làm sao có thể để truyền ra tiếng xấu lòng dạ độc ác, một cô nương gia, như vậy tuyệt đối không được.

"Tổ mẫu, bất quá là một con chó..." Tĩnh Xu còn muốn giải thích, lão phu nhân hung hăng lườm nàng ta một cái, Tĩnh Xu co rúm người lại, không dám nói nữa, lúc này, Vương thị và Lâm thị cũng đều chạy tới.

Hai người thỉnh an xong đều là đứng ở một bên, cũng không mở miệng nói. Lúc này nói nhiều, càng làm cho lão phu nhân không thích.

Không lâu sau, thì thấy Chu bà tử dẫn người trở lại, yên lặng gật đầu. Tiểu Thất thấy Chu bà tử gật đầu, biết được Đại Bạch xác thực đã chết, không khỏi gào khóc.

Đại Bạch chết, Đại Bạch là thật đã chết rồi...

Lão phu nhân nhíu mày: "Được rồi, khóc ta đau cả đầu."

Tiểu Thất cúi đầu bưng kín mặt, bả vai run một cái, bộ dáng kia rõ ràng là muốn ngừng tiếng khóc, lại như thế nào cũng ngăn không được. Mặc dù đối với cháu gái này có chút không thích, nhưng khi nhìn nàng như vậy, Trịnh lão phu nhân cũng cảm thấy đáng thương cực kỳ.

Thở dài một tiếng, bà nói: "Chuyện như vậy, là tiểu Lục làm không đúng."

Tĩnh Xu ngẩng đầu cãi lại: "Tổ mẫu, là con chó kia trước..."

"Tĩnh Xu!" Vương thị thấp giọng cảnh cáo. Tĩnh Xu ngậm miệng.

Lão phu nhân hơi giận, "Đã làm sai chuyện không biết hối cải ngược lại không ngừng nghĩ tới nguy hiểm. Xác thực chỉ là một con chó mà thôi, nhưng là người làm đây là chuyện gì. Một cô nương gia, nên ôn nhu thiện lương, mà không phải lãnh khốc vô tình như vậy, động chính là giết."

Tĩnh Xu cúi thấp đầu.

"Người xem muội muội người thương tâm thành dạng gì. Con chó này là Tam thúc người đưa cho Tiểu Thất, cho dù muốn xử trí, cũng không tới phiên người. Đánh chết chó lại không xử lý tốt, ngược lại còn vụng trộm chôn ở hậu viện, là ai dạy người làm điều này." Tầm mắt lão phu nhân rơi vào trên người Vương thị, "Đều nói dạy nữ nhi không tốt đều là lỗi của mẫu thân. Ta không yêu cầu các người dạy khuê nữ thành như thực nữ trong kinh, ta chỉ cầu xin bọn họ đừng nháo đến nháo đi, để cho người khác chế giễu, các người hiểu không?"

Vương thị cùng Lâm thị đều là sắc mặt ửng đỏ, liên tục xưng vâng.

"Các người cũng từng là cô nương, nên biết rõ danh tiếng nặng đến đâu. Nữ hài đang yên đang lành, các người tại sao có thể dạy thành như vậy. Chuyện như vậy, ta không muốn nhìn thấy nữa, các người rõ ràng chưa!"

"Biết rồi!"

"Được rồi, Tiểu Thất cũng đừng khóc. Lão Tam tức phụ, người mang nàng trở về, thật tốt khuyên nhủ, tiểu cô nương khó chịu cũng đúng. Về

phần Tiểu lục, ta thấy người những ngày này càng không ra gì, thậm chí học được nguy biện chống đối ta. Chu bà tử, tổng nàng ta đến từ đường, phản tỉnh lại một phen, không có ta cho phép, bất luận kẻ nào cũng không thể cho nàng ta đi ra."

Tĩnh Xu không thể tin nhìn lão phu nhân, lão phu nhân cũng không nhìn nàng ta, trực tiếp đứng dậy vào nội thất, Lâm thị cũng không nói thêm, chỉ qua vịn lấy Tiểu Thất, Tiểu Thất ôm cổ Lâm thị, khóc thảm hê hê.

"Được rồi được rồi, đều là đại cô nương, khóc cái gì đây! Ngoan ngoãn, có chuyện gì trở về phòng nói."

Tĩnh Xu còn muốn nói điều gì, bị Vương thị trừng trở về.

Tiểu Thất đi theo mẫu thân trở lại sân nhỏ, còn không chịu buông tay, Lâm thị thở dài: "Nương biết rõ người khổ sở. Nhưng khổ sở thì làm gì được đây!"

Tiểu Thất cúi thấp đầu, không chịu nói.

Nàng xác thực rất khổ sở, khổ sở Đại Bạch chết đi, cũng khó qua... Trong phòng nàng... Trong phòng nàng người kia là ai vậy! Vì cái gì hãnh giả làm Đại Bạch. Đại Bạch, Đại Bạch rõ ràng cũng đã chết rồi, đã chết rồi a!

Tiểu Thất bây giờ căn bản nói không rõ mình có cảm giác gì, nàng hoài nghi Đại Bạch, nhưng Đại Bạch xác thực biết rõ rất nhiều chuyện của nàng và Tiểu Đào, Tiểu Đào nửa đêm đi nhà vệ sinh mấy lần, tóm lại không thể bịa ra nha?

Tiểu Thất càng nghĩ càng nóng lòng.

Lâm thị thấy vẻ mặt biến ảo không ngừng của nàng, nói: "Chớ suy nghĩ quá nhiều, trở về rửa cái mặt, thật tốt nằm trong chốc lát, mẫu thân

biết rõ người khó chịu, nhưng dù người khó chịu hơn nữa, vẫn phải sống thật tốt. Đại Bạch là hy vọng người sống tốt, có đúng hay không?"

Tiểu Thất gật đầu, nghe lời Lâm thị xoay người vào gian phòng, nàng ngồi yên ở trên ghế, mặc dù không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, Cố Diễm vẫn từ trên xà nhà trượt xuống, hấn ngồi xồm bên cạnh Tiểu Thất, ngửa đầu nhìn nàng, "Tiểu Thất."

Như vậy vừa nhìn, thế nhưng phát hiện hốc mắt nàng hồng hồng, giống như khóc lớn qua một hồi.

Cố Diễm lập tức đau lòng không thể tự chủ, hấn nắm tay Tiểu Thất, Tiểu Thất muốn rút ra, nhưng là sức lực Cố Diễm thật lớn, nàng không rút được.

"Ai khiến người thương tâm? Là Trịnh Tĩnh Xu nữ nhân xấu kia sao?"

Tiểu Đào đứng ở một bên, đau lòng cùng khó hiểu, nàng ta cũng không biết, Đại Bạch đến tột cùng là như thế nào? Đại Bạch rõ ràng đã chết, người này là ai đây!

Không đợi Tiểu Đào đặt câu hỏi, Tiểu Thất rốt cục lấy hết dũng khí mở miệng: "Người đến cùng là ai?"

Cố Diễm nhếch miệng, tươi cười chân thành: "Ta là Đại Bạch a!"

Tiểu Thất có một chút cảm tức, nàng hỏi: "Người đến cùng là ai, Đại Bạch đã chết rồi, bị giết chết vùi ở trong hậu viện, người đến cùng là ai!"

Trong lòng Cố Diễm kinh ngạc một phen, bất quá hấn rất nhanh bày ra bộ dạng ủy khuất, khóe miệng hấn giật giật, đáng thương nhìn Tiểu Thất nói: "Ta thật sự là Đại Bạch, Tiểu Thất, người không tin ta sao?"



Tiểu Thất phẫn nộ: "Ta tại sao phải tin tưởng người, người căn bản không phải là Đại Bạch, Đại Bạch bị Tĩnh Xu hại chết, người đến cùng là ai? Gia làm Đại Bạch là vì cái gì? Người cái tên xấu xa này."

Thấy Tiểu Thất giận dữ, Cố Diễn bình tĩnh tâm tư một chút, ủy khuất nói: "Ta là Đại Bạch, ta không biết vì cái gì vừa tỉnh lại liền biến thành người, ta thật sự không biết."

Tiểu Thất nhìn hẩn chăm chăm, "Người không biết?"

Cố Diễn liền vội vàng lắc đầu, "Ta không biết, ta thật sự không biết. Tiểu Thất, đừng bỏ đừng bỏ ta, ta là Đại Bạch a, ta là Đại Bạch." Hẩn ôm lấy chân Tiểu Thất, không ngừng "Ô ô".

Tiểu Thất chần chờ.

"Tiểu Thất không nên tức giận, Tiểu Thất cũng không cần khóc, ta không có chết, Tiểu Thất đừng không quan tâm ta, ta không có chỗ đi ... Bọn họ sẽ coi ta như yêu quái mà thiêu." Cố Diễn bịa chuyện, chỉ hy vọng Tiểu Thất không ly khai hẩn.

Tiểu Đào thấy cảnh tượng như vậy, rốt cục nhịn không được: "Tiểu thư, có lẽ... Có lẽ hẩn thật sự là Đại Bạch?" Mặc dù không biết vì sao, nhưng Tiểu Đào cảm thấy, hẩn cũng không giống như gạt người.

Tiểu Thất: "Vậy Đại Bạch ở hậu viện thì nói như thế nào?"

Tiểu Đào không nói gì.

"Ta không biết ~" Cố Diễn giơ ngón tay...

Nhìn bộ dáng hẩn như vậy, Tiểu Thất cắn môi, hồi lâu nói: "Tiểu Đào, người sai người tam phòng đi chôn xác Đại Bạch thật tốt. Những chuyện khác, để sau hãy nói."

Tiểu Đào "Ai" một tiếng, lên tiếng mà đi.

Chờ Tiểu Đào đi, Cố Diển lay ống quần Tiểu Thất, "Tiểu Thất, Tiểu Thất Tiểu Thất..."

Bộ dạng như vậy làm cho Tiểu Thất thật sự rất khó tin tưởng hẳn là giả bộ, nhưng mà... Hiện tại muốn nàng tin tưởng thì có chút khó khăn, bất quá nàng đến cùng vẫn bình tĩnh lại, "Ta tin tưởng người, người mau dậy đi."

Cố Diển ngửa đầu nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất cắn môi: "Mặc dù ta không biết chuyện đến cùng là thế nào, người cũng không biết, nhưng ta tin tưởng người là Đại Bạch của ta. Ách, chờ mấy ngày nữa, chờ mấy ngày nữa có cơ hội ta dẫn người đi An Hoa Tự, chúng ta lần này tìm đại sư nhìn một chút, có lẽ sẽ biết là sao thế này."

Tiểu Thất siết quả đấm, tựa hồ rất kiên định.

Cố Diển nghe, trong nội tâm lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, hẳn gật đầu: "Hảo!"

Tiểu Thất cảm thán: "Đại sư nhất định biết là sao lại thành thế này."

Cố Diển gật đầu, hẳn lần nữa ôm lấy chân Tiểu Thất, dán sát mặt vào, như thế nào cũng không chịu buông lỏng, Tiểu Thất Tiểu Thất, người chớ có trách ta, ta rất yêu mến người ...

"Đại bá mẫu thật đáng ghét, Tĩnh Xu cũng thật đáng ghét, bọn họ thật xấu." Tiểu Thất phẫn nộ, nếu như không phải là Tĩnh Xu đánh chết Đại Bạch, tại sao có thể có những chuyện này, đều là Tĩnh Xu không tốt, đều là nàng ta không tốt.

"Ừ, người xấu, bọn họ đều là người xấu."

Chuyện cứ như vậy tạm thời hạ màn, mặc dù không biết trong lòng Tiểu Thất nghĩ như thế nào, nhưng Cố Diễm cảm thấy, Tiểu Thất hẳn là tin tưởng hẳn, nếu không, cũng sẽ không lưu lại hẳn, đuổi hẳn đi là được. Hơn nữa, nàng đề xuất đi gặp đại sư, có thể thấy được, vẫn tin tưởng mình.

Đêm khuya, Cố Diễm thừa dịp Tiểu Thất và Tiểu Đào ngủ say, lặng lẽ lén đi ra ngoài. Đợi Cố Diễm ra cửa, Tiểu Thất mở mắt, trong mắt không có một tia buồn ngủ...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 43

Mặc dù Tĩnh Xu bị giam ở tù đường, nhưng bởi vì có Đại lão gia cầu tình, nàng ta ngày hôm sau đã được thả ra. Tiểu Thất nghe xong, cười lạnh, chỉ cảm thấy người trong nhà này thật sự là nực cười.

Bất quá cũng chỉ có hai ngày, bên ngoài đột nhiên có một chút lời đồn kỳ quái, những lời đồn đãi này đều có quan hệ với Trịnh phủ, người ở phía ngoài cũng không biết từ nơi nào nghe được chuyện Tĩnh Xu đánh chết chó, trong lúc nhất thời truyền sôi sục, ngoài chuyện này, còn có lời đồn liên quan đến chuyện Tĩnh Xu nhục mạ tam phu nhân, không chỉ truyền lưu trong dân gian, lúc Đại lão gia vào triều thậm chí cũng có thể cảm giác được tầm mắt của người khác.

Chuyện như vậy, nhà ai cũng có, nhưng nháo ồn ào huyên náo như vậy, thì không nhiều lắm. Hơn nữa, chuyện như vậy liên lụy đến Trịnh Đại lão gia, nữ nhi của hắn làm nhiều chuyện như vậy, hắn hoàn toàn không có ý trách phạt. Trịnh lão phu nhân quản giáo, hắn ngược lại lại thả người ra. Che chở nữ nhi nhà mình như vậy, cũng không đẹp mắt chút nào.

Hơn nữa, tam phòng là ai, Trịnh tiên sinh tam phòng ở Trung Dũng vương phủ ngã ngựa đến nay chưa tỉnh, tuy nói tất cả mọi người không nói, nhưng bọn họ (tam phu nhân và Tiểu Thất) cũng có thể coi như cô nhi quả mẫu. Khi dễ tam phòng như vậy, dù không phải là Trịnh Đại lão gia làm, cũng khiến cho người ta lên án.

Quả nhiên là, Trung Dũng vương gia ở trong triều đình không chút lưu tình liền hướng Trịnh Đại lão gia làm khó dễ. Trịnh Đại lão gia mặc dù cũng có lui tới với một số người, nhưng lúc này, không có ai đi chọc vào Trung Dũng vương gia. Trung Dũng vương gia cảm thấy thẹn với Trịnh tiên sinh, tự nhiên chịu không được người khác khi dễ tam phu nhân cùng Thất tiểu thư.

Hơn nữa, biết rõ đó là chó mà phụ thân người ta đang hôn mê bất tỉnh đưa, còn muốn giết, giết xong còn vụng trộm chôn kỹ, nói ra, thật sự là khó nghe đến cực điểm. Lại có người nói ra chuyện đại phu nhân lục soát phủ trước đây, trong lúc nhất thời, các loại ngôn luận càng thêm bay lá tả. Vì cái gì lục soát phủ, có phải là muốn nhục nhã tam phòng hay không, lại bị người lấy ra phỏng đoán.

Trịnh Đại lão gia rất nhanh nhận lấy chỉ trích, không chỉ như vậy, ngay cả Hoàng thượng đều không chút lưu tình trách cứ hẳn.

Mặc dù hậu viện quan viên và triều đình nhìn như không có quan hệ gì, nhưng trên thực tế lại có vô số quan hệ, nhà còn quản không xong, làm sao có thể hưng quốc an bang đây!

Trịnh Đại lão gia cũng không biết những chuyện này đến tột cùng là truyền đi như thế nào, nhưng là rất rõ ràng, người ta căn bản không muốn cho hẳn cơ hội thở dốc. Mà phu gia vốn muốn đính hôn với Tĩnh Xu lúc này cũng không tới cửa, phẩm hạnh như vậy, nào dám lấy về nhà đây!

Vương thị đến bên cạnh lão phu nhân khóc rống một hồi, theo ý bà, chuyện như vậy tất nhiên là tam phòng làm, nhưng kể từ Tam lão gia hôn mê, tam phu nhân không bước chân ra khỏi nhà, Tiểu Thất một cô gái nhỏ tự nhiên cũng không có cơ hội đi ra ngoài, nếu như nói là bọn họ nói, điều này cũng không thực tế.

Lão phu nhân làm người vô cùng khôn khéo, bà ta quả quyết sẽ không vì chuyện này lại đi tìm tam phòng rồi bị xúi quẩy. Hiện thời người người đều nhìn chăm chăm Trịnh phủ, bọn họ làm như vậy, không phải là làm cho người ta đâm cột sống sao? Đều là con trai, tiểu nhi tử hôn mê, phải đối xử thật tốt, kết quả Trịnh phủ lại bạc đãi khi để vợ và nữ nhi của hắn, lời này truyền đi, kỳ thật chính là đánh vào mặt mũi Trịnh phủ.

Dưới sự áp chế của lão phu nhân, Trịnh phủ trong lúc nhất thời ngược lại hết sức bình tĩnh. Thật sự là Tiểu Thất cũng cảm giác được, đây là sự bình yên trước bão táp, hơn nữa, nàng cũng có chút không hiểu, chuyện tại sao phải đi đến nước này. Nghĩ đến mấy ngày trước đây buổi tối Đại Bạch đã từng đi ra ngoài, Tiểu Thất thậm chí hoài nghi, chuyện này có quan hệ với hắn. Nhưng ngẫm nghĩ, khả năng hình như cũng không lớn lắm.

Kỳ thật đêm hôm đó nàng nên đuổi theo, chẳng qua là khi đó nàng sợ dả thảo kinh xà, nghĩ tới tạm thời đợi chút, cũng không nghĩ đến, mấy ngày nay hắn lại không ra. Nghĩ tới đây, Tiểu Thất có vài phần sốt ruột.

Nàng hiện tại đã không thể tin tưởng Đại Bạch, một chút cũng không thể tin tưởng. Nếu như hắn đêm hôm đó không có thừa dịp bọn họ ngủ đi ra ngoài, nàng có thể còn sẽ từ từ để xuống nghi hoặc, nhưng lại không phải. Loại nghi hoặc này giống như một đám sương mù trong lòng nàng, không biết rõ ràng, cuộc sống hàng ngày của nàng sẽ bất an.

"Tiểu thư, canh giờ không còn sớm, nô tỳ chuẩn bị nước rửa mặt cho ngài?" Tiểu Đào mấy ngày nay tâm tình cũng không tệ, nhìn phòng lớn bị xúi quẩy, Tiểu Đào hoan hoan hỉ hỉ. Chỉ là, phần vui vẻ này lại không thể ở trước mặt những người khác biểu hiện ra ngoài, bởi vậy lúc ở trong phòng, nàng ta biểu hiện hết sức rõ ràng.

Tiểu Thất gật đầu.

Tiểu Thất trong lòng cũng cao hứng, nhưng lại không giống như Tiểu Đào, nàng đang có nghi hoặc rất sâu về Đại Bạch.

Cố Diễn tiến đến sau lưng Tiểu Thất, nịnh nọt cười: "Tiểu Thất, ta giúp người chải đầu được hay không?"

"Chải đầu?" Tiểu Thất nghi hoặc.

Cố Diễn gật đầu: "Chải đầu, Tiểu Thất giúp ta, ta giúp Tiểu Thất!"

Cố Diễn bóp lược, giống như nàng dâu nhỏ hai tay chà xát cùng một chỗ.

Tiểu Thất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hỏi: "Người sẽ?"

Cố Diễn lắc đầu, "Sẽ không như Tiểu Thất!"

Tiểu Thất lập tức quỳnh, nàng giơ ngón tay, "Người có ý gì?" Là ghét bỏ ta lúc ấy chải đầu cho người kéo tóc người đau nhức sao?

Cố Diễn ôn nhu nhìn Tiểu Thất mỉm cười: "Ta giúp Tiểu Thất, cần thận cần thận hơn!"

Ánh mắt Tiểu Thất phiêu dật, "Người bảo đảm?" Dừng lại một chút, Tiểu Thất hỏi tới: "Người bảo đảm sao?"

Cố Diễn gật đầu, "Sẽ không... Làm đau Tiểu Thất. Nhẹ nhàng chải đầu!"

Tiểu Thất rốt cục gật đầu, nàng mềm mại đáp một tiếng, "Hảo!"

Cố Diễn mỉm cười, kéo Tiểu Thất đến trước gương, dè dặt chải đầu. Tiểu Thất nhớ tới hôm đó mình chải đầu cho hắn, đột nhiên cảm thấy mặc dù mới mấy ngày thôi, nhưng cảm giác đã rất xa vời. Nàng nhìn dáng vẻ Đại Bạch trong gương.

Kỳ thật, tướng mạo xuất sắc của hắn cũng là nguyên nhân mình tin tưởng nhất đi? Người phàm tại sao có thể lớn lên xuất sắc như vậy đây? Nhất định là tiên nhân, khi đó nàng đã nghĩ như vậy.

Phát giác Tiểu Thất nhìn lên hắn qua gương, Cố Diễn ôn nhu cười, càng thêm cẩn thận nghiêm túc.

Tiểu Thất chần chờ một chút hỏi: "Ngày đó ta giúp người chải tóc, kéo đau nhức người đi? Ta tay chân vụng về."

Cố Diễn lắc đầu: "Không có! Rất tốt!"

Tiểu Thất xấu hổ cười, "Mới không phải, ta biết."

Cố Diễn để tay ở bả vai Tiểu Thất, hắn như có điều suy nghĩ, "Ta biết rõ Tiểu Thất có lòng. Hơn nữa, ta căn bản cũng không đau."

Tiểu Thất ngẩng đầu cười: "Người chẳng lẽ biết cái gì là có tâm cái gì là không có tâm sao?"

Cố Diễn nhìn qua gương, hai người ở trong gương bốn mắt nhìn nhau, Cố Diễn nghiêm túc: "Ta đối với Tiểu Thất, chính là có lòng, mặc kệ đã trải qua bao nhiêu chuyện, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều không phải cố ý, ta là thật thích Tiểu Thất, thích Tiểu Thất mới muốn lưu bên cạnh Tiểu Thất."

Ánh mắt Cố Diễn ần ần đưa tình, Tiểu Thất cống quít khép mắt, nàng rũ mắt, nỉ non: "Ta chán ghét kẻ lừa đảo."

Trong nháy mắt Cố Diễn xẹt qua tia bi thương, bất quá rất nhanh, hắn nhếch miệng, tươi cười rạng rỡ, xoay người đi đến trước mặt Tiểu Thất, ngồi xổm trước mặt Tiểu Thất. Bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Thất cúi thấp đầu xuống.



Cố Diễn cười, nắm tay Tiểu Thất, không đợi nàng phản ứng, đem vòng tay trong tay áo mình đeo vào tay Tiểu Thất, Tiểu Thất không kịp phòng bị, bị sợ hết hồn.

Đợi nàng hoàn hồn, ngây người, rất nhanh, nàng giơ tay, hỏi: "Đây là cái gì? Người từ nơi nào có được?"

Cố Diễn cố làm ra vẻ vô tội nhìn nàng, "Nhật."

Tiểu Thất lớn tiếng: "Nhật? Người nhật một cái cho ta xem? Người biết đây là cái gì không?" Tiểu Thất nhìn kỹ một cái, giật mình vì cái vòng ngọc thông thấu, nàng một khuê nữ quý tộc cũng có thể nhận ra đây là hảo vật khó có, cũng có thể nhìn ra trân quý của nó, có thể thấy được vật này tuyệt đối phi phàm.

"Người hảo hảo nói, người đến cùng làm sao mà có."

Cố Diễn vẫn như cũ cười tủm tỉm đơn thuần, hần vẫn như cũ cười, "Thật sự là nhật." Nói xong, cũng không nói nhiều với Tiểu Thất, lại tiếp tục chải đầu cho Tiểu Thất. Tiểu Thất không chiếm được đáp án của Cố Diễn, dùng sức muốn tháo ra, nhưng mặc nàng dùng cách nào, cũng không tháo được.

Cố Diễn nghiêm túc: "Cái này nhất định là của Tiểu Thất, người xem, Tiểu Thất mang theo thì không thể tháo ra, còn không phải là đồ của Tiểu Thất sao?"

Tiểu Thất mắt trợn trắng, "Ít nói hươu nói vượn đi."

Cố Diễn tiếp tục chải đầu, "Nhất định là của Tiểu Thất. Tiểu Thất không biết, nhưng đồ là thật của Tiểu Thất."

Tiểu Thất không để ý tới hần, toàn tâm toàn ý muốn đem vòng tay bỏ ra, nhưng nói cũng kỳ quái, vòng tay này giống như thật sự là vì Tiểu Thất,

làm sao cũng không tháo ra được, thấy Đại Bạch lúc mang cho nàng dễ dàng như vậy, thật ra khiến Tiểu Thất cho rằng, giống như Đại Bạch thực thi ma pháp gì đó ở phía trên.

Chờ Tiểu Đào trở lại, thì thấy Đại Bạch đã chải xong tóc cho tiểu thư, không chỉ có chải tốt, còn cột một cái nơ.

Tiểu Đào cảm khái: "Đây cũng quá khéo tay đi?"

Tiểu Thất bĩu môi.

Cố Diển vẫn tươi cười rạng rỡ: "Về sau ta muốn liên tục chải tóc cho Tiểu Thất, Tiểu Thất sẽ vui vẻ."

Tiểu Thất... Tiểu Thất vội vàng trừng hăn!

Kỳ thật Tiểu Thất trong lòng mơ hồ có chút bất an, hôm nay Đại Bạch, hôm nay Đại Bạch là lạ, một chút cũng không giống như thường ngày. Thường ngày Đại Bạch ngốc nghếch, bất kể là khờ thật hay giả ngu, tóm lại không giống như hiện tại. Mà bây giờ, hăn đột nhiên khôn ra, chẳng lẽ sẽ không sợ chính mình hoài nghi sao? Hơn nữa, khẩu khí nói chuyện như đồ tiểu hài tử của hăn, cũng làm cho Tiểu Thất cảm thấy trong lòng hốt hoảng!

Giống như, giống như hăn muốn đi!

Trong nháy mắt, Tiểu Thất rất muốn khóc, nhưng nàng lại cảm giác mình như thế thật sự là không hề có đạo lý, nàng không phải là vẫn luôn hy vọng vạch trần hăn à?

Hiện tại khả năng thật sự có cơ hội, chính mình tại sao lại cảm thấy chỗ nào đều không đúng. Nàng bóp tay áo, không biết như thế nào cho phải.

Cố Diễm cứ như vậy nhìn qua Tiểu Thất, vẫn là như thường ngày mang theo vui vẻ, chỉ là không có người nhìn ra, Cố Diễm mang theo nụ cười trên mặt, cặp mắt kia tràn đầy đều là ưu thương.

Tiểu Thất, nếu như ta cho người biết ta là Cố Diễm, người vẫn sẽ thích ta sao? Người vẫn sẽ đau lòng ta sao?

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 44

Đêm khuya, bên ngoài vang lên tiếng mưa rơi rất nhỏ, Tiểu Thất lẳng lặng nằm ở trên giường, cảm thụ tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Nàng kỳ thật gần đây ngủ không tốt, có đôi khi thật vất vả chìm vào giấc ngủ, liền sẽ mơ về thời thơ ấu cùng Đại Bạch cùng nhau chơi đùa, khi đó, còn có a cha, mẫu thân, lại có Đại Bạch, có Tiểu Đào. Nhưng mỗi lần tỉnh dậy, hết thấy đều không còn.

A cha vẫn hôn mê như cũ, mẫu thân vẫn bận rộn như cũ, còn có... Đại Bạch chết. Về phần người bên người nàng này, nàng cũng không thể xác định, hẳn đến tột cùng là ai! Có lẽ, hẳn là Đại Bạch, lại có lẽ... Không phải.

Tiểu Thất lẳng yên không một tiếng động vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay, phẩm chất này, tỉ trọng này, căn bản không phải là vật tầm thường, nhạt...Thật buồn cười, hài tử ba tuổi còn không tin được. Hẳn cứ như vậy công khai lừa nàng, thật chẳng lẽ chính là nàng rất dễ lừa thế sao?

Tiểu Thất cái gì cũng không biết, nàng chỉ biết là, trong lòng nàng rất chua chát.

Ngay lúc nàng khó chịu, Cố Diễn đột nhiên ngồi dậy, Tiểu Thất vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ vừa ngủ, quả nhiên là, Đại Bạch đi đến bên người nàng nhẹ nhẹ kêu một tiếng, "Tiểu Thất..."

Thấy nàng không có phản ứng, lẳng lẽ đứng dậy ra cửa.

Tiểu Thất cơ hồ không chần chờ chút nào khoác y phục đuổi theo, bên ngoài mây đen một mảnh, mưa phùn mịn mờ, Tiểu Thất nhìn bóng đen lao ra sân nhỏ, nàng cũng không chút do dự theo ra.

Cố Diễn nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân mất trật tự của Tiểu Thất, mặc dù nàng đã dè dặt, nhưng lại không tránh được lỗi tai của hắn, chỉ là, lúc này, hắn đã không thể lừa gạt nữa.

Cố Diễn đến bên tường, ho khan một tiếng.

Tiểu Thất còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng đen từ ngoài tường thoáng cái nhảy vào, nàng giật mình bưng kín miệng của mình.

Trương Tam phát giác được có người, nháy mắt với Cố Diễn, chỉ là Cố Diễn không hề bị lay động, không chỉ có không hề bị lay động, còn ý bảo hắn nói chuyện bình thường.

Trương Tam không biết trong hồ lô này muốn bán thuốc gì, quỳ một chân trên đất, "Thuộc hạ gặp qua thế tử gia."

"Đứng lên đi!"

Chỉ hai câu nói ngắn như vậy, Tiểu Thất thậm chí cảm thấy được thiên toàn địa chuyển, nàng không thể tin buông lỏng tay ra. Nàng thậm chí không thể chờ một giây một khắc nào, không chần chờ, Tiểu Thất bắt đầu từ chỗ ẩn thân đi ra, nàng cứ như vậy đi ra, tái mặt nhìn Cố Diễn, "Hắn gọi ngươi là gì?"

Cố Diễn xoay người lại, gặp Tiểu Thất đứng ở trong mưa, khoác áo choàng, yếu đuối đáng thương.

"Ngươi thật không phải là Đại Bạch. Ngươi là ai?" Tiểu Thất cơ hồ gần không được nước mắt của mình, lúc này nàng thế nhưng có chút cảm

tạ nước mưa, chính là vì có nước mưa, nàng mới có thể không kiêng nể gì cả khóc lên, bốc đồng rơi lệ, mà không cần lo lắng bị hấn nhạo báng.

"Người là ai? Người xem ta hỏi có buồn cười không, người là ai? Người là tiểu thế tử a! Tiểu thế tử, người là tiểu thế tử vương phủ nào?" Tiểu Thất rơi lệ, "Sẽ không phải người muốn nói cho ta, người là tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ đi?"

Cố Diễn không thể nhìn Tiểu Thất như vậy, hấn nhin không được tiến lên, Tiểu Thất nhanh chóng lui về phía sau một bước, nàng cảnh giác nhìn hấn: "Người nói, người có phải tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ hay không, người có phải Cố Diễn không?"

Giọng Tiểu Thất lớn dần.

Cố Diễn sợ kinh động những người khác, gật đầu thừa nhận: "Đúng, ta là tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ, ta là Cố Diễn."

Tiểu Thất nhìn hấn, thoáng cái liền nở nụ cười, trong tươi cười tất cả đều là bi thương: "A, người là Trung Dũng vương phủ Cố Diễn." Nàng thẳng lưng, gắt gao nhìn chăm chăm hấn, "Như vậy, người như vậy thú vị không? Tiểu thế tử, gắt người như vậy, thú vị không? Làm bộ là một con chó, chơi thú vị không? Nhìn ta lo lắng xoay quanh, thú vị không? Người nói đi, thú vị không? Người cũng đã hại cha ta, tại sao còn muốn khi phụ ta, người khi dễ ta như vậy, thú vị không?" Tiểu Thất khóc lên.

Cố Diễn không để ý Tiểu Thất cự tuyệt, thoáng cái liền vọt tới trước mặt nàng, hấn giữ chặt Tiểu Thất, "Không phải vậy, ta không phải là muốn trêu đùa nàng, ta thích nàng, Tiểu Thất, ta rất thích nàng."

Tiểu Thất gạt tay Cố Diễn, cười lạnh: "Người bây giờ nhìn ta như vậy vừa khóc vừa cười, có phải cũng cảm thấy chơi rất vui vẻ hay không, cảm thấy ta thật đáng buồn đi? Lại đi tin tưởng người. Đại Bạch chết, đúng nha, là chính mình ngu xuẩn, chó làm sao có thể biến thành người đây? Là ta

ngốc, ngây ngốc tin lời của người. Nhưng Cố Diễm, người không biết như vậy là đui lý sao? Người đã hại cha ta, vì cái gì còn muốn đến hại ta?"

Cố Diễm cúi thấp đầu, khó chịu cực kỳ.

"Ta không có, ta không có lừa gạt tâm tư của nàng, ta thích nàng, ta vẫn luôn rất thích nàng, rất sớm rất sớm, hai năm trước, hai năm trước ta đã thích nàng. Nhưng ta không dám nói ra, Tiểu Thất, nàng tha thứ ta được hay không? Ta không phải cố ý lừa nàng, ta cũng không biết Đại Bạch đã chết rồi, ta chỉ là muốn đến bên cạnh nàng, nghĩ đến bên cạnh nàng, cùng nàng cùng sống chung. Tiểu Thất nàng tin tưởng ta, ta không là người xấu, ta cũng không phải là có lòng lừa gạt nàng, ta chỉ là sợ nàng không để ý tới ta mới ra hạ sách này, Tiểu Thất..." Cố Diễm vội vàng giải thích.

Đôi mắt Tiểu Thất đắm lệ mông lung cứ như vậy nhìn Cố Diễm, giờ khắc này, nàng phảng phất nhìn thấy lần đầu tiên hai người gặp mặt, Đại Bạch lần đầu tiên ăn cơm, nàng lau mặt cho hắn, dẫn hắn đi ra ngoài tản bộ, ném cầu... Tiểu Thất không biết mình làm sao vậy, nàng chỉ cảm thấy, giống như càng lúc càng hoảng hốt, mà bóng dáng trước mắt này cũng càng không rõ rệt...

Ngay khi Tiểu Thất mất đi ý thức, nàng nghe được có người hô to: "Tiểu Thất!"

... ..

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiểu Thất không biết đã ngủ bao lâu, nàng chỉ biết là, mình nằm mơ một giấc mơ, trong mộng, nàng đi theo Đại Bạch đi tới bên tường, Đại Bạch không phải là Đại Bạch, hắn là Cố Diễm, là Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử Cố Diễm, hắn là Cố Diễm hại cha nàng ngã ngựa.

Hắn không có giải thích một câu nguyên nhân mình làm như vậy, cũng không nói xin lỗi nàng, rõ ràng là hắn làm cho cha nàng hôn mê, nhưng hắn

không có một câu xin lỗi, hân... Hân đã nói gì đó?

Trong lúc nhất thời, Tiểu Thất không nghĩ ra, hân chỉ nói không phải cố ý, nhưng, không phải cố ý tại sao phải giả Đại Bạch đây! Chẳng lẽ còn không phải cố ý sao?

"A!" Tiểu Thất bừng tỉnh.

Nghe được tiếng Tiểu Thất, Lâm thị vội vàng từ ngoài phòng vào. Thấy Tiểu Thất một đầu mồ hôi ngời ở trên giường, giống như vừa gặp ác mộng, bà liền vội vàng tiến lên: "Làm sao vậy?"

Tiểu Thất oa một tiếng khóc lớn lên, trong tiếng khóc kia có ủy khuất làm bà không có cách nào bỏ qua, bà ôm Tiểu Thất vào trong ngực trấn an nói: "Đừng khóc, Tiểu Thất đừng khóc. Đây là thế nào a! Khóc thảm như vậy."

Tiểu Thất không chịu nói ra tình hình thực tế, cứ như vậy tựa đầu dựa vào trên người của mẫu thân, nức nở.

Lâm thị thở dài một tiếng, nói: "Tiểu Thất chớ khóc. Hết thấy đều đã qua, đừng sợ, hết thấy đều đã qua."

Tiểu Thất ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm thị, "Mẫu thân... Mẫu thân."

"Cố Diễn đi ." Lâm thị lẳng lẳng nói.

Tiểu Thất trợn to hai mắt, nước mắt vương trên mặt, nàng lặp lại lời Lâm thị, "Cố Diễn... Đi rồi?"

Lâm thị gật đầu: "Đúng, hân đi rồi."

Vốn dĩ, Lâm thị vẫn luôn cảm thấy nữ nhi có chút không đúng, nhưng Tiểu Thất không chịu nói, Lâm thị cũng không tiện hỏi thẳng nàng, chỉ có thể sai tâm phúc nhìn chăm chăm bên này, mà đêm nay, Cố Diễn từ trong



phòng Tiểu Thất đi ra, thật là làm cho người ta sợ hết hồn, sau thừa dịp mấy người thương lượng, người nợ lập tức bầm Lâm thị, chờ Lâm thị đuổi tới, Tiểu Thất đã ngất đi, bà thấy nữ nhi hôn mê bất tỉnh, lo lắng cực kỳ.

Cố Diễm ôm người trở về phòng, căn kẽ kể ra hết thầy cho bà, chưa từng có một chút giấu giếm.

Lâm thị nghe, trong lòng mặc dù oán giận Cố Diễm, nhưng lại nói không nên lời những lời khó nghe. Thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ ba chữ.

Người đi đi!

Cố Diễm ly khai Trịnh gia, lúc Tiểu Thất vẫn chưa có tỉnh lại đã bị tam phu nhân đuổi đi.

Tiểu Thất biết được Cố Diễm đã đi rồi, áy náy cúi đầu: "Mẫu thân, thực xin lỗi, đều là con không tốt, con không có nghe lời của ngài, con không có nói cho người biết hết thầy trước. Ô ô..." Nàng bụm mặt yên lặng khóc thút thít, "Đều là con không tốt, có điều bây giờ nói những thứ này cũng không còn hữu dụng ..."

Tiểu Thất khóc thảm như vậy, Lâm thị càng thêm đau lòng không thể tự chủ, vỗ lưng Tiểu Thất, Lâm thị nói: "Không khóc. Nương không trách người, người tuổi còn nhỏ, bị người ta lừa cũng là bình thường. Cũng may, Cố Diễm kỳ thật cũng không có tâm địa xấu, hết thầy coi như là một bài học, được hay không? Tiểu Thất đừng khóc."

Tiểu Thất tựa ở trên người Lâm thị, ủy khuất tiếp tục nước nở.

Lâm thị vì dè dặt chú ý của nàng, nói: "Tiểu Thất bím tóc thắt thật đặc biệt, không giống như trước đây..." Không đợi nói xong, thấy Tiểu Thất lại đỏ vành mắt.

Tiểu Đào ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, "Là tiểu thế tử chết tiệt buộc."

Lâm thị nghe, kinh ngạc nhìn cái nơ kia, trong lúc nhất thời, bà không biết như thế nào cho phải.

Tiểu thế tử Cố Diễn nói, hẳn là thật thích Tiểu Thất mới ra hạ sách này. Lúc ấy Lâm thị lơ đễnh, công tử cao môn đại hộ, tự nhiên là làm việc tùy chính mình, nhưng bây giờ nhìn hẳn vì Tiểu Thất thắt kiêu tóc này, hết sức tỉ mỉ. Có thể thấy được, người buộc có dụng tâm cỡ nào.

"Tiểu Thất không phải là hài tử ngốc, tất nhiên là hẳn giả bộ rất giống, Tiểu Thất mới sẽ tin tưởng, đúng không?" Lâm thị hỏi.

Tiểu Thất gật đầu.

"Cố Diễn tâm địa không xấu, đúng không?" Lâm thị tiếp tục hỏi.

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, không được tự nhiên gật đầu.

"Có Cố Diễn làm bạn, Tiểu Thất cảm thấy rất vui vẻ, đúng không?" Lâm thị tinh tế quan sát vẻ mặt Tiểu Thất, thấy nàng tựa hồ đang suy nghĩ gì, bà hỏi: "Phải hay không?"

Tiểu Thất chu môi: "Cũng không hẳn!"

Lâm thị cũng không vạch trần nàng, chỉ mỉm cười: "Bất kể như thế nào, chuyện đã qua thì đã qua. Mặc dù hẳn lừa người cho người rất không vui, đương nhiên, mẫu thân cũng không vui. Nhưng hết thảy đều đã qua. Hiện tại hẳn đi, chúng ta phải tiếp tục cuộc sống của chúng ta, có đúng hay không?"

Tiểu Thất yên lặng gật đầu.

"Như vậy nghĩ ngợi càng nhiều, rối rắm càng nhiều, cũng là hoàn toàn không có ý nghĩa." Lâm thị cầm tay Tiểu Thất, "Mẫu thân về sau sẽ bảo hộ tốt Tiểu Thất."

Vừa dứt lời, ánh mắt Lâm thị rơi vào trên cổ tay Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng theo ánh mắt mẹ nàng nhìn sang, vòng ngọc trên cổ tay nàng óng ánh trong suốt, chính là Cổ Dẫn đã đeo cho nàng...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 45

Cố Diển đi, nhưng vòng tay Cố Diển đưa lại không thể tháo ra, Tiểu Thất nhìn chiếc vòng này liền chán ghét, không phải là vì giờ giờ phút phút sẽ bắt đầu nhớ đến tên lừa đảo kia sao?

Nàng thậm chí còn muốn, giống như đại lực sĩ, tay không bóp nát chiếc vòng này. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nói một chút, thực nói bóp nát, năng lực của nàng vẫn còn không đủ.

Thấy Tiểu Thất thay đổi sắc mặt liên tục, ánh mắt Lâm thị cũng dừng tại vòng ngọc, chính phẩm thượng đẳng như vậy, Lâm thị tự nhiên là biết hàng, "Đây là... Cố Diển đưa?"

Tiểu Thất sắc mặt khó coi gật đầu nhẹ.

Đồ thực là đồ tốt, người đưa lại không phải là người tốt. Tiểu Thất hơi hơi nhíu mày, tựa hồ cầm chiếc vòng này không có chủ ý gì.

Ngón tay Lâm thị xẹt qua vòng ngọc, cảm giác ấm áp quả nhiên là khó được.

"Thứ quý trọng như vậy, chúng ta không thể nhận."

Tiểu Thất gật đầu như gà con mổ thóc, nàng đương nhiên biết không thể thu, nhưng là... Tháo ra, tháo ra không được a!

Thấy sắc mặt Tiểu Thất rối rắm, Lâm thị hiểu rõ hỏi: "Là tháo ra không được sao?"

Tiểu Thất lần nữa gật đầu, lúc này, nói cái gì đều là vô dụng.

Lâm thị nhìn Tiểu Thất như là một búp bê vải, chỉ biết gật đầu, rốt cục lộ ra nụ cười thân nhiên, "Nhưng không tháo ra đưa người ta, thì có chút không thỏa đáng, hơn nữa, người mang theo vòng ngọc này, nên nói lai lịch của nó như thế nào đây?"

Lâm thị nghĩ đến, nhưng điểm này Tiểu Thất ngược lại hoàn toàn không nghĩ tới, mặt Tiểu Thất nhăn lại, lần nữa nguyên rủa Cố Diển, Cố Diển chính là đồ khốn kiếp, hết thấy mọi thứ, đều là hăn tạo thành, là người chuyên chọc phiền toái cho người khác, thật sự là nên giam lại không để cho ra cửa. Đúng, chính là như vậy, giam lại không để cho ra cửa. Nhìn hăn còn có thể giả chó gạt người hay không.

Nhắc tới chó, Tiểu Thất lại cảm thấy lòng chua xót, hy vọng cuối cùng đã không còn. Cố Diển không phải là Đại Bạch, mà Đại Bạch, thật đã chết rồi!

Nghĩ tới đây, nàng khổ sở, "Đại Bạch chết."

Đại Bạch đối với Tiểu Thất mà nói, không chỉ là một con chó, cũng không chỉ là quà sinh nhật mà cha nàng đưa, nhiều hơn, nó là bạn chơi của Tiểu Thất từ nhỏ đến lớn, một đồng bọn nhỏ đáng yêu sẽ bảo hộ nàng, hiện ở nơi này đồng bọn nhỏ đã chết. Lại là lúc nó cần có nàng trợ giúp nhất, mà nàng không có phát hiện, cũng không có trợ giúp Đại Bạch, cho nên Đại Bạch bị người xấu hại chết.

Tiểu Thất ỉu xìu muốn khóc, Lâm thị vỗ vỗ nàng, trấn an nói: "Có một số việc đã xảy ra, nhiều lời cũng là vô ích, hết thấy phải nhìn về phía trước."

Tiểu Thất gật đầu, đạo lý này nàng hiểu. Chỉ là trong lòng có chút khó khăn.

Ánh mắt Lâm thị rơi vào vòng tay, khó xử nói: "Vòng tay này nếu đã tháo ra không được, vậy thì tạm thời mang theo, nhưng người cũng phải cẩn thận chút, chớ để va chạm. Hoàng kim có giá ngọc vô giá, chúng ta tóm lại là phải nghĩ biện pháp tháo ra còn đưa người ta."

Tiểu Thất dạ một tiếng, nói lầm bầm: "Cố Diển chết tiệt, chỉ toàn tìm phiền toái cho ta. Hắt xì!"

Có lẽ là mắc mưa, Tiểu Thất hắt xì, nàng che mũi, đáng thương nhìn Lâm thị, "Mẫu thân, ta có chút choáng váng đầu ~ "

Lâm thị vội vàng sai người chuẩn bị nước, khoảng một nén nhang thì đã chuẩn bị xong hết thảy, Tiểu Thất thư thư phức phức tắm một cái, Lâm thị đặc biệt sai người chuẩn bị trà gừng cho nàng.

Mặc dù là mùa hè, nhưng Lâm thị vẫn còn dặn dò Tiểu Thất nằm trong chốc lát, dịch chăn mền cho nàng, Lâm thị nói: "Người chớ nghĩ quá nhiều, ngủ một giấc, ngủ một giấc, đỡ mờ hôi thì tốt rồi."

Tiểu Thất gật đầu xưng vâng

Đãi Lâm thị rời đi, Tiểu Thất co lại thành một khối nho nhỏ, cũng không biết suy nghĩ những thứ gì.

Bởi vì nửa đêm gặp mưa, Tiểu Thất mắc bệnh thương hàn, tại phía xa Trung Dũng vương phủ Cố Diển nghe, đau lòng muốn đi xem, chỉ không đợi ra cửa đã bị Trung Dũng vương gia ngăn cản lại, hần lấy cái thân phận gì đi xem người ta, đây không phải là tìm việc sao?

Mặc dù Trung Dũng vương gia chưa bao giờ nói, nhưng nội tâm của ông vẫn hết sức cảm kích Trịnh gia Tiểu Thất cô nương, nếu không phải

nàng, Cố Diễn hiện tại không thể nào nói chuyện, dù ông không đề cập tới, không có nghĩa là không có chuyện này, có một đoạn thời gian, Cố Diễn hoàn toàn tự bề. Mà bây giờ, tối thiểu hẳn có thể trao đổi bình thường, đã không có vấn đề, như vậy cũng rất tốt.

"Ta biết rõ người quan tâm Tiểu Thất cô nương, nhưng là bây giờ người đi qua, nàng cũng chưa chắc muốn gặp người, nếu như thấy người làm cho nàng luống cuống, còn hơn là không thấy, người nói đúng không? Người không thể hại nàng." Trung Dũng vương gia khuyên nhủ.

Kỳ thật ông ta cũng không biết tại sao cùng con trai chung đụng, nhiều năm như vậy, quan hệ chỉ càng lạnh nhạt cùng giường cung bạt kiếm, nhưng đã trải qua chuyện lần này, đặc biệt là Cố Diễn tự bề cùng với vì đến gần Trịnh Tĩnh Hào mà giả chó, đây hết thảy cũng làm cho ông ta cảm thấy, có lẽ lúc trước đây phương thức phụ tử bọn họ chung đụng chính là có vấn đề.

Nếu như ông ta không dùng khẩu khí mệnh lệnh như vậy nói chuyện, có lẽ Cố Diễn sẽ không phản ứng lợi hại như vậy.

Mà thích hợp khuyên nhủ, kỳ thật Cố Diễn là biết nghe.

"Nhưng ta không yên tâm nàng." Mặc dù nói như thế, nhưng Cố Diễn lại dừng bước.

Trung Dũng vương gia suy nghĩ một chút, nói: "Người kiên trì một ngày, sáng mai Tiết thần y đi qua châm kim cho Trịnh tiên sinh, ta bảo ông ấy trị liệu cho Tiểu Thất, như vậy vừa có thể nhanh chóng biết được bệnh tình của nàng giúp nàng đúng bệnh hốt thuốc, lại có thể biết tình trạng gần đây của nàng, người thấy được không?"

Cố Diễn truy vấn: "Hôm nay không được sao?"

"Ta đã đi qua trước rồi, hôm nay đã đi qua, nếu như một ngày đi hai lần, cũng quá rõ ràng. Mặc dù ta chỉ gặp qua Tiểu Thất mấy lần, nhưng cũng có thể thấy được, nàng là cô nương ngoài mềm trong cứng. Người làm rõ ràng như vậy, nếu như nàng cự tuyệt thì sao! Còn chờ đến ngày mai, chúng ta làm tự nhiên một chút, coi như là nàng biết rõ đây là tâm ý của người. Đại để cũng không tiện cự tuyệt một lão nhân."

Cố Diễn suy nghĩ một chút, rốt cục gật đầu.

Trung Dũng vương gia cẩn thận quan sát đứa con trai này, kể từ khi hắn trở lại, cũng không thay y phục, một thân áo vải không vừa người, trên mặt lây dính một chút dơ bẩn, đại khái là bởi vì mắc mưa, còn có chút nhăn nhúm nhúm.

Bộ y phục này Trung Dũng vương gia cũng không thấy hắn từng mặc, nghĩ đến là thay ở chỗ Tiểu Thất. Có điều dù cho là như thế, ông ta vẫn nói: "Người đêm qua cũng mắc mưa, đi rửa mặt một chút rồi nghỉ ngơi đi. Ta thấy tinh thần người cũng không tốt."

Cố Diễn lắc đầu, "Ta đi gặp Lý Tứ."

Trung Dũng vương gia thấy hắn nói xong liền đi ra cửa, chỉ có thể thầm than thở nhẹ. Hiện tại không có gì ngoài chuyện của Tiểu Thất, còn có chuyện thích khách chưa tra rõ ràng, chẳng biết tại sao, mặc dù có chút manh mối, nhưng lại như cũ không có tiến triển gì.

Cố Diễn hoài nghi ai ông ta tự nhiên trong lòng rõ ràng, nhưng ông ta thật lòng hy vọng, không phải là thị ta.

Nếu như biết rõ thật sự là thị ta làm mấy chuyện này, thật sự là thị ta dám không ngừng gia hại Cố Diễn, Trung Dũng vương gia yên lặng siết chặt quả đấm, nghĩ đến, ông ta sẽ không bỏ qua cho thị ta...



"Vương gia." Giọng nói nữ nhân nhu nhược vang lên, Trung Dũng vương gia quay đầu lại, gặp người tới chính là người trong lòng ông ta vừa rồi hoài nghi, cũng là vương phi của ông ta, ông ta bình tĩnh nói: "Người tại sao cũng tới?"

Trung Dũng vương phi cũng chỉ lớn hơn Cố Diễm một chút, thị ta xinh đẹp sáng ngời, mỉm cười sáng giọng: "Ta không thể tới thăm vương gia sao?"

"Tự nhiên có thể." giọng nói Trung Dũng vương gia nhàn nhạt.

Vương phi cắn môi, một đôi mắt bồ câu giống như biết nói, "Vương gia ngài làm sao vậy?" Chuyển tới sau lưng Trung Dũng vương gia, thị đè vai ông ta, "Ngài ngồi xuống, ta giúp ngài mát xa bả vai. Ta xem a, ngài gần đây như là quá mức căng thẳng."

Trung Dũng vương gia cảm thụ đôi tay mềm mại không xương nhỏ bé trên bờ vai, cảm thấy mềm đi vài phần, "Chuyện trong phủ khiến người bận bịu, cũng vất vả người."

"Ở đâu vất vả đây, đều là ta phải làm." Vương phi mỉm cười, "Chỉ cần vương gia không chê ta làm không tận thiện tận mỹ, vậy là được rồi."

Trung Dũng vương gia lắc đầu, "Ta là người thô kệch, nơi nào sẽ ghét bỏ người." Dừng lại một chút, tình cảnh nhất thời yên tĩnh trở lại, cũng không biết trải qua bao lâu, ông ta mở miệng lần nữa, "Diễm nhi thân thể khá hơn, hẳn bây giờ có thể nói chuyện."

Vương phi đang mát xa tay dừng lại một chút, bắt quá rất nhanh, thị ta mang theo nụ cười nói: "Kia thật sự là quá tốt, như vậy vương gia cũng yên tâm."

Trung Dũng vương gia cúi thấp đầu, cảm khái: "Ta chỉ có một thằng con trai như vậy, hẳn không thể có chuyện gì. Hiện thời hẳn khá hơn, ta

cũng thật sự cao hứng. Diễn nhi... Diễn nhi tuổi còn nhỏ, có một số việc khiến cho người cảm thấy không thoải mái, bất quá Tú Hoa Lan, người nhìn một chút đi, người là trường bối của hãn, đừng chấp nhặt với hãn."

Vương phi dạ một tiếng, tiếp tục nói: "Ta đương nhiên sẽ không chấp nhặt với hãn, vương gia yên tâm"

"Ta biết rõ rất nhiều chuyện đều ủy khuất người, nhưng là ta hy vọng người có thể hiểu được. Hơn nữa lúc chúng ta thành thân ta đã nói, ta đã đáp ứng mẹ Cố Diễn, cả đời này, chỉ có một đứa con trai, không thể có con với người, ta thật xin lỗi, nhưng trước khi thành thân, người cũng đã đồng ý." Tiếng nói của Trung Dũng vương gia đều đều, lời này như là trấn an vương phi, lại giống như không phải.

Một giọt nước mắt của Vương phi cứ như vậy rơi xuống, thị ta cuống quýt lau đi, thì thầm: "Ta biết, ta biết không thể. Vương gia yên tâm"

Trung Dũng vương gia gật đầu: "Người biết là tốt rồi. Tú Hoa Lan, chờ Cố Diễn thành thân, thừa kế vương vị của ta, chúng ta rời đi kinh thành. Mặc dù không thể cùng người có một đứa nhỏ, nhưng ta có thể liên tục làm bạn với người, chúng ta cùng đi đại giang nam bắc, được hay không?"

Trung Dũng vương gia là một võ tướng, khó có thể ôn tình như vậy, vương phi lẳng lẳng vì ông ta mát xa bả vai, nhìn tấm lưng rộng lớn của ông ta, rất cục mềm mại đáp vâng!

Trung Dũng vương gia gật đầu: "Cố Diễn càng hiểu chuyện, ta nghĩ, cuộc sống như vậy đã không xa. Kỳ thật, Cố Diễn không chỉ là con trai của ta, cũng là của người. Người coi hãn như con trai của mình đi. Trước kia quan hệ các người không phải là cũng không tệ lắm sao? Kỳ thật chỉ cần người dụng tâm, quan hệ của các người là có thể hoà giải."

Ông ta cũng không quay đầu lại, nếu như quay đầu lại, liền sẽ thấy vương phi của ông ta, vẻ mặt tuyệt vọng!

Vương phi ánh mắt trống rỗng: "Ta biết rồi."

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 46

Trung Dũng vương gia không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nhưng hẳn sẽ nói những thứ này, thật sự đều là cố ý. Nếu những manh mối về sát thủ kia liên tục tìm không được, nếu Cố Diễn đã hoài nghi Tú Hoa Lan, như vậy hẳn quyết định ném ra nhân tố kích thích nàng ta. Nếu không phải nàng ta... Không phải là tự nhiên tốt nhất. Nếu như là, Trung Dũng vương gia yên lặng nhìn trời, hẳn chỉ hy vọng, hết thảy mau chóng được giải quyết.

Cố Diễn cũng không biết Trung Dũng vương gia làm những thứ này, hẳn đi vào biệt viện, Lý Tứ bên này còn không có đầu mối gì, sát thủ đều là bị thuê, bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể, thậm chí không biết ai thuê bọn họ. Bên này không chiếm được manh mối, Cố Diễn lão đảo đi trở về, đi đến nửa đường, cũng không biết tại sao, liền đi tới cửa Trịnh phủ, Tiểu Thất ngay bên trong Trịnh phủ, nhiệm vụ này cơ hồ khiến hẳn muốn trực tiếp nhảy tường đi vào, sau đó trở về bên cạnh Tiểu Thất lăn lộn bản thân là Đại Bạch.

Nhưng hẳn không phải. Kỳ thật hẳn cố ý tiết lộ mình là Cố Diễn. Tiểu Thất những ngày này khó chịu hẳn đều nhìn ở trong mắt, kỳ thật, kể từ khi phát hiện xác Đại Bạch, Tiểu Thất cũng đã không tin mình là Đại Bạch, như vậy ở lại bên cạnh nàng, sẽ chỉ làm nàng hoảng sợ không chịu nổi.

Tiểu Thất mỗi đêm đều không ngủ được, cho dù là ngủ cũng sẽ gặp ác mộng, điểm này không có người rõ ràng hơn hẳn. Cho nên hẳn nguyện ý, nguyện ý vạch trần hết thảy. Nếu như hẳn ở lại bên cạnh Tiểu Thất không thể để cho Tiểu Thất khoái hoạt, như vậy hẳn nguyện ý nói ra hết thảy tình hình thực tế.

Hẳn muốn đánh cuộc một lần, đánh cuộc một lần Tiểu Thất thật ra là thích hẳn. Tiểu Thất sẽ tha thứ hẳn. Nhưng mà... không có.

Xem ra, hẳn vận khí không hề tốt, không tốt còn muốn đánh cuộc, đó chính là tìm đường chết.

Chẳng qua nếu như nếu đổi lại là hẳn, cũng chưa chắc sẽ lập tức tha thứ người lừa gạt mình, nghĩ như vậy, Cố Diễn đột nhiên cảm thấy có chút được an ủi. Đúng vậy, mình cũng làm không được, tại sao phải cầu xin Tiểu Thất làm được đây! Dù sao, là hẳn thích Tiểu Thất, mà không phải Tiểu Thất thích hẳn a!

Ách, cũng không phải, kỳ thật Tiểu Thất vẫn còn rất thích hẳn. Ngẫm nghĩ, Tiểu Thất có thể thích hẳn giả Đại Bạch, kỳ thật cũng tương tự có thể thích hẳn đi? Chỉ cần mình cố gắng, nhất định có thể làm được.

Cố Diễn động viên bản thân, không có chỉ trong chốc lát đã cảm thấy lòng tin tràn đầy.

Trương Tam đi theo sau lưng tiểu thế tử, thấy hẳn dừng ở cửa Trịnh phủ yên lặng ngăn người, đột nhiên cảm thấy trong lòng ê ẩm.

"Trương Tam. Người đi đâu phố mua mấy con diều." Cố Diễn đột nhiên mở miệng.

Trương Tam cho là tiểu thế tử đang buồn, thấy ánh mắt hẳn sáng long lanh nhìn chăm chăm Trịnh phủ, giống như có tính toán gì, Trương Tam vội

vàng đi ngay, không lâu đã thấy hấn ta mang theo vài con điều trở lại, mà lúc này bên cạnh tiểu thế tử ngược lại có thêm mấy đứa nhóc.

Khóe miệng Trương Tam co giật một cái, chỉ chỉ đứa nhóc hỏi, "Thế tử gia đây là... ?"

Cố Diễn cũng không để ý Trương Tam, trực tiếp nhận điều, bắt đầu viết chữ vẽ tranh, khóe miệng Trương Tam lần nữa run rẩy, trên người thế tử gia thế nhưng còn có bút?

Đại khái là nhìn ra Trương Tam kỳ quái, Cố Diễn nói: "Ta vừa rồi kêu đứa nhóc qua bên kia mua."

Mấy đứa nhóc đều ở bên cạnh, ghé vào bên tiểu thế tử, muốn xem hấn làm cái gì.

Chỉ trong chốc lát, tiểu thế tử liền đem con điều đẹp mắt vẽ loạn cả lên.

Trương Tam nhìn không đâu vào đâu, cẩn thận phỏng đoán hỏi: "Đây là... Cái gì?"

Cố Diễn quay đầu lại, vẻ mặt "Người rất không có kiến thức".

"Nhìn không ra sao?" giọng nói Cố Diễn thập phần cao lãnh.

Trong lòng Trương Tam rơi lệ, hấn là thật nhìn không ra a! Nhưng là vì cái gì tiểu thế tử lại có giọng điệu như vậy, hay, hay là hấn nên biết? Nay không đúng sao?

Quả nhiên, Cố Diễn càng thêm ghét bỏ nhìn Trương Tam: "Người quá ngu ngốc."

Trương Tam liền vội vàng gật đầu, đúng đúng đúng, ta ngốc nhất! Cầu xin ngài nói cho ta biết, đây rốt cuộc là cái gì!

Thấy vẻ mặt cầu khẩn của Trương Tam, Cố Diễm quyết định nói cho tên thiếu kiến thức này.

"Chẳng lẽ người nhìn không ra, cái này là ta sao?"

Tròng mắt Trương Tam thiếu chút nữa lồi ra, hăn gắt gao nhìn chăm chăm cái thứ không đâu vào đâu trên diều kia, ách, không, là tiểu thế tử, lập tức cảm giác mình lúc trước đi lên con đường tập võ này là đúng, tối thiểu nhất, sẽ không vẽ ra vật như vậy.

"Ách, ha ha, ha ha ha!" Trương Tam cảm thấy hiện tại nói cái gì cũng không tốt, chẳng lẽ hẳn lại nói cho tiểu thế tử, họa kỹ của ngài người bình thường đều thưởng thức không được sao?

Mấy đứa nhóc vây quanh Cố Diễm, nghe nói đây là bức tranh chính hăn, cũng lập tức đều sợ ngây người!

"Ta cho rằng, đây là cầu !"

"Người nói bậy, rõ ràng càng giống heo!"

"Không đúng sao? Nhìn xem giống như là miêu a!"

Mặt Cố Diễm tối sầm, "Các người nói hươu nói vượn cái gì, có trình độ thưởng thức không vậy, có không! Thật sự là... Không có học vấn thì thôi, ngay cả thẩm mỹ cũng không có, ta thật sự là thay các người cảm thấy bị ai, phi thường bị ai."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút nói không nên lời trong lòng là cảm thụ gì, người cũng biết, gặp một người còn ngốc hơn so với bọn họ, nếu như trực tiếp nhạo báng, phỏng đoán cũng quá tổn thương họ.

Cố Diễm đưa diều trong tay lần lượt phân cho mấy đứa nhóc, lại từ trong túi móc ra một bao kẹo, "Đến, đều tới bắt."

Bọn nhỏ được dụ dỗ mà lên, kẹo trong nháy mắt hết sạch, Cố Diển chỉ huy Trương Tam: "Lại đi mua thêm kẹo cho bọn nhỏ."

Trương Tam căn bản cũng không biết rõ đây là hát tuồng gì, nghe chủ tử phân phó như vậy, thì làm theo. Bọn nhỏ nghe được quyết định này thì một mảnh cười âm lên, hết sức cao hứng.

Cố Diển dặn dò: "Được rồi, trong chốc lát còn có kẹo ngon ăn, hiện tại các người đều nghe ta, qua bên kia chơi diều. Nếu có thể bay vào sân nhỏ liền cắt dây. Biết không? Ta xem các người ai thả vào bên trong nhiều nhất, ta liền ban thưởng càng nhiều."

"Hào!" Thật sự là khí thế như cầu vồng.

Cố Diển lại kêu lại, "Ai, đợi chút." Hắn cầm lấy bút lại bổ sung một chữ trên mỗi con diều, quan sát trên dưới, hài lòng gật đầu, "Đi thả đi."

Bọn nhỏ đều là tay chơi tốt, chơi diều càng không cần phải nói, Cố Diển dẫn mấy đứa nhóc tới bên tường Trịnh phủ, bản thân lưu loát leo lên cây, hẳn ngồi ở ngọn cây, dễ dàng trông thấy sân nhỏ của Tiểu Thất, có chút xa. Có điều ai bảo hắn ánh mắt tốt chi!

Tiểu Đào đang ở trong viện múc nước, nghe bên ngoài có người nói chuyện,, "Làm sao vậy?"

Vài tiểu nha hoàn cười hì hì chỉ bầu trời nói: "Tiểu Đào tử người xem, có người chơi diều kìa!"

Trên bầu trời nói ít cũng có mười mấy con diều, quả nhiên là rất nhiều, Tiểu Đào ngửa đầu xem, nói: "Cũng không biết là con cái nhà ai, chạy đến bên này chơi diều. Bên này đều là nhà ở, đâu có thích hợp a! Chơi diều, không phải đi chơi ở bờ đê mới tốt nhất sao!"



Một nha hoàn áo xanh cười nói: "Bây giờ mấy đứa nhỏ đều là con cứng, người lớn trong nhà nào dám để cho bọn họ đi bờ sông a, một khi rơi xuống nước thì phải làm sao bây giờ! Bất quá ở chỗ này ngược lại tiện nghi chúng ta, coi như là nhật được việc vui."

Tiểu Đào cũng nở nụ cười, "Người ta chơi diều, các người cao hứng như vậy!"

"Trong ngày thường cũng không có chuyện này a, Tiểu Đào tử, Thất tiểu thư không phải là bị bệnh sao? Không bằng để Thất tiểu thư cũng đi ra ngoài một lát đi, xem diều một chút, tâm tình tốt lên, nói không chừng bệnh sẽ lui."

Tiểu Đào vừa nghe, cảm thấy có vài phần đạo lý.

Nàng ta vội vã vào phòng, lúc này Tiểu Thất đang ở trong phòng nằm nghiêng đọc sách, thấy Tiểu Đào vội vàng vào cửa, mỉm cười nói: "Làm sao vậy?"

Tiểu Đào đáp: "Tiểu thư, bên ngoài có người chơi diều, ngài có muốn ra đi xem một chút hay không? Ta xem a, nói ít cũng có mười mấy con diều."

Tiểu Thất, "Các người chơi đi! Ta không nhìn." Nàng cũng không có tâm tình gì.

Tiểu Đào biết được tiểu thư hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Tiểu thư, không phải là người trong phủ chúng ta thả, là bên ngoài, ta nghe tiểu lục nói, hình như là mấy đứa nhóc ở ngoài tường chơi diều, mọi người cũng chính là xem cái não nhiệt."

Tiểu Thất kỳ quái nói: "Có người ở bên ngoài chơi diều sao? Vậy cũng thật kì quái."

Tiểu Đào vội vàng: "Đúng nha đúng nha. Tiểu thư ra đi xem một chút không! Ở trong phòng đợi nhiều bị ðe nén a!"

Tiểu Thất nghe, nhin không được bật cười, "Ta chẳng lẽ không thể yên lặng làm thiếu nữ xinh đẹp trong chốc lát sao?"

Tiểu Đào hì hì một tiếng bật cười, "Tự nhiên là có thể a! Tiểu thư tự nhiên là thích như thế nào thì như thế ấy!"

Tiểu Thất hướng ngoài cửa sổ nhìn một chút, vừa vắn trông thấy một con điều trợt rơi xuống, nàng giật mình: "Dây điều bị đứt rồi sao!" Chần chờ một chút, nàng đứng dậy: "Đi thôi, chúng ta đi xem một chút."

Tiểu Đào ai một tiếng, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, tiểu thư cứ buồn bực trong phòng, nàng ta cũng không yên tâm.

Tiểu Thất vào trong viện, phát hiện người chơi điều như núp ở phía đông, nàng nghiêng đầu nhìn lên bầu trời, nói: "Rất nhiều."

"Đúng nha!" Tiểu Đào thùng thùng chạy đến bên tường, nhặt lên một con điều, hì hì một tiếng bật cười, "Tiểu thư người xem, tranh này thật sự là xấu không còn hình dáng. Đang yên đang lành là chim én, ai lại vẽ thành hình dáng này a!"

Ở trên trời không thể nhìn rõ hình vẽ trên mặt điều, nhưng khi rơi xuống, có thể thấy rõ, Tiểu Đào quả thực là không đành lòng nhìn thẳng.

Tiểu Thất tiếp nhận điều, chỉ thấy trên mặt vẽ cái gì đó nhe răng nhếch miệng, bên cạnh là một chữ "Khởi" thật to. Tiểu Thất bồn chồn, "Bây giờ bán điều , ngay cả như vậy cũng có thể bán?"

Tiểu Đào lắc đầu, bày tỏ chính mình cũng không hiểu biết, trừ chủ tớ bọn họ ra, nha hoàn gã sai vặt cũng đang lú lú, tất cả mọi người cảm thấy thật có ý tứ, đại khái là thấy Tiểu Đào đem điều đưa cho Thất tiểu thư xem,

nha hoàn khác cũng đem điều trong tay mình cầm tới, "Tiểu thư xem, trên mặt điều này cũng có chữ, chỉ là chữ như gà bới không biết là cái gì."

"Sẽ không phải là bùa chú đi?"

"Làm sao có thể!" Tiểu Thất bật cười, nàng nhìn những con điều khác, "Hình vẽ thì giống nhau, nhưng chữ có chút khác biệt." Nàng nhìn những con điều khác, có chữ "Không", còn có chữ "khởi".

Tiểu Đào: "Tiểu thư, điều của chúng ta cũng là chữ “khởi”. Ta xem a, những chữ này lặp đi lặp lại."

Tiểu Thất gật đầu.

"Còn có mấy con điều khác cũng rơi xuống trong sân, ta đi xem một chút bên kia viết là cái gì." Một tiểu nha đầu vui vẻ chạy ra ngoài, không lâu sau, mang theo một con điều khác chạy về, "Cái này là chữ “đổi.”"

Tiểu Thất nhìn nhìn ba con điều: "Thực xin lỗi?" (Tiếng Trung: Đối bất khởi - 对不起)

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 47

Tiểu Thất tinh tế nhìn mấy hình vẽ trên con diều, càng nhìn... Càng quen mắt.

Nàng bóp diều, chần chờ một chút hỏi Tiểu Đào: “Người có cảm giác cái diều này nhìn có chút quen mắt?”

Tiểu Đào không hiểu nhìn diều, nhìn trái nhìn phải, mờ mịt lắc đầu, không nhận biết!

Tiểu Thất mấp máy môi, mày thanh tú mày nhíu lại. Xa xa giấu trên tàng cây Cổ Diển thấy không rõ vẻ mặt của Tiểu Thất, nhưng hẳn biết rõ, Tiểu Thất đi ra, hơn nữa, nàng bắt được diều hẳn thả. Điểm này làm cho hẳn hết sức cao hứng.

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng, Tiểu Thất lần nữa nhìn qua tường, nhưng vẫn như cũ không thấy người nào.

Tiểu Thất bóp diều, hòa hoãn hồi lâu, lăm bằm lâu bầu: “Như thế nào có điểm giống tên đáng ghét kia?”

Tiểu Đào: “Cái gì?”

Tiểu Thất hít sâu một hơi, nói: “Không có gì!”

Tiểu Đào không hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, chẳng lẽ tiểu thư nhìn ra tranh này chính là cái gì? Trong lúc nhất thời, ánh mắt nàng ta nhìn Tiểu

Thất tràn đầy sùng kính, tranh này người bình thường tuyệt đối là nhìn không ra a!

Tiểu thư giỏi thật!

Tiểu Thất mím môi, càng nhìn hình vẽ này, càng cảm thấy là Cố Diển. Người khác có thể nhìn không ra, nhưng nàng nhất định sẽ nhìn ra được, dù sao sớm chiều sinh sống chung lâu như vậy.

Mặc dù, mặc dù hình vẽ không tốt lắm, nhưng vẫn có thể thấy được, Tiểu Thất vô cùng chắc chắn, đây là Cố Diển, hơn nữa... Ngoại trừ Cố Diển, ai sẽ nhàm chán viết ba chữ “Thực xin lỗi” như vậy đây. Càng nghĩ càng cảm thấy là cái tên kia làm, Tiểu Thất lập tức tìm tòi khắp nơi, muốn phát hiện chỗ ẩn thân của Cố Diển.

Cuối cùng, tầm mắt của nàng dừng lại ở cái cây to phía đông, cây to có nhánh cây sum xuê, thích hợp nhất giấu một người, Tiểu Thất mặc dù không được chứng kiến công phu của Cố Diển, nhưng khi hắt từ trên xà nhà nhảy xuống nàng đã nhìn thấy, một chút cũng không phí sức lực. Hơn nữa, nhìn hắt xuất nhập Trịnh phủ thành thạo, nghĩ đến chắc là cũng biết chút công phu. Như vậy, giấu ở trên cây thì không coi vào đâu.

Nghĩ đến chỗ này, Tiểu Thất khẽ hí mắt, gắt gao nhìn thẳng cây kia, oán hận hừ một tiếng, nói với Tiểu Đào: “Ta cảm thấy, điều tám phần là do người điên thả, nếu không tại sao đang yên đang lành đang thả lại cắt dây. Nhìn như vậy thật là không có ý gì, ta trở về phòng.”

Tiểu Thất quay người lại, đi rồi.

Cố Diển trơ mắt nhìn bóng lưng của nàng, chỉ cảm giác trong lòng mình lạnh oa oa. Có điều, có phải Tiểu Thất trông thấy hắt hay không! Cố Diển ngồi trên tàng cây, giơ ngón tay suy nghĩ, Tiểu Thất nhất định là trông thấy hắt, hoặc là nói, Tiểu Thất cảm nhận được hắt ở chỗ này, nếu không nàng tại sao vẫn nhìn chăm chăm vào bên này. Hơn nữa, nhất định là cảm

giác được hẳn, biết là hẳn tìm người thả diều, càng thêm nhìn thấy ba chữ “Thực xin lỗi”, nàng mới trở về phòng, nhất định là như vậy.

Cố Diển trong lòng có chút cô đơn, lại có chút mừng rỡ.

Kỳ thật, hẳn và Tiểu Thất cũng có thần giao cách cảm a? Nếu không dựa theo khoảng cách này, nàng nhất định không nhìn thấy mình, nhưng nàng cứ nhìn chăm chăm bên này một hồi lâu, rõ ràng là cảm nhận được sự hiện hữu của hẳn.

Này đã nói lên, cho dù là bọn họ không có gặp nhau, cũng sẽ cảm giác hai bên tồn tại. Cảm giác như thế, cảm giác như thế rất ngọt ngào!

Cố Diển một mình suy nghĩ, mà đợi dưới tàng cây Trương Tam ngẩng đầu lên nhìn, cảm thấy tiểu thế tử quả nhiên là mắc bệnh tương tư, nếu không, làm sao sẽ trong chốc lát nhú mày, trong chốc lát ngây ngô cười, cả người không bình thường như vậy?

Xem ra, hẳn nên trở về thảo luận với Lý Tứ một chút, thừa dịp Tiết thần y vẫn còn ở đây, mau chóng trị đi. Nếu không nghiêm trọng hơn thì làm sao bây giờ đây! Trương Tam trong lòng tràn ngập là nhàn nhạt ưu sầu!

Trương Tam ưu thương, nhưng tâm tình chủ tử hẳn thì không còn bi thương như tối hôm qua, hẳn nhảy xuống cây, chỉ huy bọn nhỏ thả nốt con diều cuối cùng.

Đám con nít thả xong diều, Cố Diển cũng chia đều kẹo, rốt cục mang theo Trương Tam ly khai Trịnh phủ.

Tiểu thế tử ly khai, nhưng Trịnh phủ lại rơi vào vòng phỏng đoán mới, hình vẽ này không chỉ một người trông thấy, mọi người đều thấy rõ ràng, ba chữ “Thực xin lỗi” còn có hình vẽ như gà bới mọi người cũng đều thấy cả, đồng thời, phần lớn diều đều rơi xuống trong sân bọn họ, rõ ràng là hướng về phía Trịnh gia mà đến.

Như vậy hiện tại vấn đề ở đây là, ba chữ này, là có quan hệ gì với Trịnh gia?

Mặc dù điều rơi vào trong sân tam phòng nhiều nhất, nhưng là đó là do địa thế, cũng không thể nói hình vẽ này là cố ý cho tam phòng xem. Lão phu nhân gần đây tâm tình không tốt lắm, lại nói tới, chuyện phát sinh khá nhiều.

Đại lão gia ở trong triều đình bị người cáo buộc, đại phu nhân cả ngày khóc sụt mướt, mà Tĩnh Xu, nhà chồng Tĩnh Xu đến bây giờ cũng không có tin chính xác, mặc dù như vậy, nàng ta cũng chỉ biết cả ngày căm giận, điều này làm cho lão phu nhân tức đến nổ phổi, nàng ta không chú ý ôn nhu tiểu ý một chút, muốn toàn bộ kinh thành đều biết nàng ta là một ác nữ sao!

Nguyên nghĩ tới tam phòng không hiểu chuyện, bây giờ nhìn lại, phòng lớn cũng giống như vậy.

Tâm tình Lão phu nhân không tốt, phân phó nói: “Sai người đi thu hết mấy con điều kia, thuận tiện tra một chút là ai làm. Thật sự là một lớp chuyện tiếp theo một lớp chuyện, không để cho ta bớt lo.”

Chu bà tử ai một tiếng, lĩnh mệnh mà đi.

Mà cùng lúc đó, Cố Diễn thì sững sờ ngơ ngác đứng ở ngưỡng cửa nhà mình, nghĩ tới một vấn đề khác, hần nghiêng đầu hỏi Trương Tam bên cạnh: “Người nói, ta chơi điều có thể quấy nhiễu Tiểu Thất hay không?”

Trương Tam trực tiếp ngã sấp!

Hay thật! Hiện tại ngài nhớ tới chuyện như vậy sẽ tạo ra phiền toái cho cô nương nhà người ta, lúc chơi điều sao ngài không nhớ tới đi!

Thấy Trương Tam ngã, Cố Diễn ghét bỏ liếc hăn, “Người đây là tuổi lớn đi đứng không được sao? Động một chút là ngã, cũng không phải là

chuyện tốt. Ngày khác bảo đại phu xem thật kỹ xem. Người còn chưa thành thân đó, mà đã yếu thành như vậy. Người ta biết được, ai chịu gả cho người a!”

Trương Tam lau mặt một cái, trong lòng lặng yên nói, ta cứ không thành thân rồi sao! Ai cũng đừng nghĩ ghét bỏ ta! Ai ai ai, đợi chút, ta không có yếu a! Bất quá lúc này tranh luận với chủ tử vấn đề này, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trương Tam quyết định xem nhẹ đề tài về chuyện hãn yếu hay không yếu.

“Ta nghĩ, bọn họ sẽ phải thật tò mò, những con điều này đến tột cùng là từ nơi nào đến, lại là người nào viết, viết cho ai!” Ủ, đúng, làm một người thị vệ, hãn nhất định phải chuyên nghiệp mà khách quan nhắc nhở chủ tử nhà mình. Làm như vậy thật sự sẽ gây phiền phức cho Trịnh Thất tiểu thư a!

Cố Diễn vò đầu, “Ta lại bỏ quên điểm này.” Dừng lại một chút, hãn ní non: “Làm như thế nào sửa chữa đây?”

Trương Tam bày tỏ: Không biết!

Cố Diễn lại cân nhắc, vỗ đùi, nói: “Dám làm dám chịu. Ta làm thì ta chịu! Người truyền đi, cứ nói xế chiều hôm nay điều rơi vào Trịnh phủ đều là ta tìm người thả.”

Cái gì? Trương Tam há to miệng, bày tỏ chính mình không hiểu.

Kỳ thật, tâm tư tiểu thế tử, hãn cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu hết. Làm một thị vệ bên người, hãn sống cũng rất thâm, hoàn toàn không thể hiểu ý tứ của chủ tử.



Cố Diễn tiếp tục nói: “Người nói, ta đây là cầu phúc cho Trịnh tiên sinh, cũng là không tiếng động nói xin lỗi với ông ấy.”

Trương Tam lão đảo một cái, lập tức nhìn về phía tiểu thế tử, nếu như không phải là chủ tử nhà mình, hẳn ta rất muốn sờ sờ da mặt của hắn, xem một chút đến tột cùng dày bao nhiêu, chuyện như vậy, tại sao có thể nói ra khỏi miệng!

Cố Diễn tự quyết định: “Đã nói ta vẫn luôn đau lòng thương thế của Trịnh tiên sinh. Cũng không có thể diện đi gặp ông ấy, cho nên chỉ có thể ra hạ sách này.”

Khuôn mặt Trương Tam vặn vẹo, vô cùng gian nan nói ra một từ: “Được!”

Đây tuyệt đối là từ trong kẽ răng nặn ra.

Cố Diễn lạnh lùng gật đầu, “Được rồi, người nhanh lên đi làm đi, đem tin này truyền đi, miễn cho chuyện này gây phiền toái cho Tiểu Thất.”

Trương Tam làm việc, Cố Diễn yên tâm, người mặc dù hơi vụng về góc gềch một chút, nhưng là làm việc rất tín nhiệm.

Trương Tam nhanh chóng lĩnh mệnh mà đi, Cố Diễn vào cửa, đã nhìn thấy Trung Dũng vương gia cùng Tiết thần y đứng ở cửa, xem nét mặt của ông ta vô cùng tối tăm khó hiểu.

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có hoa?” Cố Diễn nhếch mi.

Cho dù có hoa, cũng là cho Tiểu Thất xem, người khác liếc mắt một cái cũng không được!

Trung Dũng vương gia đột nhiên cảm thấy, nếu như thật sự cùng Trịnh phủ kết thân, kỳ thật người ta không có trèo cao bọn họ, là bọn họ trèo cao

người ta. Tối thiểu nhất, Trịnh Tiểu Thất, ách, Trịnh Tĩnh Hảo cô nương kia còn là một nữ tử khuê các bình thường. Mà con trai ông ta, đã đột phá cực hạn, thật là có chút mất mặt.

Trung Dũng vương gia suy nghĩ một chút, nói: “Người về sau, ít làm chút việc đi.”

Khóe miệng Cố Diễm co giật một chút, lạnh lùng nói: “Làm? Người nói ta? Ta làm sao?” Đây là muốn gây sự.

Có điều Trung Dũng vương gia hiện tại không giống như dĩ vãng, ông ta đã nắm được điểm yếu của Cố Diễm, biết nói sao có thể làm cho hấn trong nháy mắt bình phục. Đó chính là... Trịnh Tĩnh Hảo!

“Như người vậy rất dễ dàng gây phiền toái cho Trịnh Thất tiểu thư. Nàng một cô nương gia, không thể so với người!”

Quả nhiên, Cố Diễm thoáng cái liền biến thành mèo con nhu thuận, “Ta biết rồi, ta về sau sẽ không làm loạn.”

Nếu như không phải là còn có người ngoài ở đây, Trung Dũng vương gia quả thực muốn ngửa mặt lên trời khóc lớn, đây chính là nhi tử tốt của ông ta, ông ta nói như thế nào cũng vô dụng, chỉ cần nhắc tới cô nương nhà người ta, trong nháy mắt sẽ biến thân thành... Nhi! Tử! Ngoan!

“Ngày mai, ta dự định cùng Tiết thần y qua xem Trịnh tiên sinh một chút, người có muốn đi cùng không?” Trung Dũng vương gia hỏi.

Cố Diễm gật đầu như bằm tỏi, nhất định phải nha, hấn nhất định phải đi, hấn hôm nay cũng không có nhìn thấy Tiểu Thất, chỉ đứng xa xa nhìn bóng dáng của nàng, hấn mới không muốn như vậy.

Chỉ là... Cố Diễm yên lặng chỉ tay vào mình, “Trịnh tiên sinh có khi nào không muốn nhìn thấy ta?”

Thấy con trai trong nháy mắt hóa thân thành bộ dạng nàng dâu nhỏ, Trung Dũng vương gia thân là một võ tướng, thật sự cảm thấy không thể nhẫn nhịn, hăn rối rắm nói: “Người nói sao?”

Cố Diễn ngẩng đầu, “Trịnh tiên sinh, có phải không muốn gặp ta hay không?”

Trung Dũng vương gia thờ dài, “Mặc kệ ông ấy nghĩ thế nào, người đều nên đi gặp ông ấy. Dù sao, nếu như không phải là bởi vì người, ông ta cũng không bị như vậy.”

Cố Diễn nghe, trong nháy mắt có chút hốt hoảng, có điều rất nhanh, hăn nghiêm túc nói: “Ta biết rồi.”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 48

Đều nói gia đình phú quý thường lắm chuyện, một chút cũng không sai. Đối với dân chúng tầm thường, không chỉ lắm chuyện, người kỳ quái cũng nhiều, kỳ quái nhất, là tiểu thế tử Cố Diễn của Trung Dũng vương phủ, Cố Diễn là quái nhân, thiên đại quái nhân.

Hơn một năm trước, Trịnh tiên sinh dạy học tiểu thế tử bởi vì ngoài ý muốn té ngựa, sau tiểu thế tử tránh né ánh mắt người khác, không bước chân ra khỏi nhà, mọi người mặc dù chẳng biết tại sao, nhưng cũng dần dần quen, nhưng ngay lúc mọi người đã dần dần quên sạch việc này, Cố Diễn lại xuất hiện, lần này, hăn thả điều dây trời, rơi xuống Trịnh phủ, hăn nói, đây là xin lỗi.

Ha ha, ha ha ha!

Xin lỗi! Xin lỗi kiểu này thật quá nổi bật. Đương nhiên, nói nổi bật là cho dễ nghe, mọi người muốn nói là, chuyện như vậy thật sự là kỳ ba!

Có điều dù mọi người nghĩ thế nào, tên tiểu thế tử kia ngược lại còn cảm thấy là đương nhiên. Nói làm sao người biết hăn coi là chuyện đương nhiên? Kia còn cần hỏi sao? Tự nhiên là có nguyên nhân.

Tiểu thế tử thế nhưng tới cửa, sau một năm, tiểu thế tử bước vào cửa chính của Trịnh phủ

Đây là lần đầu tiên Cố Diển vào cửa chính, hần đứng ở cửa lớn, ngo ngác nói: “Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua, mình có thể quang minh chính đại đi vào như vậy.”

Tâm tình tiến Trịnh phủ, còn thấp thỏm gấp một vạn lần so với tiến hoàng cung. Này nói ra, quả thực là không ai tin. Trung Dũng vương gia thấy Cố Diển mang bộ dạng nàng dâu nhỏ ngượng ngùng, chỉ cảm thấy cháo buổi sáng ở trong dạ dày sôi trào, rất muốn nôn.

Ông ta ho khan một tiếng, nói: “Người cũng leo tường không ít, không cần giả bộ như chưa từng tới.”

Cố Diển mắt trợn trắng, “Ta nói chính là... Quang minh chính đại đi vào, đi vào, leo tường có thể tính sao! Leo tường dù nói thế nào, cũng không có thể diện.”

Trung Dũng vương gia cười lạnh một tiếng, không để ý hần trực tiếp vào cửa, hần cũng biết không thể diện, thật sự là nói một đàng, làm một nẻo a!

Cảm nhận được sự khinh bỉ cùng trào phúng của phụ vương mình, Cố Diển nhếch miệng, “Ngài có ý gì.”

Trung Dũng vương gia lười phải nói nhiều với hần, quá mất mặt, mất mặt!

Tiết thần y yên lặng đứng phía sau hai người, cảm thụ đôi cha con này “giao lưu tình cảm”, móc móc lỗ tai, ông ta già rồi, không hiểu nổi khuynh hướng đang lưu hành ở kinh thành, có lẽ, đây mới là hình thức chung đụng bình thường của bọn họ chăng?

“Người muốn đứng ở Trịnh phủ cửa làm sư tử đá sao?” Trung Dũng vương gia hỏi.

Cố Diển kéo áo cha hăn, “Đi thôi, đi vào.”

Lão Vương gia yên lặng hắc tuyến nhìn trời...

Người gác cổng mặc dù không nghe thấy tiểu thế tử nói gì với Trung Dũng vương gia, nhưng phụ tử hai người ở cửa cũng căn nhắc đã lâu, xem bọn họ cuối cùng giống như muốn vào cửa, hăn vội vã nghênh đón, “Tiểu nhân gặp qua vương gia, Tam lão gia ở viện bên kia, vương gia thế tử gia bên này thỉnh.”

Gã sai vặt vụng trộm quan sát thế tử gia Cố Diển, vốn nghe nói có người như vậy, nhưng thật sự gặp mặt, này là lần đầu tiên. Thế tử gia quả nhiên là như tin đồn, giống như trích tiên trong tranh vậy, phong thái như nghi, tuấn mỹ như ngọc, cả người thần thái sáng láng. Chỉ là một thân quần áo thì lại không vừa người, vải xám bình thường như những gia đình phổ thông, mặc dù như thế, quý khí vẫn có, giơ tay nhắc chân dù là áo thô quần xám cũng không có cách nào che lấp.

“Mấy vị bên này thỉnh.” Gã sai vặt nghĩ, đừng nói là nữ nhi, dù hăn là nam nhi bảy thước, đều cảm thấy quả nhiên là thế gian khó có, không đời mắt được a!

Ánh mắt gã sai vặt vẫn nhìn bên này, Cố Diển đang nóng nảy càng giận hơn, “Người nhìn cái gì vậy, chưa có thấy tuấn mỹ nam tử như ta sao?”

Gã sai vặt lão đảo một cái, mặc dù ngài lớn lên xuất chúng, nhưng cũng không cần chiêu cáo thiên hạ như vậy đi?

Có vài người chính là như vậy, không mở miệng thì thôi, quả nhiên là cao quý không thể khinh nhờn, nhưng trên thực tế chỉ cần vừa mở miệng, vốn là khí chất như trích tiên thoáng cái bay sạch, bộ dạng thô tục kia, thật sự là...

Gã sai vặt Trịnh phủ cảm thấy, về mặt hàm dưỡng và khí chất, kỳ thật mình cũng tăng thêm một bậc.

Hào quang trích tiên rút đi, gã sai vặt vội vàng dẫn người tới tam phòng. Không trách được bên ngoài đồn đãi bình luận không tốt về thế tử gia Trung Dũng vương phủ, thì ra, không phải là mọi người không hiểu, mà là quá hiểu rồi.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, đại đế chính là như thế.

Cố Diễn nào biết trong đầu gã sai vặt nghĩ những gì, chỉ cho là khí chất cao quý của mình đã chấn nhiếp được hẳn, dương dương đắc ý, “Kỳ thật Trịnh gia cũng không hơn gì cái này.”

Lúc này Trung Dũng vương gia chỉ cảm thấy mất mặt, xấu hổ, con mình tự kỷ như vậy, làm cha không cảm thấy được chút vinh quang nào, chỉ cảm thấy... Thực đặc biệt mất mặt!

“Được rồi, người chú ý cho ta một chút.”

Cố Diễn ho khan một tiếng, im lặng.

Đang lúc nói chuyện, tam phu nhân vén rèm lên ra đón, bà vốn tưởng rằng chỉ có Tiết thần y, ai biết gã sai vặt thế nhưng báo lại, nói là Trung Dũng vương gia cùng thế tử gia cũng tới. Mặc dù biết thế tử gia có thể là say ôn tâm ý không ở rượu (mục đích chính không phải là tới thăm), nhưng bà cũng chỉ biết mỉm cười ra đón. Dù sao bọn họ bây giờ còn phải trông cậy vào Tiết thần y hỗ trợ cứu trị, dù không phải như vậy cũng không đáng nháo cương.

Về phần nói tiểu thế tử giả cấu gạt người, Lâm thị cũng cảm tức, nhưng cảm tức thì cảm tức, bà cũng không phải tiểu cô nương đơn thuần, tự nhiên biết rõ mọi việc cần phải bận tâm đến mặt mũi.

“Dân phụ gặp qua vương gia thế tử gia.” Lâm thị mỉm cười hơi nghiêng mình chào.

Trung Dũng vương gia gật đầu: “Bắt đầu đi, không cần quá mức khách khí. Từ lúc Trịnh tiên sinh bị thương, tiểu nhi tử vẫn luôn không ra cửa, cảm thấy thẹn đối với Trịnh tiên sinh. Hôm nay thật vất vả nghe bản vương khuyên ra cửa, hôm qua lại làm ra chuyện như vậy, sợ là quấy nhiễu ngài đi?”

Lâm thị vội vàng đáp: “Ngài quá lo lắng. Tiểu thế tử cũng là... Cũng là thiên chân vô tà.”

Tiết thân y nghe đối thoại như thế, nhin không được cười lên, phát giác được ánh mắt Trung Dũng vương gia, ông ta vuốt vuốt chòm râu, cúi đầu tiếp tục cười trộm.

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi bị người ta nói thiên chân vô tà, ngẫm lại thật là chua xót, có điều loại cảm giác này là với người bình thường, người không bình thường, hoàn toàn sẽ không nghĩ như vậy.

Rất không trùng hợp, Cố Diễn chính là người không bình thường, hẳn nghe được khen ngợi của Lâm thị, lập tức mắt lấp lánh, vô cùng vui sướng, “Ngài yên tâm, ta sẽ hảo hảo biểu hiện.”

Mọi người:...

Trung Dũng vương gia cảm thấy được, một đám quạ bay qua đỉnh đầu của ông ta... Nếu như đây không phải con ông ta, ông thật hận không bóp chết hẳn. Vốn là hài tử có chút cơ trí, chỉ là dính đến Tiểu Thất, hẳn liền hoàn toàn không phải là hẳn, bộ dạng đần như vậy quả thực ông không nhìn được.

Nhưng, người này lại vẫn không cho là nhục ngược lại còn cho rằng vinh.



Bên này tâm tình Trung Dũng vương gia ngũ vị hỗn loạn, bên kia, bên kia Lâm thị hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải, bà vắt hết óc nghĩ tới một từ hình dung như vậy, nói xong, cũng cảm thấy không thỏa đáng. Nhưng, tiểu thế tử lại vẫn rất cao hứng, này thật là làm cho bà càng thêm lúng túng, cảnh tượng này, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao mới có thể hóa giải.

Nếu không nói giữa người và người duyên phận khó nói, ngay lúc hiện trường một mảnh lúng túng, Tiểu Thất thế nhưng xuất hiện. Tiểu Thất mới từ vườn hoa bên kia trở lại, nàng ôm hoa tươi bước vào sân, chỉ trong nháy mắt, hoa tươi trong ngực đều rơi xuống.

“Người...” Sao người lại tới đây? Tiểu Thất thiếu chút nữa bật thốt ra, có điều nàng ngược lại vẫn có chút lý trí, rốt cục nuốt lại lời của mình, nhắc váy mỉm cười nói phúc, Tiểu Thất bắt đầu nhặt hoa rớt rơi trên mặt đất.

Cố Diễm thấy, không nói hai lời xông lên trước giúp nàng.

Vẻ mặt Tiểu Thất lạnh lùng, một chút cũng không hoạt bát như trước kia. Lại nói tới, kể từ khi biết được Đại Bạch là bị Tĩnh Xu hại chết, nàng cũng ít tươi cười. Mà biết được Đại Bạch là Cố Diễm giả chó, càng làm cho tâm tình nàng rơi xuống đáy cốc, lại nói tới, nàng cũng không có chuyện gì đáng giá vui vẻ. Cười cho ai xem đây!

“Đa tạ.” Tiểu Thất nói với Cố Diễm, lạnh lùng một tiếng, đứng ở sau lưng Lâm thị.

Cố Diễm trơ mắt nhìn Tiểu Thất, lúng túng, hẳn muốn nói cái gì đó, nhưng lại lo lắng Tiểu Thất căn bản cũng không muốn quan tâm hẳn. Tâm tình rối rắm, hẳn vò vò chéo áo, cũng không phải biết nói cái gì mới được.

Tình cảnh lúng túng, Lâm thị miễn cưỡng nhếch miệng, “Mấy vị mau vào trong phòng.” Lúc này, cũng chỉ có bà đứng ra hoà giải.

Dẫn mấy người vào trong phòng, Tiết thần y theo thường lệ tiến vào trong thất châm kim cho Trịnh Tam Lang. Cố Diễn nhìn qua rèm, mở miệng: “Là ta có lỗi với Trịnh tiên sinh, ta, ta có thể vào xem một chút không?”

Lâm thị gạt đầu.

Cố Diễn vén rèm lên, đi theo bước chân Tiết thần y vào cửa.

Trịnh Tam Lang đã hôn mê hơn một năm, mặc dù chiếu cố thoả đáng, nhưng vẫn là gãy gò lợi hại, ông ta lẳng lẳng nằm ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, không có một chút huyết sắc, hoàn toàn không giống như trước đây.

Cố Diễn nhìn, trong lòng đau xót, hốc mắt ửng đỏ, hăn cứ như vậy nhìn Tiết thần y ghim kim, lẩm bẫm: “Tiên sinh, ta đến đây, ta tới thăm ngài.” Hăn khẽ nhắm mắt lại, “Là ta sai rồi, là lỗi của ta, ta sớm nên đến xem ngài, ta sớm nên tới...”

Trịnh Tam Lang vẫn như cũ nằm ở nơi đó, mặc dù Cố Diễn khổ sở, cũng không làm nên chuyện gì, ông ta cứ lẳng lẳng như vậy, không có một chút động tác.

Cố Diễn cầm tay Trịnh Tam Lang, “Trịnh tiên sinh, ta là một người nhất gan, ta không dám tới gặp ngài, ngài trách ta đi. Ngài nhanh lên tỉnh lại, nhanh lên tỉnh lại đánh ta được hay không? Đừng ngủ nữa, sư mẫu còn có... Còn có Thất tiểu thư đều chờ đợi ngài tỉnh lại a. Ngài làm sao có thể mặc kệ bọn họ.”

Cố Diễn khó chịu nắm chặt tay Trịnh Tam Lang, như thế nào cũng không chịu buông lỏng.

Tiết thần y liếc hăn một cái, phát hỏa, “Người cút qua một bên cho ta.”

Cố Diễm mờ mịt ngẩng đầu: “A?” Vốn là không khí bi tình trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, mặc dù vẫn còn thương tâm, nhưng cảm giác lại bất đồng.

Tiết thần y đăm tay Cố Diễm, đăm đăm đăm, “Người là mù sao? Không nhìn thấy ta đang thi châm? Người lúc này đến làm loạn cái gì? Người kéo tay ông ta làm gì. Người đụng phải ông ta, ảnh hưởng tới ta tìm huyết vị làm sao bây giờ, người nói!”

Tiết thần y mặc dù là người của Trung Dũng vương gia, nhưng ông cũng là người rất có cá tính. Cố Diễm quấy rầy ông ta cứu người, đây là chuyện ông ta tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Cố Diễm phần nộ buông lỏng tay ra, lầm bầm: “Đúng, thực xin lỗi a!”

Tiết thần y tiếp tục hô hoán: “Người là có lỗi với ta sao? Người là có lỗi với Trịnh tiên sinh, người không biết đây là chuyện trọng yếu cỡ nào sao? Người nha, xê ra một bên đi!”

Cố Diễm đứng ở đó, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Tiểu Thất ở cửa nghe được tiếng của Tiết thần y, cảm giác một cỗ hỏa khí bốc lên, cái tên thành sự thì ít hư việc thì nhiều, cả ngày chỉ làm cho nhà bọn họ thêm phiền toái, nghĩ như vậy, nàng tức giận liền vén rèm lên, một phen níu lấy Cố Diễm, “Người đi ra cho ta.”

Cố Diễm không có phòng bị, bị Tiểu Thất nhỏ nhắn xinh xắn túm ra cửa.

“Người có thể hiểu chuyện một chút hay, không tới sớm không tới trễ, lúc này đến giả làm người tốt lành gì. Người có biết nếu như Tiết thần y châm sai, cha ta sẽ không toàn mạng. Bản thân mình tìm đường chết còn chưa tính, đừng có dính líu đến người khác?” Tiểu Thất chống nạnh, vẻ mặt chỉ trích!

Cố Diển cũng biết mình mới làm sai, nắm tay hai tay chà xát đến chà xát đi, thấp giọng nói: “Nàng nói rất đúng, đều là lỗi của ta, cái gì cũng là lỗi của ta. Nàng...Nàng tha thứ ta được hay không?” Hấn mang theo kỳ vọng ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất hừ một tiếng, quay mặt. Cố Diển thấy, sắc mặt trắng nhợt.

Lâm thị liếc Trung Dũng vương gia một cái, vội vàng nói: “Tiểu Thất, quy củ của người đâu! Lại đãi khách như thế, ngày thường ta dạy người thế nào. Có dạy người không lẽ phép không biết đúng mực như vậy sao?”

Tiểu Thất sững sốt.

“Vương gia cùng tiểu thế tử là khách nhân, là khách nhân tôn quý của Trịnh gia, tiểu thế tử cũng là lo lắng cha người mới vào thăm. Người làm cái gì vậy, kêu la cái gì, chẳng lẽ muốn để người ngoài nói Trịnh gia cô nương không có quy củ sao?” Lâm thị nghiêm khắc phê bình Tiểu Thất, Tiểu Thất cắn môi, hiểu được.

Trước mắt người này không phải là Đại Bạch của nàng, hẳn là Trung Dũng vương phủ thế tử gia, mặc kệ như thế nào, hành vi của nàng có chút vượt khuôn. Có lẽ Cố Diển sẽ không để ý, nhưng Trung Dũng vương gia thì sao! Làm cha sao có thể thấy con của mình chịu ủy khuất, nếu như là cha nàng, cha nàng biết rõ nàng bị ủy khuất, cũng sẽ không tha a?

Nghĩ như vậy, Tiểu Thất ngược lại hiểu đúng mực, nàng vô cùng nghiêm cẩn cung kính khom người chào, chịu tội nói: “Đều là lỗi của ta, mới vừa rồi là ta vô lễ.”

Cố Diển vội vàng nói: “Ngài đừng mắng nàng, vừa rồi đều là lỗi của ta, Tiểu Thất không có sai.”

Lâm thị nhìn một đôi tiểu nhi nữ, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Con gái bà còn dễ nói, quản giáo một chút thì sẽ biết rõ đúng

mực, nhưng tiêu thế tử... Bà cũng không tiện xen vào a. Hơn nữa, hẳn che chở Tiểu Thất như vậy, Lâm thị thật sự rất khó nói là tốt hay không tốt.

Thấy bà quẩn quít, Trung Dũng vương gia ngược lại nheo lại con mắt, ông ta thở dài, nói: “Cố Diển a, người còn ra cái thể thống gì.”

Cố Diển khó có dịp không phản bác.

Trung Dũng vương gia khiêu mi, nhìn về phía trịnh Tiểu Thất, “Người mắng đúng, vừa rồi xác thực là Cố Diển không đúng. Người giữ chút mặt mũi cho bá bá, tha thứ cho Cố Diển ca ca được không?”

Tiểu Thất mờ mịt ngẩng đầu, cái gì? Cố Diển ca ca?

Này này, này là từ đâu kêu lên a! Hẳn mới không phải là ca ca của nàng! Tiểu Thất khẽ cong môi...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 49

Trung Dũng vương gia nhìn Tiểu Thất, mỉm cười nói: "Người tha thứ Cổ Diễn ca ca được không?"

Lâm thị vụng trộm ngắt nữ nhi một cái, Tiểu Thất lúc này mới kịp phản ứng, hiện tại nói chuyện với nàng, không phải là trưởng bối của nàng, mà là một người nàng không hiểu biết, người này, là Trung Dũng vương gia danh chấn thiên hạ.

Nếu như không trả lời, như vậy chỉ càng thêm phiền toái cho Trịnh gia, hơn nữa, sẽ khiến người khác cảm thấy nàng là người không có chừng mực. Nhưng, nhưng nếu như bảo nàng tha thứ Cổ Diễn, nàng lại cảm thấy có chút khó khăn, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Cổ Diễn có thể gạt người, dựa vào cái gì Cổ Diễn có thể tại lúc thi châm cho cha nàng gây sự, những thứ này đều là không đúng nha!

Có điều mặc dù trong lòng Tiểu Thất không phục, trên mặt vẫn tươi cười, nàng nhẹ nhàng cười: "Hảo, tha thứ Cổ Diễn... Ca ca!"

Cổ Diễn nghe, lập tức vui vẻ ra mặt, Tiểu Thất nhìn vẻ mặt hân, thừa dịp người khác không có chú ý, làm một cái mặt quỷ với hân.

Cổ Diễn ngẩn ra, lập tức cười càng hăng hái hơn.

Tiểu Thất vốn là muốn khiến Cổ Diễn biết điều, nhưng nhìn hân lại cười cao hứng như vậy, giống như mình chơi đùa cùng hân, lập tức lại tức

ngực. Người này mặc dù hiện tại không giả chó, nhưng lại rất giống chó. Ngay cả sắc mặt người khác cũng không để ý, chỉ coi như nàng cùng mình chơi đùa, điểm này thật sự giống như Đại Bạch lúc trước.

Nàng thật sự tức giận, vì cái gì hần lại xem không hiểu đây, Tiểu Thất tức ngực quay mặt.

Tiểu Thất lại mất hứng, Cố Diễm cảm nhận được cảm xúc Tiểu Thất phập phồng, càng quyết định biểu hiện mình tốt hơn, "Phụ vương, ngài đi nói với lão phu nhân Trịnh phủ một chút, để cho ta ở nơi này đi?"

Cái gì!

Trung Dũng vương gia cho là mình nghe lầm, thế nhưng không tự giác mớic lỗ tai.

Cố Diễm sao lại không biết được bọn họ giật mình, hần nghiêm túc giải thích: "Ta cảm thấy, chỉ dựa vào hai người sư mẫu và Thất tiểu thư chiếu cố Trịnh tiên sinh, có chút cố hết sức. Sự tình trước kia đều là ta không tốt, cũng là ta làm hại Trịnh tiên sinh biến thành cái dạng này, cho nên...mọi người để cho ta ở lại đi. Ta ở trong phòng Trịnh tiên sinh ngả ra đất nghỉ, ta giúp mọi người chiếu cố Trịnh tiên sinh."

Tiểu Thất cảm thấy, người này đại khái là ngả ra đất nghỉ muốn nghiệm rồi, nếu không tại sao phải như vậy!

Nàng trở mắt nhìn Trung Dũng vương gia, trong mắt chỉ có ba chữ to -  
- "Ngăn trở hần".

Trung Dũng vương gia cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, thấy tiểu cô nương tội nghiệp, mỉm cười nói: "Cố Diễm, người đây là làm chi, chẳng lẽ Trịnh phủ không có đầy tớ sao? Người một người nam tử, còn là một ngoại nhân, mặc dù người là hảo tâm, nhưng người ngoài chưa chắc nghĩ như vậy, chó thêm phiền toái sư mẫu của người cùng Thất tiểu thư, nếu như

người lo lắng Trịnh tiên sinh. Mỗi ngày sang đây thăm ông ấy là được".  
Dừng lại một lúc, Trung Dũng vương gia mỉm cười nói, "Ta nghĩ, người  
mỗi ngày tới đây cũng giống như vậy. Trịnh phu nhân sẽ không ngăn trở  
chứ?"

Lâm thị: "Tự nhiên sẽ không."

Trung Dũng vương gia nói như vậy, bà làm sao dám cự tuyệt.

Cố Diển vui rạo rức đáp ứng, Tiểu Thất không coi ai ra gì trợn trắng  
cả mắt, thật sự là nhịn không được.

Trung Dũng vương gia và Cố Diển cũng không có đợi ở Trịnh phủ lâu,  
bọn họ rất nhanh thì rời đi, cũng không phải là Cố Diển không muốn đợi ở  
chỗ này, có thể cùng với Tiểu Thất là chuyện không còn gì tốt hơn, nhưng  
muốn ở cùng Tiểu Thất cũng phải xử lý mọi chuyện cho thỏa đáng.

Hắn cũng không phải ngốc đến cái gì cũng không biết, lúc này, chuyện  
nên làm kỳ thật không phải là theo đuổi Tiểu Thất, mà là toàn lực tìm được  
người gia hại hắn. Đương nhiên, này không chỉ là vì an nguy của hắn, cũng  
là vì Trịnh tiên sinh, càng là vì Tiểu Thất.

Nếu như người kia biết rõ hắn ái mộ Tiểu Thất như vậy, không chừng  
sẽ dùng chiêu số ác độc gì, như vậy an nguy của Tiểu Thất sẽ không ổn.

Ra cửa, Trung Dũng vương gia cùng Cố Diển đi đến một chỗ, rốt cục  
nhịn không được nói: "Ta cho là người muốn lưu lại cùng trịnh Tiểu Thất  
trong chốc lát."

Không phải là trêu chọc, chỉ là nghiêm túc tự thuật.

Cố Diển khiêu mi cười lạnh: "Ta cũng không ngốc, lúc này chuyện gì  
trọng yếu ta vẫn rõ ràng. Cái gì nhẹ cái gì nặng, không phải là ta nói, mà là  
thực tế."



Khóe miệng Trung Dũng vương gia co quắp, nói: "Nếu đã cái gì nhẹ cái gì nặng người là rõ ràng, vừa rồi lại vì sao phải lưu lại đây? Nói muốn ở lại Trịnh phủ, là người nói đi?"

Cố Diễn then quá hoá giận, hăn nói cực nhanh: "Ta không thể ngẫu nhiên đùa giỡn một chút? Cũng không có ai quy định, làm người nhất định không thể sai lầm chứ? Ta còn trẻ, ngẫu nhiên thất sách xúc động cũng là có khả năng."

Trung Dũng vương gia lần nữa nhìn trời, chuyện như vậy, còn có thể nói lẽ thẳng khí hùng, quả nhiên là cái da mặt dày. Hòa hoãn một chút, hỏi hăn: "Chuyện điều tra như thế nào?"

Cố Diễn lắc đầu, cũng không cái gì tiến triển, không phải là hăn muốn gạt phụ vương hăn, mà xác thực là như thế.

Trung Dũng vương gia thở dài một tiếng, nói: "Ta thả một cái lưới câu, mà mỗi câu treo trên lưới câu chính là người. Có cá đến cắn mồi hay không, thì phải xem phát triển kế tiếp, có điều phụ vương hy vọng người nhất định phải hết lần này đến lần khác cẩn thận, ngàn vạn không thể phớt lờ."

Cố Diễn kinh ngạc nhìn Trung Dũng vương gia, thật lâu, hỏi: "Ngài tại sao phải làm như vậy?"

"Vì cái gì bắt người làm mồi câu?"

Cố Diễn lắc đầu, hăn nghiêm túc: "Ngài biết ta hỏi không phải là cái này, ta hỏi chính là, ngài tại sao phải thử dò xét vương phi của ngài, ngài không phải là rất tín nhiệm nàng ta sao? Ngài không phải là cảm thấy, nàng ta rất tốt sao? Hiện tại ngài lại muốn như vậy, ta cảm thấy rất kỳ quái. Làm mồi câu hay làm cái gì cũng không sao cả, chỉ cần có thể bắt được người ác ý kia, làm những thứ này ta cũng chịu, nhưng là ta tò mò là ngài, ngài tại

sao phải làm như vậy, này căn bản cũng không phải là phong cách của ngài."

Trung Dũng vương gia rất muốn tin tưởng vương phi mình hoàn toàn, thẳng thắn ở trước mặt mọi người nói, nàng ta tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình này, nhưng là gia hại Cố Diễn như thế này... Cố Diễn không có cừu nhân nào, nếu như nói có, kỳ thật cũng chỉ có thể là nàng ta, cho nên ông ta làm không được, hoàn toàn không thể tin tưởng vị vương phi này.

"Xem thử thế nào. Nếu như có thể loại trừ nàng đầu tiên, cũng tốt." Lời nói này, chính ông ta cũng không tin tưởng.

Cố Diễn nhìn thật sâu phụ vương một cái, thẳng rời đi, kỳ thật sâu trong nội tâm của bọn họ, đều là rất hoài nghi nàng ta. Bây giờ nói những thứ này, kỳ thật không phải là một loại tự mình an ủi sao?

Mà cùng lúc đó, người bị hoài nghi đang ngồi ở trước bàn trang điểm, lẳng lặng chải tóc, lão bà tử phía sau nàng nói, "Vương phi, sáng sớm hôm nay, vương gia cùng với tiểu thế tử ra cửa. Lão nô hỏi qua, nói là đi Trịnh phủ xin lỗi. Ngài nói, vương gia chúng ta tại sao cứ phải qua đó. Nếu đã tìm đại phu, cần gì luôn luôn đi qua chứ! Tam phu nhân Trịnh phủ nghe nói là một mỹ nhân! Cũng không biết..." Trong lời của lão bà tử có vài phần lo lắng.

Vương phi nặng nề đặt lược xuống, nàng ta nhíu mày nhìn bà tử, "Vương mục mục, người biết người đang nói cái gì không? Người là vú nuôi của ta, ta tự nhiên biết rõ người là khắp nơi đều vì muốn tốt cho ta, nói chuyện cũng không có gì ác ý. Nhưng nơi này là Trung Dũng vương phủ, ta là vương phi. Người tùy tiện suy đoán như vậy nếu như bị người có lòng nghe được, người biết hậu quả thế nào không?"

Lão ma ma vừa nghe, kinh sợ vì mình nói sai, bà vội vã, "Là ta sai, là ta sai, lời như vậy sao có thể nói ra, càng thêm tuyệt đối không nên phỏng

đoán lung tung."

"Vương gia không phải loại người như vậy, về sau chớ nói bậy." giọng nói Vương phi nhàn nhạt.

Vương mục nhìn vương phi sa sút tinh thần, nhịn không được nói: "Vương phi, lão nô biết rõ lời này ngài không thích nghe, nhưng ngài là ta nhìn lớn lên, coi như là không thích nghe, ta cũng phải nói với ngài. Vương phi, ngài tiếp tục như vậy không được a, ngài nên có một đứa con của mình, nữ nhân không có con của mình, tương lai già rồi thì phải làm như thế nào cho phải? Vương gia có tiểu thế tử, nhưng tiểu thế tử chung quy không phải là hài tử của ngài, hấn chán ghét ngài bao nhiêu, ngài cũng biết được." Thở dài một tiếng, Vương mục tiếp tục nói: "Chồng già vợ trẻ, là một loại khổ sở, ngài không có con của mình, vương gia lại lớn tuổi hơn ngài như vậy, đợi đến ngày khác vương gia không có ở đây, vương phủ này còn không phải ở trong tay tiểu thế tử sao, tiểu thế tử cảm hận ngài như vậy, sợ là đến lúc đó sẽ không bỏ qua cho ngài a!"

Vương mục mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng này, đều cảm thấy hoảng sợ không chịu nổi. Vương phi là bà nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng là thịt trong lòng bà, bà như thế nào nhẫn tâm nhìn vương phi có kết cục như vậy.

Vương phi lúc này đã chải tóc xong, nàng ta nhìn chăm chú Vương mục, "Ta biết rõ Cố Diển, hấn sẽ không đối với ta như vậy, dù không thích ta, cũng sẽ không đối với ta như vậy. Hơn nữa..." Nàng ta cười khổ một tiếng sâu kín nói, "Lúc thành thân, vương gia đã từng nói với ta rõ ràng, cả đời này, hấn cũng khó có khả năng có hài tử với ta. Ngài có biết rằng? Sẽ không có! Hấn đã từng đáp ứng mẹ Cố Diển, cả đời này, chỉ có Cố Diển một đứa con trai, sẽ không để cho những hài tử khác ảnh hưởng đến vương vị của Cố Diển. Đây là hấn đã đáp ứng trước khi nàng ta chết. Hấn đã đáp ứng, đã đáp ứng a. Mà ta cũng đồng ý, ta nói rồi, không có vấn đề gì, chỉ cần có thể cùng với hấn, hết thảy đều không có vấn đề gì. Chính bởi

vậy, ta mới gả tới đây, hiện tại, người bảo ta nên nói như thế nào? Nếu như ta lật lọng, dựa theo tính tình của vương gia, làm sao có thể tha thứ cho ta?"

Vương mục mục hít một hơi lạnh khí, bà không thể tin: "Vương gia hồ đồ, ngài sao cũng hồ đồ như vậy a, tiểu thư của ta." Lúc này, bà cũng không hề gọi vương phi, "Ngài sao có thể không có con của mình đây! Lại nói, nữ nhân kia thật sự là quá ác độc, mình chết rồi, còn muốn an bài cuộc sống của vương gia. Chỉ có con trai của nàng là con trai, người khác thì không nên có con của mình? Quả nhiên là cái độc phụ!"

"Độc phụ cũng được, cái khác cũng được, vương gia đáp ứng, ta cũng đồng ý, tự nhiên không có đạo lý đối ý. Hơn nữa... Gần đây Cố Diễn gặp chuyện không may, vương gia trong lòng chưa chắc không có hoài nghi ta." Nghĩ đến chỗ này, nàng ta rơi lệ, "Ta ở đâu biết được, gả qua lại khổ sở như vậy đây?"

Vương mục mục liền vội vàng ôm vương phi vào trong ngực: "Tiểu thư của ta a, ngài đừng khóc... Đừng khóc! Hết thủy đều sẽ đi qua! Sau cơn mưa trời lại sáng!"

Khi nói những lời này, bà ta càng kiên quyết hơn...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 50

Trung Dũng vương gia nhiều lần xuất nhập Trịnh phủ, đừng nói là người bên cạnh vương phi cảm thấy không thỏa đáng, mà ngay cả Trịnh phủ cũng cảm giác như vậy. Tuy nói ông ta dẫn theo tiểu thế tử, nhưng người có tâm vẫn sẽ nghĩ nhiều. Đặc biệt là người vốn có nghi hoặc trong lòng.

Mà người này, chính là Trịnh phủ Đại lão gia, ông ta gần đây bị cáo buộc dử dội, tâm tình rất không tốt, hồi phủ nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút, vợ ông ta lại cứ lải nhải bên tai, càng làm cho tâm tình của ông ta không vui.

Sáng sớm hôm nay, Trung Dũng vương gia mang theo tiểu thế tử đến, ông ta vốn muốn đi qua chào hỏi, khơi thông quan hệ, như vậy có lẽ là trên triều đình cũng sẽ không gian nan như vậy, có ai nghĩ được, bọn họ tới cũng nhanh đi cũng mau. Đợi ông ta đi qua, người đã về mất.

Lâm thị trước sau như một xa cách ông ta, cũng không thèm bắt chuyện mà đi chiếu cố lão tam. Nghĩ đến chỗ này, Đại lão gia nặng nề đặt ly trà trong tay xuống, tâm tình càng thêm tích tụ.

Cũng không biết, Trung Dũng vương gia nhắm vào có phải là Lâm thị hay không, ông ta mấp máy môi, càng cảm thấy khả nghi, kỳ thật trừ mẫu thân ông ta và Vương thị, cùng bản thân Lâm thị, người ngoài không biết, ban đầu phải gả cho ông ta, không phải là Vương thị, mà là Lâm thị.

Hai nhà sớm có hôn ước, nhưng Lâm thị là một nữ tử thương hộ, mặc dù làm người ôn nhu uyển chuyển hàm xúc lại dung mạo diễm lệ, nhưng đến cùng là không thể có xuất thân tốt hơn Vương thị. Lão gia tử sớm một chút định ra hôn sự, ông ta không có cách nào để phản đối.

Cũng may, ông ta là con trai lớn, đồng thời cũng là con trai mẹ ông ta yêu nhất, khi ông ta mấy phen dụ dỗ, mẹ ông ta rất cục mềm lòng, thay ông ta thuyết phục phụ thân. Đương nhiên, hôn sự Lâm gia là không thể hủy, cho nên cưới vợ, chỉ có thể là một trong số hai người đệ đệ ông ta. Lão Nhị chọn trúng cô nương là tiểu nữ nhi nhà Hàn Lâm viện, mặc dù con buôn thô tục chút ít, may mắn gia thế tốt, tương lai có lẽ là có đại tiền đồ, đôi không được.

Như vậy chỉ còn có lão Tam, may là lão Tam cũng không muốn làm quan, như thế vừa khéo.

Nhưng lời tuy như thế, mặc dù Lâm thị gả cho lão Tam, nhưng nàng ấy tuyệt sắc như vậy, sao lại không khiến cho trong lòng ông ta rung động đây!

Hiện tại lão Tam như vậy, bà ta thế nhưng không hảo hảo hầu hạ, còn quan hệ mật thiết với Trung Dũng vương gia, nghĩ đến chỗ này, Đại lão gia đen mặt, nhất định phải dạy dỗ bà ta thật tốt.

“Thùng thùng” tiếng đập cửa vang lên.

Trịnh Đại lão gia nhìn đi qua, “Ai?”

“Lão gia, là ta!” Người đến là đại phu nhân Vương thị, kỳ thật Vương thị lúc đầu cũng không biết chuyện năm đó, nhưng là người một nhà sớm chiều chung đụng, năm tháng trôi qua, cũng biết được vài phần, bởi vậy, Vương thị mới cực kỳ chán ghét Lâm thị.

Ai lại muốn nhìn thấy người đã từng thiếu chút nữa gả cho tướng công mình đâu? Hơn nữa, Vương thị thật sâu cảm thấy, Lâm thị sở dĩ kiên trì gả tới đây, nói không chừng là ngấp nghé tướng công bà ta. Lão Tam khắp nơi cũng không bằng tướng công bà ta.

“Người tới làm chi!” Đại lão gia không có tâm tư gì nói nhiều với Vương thị, mặc dù Vương thị gia thế tốt hơn, nhưng là ông ta lại cảm thấy nếu bàn về hàm dưỡng, bà ta lại không bằng Lâm thị.

Sắc mặt Vương thị cứng đờ, lập tức nói: “Chẳng lẽ ta không thể tới sao? Ta không thể tới thì ai có thể đến? Người cho là Lâm thị con tiện nhân kia? Không nói đến người ta đã có chồng, dù là không có, người ta cũng có quan hệ với Trung Dũng vương gia, không có quan hệ gì với người đâu.” Vương thị buông lời cay nghiệt.

Vương thị như vậy, Đại lão gia nhíu mày trách cứ: “Người cả ngày hồ ngôn loạn ngữ cái gì, có thời gian như vậy, người hảo hảo dạy bảo Tĩnh Xu. Lần này nếu như không phải nha đầu Tĩnh Xu không hiểu chuyện, làm sao sẽ nháo lớn như vậy? Người nghĩ ta vì sao lại bị người khác công kích? Nàng ta không có chuyện gì ít đi gây sự với Tiểu Thất đi, sẽ không nhiều chuyện như vậy.”

Vương thị không phục, “Tĩnh Xu làm sao vậy? Tĩnh Xu là vì mẫu thân nàng mà bất bình, Lâm thị cả ngày khi dễ ta, chẳng lẽ Tĩnh Xu chúng ta thì không thể nhắm vào Tiểu Thất? Lại nói Tiểu Thất ở đâu bị thua thiệt? Nàng cũng chỉ biết khi dễ kẻ yếu thôi? Ta xem a, lúc nàng đối phó người một chút cũng không nương tay. Tĩnh Xu chỉ âm âm ỉ ỉ, Tiểu Thất mới thật sự lợi hại! Người xem nhiều lần như vậy, nàng ta thua thiệt qua sao?” Vương thị càng nghĩ càng tức giận, bên ngoài đều nói Tĩnh Xu không tốt, lòng dạ ác độc như thế nào cũng bị nói hết ra, đáng thương nàng ta còn nhỏ tuổi phải thừa nhận thống khổ này.

Chó sủa là chó không cắn người. Nhìn Tiểu Thất, nàng mới là người tuổi còn nhỏ mà tâm cơ thủ đoạn đó!

“Nữ nhi của người, một chút cũng không đau lòng, ta cũng biết là, người cả ngày nghĩ tới Lâm thị, người cũng không nghĩ, đang yên đang lành vì sao nhiều người nhắm vào người như thế, sợ là Lâm thị dùng thủ đoạn gì rồi, người bây giờ lại còn giúp ả ta nói chuyện, người thật sự là phụ lòng chúng ta, người thật sự là...”

“Đủ rồi.” Đại lão gia xoa mi tâm, Vương thị chính là như vậy, vĩnh viễn đều không nắm tình huống rõ ràng, không trách được cho đến nay mẫu thân còn chưa giao việc bếp núc trong phủ cho bà ta. Vốn dĩ ông ta đã từng cảm thấy là mẫu thân không muốn uỷ quyền, bây giờ nhìn lại, thì ra là bà ta căn bản không giải quyết được.

“Ta khi nào thì đã nói qua phải giúp các nàng? Ta chỉ nói là, người phải hảo hảo dạy bảo tiểu lục. Chúng ta cũng không thể so đo với Tiểu Thất. Về phần nói Tam đệ muội, Tam đệ muội có quan hệ gì với ta, người chớ nói bậy, nếu như ngoại nhân nghe được, không chừng lại truyền thành cái dạng gì. Bây giờ, Trịnh gia không thể thêm chuyện. hôn sự Tiểu lục cũng đã gác lại, người không hiểu sao?” Đại lão gia thở dài, “Trước ta cho người đi cảnh cáo vợ của lão Tam, xem ra không có tác dụng.”

Đại lão gia đối với chuyện như vậy cũng là có tư tâm, chỉ là Vương thị nghe, lại lập tức vui vẻ ra mặt, bà ta hỏi: “Có cần ta đi qua một lần nữa? Cũng không thể bỏ mặc nàng.”

Đại lão gia lắc đầu: “Quên đi, người không nên đi. Miễn cho sinh ra những chuyện khác. Hơn nữa, ta tin tưởng mẫu thân cũng không muốn người đi tìm Tam đệ muội.”

Wương thị hừ lạnh: “Lão phu nhân còn trông cậy vào tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ có thể cưới cô nương trong phủ của chúng ta. Cũng không



nghĩ, cô nương thích hợp trong phủ chúng ta, ngoại trừ tiểu lục thì là Tiểu Thất, chẳng lẽ người ta lại muốn lấy dã nha đầu Tiểu Thất kia? tiểu lục, sao lại không bằng Tiểu Thất, vốn dĩ lão nhân gia thương chúng ta hơn Tiểu Thất, cũng không biết Lâm thị chết tiệt kia làm cái gì, lão phu nhân lại đối với ả tốt hơn trước. Ta xem a, bọn họ đều là hy vọng Tiểu Thất có thể gả đi, ám chỉ với lão phu nhân, khiến cho lão phu nhân tin tưởng.”

“Ta cũng hy vọng tiểu thế tử có thể cưới cô nương trong phủ của chúng ta, càng hy vọng hẳn có thể lấy Tĩnh Xu, nhưng chuyện ở đâu lại đơn giản như vậy!” Vốn là chỉ tán chút việc nhà, hiện tại càng nói, càng thảo luận nghiêm túc hơn. Bọn họ nói chuyện, lại không phát hiện Tĩnh Xu trốn bên ngoài cửa sổ, Tĩnh Xu vốn là tìm mẹ nàng, nghe nói mẫu thân qua đến bên này thì chờ tại bên ngoài, ai ngờ lại nghe được chuyện như vậy.

Nàng ta vò khăn, mặc dù chưa bao giờ thấy qua tiểu thế tử, nhưng nghĩ đến có thể gả vào Trung Dũng vương phủ, nàng ta lại cảm thấy vui sướng, kia là địa phương nào, lợi hại hơn hẳn thượng thư phủ nha, hơn nữa... Tĩnh Xu cười lạnh, chỉ cần là của Tiểu Thất, nàng ta đều muốn giành được, dù không phải là Tiểu Thất, nàng ta cũng muốn giành được, chỉ có như vậy, nàng ta mới có thể giẫm Tiểu Thất dưới chân.

Tĩnh Xu cơ hồ không nói hai lời liền tới sân nhỏ Tiểu Thất, chỉ là đứng ở ngưỡng cửa viện, nàng ta lại đột nhiên cải biến chủ ý, hiện tại không thể tùy tiện đi qua, mấy lần vừa rồi nàng ta cũng biết, Tiểu Thất không phải là người tùy ý nàng ta khi dễ, đã như vậy, cũng phải suy nghĩ thật kỹ xem tiếp xúc tiểu thế tử như thế nào.

Ngẩng đầu, Tĩnh Xu phất tay áo rời đi.

Tĩnh Xu buổi sáng tới, lại không vào cửa chính là rời đi, Tiểu Thất nghe được Tiểu Đào bẩm báo, cũng không có ngừng lại động tác tu bổ hoa cảnh trong tay, “Mặc kệ nàng ta đi”

Tiểu Đào đối với Lục tiểu thư một chút hảo cảm cũng không có, nàng ta tả oán nói: “Cũng không biết nàng ta lại ghen cái gì xấu. Loại người này, chúng ta thật không thể không cẩn thận.”

Tiểu Thất vốn định nghe mẹ nàng nói, làm thiếu nữ yên tĩnh, nhưng đến bây giờ những thứ loạn thất bát tao này, vài phút liền phá công, nàng ném cây kéo xuống, “Ta phỏng đoán a, nàng ta muốn bới lông tìm vết, không có chuyện gì, nước đến đất ngăn. Ta cũng không phải là mèo bệnh để cho người khi dễ.”

Tiểu Đào nhìn vẻ mặt ngây thơ của tiểu thư nhà mình, lại cứ muốn làm ra bộ dáng hung hãn lợi hại, nhin không được hì hì một tiếng nở nụ cười, “Tiểu thư cái dạng này, cũng chỉ có Đại Bạch mới cảm thấy ngại lợi hại, mới có thể...” Không đợi nói xong, Tiểu Đào liền phát giác mình nói sai, nàng ta nắm lại lòng bàn tay của mình, vội vàng, “Tiểu thư, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta lần sau nhất định đổi.”

Tiểu Thất nghe được hai chữ Đại Bạch, sắc mặt thay đổi, lập tức nói, “Hắn mới không phải Đại Bạch! Hắn là tên lừa đảo.” Tả oán xong, lại cảm giác mình có chút không phóng khoáng, nhin không được bẹp miệng, “Ta cũng không phải là lòng dạ hẹp hòi a, hắn thật sự có điểm quá đáng a!”

Tiểu Đào đưa tới cái đề tài này, vội vàng: “Tiểu thư mới không phải, nói đến tên Đại Bạch đáng ghét này. Tiểu thư, ta nghe nói hắn còn muốn ngày ngày đến a!” Nói đến đây, Tiểu Đào thật lòng cảm thấy, gập qua da mặt dày, chưa thấy qua da mặt dày như vậy, quả thực là không đành lòng nhìn thẳng.

Tiểu Thất vỗ đầu, “Không để ý tới hắn thì tốt rồi.”

Tiểu Thất nghĩ vô cùng tốt, mặc dù Cố Diễn có thể mỗi ngày đến, nhưng nàng cũng có thể điều chỉnh thời gian đi thăm cha nàng, chưa chắc

sẽ đụng phải hấn. Loại người này, hễ đụng đến hấn một chút, phỏng đoán hấn sẽ dây dưa, dưới tình huống như vậy, nàng trốn tránh chút là đợc.

Mặc dù có chút mất mặt, nhưng Tiểu Thất vẫn cảm thấy, làm một “Người bình thường”, vẫn không nên ở cùng Cố Diển không bình thường đó, ngay cả cầu cũng có thể giả bộ thật đúng là đồ bệnh thần kinh.

“Bắt đầu từ ngày mai, ta đi qua nhìn cha ta sớm hơn một khắc.”

Tiểu Đào vội vàng thưa phải, Tiểu Thất chống cằm, chắc chắn, “Hấn tuyệt đối sẽ không tới sớm như vậy.”

Tiểu Đào nhìn bộ dạng tự tin của tiểu thư, đột nhiên có chút không xác định, tiểu thư, nàng ấy có thể như nguyện sao?

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 51

Tiểu Thất nghĩ thật tốt, nàng đi sớm một chút, nhất định sẽ không gặp Cố Diễn. Người đến nhà người ta, dù sao cũng nên có ý một chút a! Đến quá sớm, ảnh hưởng người ta thì sao.

Sáng hôm sau, Tiểu Thất cầm hoa đi vào phòng cha nàng, chỉ là vừa đến cửa, thì nhìn thấy Cố Diễn và người y tiếp xúc hôm nọ, Trương Tam gặp Trịnh gia Thất tiểu thư, thỉnh an nói: "Trương Tam gặp qua Thất tiểu thư."

Tiểu Thất choáng, danh tự này cũng quá miễn cưỡng đi. Còn có thể tùy ý như vậy sao!

Nàng nhin không được: "Sao người không gọi là Lý Tứ đi!"

Trương Tam trả lời nghiêm túc: "Vương phủ còn một người nữa gọi là Lý Tứ. Ta cùng với Lý Tứ đều là thị vệ bên cạnh tiểu thế tử."

Tiểu Thất ha ha cười, cùng Tiểu Đào ở sau lưng nàng cũng không nhin cười được. Có điều nói đến, Trương Tam này nhìn có chút quen mắt. Tiểu Đào quan sát Trương Tam, rốt cục nói: "Ta biết rồi, người người người, người là người đó." Tiểu Đào có chút nói lắp.

Không biết vì cái gì, Tiểu Đào cảm thấy tiểu thư giống như chưa chắc có thể như nguyện. Hôm nay đi theo vừa nhìn, thì quả thực là như thế. Có

điều, hiện tại những chuyện này cũng không quan trọng, trọng yếu là, người này, nhìn rất quen mắt.

Nàng ta rất cục bưng tỉnh, "Người là cụ ông sau núi."

Trương Tam có chút áy náy, "Chính là tại hạ, trước lều cô nương, là ta không đúng."

Tiểu Thất nói lời thăm thía, "Quên đi, Tiểu Đào, người cũng đừng hỏi, chủ tử nhà bọn họ là tên đại lừa gạt, còn trông cậy vào thủ hạ không gạt người sao?"

Trương Tam -\_-#, chủ tử, ta đã không đất dung thân. Ngài hiện tại khiến cho người ta cảm giác đến thế sao?

Tiểu Đào lầm bầm: "Thì ra không phải là cụ ông, giả bộ còn rất giống!"

Tiểu Thất: "Mặc dù không phải là cụ ông, nhưng là cũng rất già rồi, kêu một tiếng đại gia không thiệt thòi."

Tiểu Thất vén rèm lên, vào phòng trước. Để lại Trương Tam đáy lòng tan nát, hãn... Hãn mới hai mươi chín a! Ở đâu già rồi! Có điều... So với người ta, hãn xác thực là già rồi. Nhưng là, hãn, hãn vẫn là có thể làm thúc a! Đại gia là già cỡ nào.

Không đợi Trương Tam hồi phục, chỉ thấy thiếu gia nhà mình đã mặt tràn đầy hồng tâm đôi mắt trông mong nhìn tiểu cô nương nhà người ta.

Cố Diễn nghe được tiếng Tiểu Thất ở cửa cùng với Trương Tam, trong nháy mắt đó hãn muốn mau mau ra cửa, nhưng là vẫn có chút ngượng ngùng không dám ra cửa.

Chờ Tiểu Thất vào cửa, chỉ thấy Cố Diễm lắc lắc ngón tay trông mong đứng bên cửa.

Tiểu Thất miễn cưỡng cười một cái: "Gặp qua tiểu thế tử, ngài... Thực sớm." Nàng kéo dài ngữ điệu.

Cố Diễm vội vàng đứng nghiêm: "Ta biết, vốn là nàng thường dậy sớm bái phật. Hiện tại mặc dù trở về Trịnh gia, cũng không cần bái phật nữa, nhưng là thói quen thì vẫn còn. Đúng rồi, ta đã hái hoa giúp nàng."

Tiểu Thất tránh qua tay hắn, lạnh nhạt: "Đa tạ, không cần!"

Sau mỉm cười nói phúc, "Tiểu thế tử ngài tùy ý, ta còn có chuyện."

Tiểu Thất lãnh lạnh nhạt đạm, Cố Diễm trơ mắt nhìn Tiểu Thất, giơ ngón tay, "Nàng làm cái gì? Ta có thể giúp? Ta sẽ giặt quần áo, ta còn sẽ quét sân, ta còn sẽ thu dọn nhà, ta cũng có thể làm..." Không đợi nói xong, đã bị Tiểu Thất cắt lời.

Tiểu Thất cười như không cười nói: "Ta nghĩ thật sự không cần, ngài suy nghĩ nhiều quá, ta hoàn toàn không cần, Trịnh phủ tự có nha hoàn biết làm những chuyện này, làm sao dám làm phiền ngài đây!"

Hơn nữa, trong lòng Tiểu Thất lặng lẽ châm chọc, không biết xấu hổ sao! Người sẽ sao! Trước ở An Hoa Tự... Tiểu Thất lắc lắc đầu, đừng nghĩ những thứ kia.

Tiểu Thất như vậy, Cố Diễm cũng không bị đả kích, hãnh nhếch miệng, cười rất chân thành, "Ta có thể, lại nói nha hoàn tự nhiên có thể làm, nhưng nha hoàn làm và ta làm tâm ý làm sao có thể giống nhau đây!"

Tiểu Thất cười lạnh một tiếng, không có nói tiếp đi vào nội thất, Trịnh Tam Lang lẳng lẳng nằm ở nơi đó, không có bất kỳ tri giác nào, Tiết thần y đang thi châm, Tiểu Thất nhìn thoáng qua, cắm hoa vào lọ, nàng cũng

không ở chỗ này lâu, Tiểu Thất rời đi rất nhanh, đây cũng là ngoài ý liệu của Cố Diễm, hần hỏi: "Chẳng lẽ nàng không bồi cha nàng thêm sao?"

Tiểu Thất khiêu mi, "Ta nghĩ, chuyện này không có quan hệ gì với ngài chứ?"

Tiểu Thất rất nhanh mang theo Tiểu Đào rời đi, trên đường về phòng của mình, nàng nói làm nhảm, đúng là đồ âm hồn bất tán! Tiểu Đào đi theo ở phía sau, cũng hết sức tức giận.

Tiểu Thất cũng không có phát giác, cách đó không xa, Lục tiểu thư Tĩnh Xu ác ngoan ngoan nhìn nàng, nàng ta sai nha hoàn nhìn chăm chăm bên này, quả nhiên nghe nói Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử đến, lúc này, nàng ta sao có thể không hảo hảo biểu hiện một chút chứ? Cũng xác thực giống như nàng ta đoán liệu vậy, Tiểu Thất quả nhiên sáng sớm tới đây để xum xoe, nhìn thì thanh cao cực kỳ, kỳ thật còn không phải là muốn có thể gả vào vương phủ, cả ngày tranh đoạt với nàng ta sao.

Tĩnh Xu hỏi nha hoàn bên cạnh, "Người cảm thấy cách ăn mặc của ta hôm nay như thế nào?"

Tĩnh Xu hôm nay mặc một bộ đồ nguyệt sắc lưu thủy, váy màu xanh bạc hà nhìn có vẻ tươi mát, trên tay cũng là chiếc quạt màu xanh lá, búi tóc đơn giản sạch sẽ, trâm ngọc bích phối với quần áo và quạt, rất có cảm giác tươi mới.

"Tiểu thư hôm nay xinh đẹp như tiên tử vậy, thế tử gia mà thấy, sợ là không dời mắt được, tới cửa cầu hôn liền!" Nha hoàn vuốt mông ngựa nói.

Tĩnh Xu dương dương đắc ý, nàng ta hỏi tiếp: "So với Tiểu Thất, thì như thế nào?"

"Trời ơi, Thất tiểu thư làm sao sánh được với ngài a! Coi như là ngày thường ngài không phá lệ trang điểm, kém đâu chỉ một chút, như bây giờ

chỉ hóa trang đơn giản một chút, càng thêm khác biệt một trời một vực."

Tĩnh Xu cao hứng trở lại, "Tốt lắm, đi thôi, chúng ta đi thăm... Tam thúc."

Kể từ khi Tam lão gia gặp chuyện không may, Tĩnh Xu cho tới bây giờ chưa từng đi qua thăm ông ấy một lần, nếu không phải lần này cần đi qua "Ngẫu nhiên gặp" tiểu thế tử Trung Dũng vương gia, Tĩnh Xu chắc là sẽ không bao giờ đi.

Tĩnh Xu lượn lơ lắc lơ mông, phá lệ quyến rũ, nghe được thông báo, nói là Lục tiểu thư sang đây thăm Tam lão gia, người gác cổng tam phòng cũng nhịn không được lòng sinh ra coi thường, hành vi rõ ràng như vậy, người nào cũng có thể hiểu.

Lúc này Lâm thị đã đi tới nhà chính nơi Tam lão gia tĩnh dưỡng, đang trao đổi với Tiết thần y về bệnh tình Tam lão gia nghe nói Lục tiểu thư Tĩnh Xu đã tới. Lâm thị hơi hơi nhú mày, có điều vẫn nói: "Thỉnh nàng vào đi."

Đối với cô bé này, Lâm thị thật sự không thích, vốn còn cảm thấy nàng ta chỉ là tuổi còn nhỏ, có vài phần kiêu căng, nhưng bây giờ nhìn lại, rõ ràng không chỉ là như vậy.

Nàng ta có thể giết Đại Bạch như vậy, cũng khiến Lâm thị đau lòng. Đại Bạch làm bạn với bọn họ đã lâu, đáng yêu cỡ nào, nhưng cũng bởi vì nàng ta ganh tỵ, kết quả liều hại một cái mạng.

Trong lúc Lâm thị thất thần, Tĩnh Xu đã vào cửa, vẻ mặt Tĩnh Xu ôn nhu điềm tĩnh, nàng ta ôn nhu cười một tiếng, khẽ hạ người, "Tĩnh Xu bái kiến tam thúc. Không biết tam thúc bên này còn có khách, là ta thất lễ." Nói xong, nghiêng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi trong phòng một cái, chờ tam phu nhân giới thiệu.



Có điều chỉ liếc mắt một cái như vậy, Tĩnh Xu liền ngậy đại, nam tử này quả nhiên là nam tử tuần lã thế gian khó gặp. Mặt mày như vẽ, khí chất thanh nhã, nam nhi như vậy, giống như từ trong tranh bước ra.

Tĩnh Xu nhìn đến ngậy người, Lâm thị cảm thấy lúng túng, ho khan một tiếng, ý bảo Tĩnh Xu chú ý đúng mực, có điều lúc này Tĩnh Xu ở đâu còn quản được nhiều như vậy, chỉ chăm chăm nhìn thẳng Cố Diễm, như chưa từng được thấy nam nhân.

Tâm tư Cố Diễm toàn bộ đều đặt ở trên người Tiểu Thất, hẳn đang nghĩ làm sao mới có thể khiến cho Tiểu Thất vui vẻ, không biết nịnh mẹ vợ thì được hay không? Còn chưa nghĩ ra nguyên cớ, thì nghe nói Lục tiểu thư Tĩnh Xu đến, Lục tiểu thư này, hẳn chưa từng gặp qua người nào khiến cho người ta chán ghét như vậy. Chính là vì âm thầm theo dõi Tiểu Thất, hẳn mới phát hiện, có những nữ tử thật đúng là kẻ hai mặt, mặt ngoài khách khí ôn thuận, thực tế thì ác độc dị thường.

Trong đó tài năng xuất chúng, chính là vị Lục tiểu thư Tĩnh Xu này.

Mà bây giờ, Lục tiểu thư này nhìn chăm chăm hẳn giống như là con chó ngốc nhìn thấy miếng thịt béo, còn kém chảy nước miếng, trong lòng hẳn nảy sinh cảm giác căm tức.

Lâm thị ho khan lần nữa, Tĩnh Xu vẫn không chịu dời đi ánh mắt, lúc này Lâm thị ngược lại cảm thấy, mặc dù Tiểu Thất nhà bọn họ có đôi khi cũng không ra gì, nhưng cũng không có mất mặt như vậy.

"Khụ khụ. Tĩnh Xu, vị này là Trung Dũng vương phủ thế tử gia, vị này là Tiết thần y danh chấn thiên hạ; thế tử gia, Tiết thần y. Vị này là nhị phòng cô nương. Nàng ấy đến đây thăm phu quân."

Tĩnh Xu cuối cùng cũng phản ứng kịp, nàng ta ngọt ngào cười một tiếng: "Tĩnh Xu bái kiến thế tử gia."

Cố Diển cảm thấy, thật may là buổi sáng không có ăn cái gì rồi tới đây, nếu không thì sẽ phun ra hết, quả thực là buồn nôn.

Cái người ngày thường ương ngạnh ỷ thế hiếp người đâu, tại sao lại giả bộ làm con cừu nhỏ a! Khí thế bắt nạt Tiểu Thất đâu rồi! Tặc tặc! Định mang mặt nạ giả vờ sao! Không nói những nữ nhân khác ở kinh thành, chỉ Tiểu Thất đã đáng yêu lại động lòng người, còn đây là thứ hàng gì a!

Không biết sao, hẳn càng hy vọng có thể cưới được Tiểu Thất nhanh hơn, nếu không bị người khác phát hiện Tiểu Thất tốt đẹp, cướp đi thì làm sao bây giờ đây? Nên biết, Tiểu Thất rất tốt nha!

Hiện tại Tiểu Thất giận hãn như vậy, rất dễ dàng bị người khác thừa dịp nước đục mà thả câu, bây giờ nhiều người xấu a! Nào có ai tốt như hẳn!

Suy nghĩ chuyện Tiểu Thất bị người đoạt đi, Cố Diển cảm giác muốn khóc, không được, nhất định không thể phát sinh chuyện cực kỳ bi thảm này.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, tựa hồ hôm nay tất cả mọi người đều thích ngăn người. Lâm thị, Tĩnh Xu, tiểu thế tử, mỗi người đều ngăn người, Tiết thần y cảm thấy, ông ta độc thân cả đời, cũng có chỗ tốt. Tối thiểu nhất, đầu óc sáng suốt, người xem bọn họ, không hề bình thường chút nào.

Nhưng phàm là liên lụy đến tình cảm, rất nhiều chuyện sẽ trở nên rất kỳ quái, người cũng sẽ trở nên không bình thường.

Quên đi, ông ta vẫn nên giúp tiểu thế tử một phen đi? Ngăn người như vậy cũng không nên, hơn nữa, nhú mày như vậy có thể kẹp chết con ruồi. Ruồi bọ mặc dù là côn trùng có hại, cũng là tiểu động vật đó!

"Thế tử gia, ngài không phải nói còn có chuyện sao? Ta bên này đã xem chán xong rồi, chúng ta là bây giờ rời đi, hay là ngài muốn ở cùng

Trình tiên sinh trong chốc lát?" Tiết thần y mở miệng.

Nghe được Tiết thần y muốn kéo tiểu thế tử đi, Tĩnh Xu hung hăng trợn mắt nhìn Tiết thần y một cái, lão bất tử, nơi này có chuyện gì của ông, ở thời khắc trọng yếu như vậy lại đi quấy rối.

Nghĩ như vậy, Tĩnh Xu cơ hồ không có suy tính nói: "Thế tử gia không thể lưu lại thêm sao, ta nghĩ, Tam thúc rất thích người đệ tử là ngài, nhất định cũng rất nhớ ngài ở lâu trong chốc lát, bởi ông ấy."

Cũng may là Cố Diễn hiểu biết Trình gia, nếu không Tĩnh Xu nói như vậy, ngược lại khiến cho người ta có một loại cảm giác kỳ quái, giống như trong lòng bọn họ đang oán giận tiểu thế tử. Nếu không phải oán giận, làm sao sẽ nói ra lời này đây!

Kỳ thật Tĩnh Xu cũng không hẳn là ngốc, nàng ta đương nhiên biết rõ nói như vậy thật sự không tốt, nhưng vậy thì thế nào, đến lúc đó nàng ta có thể đẩy hết thảy cho tam phòng làm.

Nàng ta là tiểu cô nương đơn thuần, là tam phòng, là Lâm thị kia ở bên ngoài oán trách tiểu thế tử, đúng vậy, chính là như vậy!

Tiểu thế tử nhìn vẻ mặt tính kế của Tĩnh Xu, đê xuống vị trí của dạ dày, meo meo cái meo, mặc dù sáng nay không có ăn cơm, nhưng tối hôm qua có ăn a, nói chuyện với đồ xúi quẩy này, cơm tối hôm qua đều sôi trào muốn phun ra.

Tĩnh Xu thấy tiểu thế tử như vậy, hết sức ngạc nhiên mừng rỡ, chớ không phải là hẳn ta thấy nàng ta tướng mạo đẹp, thanh âm giống như hoàng anh xuất cốc, bởi vậy trong lòng vui mừng? Nếu không, làm sao lại đê ngực?

Tiểu thế tử nào biết đâu tâm tư của Tĩnh Xu, nếu như biết rõ, thật sự là muốn a hừ một tiếng trực tiếp phun ra, ruột gan lẫn lộn luôn?

Có điều dù như thế, hẳn cũng vẫn khách khí: "Ta khi nào thì đến, khi nào thì đi, có muốn ở cùng Trịnh tiên sinh hay không, có quan hệ gì với người... một cô cháu gái?"

Tĩnh Xu ngân ra.

Tiểu thế tử càng thêm không khách khí: "Lại nói, bản thân người đến thăm Tam thúc được mấy lần mà có quyền nói người khác như vậy?"

Tĩnh Xu lập tức nhìn về phía tam phu nhân, nhất định là bà ta, nếu không tiểu thế tử làm sao sẽ biết rõ những thứ này.

Nàng ta nén lệ, oán oán nói: "Tĩnh Xu chỉ là không muốn quấy rầy Tam thúc nghỉ ngơi, ta không giúp đỡ được cái gì, nhưng cũng không muốn thêm phiền a, ta nghĩ, Tam thúc cùng tam thím nhất định có thể hiểu được ta, đúng không?"

Lâm thị mỉm cười: "Đúng vậy."

Tĩnh Xu: "Không biết thế tử có phải hiểu lầm chúng ta hay không, có điều ta hy vọng thế tử có thể hiểu ta."

Cố Diễn ngoài cười nhưng trong không cười, "Ta không hiểu người, thì có quan hệ gì? Được rồi, tam phu nhân, ta còn có chuyện, cáo từ trước."

Cũng không ngừng lại, Cố Diễn chuẩn bị rời đi, Tiết thần y đi sau lưng Cố Diễn, lúc đi ngang qua Tĩnh Xu, hung hăng trợn mắt nhìn nàng ta một cái, cho người trừng ta, cái nhìn này là trả lại cho người .

Cố Diễn dẫn người rời đi, Tĩnh Xu cũng không giả bộ, trực tiếp nói: "Tĩnh Xu nghĩ ra trong phòng còn có việc khác, nên không ở lại lâu. Lần sau sẽ đến thăm Tam thúc." Cũng đã vào phòng, nhưng không thăm Tam lão gia, cơ hồ không chút do dự liền rời đi. Lâm thị lạnh lùng nhìn Tĩnh Xu, trào phúng câu môi.

Tam lang thích nhất hài tử, tuổi Tĩnh Xu và Tĩnh Hảo sà sà, ông ấy vẫn luôn đối xử công bằng với hai đứa bé, chiều cố hết sức, nhưng bây giờ xem ra, thật không phải là người đối nàng tốt, nàng sẽ nhận phần tình này. Tĩnh Xu cô nương này, quả nhiên là bạch nhãn lang.

Tĩnh Xu đi mau vài bước, đuổi theo đoàn người Cố Diễn, nàng ta rú mắt như muốn khóc ngăn cản đường đi của mấy người, căn môi nhìn về phía Tiết thần y, "Ngài tại sao phải trừng ta? Tĩnh Xu tự nhận là chưa từng có đắc tội Tiết thần y, ngài đến tội cùng là vì sao phải như vậy."

Cái gì? Tiết thần y ngoáy lỗ tai.

Mặc dù nói chuyện với Tiết thần y, nhưng ánh mắt Tĩnh Xu lại nhìn Cố Diễn: "Ngài có phải nghe được tin đồn gì hay không, nên mới như vậy."

Cố Diễn rất cục chặm lại, hẩn nhìn bọn hạ nhân đều vãnh tai, liếc trộm tình huống bên này, nhịn không được bật cười: "Tiết thần y trừng người, chúng ta không ai trông thấy. Có điều ta ngược lại trông thấy người trừng Tiết thần y. Không biết vị cô nương này đến cùng là có ý gì."

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 52

Tĩnh Xu không nghĩ tới Cố Diễn sẽ nói như vậy, có điều nàng rất nhanh đã rơi xuống một giọt nước mắt, “Ta biết rõ có thể là có vài người nói làm cho ngài hiểu lầm ta, thế tử gia, ta hy vọng ngài hiểu ta, là nghiêm túc thông qua con người của ta. Mà không phải thông qua miệng người khác, có vài người nhìn thì tốt, nhưng thực tế lại không như vậy.”

Nàng nói lảng ra chuyện khác, lén đổi cách.

Cố Diễn khẽ hí mắt, tại sao hẳn lại cảm thấy, Trịnh Tĩnh Xu này quẩn quít lấy hẳn a! Cố Diễn vò đầu, nghi ngờ nói: “Người và ta nói những thứ này, là vì cái gì vậy? Ta không muốn biết người là hạng người gì. Hơn nữa, ta tin vào hai mắt của mình.”

Tĩnh Xu bị giễu cợt, cắn môi khóc thút thít: “Ngài nhìn lầm rồi, ta cũng không có trừng Tiết thần y. Tiết thần y, ngài phải tin tưởng ta a!” Tĩnh Xu cải biến sách lược, diềm đậm đáng yêu.

Cố Diễn xoa huyết Thái dương, cảm giác nữ nhân khóc thật đau não, thật sự là muốn một cước đạp nàng ta qua một bên mà đi.

“Đi đi, muốn khóc thì về phòng mà khóc, ở nơi này khóc lóc cái gì a, thật sự là hết chỗ nói rồi. Sao mà loại người gì cũng có.” Cố Diễn phiến muộn khoát tay.

Hai mắt Tĩnh Xu ần tình “Thế tử gia...”

Cố Diễm đột nhiên hiểu rõ, hăn không thể tin hỏi: “Người sẽ không phải là coi trọng ta, dự định quyến rũ ta chứ?”

Tĩnh Xu ngừng lại, lập tức nói: “Thế tử gia ngài suy nghĩ nhiều rồi, ta dù gì cũng là nữ nhi thế gia, làm sao có thể làm ra loại chuyện đó. Chuyện như vậy, cũng chỉ có những nữ tử không đứng đắn kia mới có thể làm được. Hiện thời ta đang bị nhiều lời chỉ trích, ta chỉ không hy vọng có người bởi vì những lời đồn đãi kia mà không thích ta, oan uổng ta.”

Cố Diễm khiêu mi, nghiêm túc hỏi: “Vậy ý của người là, người không có đánh giết chó của Thất tiểu thư? Người không có vu nàng ân giấu nam nhân? Người không có diều võ dương oai mắng nàng? Người không có bệnh tâm thần vu hãm mẫu thân nàng? Không tôn trọng trưởng bối, không thương hộ muội muội, tâm địa cực kỳ ác độc. Ta thật không hiểu, những thứ này không phải là do người làm sao? Người khác làm sao lại oan uổng người? Còn đồn đãi, người thật biết điều nha! Cái gì đồn đãi a! Những lời này, đều là ta truyền đi được chưa? Ý của người là ta nói dối?”

Cố Diễm chống nạnh, bộ dáng như cái ấm trà.

Mọi người đều ngây dại rồi.

Gì, chuyện gì đây? Tiểu thế tử nói gì đó? Hăn nói những thứ này đều là hăn truyền đi? Đây cũng quá huyền hoặc a!

Tĩnh Xu thét chói tai: “Là người truyền đi?”

Cố Diễm thành thực gật đầu: “Đúng rồi, đều là ta truyền đi a! Chẳng lẽ người làm chuyện xấu, ta lại không thể nói sao?”

Tĩnh Xu phẫn nộ: “Có phải do Tiểu Thất nói cho người biết, có phải hay không! Ta cũng biết là, nhất định là nàng nha đầu chết tiệt kia. Không phải là nàng, còn ai vào đây! Thế tử gia, người tại sao có thể nghe tin lời

gièm pha của người khác mà bại hoại thanh danh của ta bên ngoài như vậy, ta vô tội a!”

Cố Diễn phản nộ: “Người câm miệng cho ta, ai cho người mắng Tiểu Thất. Tiểu Thất mới không xấu giống như người vậy. Lại nói, căn bản cũng không phải là nàng nói, người làm tử tử, không tin muội muội mình mà hoài nghi nàng, người là loại nhân phẩm gì a! Ta lười phải nói người làm những chuyện chó mèo kia. Trịnh tiên sinh mặc kệ khi nào thì đều là tiên sinh của ta. Nếu như không phải là ta, Trịnh tiên sinh cũng sẽ không ngã ngựa, hết thấy đều là lỗi của ta, mặc dù lòng ta sinh áy náy không mặt mũi nào gặp Trịnh tiên sinh, nhưng không có nghĩa là ta không quan tâm ông ấy. Ta đã sắp xếp người xong xuôi ở bên cạnh ông ấy, người cho rằng người làm chuyện này không có người biết sao? Ta cho người biết, chỉ có cái ta có muốn biết hay không, không có thứ ta ko biết. Ta nhìn người đã lâu rồi. Phòng lớn các người khinh người quá đáng!”

Cố Diễn cảm thấy, bản thân thật sự là càng nói càng tức giận, mà hẳn còn chưa có phát hỏa đây, vị đại tử này ngược lại trả đũa, nói cái gì cũng có thể, nhưng là nói xấu Tiểu Thất, hẳn tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Vốn dĩ là vô cơ xuất binh, hiện tại tự nàng ta chủ động nhảy đến trước mặt hẳn, như vậy hẳn cũng không khách khí.

“Ta vốn nghĩ, các người dù thế nào cũng là thân nhân Trịnh tiên sinh, ta cũng không nên bao biện làm thay. Nhưng người xem xem các người, Trịnh tiên sinh chỉ là hôn mê, các người cứ như vậy nhắm vào tam phòng, mẹ của người, chính là Vương thị, cả ngày mắng trước mặt sư mẫu ta, sư mẫu ta không nói lời nào, các người còn chưa thôi. Người một tiểu bối còn cứ ở sau lưng bố trí sư mẫu, chửi bới Tiểu Thất. Người tại sao không nói người đánh nhau với sư muội là vì cái gì a, còn không phải là bởi vì người ở trước mặt nàng mắng sư mẫu? Ngay trước mặt con gái ruột của người ta mà cũng dám mắng như vậy, sau lưng còn không chừng làm cái gì càng thêm khó lường đó!” (Anh chửi hay quá!)



Cố Diễm trực tiếp thăng cấp Tiểu Thất lên đến sư muội của hẳn. Không biết vì cái gì, nghe như vậy, rất có cảm giác thân mật! Sư ca sư muội một nhà thân, ha ha ha! Bản thân hẳn sửa miệng thật là tốt! Vô cùng tốt!

Tĩnh Xu không thể tin nhìn tiểu thế tử Cố Diễm, chỉ cảm thấy không bình tĩnh được, nàng ta tuyệt đối không nghĩ tới, chuyện thì ra là như thế.

“Người...”

“Người cái gì người, mặc dù ta có phẩm vị nam nhân, sẽ không dễ dàng đánh nữ nhân, nhưng là ta không đánh nữ nhân, nhưng vẫn đánh tiểu nhân!” Cố Diễm khề giương đầu.

Mặc dù Cố Diễm nhìn như là chính nghĩa một phương, nhưng, hôm nay truyền đi ồn ào như vậy, kỳ thật đối với Cố Diễm cũng không được tốt lắm. Trương Tam yên lặng nghĩ, vương gia có thể bởi vì chuyện này mà tức hộc máu hay không! Ông trời của ta nha, hôm nay chuyện như vậy, tám phần sẽ trở thành đề tài náo nhiệt trong kinh thành.

Ngạch... Trương Tam vì chính mình chưa xót rơi lệ.

Dù sao, mất mặt cái gì, làm nhiều lần, cũng thành thói quen.

Cố Diễm rùm beng với Tĩnh Xu ở trong sân, bên lão phu nhân biết được tình huống trước tiên, bà ta cũng bất chấp tất cả, trực tiếp chạy tới, đợi đến bên này, đụng phải Đại lão gia cũng đang vội vàng chạy tới. Lão phu nhân nào có tâm tư hỏi ông ta chi nhiều, chỉ mau lại đây giải quyết.

Đợi đến nơi, thì thấy tiểu thế tử mắt lạnh nhìn Tĩnh Xu, vẻ mặt ghét bỏ, mà Tĩnh Xu một bên thì đang khóc lợị hại, giống như bị ủy khuất rất lớn.

“Lão thân bái kiến thế tử gia.” Trịnh lão phu nhân quan sát Cố Diển, cảm khái người này quả nhiên là nhân trung long phượng.

Cố Diển chỉ chỉ Tĩnh Xu, ghét bỏ nói: “Mau mang cái người trong ngoài bắt nhất này đi đi. Cũng đừng đứng trước mặt của ta tiếp tục mất mặt. Ta biết rõ nàng ta tám phần nhìn dòng dõi ta không sai nên muốn gả tới, nhưng là van người nên xem lại một chút nhân phẩm của mình a. Xấu xí bày đặt làm chuyện để ý, cho rằng người người không biết nàng làm mấy chuyện này sao! Còn trừng Tiết thần y, người ta lớn tuổi như vậy, là người nàng có thể khi dễ sao? Người ta là có thể dùng kim châm chết người trong vài phút đó.”

Trương Tam lôi kéo vạt áo Cố Diển, cầu xin ngài đừng nói nữa, có chút mất mặt a! Trương Tam tức ngực, không người nào có thể hiểu!

Có điều mặc dù Trương Tam buồn bực, nhưng tâm tình Tiết thần y lại không tệ, phàm là người có thành tựu cực cao, đại để đều có chút tính tình quái dị, mà Tiết thần y chính là như thế.

Ông ta kiêu ngạo ngược đầu, bổ sung lời Cố Diển nói, “Ta muốn người canh ba chết, người nợ tuyệt đối sống không quá canh năm.”

Trịnh Đại lão gia nghĩ, đồn đãi phía ngoài quả nhiên là đúng.

Tiểu thế tử quả nhiên là bị làm hư, hết sức tùy hứng; mà Tiết thần y quả nhiên là tính tình cổ quái, vốn còn chưa cảm thấy gì, chuyện lần này thì đã có thể thấy được một hai. Chỉ là, Tĩnh Xu tại sao lại ở chỗ này?

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, ông ta vội vã nói: “Tiểu nữ gây phiền toái cho các người, thật sự là thật xin lỗi, ta nhất định quản giáo nàng thật tốt.”

Cố Diển cười như không cười: “Đúng nha, quản giáo thật tốt, lão phu nhân đêm nay giam người ta lại, người ngày mai lại thả ra. Thật sự là...

Hảo! Hảo! Trông nom! Dạy dỗ!”

Đại lão gia bị trào phúng mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cố Diễn có chút hài lòng, mặc dù hăn nháo như vậy thì thanh danh của hăn sẽ không tốt, nhưng mà, hăn vốn cũng không có danh tiếng tốt gì, cho nên cũng không sao cả.

Lời đồn đãi cái gì, bị nói một chút cũng thành thói quen. Xem đi, hăn làm người chính là rộng lượng như vậy!

“Được rồi, ta đi. Muốn trông nom thế nào, chính các người xem rồi làm đi, có điều lại để cho ta biết rõ các người khi để Trịnh tiên sinh, khi để sư mẫu sư muội, ta tất nhiên sẽ có ý kiến.”

Cố Diễn phất tay áo một cái, quả nhiên là dáng vẻ đường hoàng ượng ngạnh, có điều hăn không phải là đường hoàng ượng ngạnh, mà là chủ trì chính nghĩa!

Mọi người đưa mắt nhìn Cố Diễn rời đi, Trịnh lão phu nhân cơ hồ tức run rẩy, “Đến nhà chính cho ta.”

Sau đó lại là một trận gà bay chó sủa.

Tiểu Thất đang ở trong phòng đọc sách, thấy Tiểu Đào vội vàng chạy vào, không hiểu nói: “Người làm cái gì vậy a! Làm sao vậy?”

Tiểu Đào sinh động như thật đem chuyện phát sinh vừa rồi ở trong sân nói một lần, nói xong, hòa hoãn thở ra một hơi nói: “Tiểu thư, mặc dù Đại Bạch gạt người chuyện như vậy có chút làm cho người ta tức giận, nhưng mà làm chuyện như vậy cũng tương đối anh tuấn. Ngài xem, hăn đã giúp chúng ta dạy dỗ Lục tiểu thư rồi. Lục tiểu thư hại chết Đại Bạch, chuyện như vậy ta vẫn cứ ghen một hơi, cảm giác mình tức giận không thể tự chủ còn không có biện pháp nói. Dù sao lão phu nhân cũng sẽ không phạt Lục

tiểu thư. Nhưng mà lần này tâm tình ghen ghét của ta cuối cùng có thể tỏ ra được rồi.”

Tiểu Thất buồn bực nhìn Tiểu Đào, hỏi: “Người nói những lời kia, thật sự là Cố Diển nói? Tại sao ta cảm thấy không chân thực chứ? Có phải là mọi người nghe nhầm đồn bậy hay không?”

Đại Bạch, ngạc nhiên, không phải, là Cố Diển, Cố Diển rõ ràng là kẻ hèn mọn nhu nhược giống như một hài tử, làm sao có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nếu quả nhiên như vậy, sao có thể bị á khẩu không trả lời được? Nàng mới không tin đâu!

Vẻ mặt Tiểu Thất hiện ba chữ “Ta không tin”.

Tiểu Đào nghiêm túc nói: “Tiểu thư, đây là thật. Rất nhiều người đều thấy được, tất cả mọi người truyền khắp, hai người bọn họ cũng không phải ở trong phòng, có thể nghe nhầm đồn bậy, là ở trong sân a! Hiện tại Lục tiểu thư bị lão phu nhân mang tới nhà chính rồi, vừa rồi phu nhân còn bảo ta nói cho ngài, đừng đi ra ngoài, miễn cho dính xui, chuyện như vậy không có quan hệ với chúng ta.”

Tiểu Thất vò đầu: “Nhưng mà, Đại Bạch thật sự nói như vậy sao?”

Tiểu Đào: “Sao lại không thể chứ! Hẳn thích tiểu thư, tự nhiên khúm núm như nàng dâu nhỏ. Hẳn không thích Lục tiểu thư, lại biết rõ Lục tiểu thư cả ngày khi dễ ngài, đương nhiên sẽ không khách khí với nàng ta a. Tiểu thư, kỳ thật, tiểu thế tử cũng rất tốt.”

Tiểu Thất hoảng loạn: “Người không nên nói bậy, cái gì có thích hay không, hẳn và ta, không có gì cả!”

Tiểu Thất nói như chém đao chặt sắt, nhưng Tiểu Đào phát hiện, tay tiểu thư nhà mình không ngừng gõ bàn mực, nội tâm cực kỳ khẩn trương.

“Tiêu thư...”

Tiêu Thất công môi, “Cái gì!”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 53

Tiểu Thất hếch mặt, nhìn Tiểu Đào: "Người cười cái gì a!"

Tiểu Đào che mặt cười, "Tiểu thư a!"

Tiểu Thất lúc này vẫn chưa phát hiện ra, nàng hoàn toàn không biết, vốn đang nói chuyện nói rất hay, tại sao Tiểu Đào cứ cười ha hả, này không đúng lắm a!

"Có chuyện gì nói thẳng." Tiểu Thất hếch cằm.

Lần này thì tốt rồi, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thoáng cái đen thùi lùi.

Tiểu Đào "Khanh khách" cười đủ rồi, cầm gương lên. Tiểu Thất mờ mịt nhìn sang, lập tức ồn ào cười to, "Ta tại sao lại thành như vậy!"

Tiểu Đào nhìn khối mực bị cầm không còn hình dáng, nói: "Tiểu thư rõ ràng là đang khẩn trương, nếu không, tại sao lại thành như vậy!"

Tiểu Thất không có phủ nhận, phân phó Tiểu Đào: "Đi lấy nước cho ta."

Tiểu Đào vội vàng đáp vâng. Tiểu Đào rời đi, Tiểu Thất nằm sấp ở trên bàn, Cố Diễn... Cố Diễn thật sự là rất kỳ quái!

"Tiểu Thất!" Tiếng nói trong sáng của nam nhân vang lên, Tiểu Thất sững sốt, có điều nàng lập tức lắc đầu, lúc này, Cố Diễm sao lại xuất hiện ở đây được, nàng thật sự là suy nghĩ nhiều quá, nhất định là bởi vì vừa rồi Tiểu Đào nói làm cho nàng sinh ra liên tưởng.

Tiểu Thất không hề động, tiếp tục nằm nhoài ra bàn.

"Tiểu Thất." Tiếng nói lần nữa vang lên, nàng ngẩng đầu, không thể tin quay đầu lại, quả nhiên đích thực là Cố Diễm. Cố Diễm giơ ngón tay, cạy cánh cửa sổ, nhe răng cười một tiếng.

Tiểu Thất thay đổi sắc mặt, mặt nàng đang bị dính mực, nhưng lại ra vẻ nghiêm túc hỏi: "Người tới làm chi!"

Cố Diễm đang muốn nói chuyện, nhưng khi thấy mặt mèo của Tiểu Thất, lập tức cười sặc sụa. Tiểu Thất bị cười thẹn quá hoá giận, người này tại sao lại không biết mình đáng ghét chứ! Bọn họ cũng đã phân rõ giới hạn a, hửn tại sao lại đến đây! Đừng tưởng rằng mình là tiểu thế tử thì có thể tùy tiện đến nhà nàng.

Đây là nhà nàng, là nhà nàng! Hửn tại sao có thể giống như đi vào cửa thành vậy chứ?

Tiểu Thất giận: "Người lại tới làm chi, người không phải là đi rồi sao? Còn chưa xong a!"

Tiểu thế tử nhìn mặt mèo đen thui của nàng, hỏi: "Nàng rớt vào vạc mực sao?"

Tiểu Thất trợn trắng mắt không để ý tới hửn. Cố Diễm tiến đến bên cạnh Tiểu Thất, "Gâu gâu!"

Tiểu Thất lập tức bực bội, thật sự là nổi trận lôi đình muốn đánh người. Nàng dùng sức bình phục tâm tình, "Người rớt cuộc muốn như thế

nào!"

Cố Diễm nở nụ cười, hắn nhìn xung quanh một chút, thấy chậu nước không có ở đây, nói: "Ta đi ra ngoài giặt khăn cho nàng."

Tiểu Thất một phen kéo lấy hắn, Cố Diễm cười thành một đóa hoa, hắn vỗ vỗ hai má Tiểu Thất, "Nàng yên tâm, ta sẽ còn trở lại."

Tiểu Thất "A ô", không chút lựa chọn cắn lên tay Cố Diễm, thật không phải là do tính tình nàng nóng nảy, mà là người này thật sự quá mức làm cho người ta tức giận. Chẳng lẽ tưởng mình vui vẻ với hắn sao? Nàng rõ ràng không muốn tiếp xúc với hắn. Đúng là đồ tự kỷ. Đã nói cả đời không qua lại với nhau! Tên lừa đảo chết tiệt, lại còn dám vỗ mặt nàng, lại nói, ai trông mong người trở lại chứ.

Trong mắt Tiểu Thất bốc hỏa hừng hực, giống như lập tức muốn đốt sạch, Cố Diễm chậm rãi cúi đầu, nhìn cái tay bị Tiểu Thất cắn, ánh mắt lần nữa dời đi, lại rơi vào cái mặt mèo của nàng, hắn tự tay kéo tay nàng, ôn nhu nói: "Đừng đùa. Mặt của nàng không lau, sẽ để cho người ngoài chê cười." Sắc mặt hắn khả nghi hồng vài phần, "Trước đây, trước đây nàng giúp ta rửa mặt, lần này ta giúp nàng!"

Tiểu Thất không chịu nhả ra.

"Nàng cắn một chút cũng không đau, buông ra đi." Cố Diễm giống như đồ tiểu hài tử, nghe giọng Cố Diễm như vậy, Tiểu Thất cảm thấy bất thường, cảm giác này, không đúng lắm a!

Nàng vội vã nhả ra, nghiêm túc nghiêm mặt: "Cố Diễm, người sao lại tới nơi này, còn giả bộ là rất quen thuộc với ta. Chúng ta rõ ràng không quen biết."

Cố Diễm lên án nhìn về phía Tiểu Thất, Tiểu Thất ưỡn ngực, "Chúng ta vốn là không biết. Đừng nói đến Đại Bạch, người căn bản vốn không phải



là Đại Bạch. Người rõ ràng là một tên lường gạt, chúng ta không nên cả đời qua lại với nhau, người thì tốt rồi, còn công khai tới nhà của ta. Mặt mũi người đâu? Không có thể diện sao?"

Cố Diễn ủy khuất nói: "Ta không có muốn cả đời không qua lại với nàng. Tiểu Thất, ta sai rồi, thực xin lỗi. Nàng tha thứ ta được hay không? Ta biết rõ ta không nên làm bộ là Đại Bạch lừa nàng. Nhưng là nàng tin tưởng ta, ta không có ác ý. Ta chỉ là nhìn nàng thương tâm như vậy, chỉ muốn cùng ở bên cạnh nàng, nàng đừng giận ta, được chứ? Tiểu Thất..."

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng, không để ý hần.

Cố Diễn tiếp tục, "Ta sẽ khiêu vũ, ta biết ca hát, ta còn sẽ thu dọn nhà, Tiểu Thất, nàng tha thứ ta, ta ngày ngày biểu diễn cho nàng xem, được hay không?"

Tiểu Thất cảm giác mình có chút không hiểu Cố Diễn, rõ ràng hai người đã trở mặt, nàng cũng đã vạch trần hần a, hiện tại hần tại sao lại có thể coi như chưa có chuyện gì phát sinh chứ! Chuyện này căn bản không đúng chút nào!

Tiểu Thất cao thấp liếc Cố Diễn, đứa nhỏ này môi hồng răng trắng, lớn lên thật là không sai, nhưng tính cách vì sao lại kỳ quái như vậy! Nàng mấp máy môi, có chút không biết nói cái gì, nàng rất tức Cố Diễn, tức chính là hần giả làm Đại Bạch đến bên cạnh nàng, nàng thích hần như vậy, nhưng hần lại là một tên lừa đảo.

Hai người nhất thời nhìn nhau không nói gì.

"Tiểu thư... Ầm!" chậu trong tay Tiểu Đào trực tiếp rơi xuống đất, nàng ta nhìn thấy hai người trong phòng, thiếu chút nữa sợ hãi hét lên, "Người người người, người đang đồ tử, người vào bằng cách nào?"

Nước tát đầy đất, Tiểu Thất yên lặng nhìn đống bừa bộn trên đất, cảm khái Cố Diển thực là một sao chổi. Cố Diển vô tội khiêu mi: "Tiểu Đào tử."

Một tiếng Tiểu Đào tử này, đủ làm Tiểu Đào bị sặc, người kia là ai, là Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử a! Hẳn gọi mình tử tử, quả nhiên là làm cho người ta cảm thấy tóc gáy dựng đứng cả lên.

Tiểu Đào nói lắp: "Người người người, người đừng kêu loạn!"

Cố Diển rất vô tội, trước đây hẳn đều gọi Tiểu Đào tử a, mặc dù trên thực tế, hẳn căn bản không phải Đại Bạch, nhưng xưng hô không thể thay đổi, không phải vậy... Nàng ta không nói tốt giúp mình, con đường truy thê của mình sẽ càng thêm tràn đầy gian nan hiểm trở!

"Ta là không yên tâm mọi người, tới xem một chút. Cái kia, ta vừa rời ở cửa đại chiến ba trăm hiệp cùng nữ tử ác độc Trịnh Tĩnh Xu." Nói đến cái này, Cố Diển dè dặt, sợ Tiểu Thất mất hứng, "Cái kia, ta sẽ không có có dính líu đến nàng ta. Trịnh Tĩnh Xu thật sự rất đáng ghét, nàng ta rõ ràng có ý đồ quyến rũ ta." Nói đến cái này, Cố Diển ra vẻ hết sức chán ghét.

Tiểu Thất ngưng một chút, ánh mắt tránh đi: "Chuyện như vậy có quan hệ tới ta sao?"

Cố Diển lập tức: "Không có! Ta ta ta, ta sợ nàng trách ta, cho nên mới tới."

Tiểu Thất mếu máo, "Chuyện của nàng ta không có quan hệ với ta, chuyện của người cũng không có quan hệ với ta. Ta biết rõ người bảo vệ ta và cha ta, ta rất cảm tạ người, nhưng là, ta lại là cảm thấy, chúng ta không có quan hệ gì. Những chuyện này, người làm cũng không liên quan đến ta."

Tiểu Thất mặc dù nói như vậy, nhưng là khóe miệng lại cong lên, sắc mặt cũng nhu hòa rất nhiều. Đối với Cố Diển mà nói, hẳn sẽ nói Tiểu Thất hiện tại tâm tình không sai, đột nhiên, hẳn chợt ngộ ra một điều, có phải là,

Tiểu Thất thật ra là một tiểu nha đầu khâu thị tâm phi? Nghĩ như vậy, Cố Diển cảm giác ánh sáng của mình đang ở phía trước, kỳ thật, Tiểu Thất là thích hấn, chỉ là nàng sĩ diện a! Cố Diển nắm quyền, hấn sẽ hòa tan tâm Tiểu Thất.

Mặt mũi có thể ăn sao? Sĩ diện không quan hệ, mình không cần là tốt rồi.

Cố Diển: "Tiểu Thất, ta giúp nàng lau mặt."

Trong chậu nước của Tiểu Đào còn dư lại một chút, hấn cất chậu, giặt khăn lông, Tiểu Đào vội vàng đoạt lại, nhìn chăm chăm Cố Diển, đây là đoạt công việc của nàng ta sao?

"Chút nước này cũng không đủ, ta lại đi lấy thêm." Nói xong, nhìn Cố Diển: "Người không được làm loạn."

Cố Diển khiêu mi, hấn là người như vậy sao?

Tiểu Đào lần nữa rời đi, Tiểu Thất nghiêm túc: "Nói thật, người đi nhanh lên đi, người cũng biết, hiện tại nhà ta không phải là như người nghĩ đơn giản như vậy đâu. Tĩnh Xu bởi vì chuyện như vậy nháo không vui, tất nhiên vẫn còn muốn gây sự với ta, nếu như để cho nàng ta phát hiện người ở chỗ của ta, như vậy không tốt chút nào. Nếu thật là như vậy, tại người ta sẽ rất khó coi."

Tiểu Thất nói đều là nói thật, Cố Diển nghe cũng sáng tỏ gật đầu, hấn cũng sẽ không làm khó Tiểu Thất, càng sẽ không quấy nhiễu Tiểu Thất. Nhìn mặt mèò của Tiểu Thất, cong môi nói: "Ta biết rõ, ta đi ngay."

Tiểu Thất gật đầu.

Lúc Cố Diển đến lặng yên không một tiếng động, lúc ra đi cũng là như thế, đợi đến ra sân nhỏ, hấn dặn dò Trương Tam bên cạnh, "Chuyện hôm

nay sẽ nháo rất lớn, nếu như phụ vương hỏi, chỉ nói là chuyện tầm thường thôi."

Trương Tam đồng ý, có điều hẳn ta vẫn nói ra ý kiến của mình, nếu như thế tử gia thật sự thích Trịnh gia Thất tiểu thư, nháo với phòng lớn Trịnh gia thành như vậy, thật là không quá thỏa đáng.

Có điều Cố Diển ngược lại lơ đãng, hẳn tất nhiên là biết được đạo lý này. Kỳ thật làm như vậy có hai tầng hàm nghĩa ở trong đó, thứ nhất, như vậy là vì giúp Tiểu Thất xả giận. Thứ hai, hẳn mỗi ngày cũng sẽ có nguyên do mà đến Trịnh gia.

Hẳn muốn đi đâu tự nhiên không phải là vấn đề lớn, nhưng hẳn vẫn lo lắng người nhằm vào hẳn theo dõi Tiểu Thất, dù sao, người hại hẳn ở trong bóng tối, mà hẳn là ở ngoài sáng. Có một số việc, vẫn nên cẩn thận.

Cố Diển cũng chỉ có lúc ở cùng với Tiểu Thất mới là dáng vẻ của một thiếu niên, nếu như đơn độc xử lý sự tình, kỳ thật không phải vậy.

"Đúng rồi, có chuyện muốn dặn dò người đi làm." Cố Diển nghĩ tới một việc quan trọng hơn, nói, "Người dò xét một chút cho ta, xem một chút nhà ai có chó con vừa sinh ra, phải là loại thuần trắng, khi lớn lên cũng như vậy. Giống như Đại Bạch, ta muốn tặng cho Tiểu Thất."

Trương Tam lập tức đáp: "Thuộc hạ biết rồi."

Cố Diển mắt trợn trắng: "Người biết cái gì mà biết. Ta còn chưa nói xong đâu, bộ dáng phải đẹp mắt, thông minh lanh lợi, nhu thuận đáng yêu. Những thứ này đều là yêu cầu."

Trương Tam rơi hắc tuyến, chó con có thể nhìn ra nhu thuận lanh lợi sao?

"Không được, ta không yên tâm ánh mắt của người, ánh mắt của người luôn luôn rất kém. Như vậy đi, người chọn vài con, ta tự mình đến chọn, nhất định phải tìm ra được một con một độc nhất vô nhị. Chuyện này phải nhanh một chút, hiểu không?" Cố Diễm đánh búng tay, rất có tiết tấu.

Trương Tam suy tư một chút, nói: "Không bằng chúng ta đi chỗ bán chó ở thành đông. Chỗ bán chó ở thành đông có rất nhiều người bán chó con, như vậy lựa chọn cũng nhiều. Ngài còn có thể tự mình trông thấy, được không?"

Cố Diễm khiêu mi, không có kiến thức hỏi: "Còn có chỗ như vậy sao? Tại sao ta lại không biết."

Trong lòng Trương Tam tự nhủ, chỗ ngài không biết còn nhiều, trên đời này nhiều chuyện như vậy, ngài không thể cái nào cũng biết đi? Có điều lúc này không phải là lúc tranh cãi với tiểu thế tử, hẳn ta bẫm: "Thế tử gia, kỳ thật biện pháp tốt nhất là, ngài tự mình mang theo Trịnh tiểu thư đi, Trịnh tiểu thư thích, nhất định chính là tốt nhất. Có lẽ, Trịnh tiểu thư không thích thông minh lanh lợi, mà thích con chó ngốc ngốc một chút thì sao?"

Xem dáng vẻ ngốc ngốc của Trịnh tiểu thư, khả năng như vậy cũng không phải là không có a!

Cố Diễm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dùng sức đập bả vai Trương Tam, cảm khái nói: "Ta phát hiện người hiện tại thông minh rất nhiều so với trước kia a, người nói rất đúng, cứ làm như thế. Ta đi tìm Tiểu Thất, ta mang nàng cùng đi, nhất định sẽ chọn một con mà nàng thích nhất."

Trương Tam: "Ách, có một vấn đề."

Cố Diễm: "Cái gì?"

"Mấu chốt là, Trịnh tiểu thư có nguyện ý cùng ngài đi hay không, dù nguyện ý cùng ngài đi. Trịnh phủ này... Ngài làm sao mang Trịnh tiểu thư

ra cửa?" Trương Tam rất muốn cho mình một cái tát, chỉ nói quàng, liền muốn làm ngay!

Cố Diễn trơ mắt nhìn Trương Tam.

Trương Tam: = 凸 =, đừng nhìn ta ~

"Nếu không, ngài tìm vương gia thử xem?"

Cố Diễn vỗ tay: "Ý kiến hay, Trương Tam, ta phát hiện, người vẫn có chút dùng."

Tiểu Thất nhất định sẽ không theo hẳn ra cửa, lúc này, cha hẳn sẽ có chỗ dùng rồi.

Cha, ta muốn theo đuổi thiếu nữ thanh xuân, xin giúp đỡ!

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 54

Trung Dũng vương gia cảm thấy, nếu như không nhận trình Tiểu Thất này làm con dâu, tựa hồ cũng có lỗi với nàng đã vì nhà bọn họ mà cống hiến. Nên biết, kể từ khi cưới Tú Hoa Lan, Cố Diễm không chịu yên tĩnh lấy một ngày, mỗi ngày đều quấy rối làm cho ông ta quả thực lao tâm lao lực quá độ. Mặc dù ông ta ở trên chiến trường là một tướng quân bách chiến bách thắng, nhưng đối đãi con trai của mình, ông ta vẫn rất mềm yếu.

Không có ai muốn giương cung bạt kiếm cùng con trai của mình liên tục như vậy, nhưng ông ta cũng tuyệt đối không thể tưởng được, chuyển biến tốt này thế nhưng là nhờ Trình Tiểu Thất.

Nhìn vẻ mặt mong đợi của Cố Diễm, ông ta cúi đầu.

Cố Diễm truy vấn: "Cha, như thế nào?"

Trung Dũng vương gia gật đầu, "Được, chuyện này ta tới giúp người."

Cố Diễm lập tức vui vẻ ra mặt, hân ôm cổ Trung Dũng vương gia, "Cha, ngài thật sự là cha ruột của ta. Thật tốt quá, ta chờ tin tức tốt của ngài a, ách... Không được, ta phải đi chợ bán chó trước, nếu không cái gì cũng không biết, sẽ bị Trình Tiểu Thất giểu cợt. Kỳ thật ngài không biết a, nàng ấy là người đến chết vẫn sĩ diện, giống như ngài. Ách... Không phải, ta không phải nói ngài đến chết vẫn sĩ diện, ý của ta là, ngài cũng rất tốt... Ách, ngài đừng hiểu lầm..." Cố Diễm nói năng lộn xộn, không biết nên giải thích thế nào cho tốt.

Trung Dũng vương gia một đầu hắc tuyến, nhìn thấy cánh tay hắc bá cổ mình, lại nhìn bộ dáng hắc khoái hoạt, trong lúc nhất thời tâm tình cũng bay bổng lên. Hai người phụ tử bọn họ, bao lâu không có thân cận như vậy, nghĩ đến chỗ này, ông ta mỉm cười: "Được rồi được rồi, ta không biết người là người thế nào sao! Người không cần giải thích."

Cố Diển gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, ta là con trai của ngài a, biết tử chi bằng phụ, cho nên ta không cần giải thích. Ách, đúng rồi, chuyện ta cùng Trịnh Tiểu Thất đi chợ bán chó, ngài cũng đừng tiết lộ cho người khác ha, ta nếu đã dẫn theo Tiểu Thất ra cửa, sẽ phải bảo đảm an toàn cho nàng." trong lời nói của Cố Diển hàm nghĩa rất rõ ràng, hắc vẫn là không yên lòng vương phi.

Trung Dũng vương gia cũng không chấp nhất những lời này, chỉ là gật đầu. Thật vất vả hòa hoãn quan hệ phụ tử, ông ta cũng không muốn lập tức phá hỏng. Bây giờ nhìn, con trai ông ta là cái dạng ăn mềm không ăn cứng. Đối nghịch tuyệt đối sẽ chỉ làm hắc càng thêm cường ngạnh. Tính tình bướng bỉnh này, giống như ông ta lúc trẻ vậy.

... ..

Lục tiểu thư Tĩnh Xu lại bị cấm túc, liên quan, Vương thị cùng Đại lão gia cũng bị lão phu nhân trách cứ một trận, lại nói tới cũng là, Lục tiểu thư đang yên đang lành như thế nào liền điên lên đi trêu chọc Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử đây? Chuyện như vậy nói tới thật sự là kỳ quái mà. Mà Tĩnh Xu thì hối hận không thôi, nàng ta vốn là muốn đi con đường không tầm thường, khiến cho tiểu thế tử đối với nàng ta khắc sâu ấn tượng, tiến tới đặc biệt yêu thích nàng, có ai nghĩ được, tiểu thế tử là tên nước đổ đầu vịt.

Lão phu nhân bởi vì chuyện này quả thực là tức muốn hộc máu, chuyện bại hoại nề nếp gia đình như vậy, lão nhân gia nhìn cực kỳ không



vừa mắt, không chút lưu tình phạt Tĩnh Xu đến từ đường, lần này ngược lại ai nói cũng vô ích.

Chuyện từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, Tiểu Thất vẫn luôn không có sang bên đó, lúc này sang bên đó, đây không phải là gốc sao? Chút nhân lực độc đáo này vẫn phải có. Mà kỳ quái là, bất kể là lão phu nhân hay là những người khác, ngược lại cũng không có người nào ở trước mặt nàng nhắc tới chuyện này.

Đương nhiên, Tiểu Thất cũng mặc kệ chuyện này, nàng hiện tại muốn làm chính là, cẩn thận cân nhắc một trăm loại phương thức tránh né Cố Diển. Cố Diển cho tới bây giờ là người không có thể diện, hơn nữa rất bám người, cho nên nàng nhất định phải xuất ra kế sách ứng đối lâu dài.

Lâm thị vào cửa, thì thấy Tiểu Thất đang viết cái gì đó rất nghiêm túc, bà tò mò tiến lên, lập tức nhìn không được cười lên, ngón trở gõ nhẹ mặt bàn, Lâm thị ôn nhu nói: "Người đây là tại sao."

Tiểu Thất vo giấy lại thành một cục, xin lỗi cười: "Ta, ta viết chơi thôi!"

Lâm thị "A" một tiếng thật dài, lập tức cười tủm tỉm nhìn Tiểu Thất, Tiểu Thất vò đầu, "Cái kia, ta chỉ tùy tiện viết viết, ta... Ai nha, mẫu thân đừng cười nhạo ta a."

Lâm thị vuốt vuốt đầu của nàng, "Người nha, thật là một tiểu cô nương đơn thuần, ta lúc lớn cỡ như người vậy, đều đã bắt đầu học tập trông nom gia sự, nhìn người hiện tại, vẫn còn hồn nhiên như vậy. Mẫu thân tự nhiên là hy vọng người liên tục như thế, chỉ là lại có chút bận tâm người sẽ bị thương tổn."

Tiểu Thất không biết Lâm thị vì sao đột nhiên nói đến chuyện này, có điều nàng cũng chỉ biết cười tủm tỉm, "Vậy ta cứ lưu tại bên cạnh ngài, mẫu thân bảo vệ ta được hay không?"

Lâm thị sảng giọng: "Người nha đầu kia, nào có hài tử đòi lưu ở bên cạnh mẫu thân. Mẫu thân còn có thể giữ lại người cả đời sao?"

Tiểu Thất ôm lấy cánh tay Lâm thị lay lay, "Mẫu thân có thể, ta cũng biết, mẫu thân nhất định có thể."

Lâm thị bất đắc dĩ, "Thật sự là tính trẻ con, được rồi, đi thôi."

Tiểu Thất sững sờ, "Đi đâu vậy?"

Lâm thị mỉm cười: "Tổ mẫu người sai người gọi người đi qua. Ta nghĩ, chắc là phải có chuyện gì đi? Sáng nay Trung Dũng vương gia đi qua gặp lão phu nhân."

Tiểu Thất quýnh, tại sao nàng mơ hồ có dự cảm xấu đây!

"Sẽ không phải là Cố Diễn lại quấy phá gì đi? Ta thật sự là phục hấn, mỗi ngày cứ quấy rối ta. Ta còn không có tha thứ hấn giả Đại Bạch gạt ta, hấn còn da mặt dày cứ ở trước mặt ta lượn lờ. Quả nhiên là người da mặt dày, ta thật không rõ, tại sao có thể có..." Tiếng Tiểu Thất dần dần nhỏ khi thấy Lâm thị giống như cười mà như không cười nhìn nàng, cuối cùng, nàng giơ ngón tay, "Mẫu thân chê cười người."

Lâm thị trêu chọc nói: "Có sao? Ta cũng không cảm thấy a!"

Tiểu Thất đỏ mặt, sảng giọng: "Mẫu thân chính là cười nhạo ta. Đi thôi, xem là chuyện gì, chỉ mong hấn đừng chọc phiền toái gì cho ta. Ngài cũng biết, tổ mẫu rất khó mà nói nha."

Lâm thị nói lời chứa đầy hàm ý, "Ta cũng không biết là sẽ như thế nào. Tổ mẫu người không giống như người nghĩ như vậy, Cố Diễn cũng giống như vậy. Người còn nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa hiểu được, đợi người lớn, có lẽ là sẽ hiểu hết thấy."

Tiểu Thất cái hiểu cái không nhìn Lâm thị: "Chẳng lẽ ta bây giờ còn là tiểu hài tử sao?"

Lâm thị lắc đầu: "Không là tiểu hài tử, nhưng vẫn còn ngây thơ."

Tiểu Thất cảm thấy, ngây thơ hình như không phải là chuyện tốt, nhưng là mẹ nàng nói, tóm lại không phải là chê cười nàng, "Mặc kệ mặc kệ, ta cứ muốn ngây thơ như vậy, sau đó mẫu thân sẽ luôn luôn để ý đến ta."

Lâm thị mỉm cười, không có nói cái gì nữa.

Giống như Lâm thị đoán liệu, lão phu nhân thấy Tiểu Thất, thái độ cũng không tệ, chỉ là lão phu nhân lại làm cho Tiểu Thất giật mình không thôi.

Thì ra, Trung Dũng vương gia muốn đưa cho Tiểu Thất một con chó con, điểm này làm cho Tiểu Thất giật mình không thôi. Người ta là Trung Dũng vương gia mà không phải là Cố Diển, ông ta nói rất ý tứ, chó mà Trịnh tiên sinh đưa cho Tiểu Thất đã chết, Cố Diển làm học sinh của Trịnh tiên sinh, lại là đầu sỏ làm cho Trịnh tiên sinh ra nông nổi như hôm nay, nên sẽ là hăn cho nàng một con chó con.

Nếu như Trịnh tiên sinh có tri giác, cũng sẽ cao hứng với việc hăn làm. Dù sao, Tiểu Thất là nữ nhi mà ông ta thương yêu nhất.

Trung Dũng vương gia nói lời đường hoàng, lão phu nhân cũng cảm thấy, bản thân tìm không ra cơ để phản bác. Hơn nữa, vương gia cũng nói, vì để tránh quấy nhiễu đến Thất tiểu thư Trịnh phủ, chuyện như vậy sẽ không giống trống khua chiêng. Ngày mai tiểu thế tử sẽ tự mình tới đón Thất tiểu thư.

"Người cùng thế tử gia ra cửa, chú ý một chút. Tính cách của hăn..." Lão phu nhân muốn nói, người này tính cách có điểm lạ. Nhưng với thân

phận của bà ta, nói người khác sau lưng cũng không tốt, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào cho đúng.

Tiểu Thất hiểu rõ: "Hắn không bình thường, ta hiểu!" Tiểu Thất tiếp nhận nói.

Lão phu nhân vui mừng gật đầu nhẹ, gần đây Tiểu Thất thật hiểu chuyện.

"Cũng không thể nói như vậy. Có điều, có một số việc người tự hiểu là tốt rồi."

Tiểu Thất nhin không được, bật cười, này còn không phải là nói tiểu thế tử không bình thường sao?

Lão phu nhân trừng nàng: "Ra cửa không thể tùy ý như vậy, dù sao cùng người vương phủ ra cửa không thể so với người trong nhà."

Tiểu Thất gật đầu xưng vâng mặc dù nàng ngoan ngoãn ứng thuận, nội tâm lại sóng lớn mãnh liệt, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Cố Diễn lại muốn đưa nàng một con chó con.

"Được rồi, đi xuống đi, lão Tam tức phụ nhi, có một số việc người cũng nên dặn dò Tiểu Thất, nha đầu kia tính cách cũng không mềm mại, ở nhà như thế nào đều được, ra cửa thì không được." Lão phu nhân thì thầm.

Lâm thị ôn nhu xác nhận.

Kỳ thật Lâm thị cũng không để ý nhiều, Cố Diễn giả làm Đại Bạch chạy đến bên cạnh Tiểu Thất, bà cũng là người từng trải, tự nhiên hiểu tiểu thế tử là có ý gì, nhưng biết thì biết, rất nhiều chuyện tình, không phải họ có thể ra mặt. Mà nay thấy Tiểu Thất cũng không bài xích chuyện này, trong bà thật ra là thở phào nhẹ nhõm, nếu như Tiểu Thất cùng Cố Diễn nháo quá mức lợi hại, cũng không tốt. Tiểu Thất không thích Cố Diễn, bà

làm mẫu thân thì càng không thể để cho Tiểu Thất cùng Cố Diển có càng nhiều liên quan.

Trung Dũng vương phủ không phải là gia môn tầm thường, nếu thật là như vậy, vấn đề sẽ rất lớn. Thật may là, Tiểu Thất không phải không thích Cố Diển như mặt ngoài vậy, điểm này làm cho tâm tình bà cuối cùng cũng bình tĩnh vài phần.

Lâm thị không cho là chuyện lớn, Tiểu Thất thì tự mình tới tới lui lui không trấn định được, nàng mỗi lần cho là mình sẽ không còn gặp mặt Cố Diển, thì lại có chuyện phát sinh, mỗi lần đều là như thế, mỗi lần mỗi lần mỗi lần! Có điều nghĩ đến có thể có được một con chó con, trong lòng Tiểu Thất có chút vui sướng khó hiểu.

"Tiểu Đào, người nói, chợ bán chó là như thế nào a! Ta trước kia vì sao chưa từng nghe qua đây!"

Tiểu Đào liền có dịp thể hiện bản thân: "Tiểu thư tự nhiên không biết a, nghe nói chỗ đó đều là nơi nam nhân mới có thể đi. Bình thường nữ tử cũng không có đi. Rất nhiều nhà không nuôi nổi chó, nên muốn đổi ít tiền. Nghe nói giá cả đều là không cao. Ví dụ như người gác cổng Tiểu Vũ, chó nhà hắn đẻ con, đều là đi chợ bán chó bán đi. Còn những giống chó tương đối trân quý, khá hơn một chút, là có người chuyên môn nuôi dưỡng, chờ công tử tiểu thư nhà người có tiền mua về nhà tìm niềm vui. Như vậy thì đắt hơn một chút."

Tiểu Thất sáng tỏ, chỉ là, nàng chần chừ, "Như vậy không có nữ tử đi, ta đi thì sao!" Có điều chỉ là chần chừ một chút nàng khẳng định, cũng không có vấn đề, "nếu không, bọn họ sẽ không để ta đi."

Tiểu Đào cười tủm tỉm: "Nói không chừng, Đại Bạch sẽ kêu tiểu thư giả trang thành nam. Dù sao hành tẩu như vậy sẽ thuận tiện hơn một chút."

Tiểu Thất: "A?"

Tiểu Đào cao thấp quan sát Tiểu Thất: "Tiểu thư nếu như giả trang thành Tiểu công tử, môi hồng răng trắng thế kia, nhất định sẽ làm cho cô nương gia không đời mắt được."

Tiểu Thất nện nàng ta: "Người nói vậy, coi chừng ta không khách khí."

Tiểu Đào cười nháy ra.

Tiểu Thất trong sự hoảng sợ nghênh đón ngày thứ hai, đây chính là lần đầu tiên Cố Diễm danh chính ngôn thuận đến tiểu viện của nàng, mặc dù đối với tiểu viện này rất là quen thuộc, hẳn vẫn còn nhìn chung quanh, giống như chưa có tới qua bao giờ.

Trong lòng Tiểu Thất mặc niệm một câu thực biết giả vờ, mỉm cười nói phúc, hàm cười hỏi: "Tiểu nữ bái kiến thế tử gia, xin hỏi, chúng ta cứ như vậy rời đi sao?"

Nàng không có mặc nam trang, có điều mặc một bộ đồ màu lam, đai lưng cùng màu đậm hơn một chút siết chặt vòng eo mảnh khảnh, hai bím tóc búi lên thành búi tóc, có vẻ yếu ớt nhưng lại rất gọn gàng.

Cố Diễm xem ngây người, lúc Tiểu Thất thẹn quá hoá giận ho khan mới kịp phản ứng, hẳn vội vàng đem cái túi trong tay đưa tới, "Trịnh tiểu thư, hôm qua phụ vương ta nghĩ đến không có nói rõ ràng, là như vậy, chợ bán chó người đông hỗn loạn, nếu như nàng là nữ tử, tóm lại sẽ có chút không thỏa đáng. Cho nên ta chuẩn bị nam trang cho nàng. Nữ giả nam trang thì sẽ tiện hơn."

Tiểu Thất nhú mày, Cố Diễm tiếp tục giải thích: "Đây cũng là quy định bất thành văn của chợ bán chó, cũng không phải là chỉ có một mình nàng nữ giả nam trang. Có vài tiểu thư muốn nuôi sủng vật, có khi cũng sẽ đích thân đi qua chọn lựa, nữ giả nam trang là thường xuyên có. Mọi người thấy nhưng không thể trách thôi."

Tiểu Thất khiêu mi, hồ nghi nhìn Cố Diễn, "Người không có gạt người chứ? Người cũng không đáng tin lắm."

Nụ cười của Cố Diễn cứng đờ, ngẫu nhiên hỏi: "Ta thoát nhìn là người như vậy sao?"

Tiểu Thất liền vội vàng gạt đầu, "Thật sự là như vậy!"

Cố Diễn...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYÊN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 55

Tiểu Thất nghe theo Cố Diễn khuyên bảo, đổi lại một thân nam trang, Tiểu Đào cảm khái: "Số đo cũng thật chuẩn."

Tiểu Thất lập tức đỏ mặt, nàng lầm bầm: "Người nói bậy bạ gì đó!"

Tiểu Đào nhìn trời, nàng ta cũng không nói cái gì a!

Cố Diễn tự mình chuẩn bị nam trang cho Tiểu Thất, một thân ngân bạch, đợi khi Tiểu Thất ra cửa, quả nhiên là một tiểu công tử như ngọc, nhìn nàng "tuấn lãng" như vậy, Cố Diễn cảm khái: "Nếu như nàng là nam tử, sợ là nam tử trong kinh cũng không dám ra cửa."

Tiểu Thất thấp thỏm hỏi: "Thật sự không có gì lạ sao?"

Cố Diễn liền vội vàng lắc đầu, "Không, rất tốt! Rất ra dáng công tử tao nhã!"

Lời tuy như thế, trong lòng Cố Diễn lại cảm thấy, Tiểu Thất mặc như vậy, một chút cũng không giống nam nhân, mà vẫn còn dáng vẻ một cô nương gia. Chỉ là nói như vậy, hẳn chắc chắn sẽ không nói ra, "Trịnh huynh đệ, xin mời."

Tiểu Thất sợ hãi, không quá tự tin đi tới bên cạnh Cố Diễn, "Thực không thành vấn đề?"

Cố Diễn mỉm cười: "Không thành vấn đề. Xin mời."



Tiểu Thất chỉ đi vài bước, đột nhiên dừng lại, nàng trông Cố Diển, nói: "Ta còn quên Tiểu Đào."

Đáng thương Tiểu Đào, còn ở trong phòng chiến đấu hăng hái cùng nam trang! Cố Diển lấy nam trang cho Tiểu Đào, kém rất nhiều so với Tiểu Thất. Bộ của Tiểu Thất thật sự là thêm một phần thì dư, thiếu một phần thì ngắn, rất vừa vặn. Mà bộ của Tiểu Đào thì lớn hơn rất nhiều, Tiểu Đào vừa điều chỉnh vừa tức giận: "Ta béo như vậy sao?"

Tâm tình này, thực là người khác không hiểu.

Cố Diển cũng không mang theo nhiều người, không ngoài Trương Tam, và người vốn chỉ nghe qua tên Lý Tứ. Trương Tam, Lý Tứ, kêu lên thật thống khoái.

Chợ bán chó ở ngoại ô, Tiểu Thất vốn là chưa bao giờ đi qua bên kia, nhưng là lần này tới đây, ngược lại cảm thấy tâm tình vô cùng tốt. Ngoại ô không phồn thịnh như trong kinh, nhiều người nghèo hơn, mặc dù như vậy, nhìn thấy bọn họ chăm y hoa phục, cũng không để ý lắm.

Cũng phải thôi, đều là trong kinh, ngay cả là Kinh Giao, dù chưa gặp nhưng cũng sẽ thấy. Bên này cũng có rất nhiều chợ, người lui tới đông, mọi người làm sao sẽ chú ý mấy người bọn họ đây.

"Qua phía trước chính là chợ chó, ta hôm qua đã đến đó xem trước rồi, nhìn trúng được mấy con, nàng lại đi xem một chút, thích hợp chúng ta liền mua." Hai mắt Cố Diển sáng long lanh, hẳn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình có thể cùng Tiểu Thất cùng nhau ra cửa giữa thanh thiên bạch nhật. Hẳn vui vẻ quả thực muốn hô to.

Cố Diển thì cao hứng như vậy, người khác lại không hiểu, câu nói kia cũng quá mức lập lòe nước đôi (nguyên văn anh nói là “xuống tay” không phải là “mua”), bên này vốn là chợ, trộm vặt, cắp vặt đặc biệt nhiều, cũng không hẳn là cứ nói trắng ra thì nhất định không phải là tặc, mọi người thấy

ánh mắt của hắn lập tức liên thay đổi, Tiểu Thất thậm chí cảm thấy được, hình như mọi người liên cách bọn họ xa vài phần. Nàng có chút không rõ chuyện gì, cũng không để trong lòng, cảm thấy hứng thú hỏi: "Người nhìn trúng mấy nhà?"

Cố Diễn đếm đếm đầu ngón tay: "Sáu nhà, ta nhìn trúng sáu. Chúng ta lần lượt xem, không được thì đều ra tay (xem hết). Dù sao cũng không nề hà gì."

Mọi người lại cách xa vài phần.

Tiểu Thất: "Không cần thiết như vậy chứ?"

Cố Diễn nghiêm túc: "Hết thầy đều do nàng a, nàng thích như thế nào thì như thế đó!"

"Vậy chúng ta xem lần lượt từng nhà đi! Nuôi hai con thì ta nuôi không nổi." Tiểu Thất nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt tràn đầy vui sướng.

"Di? Cái kia là cái gì a!" Tiểu Thất đột nhiên trông thấy cửa hàng bán gì đó mà hài tử vây quanh, lại nói tới, nàng thật sự là cực ít đi ra ngoài, dù có ra cửa, cũng là đi miếu tự bái phật các loại, chưa bao giờ từng đến chợ, nàng hiếu kỳ nói: "Thoạt nhìn rất đặc biệt."

Cố Diễn giỏi nhất nhìn mặt mà nói chuyện, hắn kéo Tiểu Thất vội vàng tới gần, Tiểu Thất đang muốn thoát khỏi tay của hắn, đã bị đồ trước mắt hấp dẫn, Cố Diễn nói: "Đây là đồ chơi làm bằng đường, đẹp mắt không? Ăn càng ngon hơn! Ta biết nàng thích ăn đường, đến, nàng muốn cái gì, ta bảo ông ta làm cho nàng một cái."

Tiểu Thất không thể tin nhìn Cố Diễn: "Có thể chứ? Ta có thể có?"

Cố Diễn gật đầu: "Đương nhiên có thể a! Ta đưa nàng, đến, nói một chút nàng muốn cái gì! Con thỏ, heo, hay là chó? A đúng rồi, mèo cũng có thể. Ông ta còn có thể nặn thành hình tiên nữ." Cũng giống nàng! Trong lòng Cố Diễn bổ sung.

Sư phụ già cười: "Tiểu công tử muốn cái gì a!"

Tiểu Thất đỏ mặt, suy nghĩ nói: "Cái gì ta cũng muốn."

Cố Diễn vung tay lên: "Đều mua."

Tiểu Thất vội vàng ngăn lại: "Ta chỉ là nói vậy thôi, ta nghĩ, chỉ cần một cái đặc biệt nhất, nhiều như vậy để làm gì!"

Cố Diễn mặc kệ, hần dặn dò: "Như vậy, người nặn cho chúng ta một cái hình tiên nữ, những hình khác, cũng làm một cái, bạc cho người, chờ ta mua chó xong rồi tới lấy. Ngài thấy thế nào?"

Sư phụ già tiếp được việc lớn, vui vẻ nói, "Thật tốt, tự nhiên là tốt, ngài hãy yên tâm!"

Tiểu Thất ngăn cản không có kết quả, bị Cố Diễn lôi đi.

Đi dạo đến chợ bán chó, Tiểu Thất nghe được tiếng chó sủa liên tiếp, nàng yên lặng nhìn Cố Diễn một cái, thật sâu cảm thấy, Cố Diễn lúc trước học giống như vậy, hay là lên học nghệ tại nơi này.

"Tiểu Thất, đi một chút, ta dẫn nàng đi xem chỗ ta chọn, ta thấy con chó kia mặc dù không phải là thuần trắng, nhưng là cơ trí cực kỳ, trắng đen giao nhau, giống như con heo con."

Tiểu Thất không nói gì... Ngài đây là khen nó sao? Làm một con chó, lớn lên như heo rất vinh hạnh sao? Một chút cũng không lý giải được hưng phấn của Cố Diễn.

Tiểu Thất tỏ vẻ không hiểu, Cố Diễn cũng không phát hiện, hấn hưng phấn lôi kéo Tiểu Thất xuyên qua đi vào gian hàng hấn xem trọng lúc trước, "Hoa nhỏ, ta tới thăm ngươi a! Tiểu Thất, ta nói chính là con này, con này mặc dù không phải là tiểu Bạch, nhưng nó thật biết điều, ngày hôm qua vẫn cùng ta chơi ấy."

Lão gia tử bán chó tính tình tốt nhìn hai người cười, "Hôm qua Tiểu công tử đã tới, vốn không phải là nhìn trúng nó. Ta liền nói, con này mặc dù không phải là thuần sắc, nhưng rất cơ trí. Tiểu công tử còn không tin, kết quả về sau rất hài lòng!"

Tiểu Thất ngồi chồm hổm xuống, lão nhân nơi này có không ít chó, nho nhỏ, cũng không biết có được một tháng hay không, chỉ là những con khác đều nhìn chung quanh, chỉ có "Hoa nhỏ", nó lười biếng ở trong lồng, bộ dáng như đang phơi nắng.

"Hoa nhỏ, ngươi mừng nàng đi, ngươi ngày hôm qua biểu diễn cho ta thế nào!" Cố Diễn chọt Hoa nhỏ.

Một con chó trắng đen giao nhau bị lấy tên Hoa nhỏ, cũng thiệt thòi Cố Diễn nghĩ ra.

Con chó nhỏ rầm rì một tiếng, xoay người, vẫn là bộ dạng lạnh lùng. Cố Diễn bị mất mặt, hừ một tiếng: "Tiểu Thất, nó không ngoan, chúng ta đi xem con khác. Đẹp mắt hơn nó còn có rất nhiều! Một con chó còn dám kiêu ngạo với ta, thật sự là không biết trời cao đất rộng!" Cố Diễn kiêu ngạo nói lảm nhảm.

Tiểu Thất yên lặng che mặt, cùng hấn một chỗ ra cửa, thật là mất mặt. Nàng đồng tình quay đầu lại, nhìn về phía Trương Tam, Lý Tứ. Hai người tiếp thu được ánh mắt đồng tình, thiếu chút nữa vui mừng rơi nước mắt. Rốt cục có người hiểu khổ cho của bọn họ rồi.

Lão nhân gia sợ bọn họ đi, vội vàng nói: "Hôm nay nó ăn ít, mặt trời lại độc, cho nên mới không có tinh thần, kỳ thật nó rất cơ trí, các người nếu không thích nó, còn có bên cạnh, các người xem, các người xem con này..."

Cố Diễn khiêu mi: "Nó sẽ không là ngã bệnh đi? Ngã bệnh chúng ta mới không cần!"

Lão nhân gia: "Không có không có, thật sự không có bệnh, điểm này ngài yên tâm, ta còn có nhiều con chó như vậy, mang về nếu không thỏa đáng, ngài trả lại cho ta. Trong nhà khó khăn, lần này chó lại sinh, cho nên liền... Không đủ ăn. Nó cơ trí, nhường cơ hội cho anh em nó, đây là đối, không phải là bệnh."

"Ặng ư ~" đôi mắt con chó nhỏ sáng long lanh ngập nước nhìn Tiểu Thất, nhỏ giọng gọi một tiếng, Tiểu Thất cảm giác tâm mình thoáng chốc bị hòa tan.

"Chúng ta liền mua nó đi."

Con chó nhỏ giống như nghe hiểu, bắt đầu vẫy đuôi, Cố Diễn nhìn nó một chút, lại nhìn Tiểu Thất, nói: "Chúng ta mới vừa vào a, còn có rất nhiều nhà chưa thấy, ta ngày hôm qua còn chọn trúng con khác, nàng không đều xem một chút sao?" Tiểu Thất liền mềm lòng.

Tiểu Thất kiên định: "Liền nó đi! Có lẽ ta cùng nó có duyên phận! Kỳ thật hình dạng con chó thế nào một chút cũng không trọng yếu, cơ trí hay không cũng không trọng yếu, chung đụng đã lâu, sẽ có tình cảm. Ta cùng nó có duyên phận, liền nó đi!"

Cố Diễn thuận theo ý Tiểu Thất: "Vậy tốt, liền nó."

Nói xong không nói hai lời móc bạc, cảm giác mua đồ cho Tiểu Thất chỉ có một chữ: Sáng khoái!

Lão nhân gia ôm con chó nhỏ dậy đưa cho Tiểu Thất, "Đến, Tiểu công tử, cho ngài." Tiểu Thất mỉm cười, tiếp nhận chó con vuốt ve nó, vật nhỏ khẽ hí mắt, trong nháy mắt đó, Cố Diễm nghĩ tới cuộc sống ở An Hoa Tự, khi đó, Tiểu Thất cũng vuốt ve đầu của hần như vậy, mềm mại nhu nhu nói chuyện với hần. Mà bây giờ, những thứ này đều không còn, Tiểu Thất không thèm nhìn đến hần, ô ô, thật ghen tỵ, thật ghen tỵ với con chó nhỏ này!

"Đến, Tiểu công tử, đây là bạc của ngài." lão nhân gia làm ăn cũng chất phác, Cố Diễm suy nghĩ một chút, nói: "Quên đi, không cần, người giao cái giỏ kia cho ta đi. Ta bỏ nó vào, nếu không ôm như vậy cũng không tiện."

"Bạc này cũng có thể mua không dưới mười cái giỏ. Giỏ không đáng giá, giỏ coi ta như tặng không ngài, bạc thì ta không thể cầm."

"Ặng ư." Con chó nhỏ giãy giụa, Tiểu Thất đặt nó xuống, mỉm cười hỏi: "Người muốn vào giỏ nằm sao?"

Con chó nhỏ quá nhỏ, vịn cái móng nhỏ lắc lắc nhiều lần đi tới bên cạnh lão nhân, liếm mặt một con chó khác, "Ặng ư Ặng ư ~ "

Tiểu Thất hiếu kỳ: "Con này thật nhỏ. Không phải là cùng một lứa sao?"

Lão nhân gia nói: "Là cùng một lứa, chỉ là con này sinh ra đã thể yếu, không ăn được gì, cho nên mới nhỏ như vậy. Ta nghĩ, có người trả thù lao liền bán, có điều mọi người tựa hồ cũng không muốn một con chó bệnh. Nghĩ đến cũng đúng, ai nhàn rồi không chuyện gì làm lại đi nuôi một con chó không khỏe mạnh a! Mấy ngày nay, ta mua một tặng một, nhưng sợ liên lụy đến bán những con khác. Ta lại không dám như vậy. Có lẽ là chờ người hữu duyên."

Tiểu Thất nhìn con chó nhỏ gầy teo yếu ớt, không khỏi nghĩ đến Đại Bạch lúc mới tới nhà bọn họ, lúc Đại Bạch mới tới nhà bọn họ, cũng là gầy teo yếu ớt, cha nàng nói, chỉ cần dùng tâm, có thể dưỡng tốt...

Tiểu Thất nhìn con chó nhỏ đến gần người, Cố Diễn mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, "Ta muốn!"

Lão nhân gia: "Cái gì?"

Cố Diễn nghiêm túc: "Ta muốn! Ta sẽ nuôi nó!"

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Thất, Cố Diễn nhếch miệng cười: "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nuôi nó thật tốt. Chúng ta mỗi người một con, đều dưỡng bọn chúng cho thật tốt, được hay không?"

# ĂNG, ẮNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 56

Tiểu Thất về đến nhà vẫn còn hưng phấn, nàng cùng Tiểu Đào tự mình tắm rửa cho con chó nhỏ.

Tiểu Đào tò mò hỏi: “Tiểu thư, người nói tiểu thể tử thật có thể nuôi tiểu Bạch không?” Kỳ thật trong lòng nàng ta có chút lo lắng, tiểu Bạch thoạt nhìn gầy teo yếu ớt.

Tiểu Thất nghĩ đến tình hình lúc đó, khi đó, nàng cũng là hỏi như vậy, hỏi Cố Diễm như thế, Cố Diễm trả lời như thế nào ấy nhỉ... Ta dù đường không tốt, trong phủ của chúng ta còn có Tiết thần y a, người còn có thể trị, huống chi là chó!

Thật sự là hết sức đương nhiên, có điều, Tiểu Thất cũng cảm thấy... có chút đạo lý, quả thực không cách nào phản bác.

“Ta dù không tin hẳn, cũng tin tưởng Tiết thần y. Tiểu Bạch sẽ tốt lên”. Con chó trắng nhỏ được Tiểu Thất gọi là tiểu Bạch; con chó nhỏ trắng đen giao nhau được Cố Diễm đặt tên Hoa nhỏ, đúng vậy, Hoa nhỏ không phải là do người bán chó đặt, mà là Cố Diễm chính mình tự chủ trương gọi như vậy, Tiểu Thất chỉ biết cười.

Xem xem cách nàng đặt tên, tiểu Bạch, cỡ nào thiên chân vô tà, nhìn lại tên Cố Diễm đặt, Hoa nhỏ! Tặc tặc, nghe thật tục khí.



Có điều, mặc dù Hoa nhỏ nghe có chút tục khí, Hoa nhỏ ngược lại thật đáng yêu.

Tiểu Thất lau khô cho Hoa nhỏ, nói: “Người nên cố gắng ăn, sau đó lớn lên, như vậy ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn người đi gặp muội muội của người tiểu Bạch a!”

Cũng không biết nghe có hiểu hay không, Hoa nhỏ “Àng ư” không ngừng.

“Tỷ muội nhất định có thể gặp mặt.”Tiểu Thất ôn nhu nói, Hoa nhỏ cùng tiểu Bạch là hai con chó cùng mẹ.

Dàn xếp tốt cho Hoa nhỏ, Tiểu Thất nhìn đồ chơi làm bằng đường đầy gian phòng, có chút không biết làm sao, nàng chống cằm nhìn Tiểu Đào, nói: “Người nói, nhiều đồ chơi làm bằng đường như vậy, chúng ta ăn không hết làm sao bây giờ a!” Hiện tại mặc dù là ngày mùa thu, nhưng là uy lực nắng gắt cuối thu cũng không nhỏ, trời nóng nực lắm! Đồ chơi làm bằng đường không ăn cho nhanh, sợ là sẽ bị tan hết.

Tiểu Đào thử dò xét hỏi: “Nếu không... Đưa cho người khác?” Nhưng đưa ai a, quý phủ cũng không có hài tử.

Tiểu Thất suy nghĩ một chút, kiên định nói: “Cầm hai cái, ta đưa đi cho tổ mẫu, bà ta cũng biết ta đi ra cửa, vậy cũng coi như là một món lễ vật.”

Tiểu Đào quýnh, “Nhưng đây là tiểu thế tử mua a. Hơn nữa, lão nhân gia không thể ăn ngọt đâu?”

Tiểu Thất chân thành nói: “Này vốn chính là tiểu thế tử đưa cho mọi người a, chuyện lúc trước mặc dù không phải lỗi của hã, nhưng là tạo thành quấy nhiễu cho phủ của chúng ta, tiểu thế tử cũng cảm thấy thẹn thùng, cho nên mua đồ chơi làm bằng đường đưa cho mọi người. Người

cảm thấy, như vậy được không? Như vậy đồ chơi làm bằng đường cũng sẽ không bị tan hết một cách uổng phí.” Tiểu Thất nháy con mắt.

Tiểu Đào gật đầu: “Hào!”

Tiểu Thất bị kích động: “Vậy bây giờ thu thập.”

Tiểu Đào nhìn bộ dáng Tiểu Thất khoan khoái, nhin không được nói: “Kỳ thật tiểu thư lúc ấy có thể không cần lấy. Có phải...” Tiểu Đào ngừng một chút, tiếp tục nói: “Có phải tiểu thư vốn là muốn những thứ đồ chơi làm bằng đường này phân cho người trong phủ. Bởi vì... Bởi vì người sợ lão phu nhân không thích tiểu thế tử, cho nên cố ý mượn tên tuổi hẳn làm cho lão phu nhân cao hứng.” Tiểu Đào cảm giác mình nói đúng rồi.

Tiểu Thất đe dọa: “Mới không có, tất cả mọi người chán ghét hẳn là đáng, ta cần gì dát vàng lên mặt hộ hẳn, ta là thật ăn không vô, lúc ấy cũng không nên lấy.” Tiểu Thất lúc nói chuyện, ánh mắt phiêu nha phiêu, dáng vẻ chột dạ, Tiểu Đào quả thực là nhin không được buồn cười. Tiểu thư rõ ràng cũng rất thích tiểu thế tử, càng thêm rất sợ người khác không thích hẳn, còn làm bộ như hung dữ.

“Tiểu thư đừng có gấp a, ta đều là nói bậy, đi thôi. Ta cùng ngài đi đưa đồ chơi làm bằng đường cho lão phu nhân và phu nhân.”

Mà lúc này, lão phu nhân đang cùng tâm phúc của mình Chu bà tử nói chuyện, bà ngậm ngậm trà, nói: “Ngược lại nhìn không ra, cô nương ta không coi trọng nhất, ngược lại cực kỳ có tiền đồ.”

Chu bà tử nói: “Thất tiểu thư hoạt bát ngây thơ, nam tử yêu thích cũng đúng. Mặc kệ là lúc nào a, nam nhân đều thích kiểu tươi mát đáng yêu, lớn lên đẹp mắt lại không có tâm cơ. Đường hoàng ươm ngạnh thì không đáng yêu chút nào, tự cho là thông minh càng thêm đáng ghét. Vốn là lão nô cảm thấy, tính cách Lục tiểu thư đặc biệt, có lẽ là sẽ có đại cơ duyên, nhưng là bây giờ nhìn lại, quá độ ươm ngạnh, cũng không thích hợp.”

Lão phu nhân gật đầu công nhận lời Chu bà tử, “Xác thực như thế. Bọn họ đều cho là ta chỉ muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, lại không nghĩ, ta cũng có khổ của mình. Lão gia tử qua đời sớm, ta tân tân khổ khổ chống đỡ cái nhà này, ta không trông cậy vào bọn họ có đại tiền đồ gì, nhưng cái nhà này không thể thua trong tay ta. Lão đại là người không làm nên việc lớn, lão Nhị không quả quyết; lão Tam không lòng dạ nào quan lộ, đại ca ngược lại có tiền đồ, nhưng bên cạnh hẳn cản trở quá nhiều, nếu không có giúp đỡ, chỉ sợ cũng gian nan. Ta không cầu cô nương trong phủ gả đi ra ngoài giúp đỡ nhà mẹ đẻ, chỉ có mối hôn tốt, cũng đã là trợ giúp vô hình. Chỉ là bọn họ, đều không hiểu!”

Chu bà tử trấn an: “Hiện tại chỉ cần không ra đường rẽ gì, nghĩ đến cũng sẽ không có vấn đề lớn. Dù sao tiểu thế tử tựa hồ cực kỳ thích Thất tiểu thư.”

Lão phu nhân gật đầu: “Trung Dũng vương gia mặc dù không có nói rõ, nhưng là ý tứ ám hiệu ta cũng không phải là nghe không hiểu. Hiện tại chỉ nhìn Tiểu Thất nha đầu kia là hiểu ngọn nguồn rồi. Nghĩ cũng kỳ quái, người nói tiểu thế tử cũng chưa từng thấy qua Tiểu Thất, như thế nào liền nhìn trúng nàng đây! Thật là kỳ lạ!”

“Chắc là duyên phận đi!”

Lão phu nhân nghe lời này, vui vẻ, “Có vài người, chính là tốt số như vậy!”

Vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài có người bấm báo, nói là Thất tiểu thư tới đây đưa đồ chơi làm bằng đường, lão phu nhân khiêu mi: “Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!”

Tiểu Thất đưa đồ chơi làm bằng đường cho trưởng bối, sau đi đi chạy về phòng của mình, nàng duỗi cái lưng mệt mỏi cảm khái: “Ta lần đầu giàu như vậy. Đúng rồi, Hoa nhỏ đâu?”

Tiểu Đào vội vàng trả lời: “Hoa nhỏ ngủ, nó thật nhỏ.” Chỉ lớn hơn so với bàn tay một chút, Hoa nhỏ chôn chặt ngủ ở trong lồng tre, Tiểu Thất nhìn qua bộ dạng ngủ say của nó, cảm khái nói: “Không biết tiểu Bạch như thế nào?”

Tiểu Đào cười xấu xa: “Tiểu thư sáng mai hỏi thế tử gia là biết a. Ta nghĩ thế tử gia cũng sẽ thật cao hứng.” Ai nhìn không ra a, thế tử gia dưỡng tiểu Bạch, chính là vì làm cho tiểu thư để tâm.

Tiểu Thất không có nghe ra hàm ý trong lời của Tiểu Đào, gật đầu: “Người nói có đạo lý, ta ngày mai liền hỏi hẳn. Hy vọng tiểu Bạch có thể sống thật tốt.”

“Nhất định sẽ.”

Tiểu Thất cười hì hì, tâm tình vô cùng tốt, nàng mở cửa sổ ra, hít một hơi nói: “Hương vị thật tươi mát.”

Tiểu Đào cười theo.

Tiểu Thất lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, “Tiểu Đào, người biết không? Kỳ thật mặc kệ lại nuôi bao nhiêu con chó, đều không phải là Đại Bạch của ta, nhưng mà ta vẫn rất vui vẻ.”

Tiểu Đào khó hiểu.

Tiểu Thất tiếp tục nói: “Mặc dù chúng nó không phải là Đại Bạch, nhưng lại giống như tồn tại của Đại Bạch. Ta không có bảo vệ tốt Đại Bạch mới có thể bị Lục tử tử tử có cơ hội lợi dụng, lúc này đây, ta sẽ chiếu cố thật tốt Hoa nhỏ, để nó sẽ không bị thương tổn lần nữa. Ta sẽ mang tưởng niệm cùng yêu thích đối với Đại Bạch đặt trên người Hoa nhỏ. Đại Bạch đã ly khai, nhưng Đại Bạch phách Hoa nhỏ đi theo ta, ta sẽ chiếu cố Hoa nhỏ thật tốt.”

Tiểu Đào nghe lòng chua xót, “Dạ” một tiếng.

“Đại Bạch là một con chó tốt, ta tin tưởng, nó sẽ đầu thai rất tốt, ta thực vì nó cao hứng.”

Tiểu Đào lại dạ một tiếng, “Lần này ta sẽ bảo hộ Hoa nhỏ thật tốt!” Nàng kiên định, “Lục tiểu thư đừng nghĩ lại khi dễ người.”

“Trịnh Tiểu Thất, người đi ra cho ta, người cút ra đây cho ta.” Ngoài cửa truyền tới tiếng động lớn ồn ào.

Tiểu Thất vượt vượt lỗ tai, hỏi: “Lục tỷ tỷ không phải là bị cấm túc sao?”

Tiểu Đào nhú mày: “Tiểu thư đừng để ý tới nàng ta, ta ra đi xem một chút. Cũng không biết nàng ta lại nổi điên làm gì!”

Mới vừa nói xong, thì thấy Lục tiểu thư Tĩnh Xu đã vọt vào, nàng ta tới một mình, cũng không có mang nha hoàn theo. Tiểu Thất khiêu mi: “Lục tỷ tỷ tại sao cũng tới?”

Tĩnh Xu cười lạnh: “Ta không thể tới đây sao? Trịnh Tiểu Thất, người chính là con hồ ly tinh, giống như mẹ người, thật hồ ly tinh!”

Sắc mặt Tiểu Thất lạnh xuống, cơ bản mỗi lần cùng Tĩnh Xu gây gổ, nàng sợ dĩ động thủ đều là vì liên lụy đến mẹ nàng, nàng thật không hiểu, Tĩnh Xu là một tiểu bối, tại sao có thể nói xấu mẹ nàng. Nàng ta dựa vào cái gì!

“Trịnh Tĩnh Xu, ta nói rồi, người và ta gây gổ, nói như thế nào cũng có thể, nhưng nếu như liên lụy đến mẫu thân của ta thì không được, đây cũng không phải là một lần hai lần, người đến cùng muốn thế nào!” Tiểu Thất càng nghĩ càng tức giận, dự định nói chuyện thật tốt với Tĩnh Xu.

Tĩnh Xu hếch cằm cười lạnh: “Chẳng lẽ ta nói sai hay sao? Đừng cho là ta cái gì cũng không biết, mẹ người vốn chính là phải gả cho cha ta, cha ta không cần, bà ấy mới gả cho cha người. Biết rất rõ ràng cha ta chướng mắt mình, còn trông mong gả tới đây, không phải là ngấp nghé cha ta là cái gì! Mẹ ta kể một chút cũng không sai, hai người các người chính là hai con hồ ly tinh, không biết xấu hổ!” Tĩnh Xu vạch mặt nói chuyện.

Tiểu Thất không thể tin nhìn Tĩnh Xu, không thể tưởng được nàng ta thế nhưng nói ra lời như vậy.

“Cha ta cùng mẹ ta cầm sắt hòa minh, nếu như người lại nói, người có tin ta vả nát miệng người hay không!” Tiểu Thất tức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Ta cứ nói, người cũng vậy, người chính là không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng người có thể quyến rũ được Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử có thể một bước lên mây, hẳn mới không xem trọng người! Người cho rằng cầm cái đồ chơi làm bằng đường đi khoe khoang, ta liền sẽ cảm thấy cô đơn sao! Ta cho người biết, ta Trịnh Tĩnh Xu không chiếm được, người cũng đừng mơ tưởng có thể có được.” Tĩnh Xu gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Thất, “Ta muốn nói chuyện xấu của mẫu thân người ra ngoài, ta cũng muốn đem chuyện người cùng tiểu thế tử lén lút có lui tới nói ra, ta xem người làm sao còn đắc ý. Người đừng tưởng rằng giả vờ đơn thuần ngu ngốc có thể lừa gạt được nam nhân. Ta sẽ để cho các người biết rõ sự lợi hại của ta, ta sẽ!... A!”

Tiểu Thất không chút lựa chọn đánh hướng về phía Tĩnh Xu, Tĩnh Xu kinh kêu một tiếng tránh ra: “Như thế nào, người thẹn quá hoá giận, ta cho người biết. Ta sẽ làm cho mẹ con hai người xấu mặt.”

“Đủ rồi!”

# ĂNG, ĂNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 57

đám người Tiểu Thất quay đầu lại, nhìn thấy tới người dĩ nhiên là Lâm thị, cũng không biết Lâm thị đứng ở nơi đó bao lâu, cả người bị tức run rẩy.

Tĩnh Xu bối rối, có điều lập tức vẫn nói: “Ta nói cũng không phải nói dối, đừng tưởng rằng ngươi là tam thẩm ta, có thể đối với ta hô to gọi nhỏ. Ngươi rõ ràng là vụng trộm ái mộ cha ta. Ngươi người đàn bà xấu, hồ ly tinh.” Tĩnh Xu nhìn chăm chăm Lâm thị, không cam lòng yếu thế.

Lâm thị mặt lạnh: “Một cô nương gia, không tu thân dưỡng tính, ngược lại nói lời ác độc như thế, ta ái mộ cha ngươi? Thật sự là chê cười. Một tiểu bối như ngươi mà dám nói như vậy, ta phải đi ngay bẩm lão phu nhân, xem một chút đến tội cùng là ai mới có thể dạy dỗ ra cô nương ác độc như vậy.”

Trước đây, Lâm thị không như vậy, nhưng lời Tĩnh Xu đã dính đến danh tiết của bà, lúc này nếu như bà cũng chỉ biết mắt diếc tai ngơ, người khác sẽ cho rằng bà chột dạ. Tướng công hiện tại thân thể không tốt, bà đã vô cùng gian nan. Nếu như mang danh không tuân thủ nữ tắc, bà nên như thế nào tự xử, mà Tiểu Thất lại nên như thế nào.

Bà như thế nào đều không có vấn đề gì, nhưng nếu như ảnh hưởng đến tướng công, ảnh hưởng đến Tiểu Thất, như vậy bà dù thế nào cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, gả qua đến nhiều năm như vậy, đại tẩu làm khó dễ bà cũng không coi thành chuyện gì to tát, dù sao vợ chồng bà hòa thuận ân ái mới là trọng yếu nhất. Thế nhưng bọn họ cứ lửa cháy thêm dầu. Nói như

vậy, thậm chí nói đến cả hài tử bên này, hôm nay Tĩnh Xu nói như vậy, ngày khác có phải người ngoài cũng sẽ nói như vậy hay không?

Lâm thị trước sau như một đều là sắc mặt ôn ôn nhu nhu, hôm nay đột nhiên liền tối mặt. Trong lòng Tĩnh Xu là có chút sợ, nhưng là nàng ta nghĩ đến vị tam thẩm trong ngoài bất nhất này, thì lại không khách khí hẳn: “Người không cần đồ vậy cho người khác, đừng tưởng rằng ta sợ người. Mẹ ta thâm minh đại nghĩa không nói không có nghĩa là trong lòng bà không oán. Nhiều năm như vậy, ta thấy bà khóc rất nhiều, người chính là con hồ ly tinh, người là hồ ly tinh lớn, mà con gái của người là hồ ly tinh nhỏ.” Tĩnh Xu khí thế hung hăng mắng chửi.

Chẳng biết lúc nào Hoa nhỏ cũng bị đánh thức, nó gắt gao nhìn chăm chăm Tĩnh Xu, nghe rằng “Ặng ư ~ “

Tĩnh Xu nghe được tiếng vang, thấy con chó nhỏ, ghét bỏ nói: “Cả ngày chỉ biết nuôi chó, trịnh Tiểu Thất, người nuôi chó cũng như nuôi người luôn làm cho người ta chán ghét. Ta cho người biết, ta chính là cố ý đánh chết Đại Bạch, ai bảo nó là chó của người, chó của người là đồ đáng ghét...”

Lâm thị bó tay, cô nương này đã không còn tiền đồ gì nữa. Cô nương nhà tốt, làm sao sẽ có cái dạng này.

“Người đâu, trời Lục tiểu thư lại cho ta đưa đến lão phu nhân, để nàng ta chính mình nói lại một lần, ta thật muốn nhìn một chút, lão phu nhân nên là xử trí như thế nào.”

“Người dám. Ta cho người biết Lâm thị, cái nhà này còn không phải là người làm chủ.” Tĩnh Xu trừng mắt.

Lâm thị cười lạnh: “Càng không phải là người.”



Mấy đây tứ tam phòng lập tức trối Tĩnh Xu lại, Tĩnh Xu tức miệng chửi ầm lên, Tiểu Thất trực tiếp đem khăn nhét vào trong miệng của nàng ta, “Như vậy thanh tịnh hơn.”

Nàng nắm tay Lâm thị, giữa đầu: “Mẫu thân, ngài đừng khổ sở, nàng ta là đồ ngu xuẩn, ngài không cần chấp nhặt với nàng ta, đấu với loại người này, thật lãng phí tinh lực của chúng ta.”

Lâm thị biết được Tiểu Thất là vì trấn an bà, bà mỉm cười gật đầu nhẹ, lập tức phân phó: “Mang Lục tiểu thư đi.”

Tĩnh Xu vốn chính là đang bị cấm túc, nhưng nàng ta thừa dịp không có người chú ý, vụng trộm chạy ra. Mà nguyên nhân chạy đến lại là do biết được Tiểu Thất đưa đồ chơi làm bằng đường cho lão phu nhân. Nàng ta sinh lòng ghen tị, liền không có cách nào khống chế lời nói và việc làm của mình.

Nàng ta giương nanh múa vuốt chạy đến tam phòng, tự nhiên có người trông thấy, mặc dù hiện nay đã là buổi tối, nhưng cũng chưa tới thời gian nghỉ ngơi. Mà nàng ta đường hoàng ương ngạnh như vậy, mọi người đều thấy rõ. Lão phu nhân bên kia rất nhanh đã biết được tình huống, lão nhân lớn tuổi ngủ cũng sớm, bà vội vã đứng dậy mặc quần áo, mà lúc này đây, Vương thị đã ngăn chặn người tam phòng, vẻ mặt phẫn hận.

Lâm thị căn bản không thêm để ý, chỉ là lạnh lùng giảng co cùng bà ta, loại tình hình này cho đến lúc lão phu nhân đuổi tới, lão phu nhân nhìn hai cô con dâu, oán hận dùng quái trượng nện, “Hai người các người, hai người các người quả nhiên là tốt. Tối khuya lại nháo thành như vậy, quy củ đâu? Quy củ của các người đâu!”

Vương thị đang muốn kêu trời trách đất vì nữ nhi của mình giải oan, Lâm thị cực nhanh mở miệng, thanh âm cũng là không nhỏ.

“Mẫu thân, con dâu kính xin mẫu thân làm chủ.” Nói xong, lập tức quỳ xuống. Tiểu Thất cùng ở sau lưng bà, cũng rút nước mắt quỳ xuống.

Lâm thị như vậy ngược lại ngoài ý liệu của lão phu nhân, bà kinh một chút, lập tức hí hí mắt: “Có chuyện đến nhà chính nói.”

Lâm thị cũng không chịu: “Nếu đã đại tẩu ở chỗ này ngăn cản ta, như vậy ở chỗ này nói rõ ràng đi. Nếu không người ta còn tưởng rằng là ta nhận không ra người.” Lâm thị cũng không động.

Tiểu Thất cũng không ngẩng đầu lên, đáng thương quỳ gối phía sau mẹ nàng, một bộ dạng bị đại ủy khuất.

Lão phu nhân cũng không biết các nàng đến tột cùng âm ỉ mắng cái gì. Nhưng nhìn Lâm thị như vậy, trong lòng ngược lại “Lộp bộp” một hồi.

“Tĩnh Xu la to nói ta thăm mển phụ thân nàng ta, là con hồ ly tinh, ta nghĩ rất nhiều đầy tớ đều nghe thấy được. Nếu như ta không có ở đây trước mặt mọi người nói cho rõ, người khác còn tưởng rằng lòng ta hư.” Lâm thị không kiêu không nịnh, bà không hề khóc thút thít giống như Tiểu Thất, nhưng sống lưng thẳng tắp lại càng làm cho người cảm nhận hết ủy khuất.

“Kể từ khi gả vào Trịnh phủ, ta cùng tướng công cầm sắt hòa minh, cuộc sống trôi qua vô cùng hạnh phúc mỹ mãn, Tiểu Thất cũng hiểu chuyện nghe lời. Ta liên tục không hiểu, Tĩnh Xu vì sao cứ nhắm vào Tiểu Thất, ta cũng nói cho Tiểu Thất, Tĩnh Xu là tỷ tỷ, mọi việc nhường cho tỷ tỷ, đừng nháo với nàng ta. Ta tự tin nữ nhi của ta là nghe lời, mỗi lần cùng Tĩnh Xu khắc khẩu, đều là vì Tĩnh Xu bố trí ta, mới để cho Tiểu Thất hoàn toàn mất khống chế. Ta thật sự là không biết rõ đến tột cùng vì cái gì. Chỉ cho là tiểu nữ hài nhi lòng ghen tỵ. Nhưng hôm nay Tĩnh Xu thế nhưng nhục mạ tới ta, nói ta là hồ ly tinh, nói ta thăm mển phụ thân của nàng ta. Này cỡ nào buồn cười. Đại tẩu, ta lại là muốn biết, người dựa vào cái gì nói cho nữ nhi người như thế. Con mắt nào của người trông thấy ta yêu say đắm phu quân của

người.” Lâm thị gắt gao nhìn chăm chăm Vương thị, một chút cũng không chịu nhượng bộ.

Bà sờ dĩ dám đem chuyện này ra nói là muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Kỳ thật nháo như vậy, bà dù trong sạch, cũng sẽ có cái danh người đàn bà đánh đá, nhưng Lâm thị không có ý định cứ như vậy từ bỏ ý đồ. Người đàn bà đánh đá không có vấn đề gì, nếu như giải quyết được Tĩnh Xu, bà là không ngại thanh danh bất hảo.

Lâu lâu nháo một hồi, bà không phiền, tam phòng cũng phiền.

Sắc mặt Lão phu nhân xanh mét, mà Vương thị cũng không biết nữ nhi đã nói gì, nhưng mặc dù không biết, cũng có thể tưởng tượng được, bà ta nhếch mi, “Chẳng lẽ Tĩnh Xu nói sai rồi hay sao? Người vốn là thâm mến lão gia nhà chúng ta, ta cảm giác được.”

Không nói như vậy còn tốt, vừa nói như vậy, ánh mắt người chung quanh cũng thay đổi. Cảm giác được, cảm giác này khi nào thì có thể lấy ra làm chứng cứ rồi?

Lâm thị cười lạnh: “Như vậy ta lại là muốn hỏi một chút, ta cùng với tướng công thành thân mười sáu năm, có từng một lần đơn độc cùng đại ca nói chuyện? Nếu như cảm giác hữu dụng, như vậy ta lại cảm giác Tiểu Thất là tiên tử xuống trần đây! Có thể là thật sao? Đại tẩu không khỏi quá mức tự tin một chút. Xin hỏi, luận về anh tuấn, tướng công ta mạnh hơn đại ca không biết bao nhiêu lần; luận về tuổi, tướng công ta trẻ hơn so với đại ca; luận về tài hoa, tướng công ta tài hoa hơn người; luận về tính tình; ta tướng công ôn nhu lại cao nhã, đối với ta càng săn sóc có thêm, đối với Tiểu Thất cũng là thương yêu cực kỳ. Như vậy khắp nơi đều mạnh hơn so với tướng công của người, ta làm chi phải thâm mến đại ca. Ta là đầu óc nước vào sao? Nếu như người là muốn nói làm quan, như vậy ta càng thêm muốn ha ha một tiếng. Ta tướng công không phải là không có tài hoa, chỉ là không muốn bước vào quan trường, chẳng lẽ tiên sinh dạy học kém hơn so với

làm quan sao? So sánh với các người nóng vội luôn cúi, ta lại là cảm thấy phẩm tính tướng công ta thanh khiết hơn. Tướng công ta tốt như vậy, ta không thích hãnh, còn muốn thích ai?”

Lâm thị nói liên tăng, sắc mặt Vương thị thoát xanh thoát trắng, trong lúc nhất thời thế nhưng không nói tiếp được.

“Trong ngày thường ta không chấp nhặt với các người, là ta không muốn đem chuyện nháo lớn, đều là người một nhà, chú ý hòa thuận. Nhưng mà đại tẩu, người là thế nào dạy bảo Tĩnh Xu, cứ như vậy chẳng phân biệt được tôn ti? Không nói đến nàng ta vẫn đang bị cấm túc trộm lén chạy ra ngoài, mà nói đến chuyện bất kính trường bối, bất hữu thiện đệ muội, ta lại là muốn hỏi, đây là nữ nhi trong sạch của người sao? Hô to gọi nhỏ nói chính là không thích Tiểu Thất mới giết Đại Bạch, cô nương bình thường sẽ ác độc như vậy sao?” Lâm thị gả tới đây vài thập niên, vẫn luôn là ôn ôn nhu nhu, mọi người tuyệt đối không nghĩ tới, bà nếu như tức giận lên sẽ là lợi hại như vậy, nhiều câu đều nói đúng điểm quan trọng, đâm Vương thị không biết như thế nào đáp lại.

Mà Đại lão gia đuổi tới sau đó nghe Lâm thị nói, sắc mặt cũng khó coi cực kỳ.

Trước hết kịp phản ứng, ngược lại là lão phu nhân, bà khoát tay: “Được rồi. Ta biết rõ người ủy khuất, chỉ là ủy khuất cũng không thể ở trước công chúng nói bậy như vậy. Đều đến nhà chính cho ta.”

Lâm thị chiếm được kết quả mình muốn, kéo Tiểu Thất, lúc này Tiểu Thất thế nhưng có vài phần ngốc trẻ. Nàng vốn luôn luôn cho rằng, là mình bảo vệ người mẫu thân ôn ôn nhu nhu luôn bị người bắt nạt này. Nhưng lại không nghĩ, thực tế căn bản không phải có chuyện như vậy, nàng mỗi lần cùng Tĩnh Xu đánh nhau mặc dù cũng nháo rất lớn, nhưng là căn bản không có chiếm tiện nghi gì, mà lần này mẹ nàng, thật sự là lành nghề vừa ra tay, đã chấn nhiếp một phương!

Nàng nàg nàg, nàng thật sự bị kinh hãi.

Đợi trở lại nhà chính, Lâm thị lôi kéo, mẹ con hai người lần nữa quỳ xuống, Lâm thị nói: “Trước mặt mọi người nháo lớn ồn ào, là lỗi con dâu, chỉ là, con dâu không thể để cho chuyện xấu này chụp ở trên đầu của ta, nếu như ta không giải thích rõ ràng, sợ là người người đều sẽ nghĩ tam lang bị đội nón xanh, ta như thế nào cũng không có vấn đề gì, nhưng là dính đến tam lang cùng Tiểu Thất lại không được. Cầu xin mẫu thân làm chủ cho ta.”

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 58

Lão phu nhân cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, con dâu thứ ba lại lợi hại như vậy, từng hành vi của thị đều có ý tứ riêng, điểm này lúc ở bên ngoài bà ta cũng đã hiểu. Mà nay, vào phòng, thị cũng cũng không có từ bỏ ý đồ, bà nhìn ra được, Lâm thị căn bản muốn quậy.

Đương nhiên, trước không nói Lâm thị như thế nào, lão phu nhân đối với Vương thị cùng Tĩnh Xu ngược lại hết chỗ nói rồi. Đôi mẫu nữ này, quả nhiên là gốc ghê gớm. Lâm thị đã từng cùng lão đại có hôn ước, điểm này xác thực không thể nghi ngờ, nhưng có hôn ước thì thế nào, đến cùng cũng không có thành thân, coi như là thành hôn rồi, cũng cơ hồ chưa từng gặp mặt. Nói Lâm thị thâm mến lão đại, thực quá gượng ép.

Bà mặc dù không thích Lâm thị thân phận thương hộ, nhưng là đối với sự trong sạch của thị, bà vẫn luôn vô cùng tín nhiệm Lâm thị. Giống như lời Lâm thị nói, lão Tam về dung mạo xuất chúng, nữ nhân đều thích đẹp, Lâm thị những năm này cùng tam lang cầm sắt hòa minh, tự nhiên vô cùng tốt. Nếu như những thứ này đều là do Vương thị nghĩ ngợi lung tung đưa tới tới phiền toái, như vậy bà ngược lại cảm thấy, người này thật sự là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

"Được rồi, ta biết rõ người ủy khuất, vợ lão đại, chuyện như vậy xác thực là người không đúng. Hơn nữa..." Lão phu nhân khẽ hí mắt, có chút bất mãn, "Người làm sao biết được Tiểu Thất tới đây tặng đồ."

Này đã nói lên, thị ta tất nhiên là nhìn chăm chăm sân nhỏ của bà, điểm này làm cho lão phu nhân không thể nhẫn nhịn.

Vương thị gạt lệ: "Mẫu thân, cũng không phải là ta nói bậy, vợ lão Tam, thật không phải là tốt a! Người xem Trung Dũng..." Không đợi nói xong, lão phu nhân thay đổi sắc mặt, "Chu má má, vả miệng cho ta."

Chu má má không chút lựa chọn cho Vương thị một bạt tai.

Lão phu nhân âm ngoan nhìn chăm chăm Vương thị: "Hồ ngôn loạn ngữ cũng phải có mức độ. Nếu như chút đúng mực này cũng không có, người cũng không cần tiếp tục lưu lại Trịnh gia."

Lời Lão phu nhân vừa nói ra, mọi người đều là sửng sốt.

Đại lão gia tự nhiên hiểu ý tứ lão phu nhân, ông ta vội vã mở miệng: "Đồ đàn bà chanh chua, hiện tại sao lại giống như chó điên cắn lung tung vậy." Lúc này cũng bất chấp cái gì thể diện.

Tiểu Thất nhìn hiện trường hỗn loạn, có cảm giác như sấm nổ bên tai.

Vương thị bị đánh bạt tai lại bị Đại lão gia trách cứ, bà ta khóc nói: "Lão gia, ngài không phải là cũng nói nên nhắc nhở Lâm thị một chút sao? Lúc này tại sao lại không nói như vậy!"

Đại lão gia lúng túng nhìn bà ta: "Người nói bậy bạ gì đó, ta khi nào thì đã nói qua."

Lão phu nhân thở dài, "Lão đại, người hồ đồ a!"

Lâm thị trào phúng nhìn Đại lão gia, từng chữ từng câu nói: "Ta không nói lời nào, không có nghĩa là ta là quả hồng mềm. Đại tẩu chạy đến trước mặt của ta hồ ngôn loạn ngữ ta không so đo là ai sai sử, ta chỉ là hy vọng các người biết rõ, ta cùng tướng công thật tốt, những ý tưởng ác tha lại bị ối

kia, vẫn nên giữ lại cho mình đi. Cũng như vậy, ta không hy vọng Tiểu Thất lại bị người khác khi dễ." Lâm thị cười lạnh, "Nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình."

Lâm thị rõ ràng muốn quyết liệt cùng với phòng lớn, lão phu nhân ho khan: "Được rồi, Lâm thị, nói chuyện với người cũng chú ý đúng mực chút. Ta biết rõ người ủy khuất, nhưng là ủy khuất cũng không thể như thế. Chuyện này, ta tất nhiên sẽ cho người công đạo."

Chu má má lấy khăn trong miệng Tĩnh Xu ra, Tĩnh Xu mặc dù sợ hãi, nhưng lại vẫn cứng đầu, "Các người cũng quá khi dễ người, dựa vào cái gì khi dễ cha mẹ ta như vậy. Trịnh Tiểu Thất, người chính là đồ sao chổi, chuyện gì dính vào người cũng không tốt. Cha người chính là có nữ nhi như người vậy mới xúi quẩy đến nước này..."

Tiểu Thất gắt gao nhìn chăm chăm Tĩnh Xu, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Tĩnh Xu có thể ác độc đến nước này.

"Tổ mẫu, Tĩnh Hảo cầu xin tổ mẫu làm chủ." Mặc dù cực đoan phần nộ, Tiểu Thất vẫn có một tia lý trí cuối cùng.

"Tam phòng các người không cần khinh người quá đáng, Tĩnh Xu nhà ta chính là lây dính hơi sao chổi của người, mới có kết quả hôm nay. Ta cho người biết, đừng cho là ta Vương thị sẽ sợ người. Mẹ con các người hai người..." lời nói Vương thị bị lão phu nhân cắt ngang.

Bà ta bình tĩnh nhìn Vương thị, nghiêm khắc nói: "Xem ra nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn dung túng các người, bây giờ nhìn lại, nếu ta không quản các người cẩn thận chặt chẽ, kiềm chế bản thân, sẽ khiến các người càng ngày càng lớn lối. Lão đại, chuyện lần này, ta không thể bỏ mặc. Con dâu lão đại, ta xem người không có tâm tình hối cải, nếu đã trong phủ không thể để cho người hối cải, thì đi vùng ngoại ô thôn trang đi! Chu má má, an bài người, ngày mai đưa đại phu nhân cùng Lục tiểu thư đi vùng



ngoại ô thôn trang. Không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không thể để cho bọn họ trở lại."

Vương thị không thể tin nhìn lão phu nhân, "Mẫu thân, ngài không thể. Ngài không thể để cho ta đi thôn trang, cho dù có người nên đi, cũng là Lâm thị, ả ta mới là người nên đi. Ở trong phòng chăm lo cho một người liệt... Pằng!" Đai lão gia tát một bạt tai, phân phó: "Kéo đai phu nhân xuống."

Lão phu nhân tức đến run rẩy: "Phản rồi, thế nhưng dám nguyên rủa lão Tam như vậy. Lão đai, người con dâu này, không cần cũng được, bảo ả cút hồi Vương gia, bảo ả cút đi!"

Vương thị vừa nghe, thoáng cái xụi lơ trên mặt đất, lời như vậy thật sự là không thể tùy tiện nói ra khỏi miệng. Mà Tĩnh Xu ở một bên cũng ngây dại.

Đai lão gia nhíu mày: "Mẫu thân, Vương thị không giữ mồm giữ miệng, thật là không nên nuông chiều, con trai cũng tức giận ả nói lão Tam cùng đệ muội như vậy. Nhưng con trai và đai ca (chắc là nói lão nhị) đều làm quan ở triều đình, không thể khắp nơi tùy tâm, nếu như ta hữu Vương thị, như vậy đai ca sợ là cũng bị mất mặt. Chuyện hồi Vương gia, kính xin mẫu thân nghĩ lại."

Lão phu nhân trở lại bình thường, bà ta coi trọng nhất chính là đai ca phòng lớn, do dự một chút, nghiêm nghị nói: "Dù không đuổi trở về, cũng phải đi thôn trang, đều đưa đi đi."

“Vâng”

Lão phu nhân xoa mi tâm: "Canh giờ không còn sớm, ta cũng mệt mỏi, các người đều đi xuống đi."

Lâm thị chiêm được kết quả mong muốn, đứng dậy lạnh lùng nhìn phòng lớn, đợi đến ra cửa, bà ta đi đến bên cạnh Đại lão gia cùng Vương thị, cũng không chú ý Nhị lão gia bên cạnh, thì thầm: "Ta có thể trở thành nữ nhi xuất sắc nhất Lâm gia, cho tới bây giờ đều không phải là dựa vào phô trương thanh thế. Ai nếu như động người ta quan tâm, một lần hai lần ta nhin người, nhưng là không có hết lần này đến lần khác. Ta sẽ để các người biết rõ, ta Lâm Tiêu Nhu không phải là ngồi không."

Nói xong, rời đi trước, Tiểu Thất vui vẻ đi theo, mẹ nàng thật là uy vũ!

"Phu nhân, phu nhân, Tam lão gia, Tam lão gia có phản ứng, vừa rồi ông ấy động..."

Lâm thị kích động lập tức liền chạy ra khỏi sân nhỏ, Tiểu Thất đi theo sau lưng mẹ nàng, cũng mừng rỡ không biết như thế nào cho phải. Cha nàng đã có phản ứng, có phản ứng đó!

Mẹ con hai người nhanh chóng vọt tới gian phòng, chỉ thấy nha hoàn gã sai vặt vây quanh một phòng, tất cả mọi người hết sức kích động, Lâm thị ổn định tâm thần, run rẩy hỏi: "Như thế nào?"

Đại phu nói: "Vừa rồi lão gia cử động, người cũng ho khan một tiếng, giống như là có tri giác. Ta bắt mạch, cũng không thể nhìn ra có cái gì dị thường. Chắc là y thuật của ta cũng không phải là cao siêu, tiểu nhân đã tự chủ trương, thỉnh nha hoàn đi Trung Dũng vương phủ thỉnh Tiết thần y." Đại phu này là đại phu của Trịnh phủ, đương nhiên không thể so sánh với Tiết thần y.

Lâm thị gật đầu, cũng không nói thêm, chỉ kéo tay Trịnh Tam Lang, về mặt kích động, không biết phải làm sao.

Tiểu Thất đứng ở một bên, không ngừng rơi nước mắt, nàng vẫn luôn hy vọng cha của mình có thể mau khỏe lại, hiện thời rất cực có khởi sắc,

nàng chỉ cảm thấy cả người đều không chân thực. Nói thật ra, chính là cực kỳ muốn khóc, nàng rất muốn lên tiếng khóc lớn.

Tiết thần y còn chưa tới, lão phu nhân đã chạy tới, bà ta run rẩy ngồi bên giường, cũng sốt ruột cực kỳ.

Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy, tối nay trôi qua vô cùng dài, rất nhiều chuyện tựa hồ đều phát sinh trong tối nay. Trong lúc nhất thời, nàng lại là có chút hoảng hốt, hoảng hốt không biết làm sao.

"Tiết thần y đến." Nha hoàn bẩm, cùng đi với Tiết thần y tới, là tiểu thể tử Cố Diển.

Cố Diển nghe nói thân thể Trịnh tiên sinh có phản ứng, vội vàng cùng đi với Tiết thần y, thấy Tiểu Thất kích động đứng ở góc, tiến lên trước, Cố Diển không để ý ánh mắt người khác đi đến bên cạnh nàng, "Trịnh tiên sinh sẽ tốt."

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn hắn, cắn môi gật đầu.

Tiết thần y bắt mạch cho Trịnh tiên sinh, mọi người thấy ông ta nhíu chặt lông mày, tim gan đều nhảy vọt lên cổ họng. Nếu như liên tục không có hi vọng thì cũng thôi, có hy vọng lại tan biến, sẽ chỉ làm người khó có thể tiếp nhận. Mà lúc này, đại để là lúc khó chịu nhất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiết thần y ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Ta nghĩ, tiếp tục trị liệu, Trịnh tiên sinh rất nhanh liền sẽ tốt lên, thời gian cụ thể ta cũng không dám nói, nhưng là ta rất khẳng định, ngày này đã không xa."

Tiểu Thất rơi lệ ào ào, Cố Diển lấy khăn lau cho nàng, "Đừng khóc, đây là chuyện tốt a. Trịnh tiên sinh rất nhanh liền sẽ tốt lên, Tiểu Thất cần phải cao hứng mới đúng, khóc cái gì đây!" Hắn dè dặt dụ dỗ Tiểu Thất.

Tiểu Thất lầm bầm: "Ta cao hứng a, chính là cao hứng mới khóc. Không biết làm sao vậy, ngừng cũng ngừng không được..."

"Kia... Vậy người khóc đi. Khóc xong, thì tốt rồi." Cố Diễn nghiêm túc nói.

.....

Tối hôm đó, Tiểu Thất ngủ phá lệ ngon, nàng mơ thấy cha nàng tỉnh lại, mơ thấy cả nhà cùng một chỗ thật vui vẻ...

Mà lão phu nhân thì quỳ gối ở phật đường: "Cảm tạ trời xanh, tam lang rốt cục có khởi sắc." Nghĩ đến tiểu thế tử Cố Diễn đối với Tiểu Thất ôn nhu, khéo miệng bà ta khẽ nhếch, "Chỉ ngóng trông, hết thủy có thể làm cho ta như nguyện. Tiểu Thất... Ngược lại là cô nương có phúc khí."

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 59

Trịnh Tam Lang có khởi sắc, mà Tiết thần y lại quả quyết ông ta sắp tới sẽ thanh tỉnh, trong lúc nhất thời, tam phòng thật sự là vui sướng. Mà Trịnh lão phu nhân cũng bởi vì con thứ ba khởi sắc cao hứng không thôi.

Nhưng dù cho cao hứng thế nào, chuyện nên xử lý càng không thể không xử lý, bà ta kiên định đưa Vương thị cùng Tĩnh Xu đến biệt viện, nếu như mặc kệ bọn họ, kế tiếp như thế nào thật sự là không thể tưởng tượng ra. Trịnh lão phu nhân không thích tam phu nhân cùng Tiểu Thất, nhưng là sự tình quan hệ Trịnh gia, bà ta phải nghĩ xa hơn, rất hiển nhiên, Vương thị cùng Tĩnh Xu càng ngày càng không hiểu chuyện, nếu như lúc này còn không ước thúc bọn họ, sợ là chuyện sẽ càng thêm ác liệt.

Đại lão gia lần này cũng không có xin xỏ, lại nói tới, ông ta cũng có chút khó xử, tam phu nhân không giữ thể diện ở trong viện như vậy, sáng giọng với ông ta.

Tiểu Thất nghe nói Vương thị cùng Tĩnh Xu đã đi, tay đang lau mặt cho phụ thân dừng lại một chút, Tiểu Đào ở một bên nói: "Những thứ này đều là bọn họ tự làm tự chịu."

Tiểu Thất gật đầu: "Người nói đúng. Chỉ hy vọng họ thật có thể thật tốt tỉnh lại, đừng hồ ngôn loạn ngữ nữa. Có đôi khi đả thương người cũng là một thanh lợi kiếm, càng lâu sẽ chỉ làm lòng người sinh chán ghét, tất cả thân tình cũng sẽ phai mờ." Nói đến thân tình, Tiểu Thất ngược lại nói không nên lời trong lòng mình là mùi vị gì, nên biết, Tĩnh Xu từ nhỏ đã đối

chơi gay gắt với nàng. Nghĩ nghĩ, vĩnh viễn không bao giờ tốt được, một chút cũng không.

"Được rồi, họ như thế nào, không quan hệ với chúng ta, chúng ta tự lo cho mình là được."

Tiểu Đào gật đầu xưng vâng

Tiểu Thất đem khăn trên tay giao cho Tiểu Đào, rơi vào trầm tư. Tiểu Đào bên cạnh nói: "Tiểu thư, không nghĩ tới phu nhân lợi hại như vậy. Ta giật nảy cả mình."

Tiểu Thất ngẩng đầu, mắt lấp lánh: "Người không biết là mẫu thân siêu cấp ngang ngược sao?"

Tiểu Đào gật đầu như bằm tỏi.

Lâm thị ở cửa nghe, chỉ cảm thấy buồn cười, bà ta vén rèm lên vào cửa, Tiểu Thất liền vội vàng tiến lên, ngọt mềm kêu một tiếng, "Mẫu thân."

Lâm thị lôi kéo tay của nàng, "Hôm qua dọa hỏng người đi?" Kỳ thật bà ta vẫn có chút lo lắng nữ nhi không thể tiếp nhận tính tính này của bà ta, nhưng nhìn nàng không chỉ có thích ứng, hơn nữa tựa hồ thật cao hứng bản thân bà lợi hại, bà ta lại cảm thấy, mình là già thật rồi. Hiện tại tâm tư tiểu cô nương, bà ta xem không hiểu.

Tiểu Thất nghiêm túc lắc đầu, suy nghĩ một chút, thành khẩn nói: "Không, ta kỳ thật thật cao hứng. Ta thật cao hứng mẫu thân thật lợi hại, mà không phải mềm mại như trước đây, tính tình nếu như quá mức mềm mại, sẽ chỉ làm người khi dễ. Dù là Đại bá mẫu hay là Tĩnh Xu, bọn họ vẫn là như vậy, nếu ngài lợi hại, bọn họ liền lui về phía sau hai bước; nếu ngài mềm yếu, bọn họ liền tiến lên. Giỏi nhất khi dễ người chính là bọn họ. Cho nên ta vẫn luôn rất không yên tâm mẫu thân, sợ ngài bị bọn họ khi dễ. Có điều bây giờ tốt như vậy, ta một chút cũng không lo lắng."

Tiểu Thất cười tủm tỉm: "Mẫu thân của ta mới sẽ không bị những người xấu kia khi dễ, không chỉ có sẽ không, còn có thể bảo vệ ta, nghĩ tới đây, ta đã cảm thấy hết sức cao hứng."

Lâm thị bị nàng chọc cười, "Như thế nào, người là sợ người sau khi gả đi rời khỏi đây không có người bảo vệ ta sao?"

Tiểu Thất lập tức mặt đỏ: "Mới không thể nào."

Lâm thị từ ái nhìn nữ nhi, mặc dù bà ta chỉ có một nữ nhi không có con trai, nhưng là bà ta một chút cũng không tiếc nuôi, Tiểu Thất tốt như vậy, ai cũng không bằng.

"Mẫu thân không cầu khác, chỉ cầu Tiểu Thất thật tốt." Lâm thị cảm khái nói: "Nương chỉ có duy nhất một nữ nhi là người, người vui vẻ, nương đã cảm thấy là hạnh phúc lớn nhất."

Tiểu Thất nhú mày hỏi: "Mẫu thân sao lại kích động như vậy, thật là lạ."

Lâm thị hì hì một tiếng bật cười: "Người đứa nhỏ này a! Thiệt là!"

Tiểu Thất tựa vào vai Lâm thị: "Mẫu thân cũng không thể cười nhạo ta đi."

"Người nha!" Lâm thị chọc chọc hai má Tiểu Thất, "Người ngày mai đi An Hoa Tự một chuyến đi!"

Tiểu Thất mờ mịt ngẩng đầu: "Vì sao a!"

Thì ra, đây là ý tứ lão phu nhân, lão phu nhân cảm thấy, Tiểu Thất trước ở An Hoa Tự cầu phúc một tháng, trở lại chưa bao lâu cha nàng liền là có tri giác, tựa hồ tốt hơn vài phần, bởi vậy chính là cảm thấy thần thánh cực kỳ linh nghiệm.

Nhưng phàm là hứa nguyện, nào có không trả nguyện, bởi vậy lão phu nhân mệnh Tiểu Thất lại đi một lần An Hoa Tự, coi như là lễ tạ thần.

Tiểu Thất nghe, gật đầu xưng vâng

Vì tốt cho cha nàng, mặc kệ hữu dụng hay không, nàng đều vui lòng làm.

"Vậy ta ngày mai ra cửa, mẫu thân, ngài muốn cùng đi với ta không?"  
Tiểu Thất lay áo Lâm thị.

Lâm thị đương nhiên không thể đồng hành cùng Tiểu Thất, bà ta dù sao cũng không thể yên tâm Trịnh Tam Lang, điềm đạm lắ đầu, Lâm thị dặn dò: "Một mình người đi thôi, có điều mọi việc cẩn thận chút, càng thêm chớ để lỗ mắng, hiểu không?"

Tiểu Thất gật đầu, nàng cũng không phải là lần đầu tiên ra cửa, hơn nữa nơi đến còn là nơi mình tương đối quen thuộc An Hoa Tự, Tiểu Thất cười đắp: "An Hoa Tự là nơi ta đã ở một tháng, coi như là quen cửa quen nẻo, không coi là chỗ xa lạ, mẫu thân yên tâm, ta sẽ tự chiếu cố mình tốt, lại nói tới, ta còn có chút tương niệm Huệ Thiện đặ sứ, đặ sứ đối với ta rất tốt, vẫn luôn chiếu cố có thêm."

Lâm thị biết Huệ thiện đặ sứ là ai, Tiểu Thất tự nhiên cũng là biết rõ, chỉ là Tiểu Thất cũng không nghĩ tới Huệ Thiện đặ sứ có quan hệ với Cố Diển, chỉ xem bà ta như phi tử tiền triều.

"Ta chuẩn bị lễ vật cho Huệ Thiện đặ sứ đắy." Nói xong Tiểu Thất rất nhanh liền nhắy nhót đi ra ngoài, Lâm thị nhìn nàng bộ đặng nhanh nhẹn như vậy, nhịn không được lắm bắm: "Rõ ràng còn là một hài tử, thế mà nhắy mắ mắt đã tới tuổi có thể lập gia đìnհ."

Tiểu Thất kỳ thật cũng không cần chuẩn bị cái gì, dù sao chỉ là đi một ngày, cùng ngày liền trở lại, tự nhiên không cần quá nhiều.



Nàng phó thác Hoa nhỏ cho đại nha hoàn của Lâm thị, Tiểu Đào thấy tiểu thư nhà mình lo lắng như vậy, an ủi nói: "Tiểu thư đừng lo nhiều như vậy, Lục tiểu thư bại hoại kia đã không trong phủ, người khác sẽ không đối xử tệ với Hoa nhỏ. Hơn nữa có vết xe đổ của Đại Bạch, người khác nhất định sẽ cẩn thận a!"

Tiểu Thất ngẫm lại xác thực có đạo lý, nàng nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười xinh đẹp vui vẻ.

Đám người Tiểu Thất xuất phát sớm, đợi đến An Hoa Tự, thì đã mất nửa buổi sáng, Tiểu Thất không để ý buổi sáng hay buổi chiều bái phật thuyết pháp, nàng cảm thấy như vậy là tốt. Chỉ là lão phu nhân và mẹ nàng đều cảm thấy nếu là lễ tạ thần, thì buổi sáng đến sẽ tốt hơn, bởi vậy Tiểu Thất liền nghe theo yêu cầu của bọn họ.

An Hoa Tự hôm nay cũng không có nhiều người bái phật, Tiểu Thất tạ thần xong thì ngồi ở vườn trong đình, Tiểu Thất mặc dù đã ở An Hoa Tự một tháng, nhưng là lại chưa từng có cẩn thận xem qua cảnh trí An Hoa Tự, khi đó bên người nàng có một Đại Bạch, nàng mỗi ngày lo lắng đề phòng, dù không có lo lắng đề phòng, cũng là nóng ruột nóng gan, bái hết phật tự nhiên nhanh chóng trở về tiểu viện của mình, một chút cũng không dừng lại lâu.

Nếu như nói nơi quen thuộc nhất ở An Hoa Tự là nơi nào, vậy thì cũng chỉ là phía sau núi, ai bảo nàng mỗi ngày chạng vạng đều mang Đại Bạch đến hậu sơn tản bộ chơi đùa đây! Bây giờ suy nghĩ một chút lo lắng của mình trước khi rời đi, ngược lại vô cùng châm chọc. Nàng lo lắng Đại Bạch tìm không được chính mình, làm rất nhiều huấn luyện, cũng không biết, khi đó Cố Diễn nghĩ thế nào về nàng, sẽ không cảm thấy nàng là một cô nương thật ngốc đi! Hiện tại hiện tại, đại khái chính là vậy đi!

Biết rõ Đại Bạch là giả, là Trung Dững vương phủ tiểu thế tử giả trang, Tiểu Thất quả thực rất khó tiếp nhận, nhưng là bây giờ quay lại nhìn,

giống như cũng không có khổ sở như vậy, không biết vì cái gì, Tiểu Thất cũng nói không rõ ràng cảm giác này, chính là cảm thấy... Không có trọng yếu như vậy.

Tiểu Thất ngắm nhìn phương xa, cách cục của An Hoa Tự quả nhiên là đơn giản lại sáng tỏ, người bình thường đại khái cũng sẽ không đi nhầm, mấy đại viện phủ lấy tiểu viện. Có thể thấy được cây thông xanh phía sau núi, mặc dù hiện tại đã là ngày mùa thu, cũng không còn xanh biếc, nhưng là như thế này nhìn xa xa, tựa hồ cũng là cây cao bóng cả. Mà trong nội viện thông hướng sông nhỏ phía sau núi càng thêm có vẻ trong suốt thấy đáy.

Khói bếp lượn lờ, có vài phần cảm giác tiên cảnh. Tiểu Thất mở ra hai tay, cảm giác gió thu thổi quét ở trên người, cảm thán nói: "Này có phải chính là câu thơ: Thiên lương hảo cá thu!"

Tiểu Đào mỉm cười: "Mặc dù chỉ ở lại một tháng, nhưng cảm giác, cảm thấy giống như đã ở thật lâu, đặc biệt có tình cảm. Mỗi ngày rời giường thu thập xong thì phải đi phòng bếp giúp tiểu sư thái liệu lý bữa trưa bữa tối, mặc dù không giúp được cái gì, nhưng là mỗi ngày đều phong phú cực kỳ."

Tiểu Thất mỉm cười: "Vậy người có muốn về phía sau viện chào hỏi bọn họ không?" Nhìn Tiểu Đào tựa hồ rất muốn, nhưng lại lo lắng nhìn mình, Tiểu Thất nghiêm túc: "Ta không có chuyện gì. Nơi này ta còn quen thuộc hơn người! Lại nói, ta cũng muốn tìm Huệ Thiện sư thái, có chút tưởng niệm bà ấy."

"Tiểu thí chủ hảo!" Tiểu Thất kinh ngạc xoay người lại, chẳng biết lúc nào, Huệ Thiện sư thái đã đứng sau lưng nàng. Tiểu Thất vui vẻ nói: "Sư thái tốt không?"

"Tự nhiên là vô cùng tốt. Xem ra khí sắc thí chủ cũng là thật tốt. Về nhà chắc là hết sức thư thái đi!" Huệ Thiện sư thái cười yếu ớt.

Tiểu Thất cười: "Cha ta có khởi sắc. A đúng rồi, sư thái, ta mang theo lễ vật cho ngài!"

Tiểu Thất ý bảo, Tiểu Đào liền tranh thủ chuẩn bị tốt lễ vật xuất ra, "Mặc dù lễ vật không phải là rất quý trọng, có điều là tâm ý của ta a! Người xem xem."

Huệ Thiện sư thái tiếp nhận lễ vật, kinh ngạc ngẩng đầu.

Tiểu Thất cười tủm tỉm: "Ta biết rõ ngài không thiếu cái gì. Đây là ta tối hôm qua làm cả đêm cho ngài, trời sẽ lạnh dần, như vậy phủ lấy, chính là như vậy..." Tiểu Thất tự mình làm mẫu, sau nói: "Rất ấm áp."

Huệ Thiện sư thái cũng không từ chối, trực tiếp mang vào, "Vừa vặn thật tốt. Đa tạ Trịnh Thất tiểu thư."

Tiểu Thất vò đầu: "Không cần, vốn là lúc ở chỗ này, ngài cũng rất chiếu cố ta." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tiểu Thất quay đầu lại: "Tiểu Đào, người đi thăm các tiểu sư thái đi, ta muốn đơn độc cùng sư thái ngồi một lát."

Tiểu Đào thưa phải, sau rời đi.

Tiểu Thất thấy sư thái nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng, lần nữa vò đầu: "Kỳ thật ta không có lời tư mật gì muốn nói a, chỉ là kêu Tiểu Đào đi qua chào hỏi, nếu không nàng ấy không yên tâm ta."

Huệ Thiện sư thái cười, "Lại nói tới, ngược lại có duyên phận."

Tiểu Thất khó hiểu, Huệ Thiện sư thái cười càng thêm lợi hại, "Hôm nay, bần ni còn có một người khách nhân..."

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 60

Tiểu Thất tò mò nhìn Huệ Thiện sư thái, không biết bà nói khách nhân là ai, nhưng mặc dù không biết, trong lòng nàng vẫn có loại cảm giác là lạ, giống như, người này nàng là biết, mà thậm chí, nàng thậm chí phán đoán chính là người nào đó.

Trong lòng Tiểu Thất thầm mắng chính mình một câu, nếu không phải suy nghĩ lung tung, làm sao lại nghĩ đến Cố Diễn đây. Lúc này Cố Diễn, tất nhiên là ở trong phủ nha, sáng nay nàng ra cửa tương đối sớm, khó có thể lại đụng Cố Diễn, nghĩ đến hãn hiện tại hãn là đang ở cùng cha nàng a! Có điều cũng có khi, thời gian Cố Diễn đến cũng không dài, có lẽ đã đi rồi.

Tiểu Thất như đi vào cõi thần tiên, Huệ Thiện sư thái cũng không quấy rầy, chỉ lẳng lặng mỉm cười nhìn nàng, đợi đến khi Tiểu Thất kịp phản ứng. Bà mỉm cười nói: "Chắc hẳn Trịnh Thất tiểu thư biết rõ người nọ là ai."

Ánh mắt Tiểu Thất bắt đầu lơ lửng, nàng căn bản cũng không biết nha, ngàn vạn không thể đoán mò, một khi đã đoán sai thì làm sao bây giờ đây, dù sao, trong đầu nàng, chỉ là một người như vậy mà thôi!

Huệ Thiện sư thái cũng không đánh đổ nàng nữa, lớn tiếng vài phần: "Diên Khanh, đi ra đi!"

Tiểu Thất nhú mày, nàng không quen ai tên là Diên Khanh a, quay đầu nhìn qua, Tiểu Thất lập tức ngây người, có điều rất nhanh, cơn tức vọt

lên, tên lừa đảo đáng chết, thế nhưng dám lừa gạt Huệ Thiện đại sư, hẳn đầu phải là Diên Khanh, rõ ràng chính là Trung Dũng vương phủ thế tử Cố Diển a!

Cố Diển cười hì hì từ bậc thang đi lên, nhìn bao tay Tiểu Thất đưa cho Huệ Thiện sư thái, ghen tị nhìn chăm chăm mắt mở to.

Tiểu Thất phẫn nộ, có điều vẫn dùng sức bình phục chính mình: "Người tên là Diên Khanh?" Thanh âm nàng không khống chế nên cao vài phần.

Cố Diển rốt cục lấy lại tinh thần, hấn gật đầu, "Đúng rồi, ta chính là Diên Khanh, Cố Diên Khanh."

Tiểu Thất nhịn không được, kéo tiểu thế tử qua một bên, chỉ trích nói: "Người tại sao có thể lừa gạt sư thái, người căn bản không phải là Diên Khanh, người thật xấu, gạt ta là Đại Bạch, lừa gạt sư thái người tên là Diên Khanh, người rõ ràng là Cố Diển. Là tiểu thế tử Trung Dũng vương phủ Cố Diển!"

Cố Diển liền nở nụ cười, cười càng ngày càng to, cuối cùng càng không thể tự chủ, Tiểu Thất bị hấn cười mà sợ: "Người người, người cười gì thế!"

Cố Diển cười đủ rồi, đỡ bàn đá nói: "Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử, họ Cố, tên Diển, tự Diên Khanh. Chỉ là ta cực ít dùng tên tự của mình, người ngoài không biết thôi."

Tiểu Thất há to miệng, giật mình, nàng tuyệt đối không nghĩ tới thế nhưng là như vậy.

Cố Diển nghiêm túc: "Cố Diển là ta, Diên Khanh cũng là ta. Ta cũng không có gạt người. Tiểu Thất, nàng hiểu lầm ta."

Tiểu Thất lập tức lúng túng, nàng lắc lắc khăn, ánh mắt dờn đi, mỗi lần nàng không biết làm sao, ánh mắt cũng sẽ như vậy, Cố Diễn biết rõ động tác nhỏ này của nàng. Nghĩ đến chỗ này, hắn nói: "Nàng cũng không cần quá mức thẹn thùng, kỳ thật kể từ khi mẫu thân của ta qua đời, cũng chỉ có tổ mẫu cùng di tổ mẫu gọi ta như vậy."

Tiểu Thất: "Cái gì?"

Cố Diễn đi đến bên cạnh Huệ Thiện đại sư: "Đại sư là muội muội của tổ mẫu ta a!"

Tiểu Thất lập tức há to miệng, quả thực có thể nhét vào một cái trứng gà, nàng không thể tin nhìn Cố Diễn, lần nữa xác nhận nói: "muội muội của tổ mẫu người người người?"

Cố Diễn gật đầu, "Đúng rồi!"

Sắc mặt Tiểu Thất lập tức trắng bệch: "muội muội của thái hậu? Mẹ của ta nha!"

Thấy nàng ngây ngốc, ngay cả Huệ Thiện đại sư cũng nở nụ cười, bà không nói gì, đứng lên chậm rãi đi xuống bậc thang, trên bậc thang, chỉ còn Tiểu Thất cùng Cố Diễn.

Cố Diễn phát giác Tiểu Thất ngẩn người, buồn cười kéo nàng: "Đừng nhìn nữa, đại sư đi rồi."

Tiểu Thất khiếp sợ không thôi, "Không nghĩ tới, thân phận Huệ Thiện đại sư hiển hách như vậy. Ngạch, ta vốn cũng biết bà là phi tử của tiên đế, chỉ là không nghĩ tới, không nghĩ tới lại là muội muội của thái hậu. Thật là làm cho người ta kinh hãi rồi."

Cố Diễn ngược lại khinh thường: "Kỳ thật cũng không có gì, mỗi người đều có lựa chọn của mình. Tiểu Thất, chúng ta thật là có duyên a! Ta

thế nhưng gặp nàng ở chỗ này." Hãn mới sẽ không nói, hãn là ra roi thúc ngựa chạy tới, cuống họng cũng cháy khô, ngựa cũng mệt chết đi được.

Tiểu Thất hoài nghi cao thấp quan sát Cố Diển, phát hiện hãn phong trần mệt mỏi, hoài nghi hỏi: "Người sẽ không phải là biết rõ ta ở chỗ này, ra roi thúc ngựa chạy tới a?"

Cố Diển lập tức mặt đỏ, chỉ tay hỏi: "Làm sao nàng biết? Quả nhiên là thần giao cách cảm, ta cũng biết là, tâm ý của ta nàng đều hiểu."

Tiểu Thất bó tay với da mặt dày của hãn, nàng cảm khái nói: "Người trong nhà người biết rõ người da mặt dày như vậy sao?"

Cố Diển suy nghĩ một chút, gật đầu nhẹ: "Ta cảm thấy chắc là vậy."

Tiểu Thất hết chỗ nói rồi, đã biết mình như vậy mà còn chạy loạn khắp nơi? Nàng xoay người muốn đi, Cố Diển liền vội vàng kéo ống tay áo của nàng, "Tiểu Thất, nàng đi đâu vậy?"

Tiểu Thất bất đắc dĩ: "Mắc mớ gì đến người? Ta với người đơn độc ở trong đình này nói chuyện, nếu như người khác chứng kiến, tương lai sẽ có phiền toái lớn."

Cố Diển ưỡn ngực, "Khi ta tới, cũng đã an bài người bảo vệ sân nhỏ, ta cũng không phải dựa ngốc! Nàng yên tâm đi, sẽ không ảnh hưởng nàng đâu. Tiểu Thất, nàng đừng đi được hay không?"

Giọng nói đầy khẩn cầu.

Tiểu Thất cứ cảm thấy Cố Diển là người kỳ quái, hiện tại cũng không ngoại lệ, nàng nhìn Cố Diển, buồn bực hỏi: "Chúng ta không có quan hệ gì a, ta cũng vậy không có tâm tình gì ở tại chỗ này cùng người nói chuyện phiếm, ta không đi thì ở lại làm gì. Cố Diển." Tiểu Thất nghiêm túc: "Cố Diển, kỳ thật ta vẫn luôn rất muốn nói rõ ràng với người."

Cố Diễm: "Gâu gâu!"

Tiểu Thất vỗ đầu: "Ta muốn nói chuyện đàng hoàng, người đừng giả ngốc có được không?"

Cố Diễm vô tội nói: "Ta cho rằng như vậy nàng sẽ cao hứng. Gâu gâu, gâu gâu!" Cố Diễm học chó sủa, nịnh nọt hướng về Tiểu Thất nháy mắt: "Gâu! ~ "

Tiểu Thất nhìn hăn cản đường, lập tức nghĩ đến một câu nói: Chó ngoan không chặn đường... Hừ hừ! Trịnh Tĩnh Hảo, nàng tại sao có thể thô tục như vậy, như vậy không được!

"Cố Diễm, người ngồi xuống, ta có lời nói với người."

Cố Diễm cảm thấy Tiểu Thất nghiêm túc, đây không phải là chuyện tốt gì, cảm thấy, giống như muốn nói gì không tốt lắm.

Hăn không chịu: "Ta mạn phép không ngồi xuống. Nàng nhất định là muốn ta cách nàng rất xa, cuộc sống như vậy ta không muốn."

Tiểu Thất nói tiếp: "Nhưng cuộc sống như vậy cũng không phải là ta muốn. Cố Diễm, người là tiểu thế tử, ta mặc dù cũng là nhân gia phú quý, nhưng hai nhà là không có cách nào so a! Hơn nữa, nam nữ thụ thụ bất thân, người cứ tìm ta, tính cái gì đây!"

"Ta thích nàng!" Cố Diễm trả lời ngoài dự đoán rất mau.

Tiểu Thất cắn môi, trong lòng nàng kỳ thật liên tục mơ hồ đều có một loại cảm giác như vậy, giống như Cố Diễm là thích nàng, nhưng thích nàng thì thế nào đây! Hai người bọn họ tóm lại là không thích hợp, hơn nữa... Cố Diễm lừa nàng, nàng không có cách nào quên Cố Diễm đã từng lừa gạt nàng.



Lại nói cũng có chút lạ, nội tâm của nàng vui sướng khi Cố Diễm nói thích nàng, cơ hồ không có biện pháp khống chế được vui vẻ trong lòng. Nhưng lại có cảm giác lo lắng nào đó. Lo lắng cái gì nàng chính mình cũng không biết, là lo lắng, đặc biệt lo lắng, loại lo lắng này không để cho nàng dám gần hơn một bước.

"Được, Cố Diễm, người nói người yêu thích ta, kia người biết người yêu thích ta cái gì không? Người biết thói quen của ta sao? Biết rõ ta yêu thích gì sao? Hào, ta tạm thời tin tưởng người cũng biết, dù sao, người giả làm Đại Bạch lâu như vậy, biết rõ thói quen của ta cũng là bình thường. Nhưng Cố Diễm, người biết trong lòng của ta nghĩ cái gì sao? Người chỉ là ngẫu nhiên thấy ta, cảm thấy yêu thích ta, có thể làm bộ là một con chó đến bên cạnh ta, nếu như có một ngày, có một ngày người lại yêu thích những người khác thì sao? Người có nghĩ tới lúc đó sẽ làm thế nào hay không? Cố Diễm, mặc dù ta so với người nhỏ một tuổi, nhưng ta thành thực hơn người rất nhiều. Người nghĩ qua những thứ này sao?"

Tiểu Thất nói một tràng, nói xong, tựa hồ giống như biết đã mình thời gian dài qua lo lắng đến tột cùng là cái gì.

Đúng rồi, nàng là sợ Cố Diễm lại yêu thích người khác, đơn giản là vì một chút thích liền làm nhiều như vậy, nếu như thích người khác càng nhiều. Cố Diễm có thể... Có thể sẽ bỏ rơi nàng hay không, sẽ không còn có bất kỳ dính dáng với nàng hay không?

Cố Diễm là một tên lường gạt, gạt người rất không đúng, gạt người cũng làm cho nàng tức giận, nhưng lý do không để nàng tha thứ không riêng chỉ là gạt người, còn có sự sợ hãi sâu hơn trong lòng nàng.

Tiểu Thất cắn môi, "Cố Diễm, người đều nghĩ qua những thứ này sao?"

Cố Diễm trơ mắt nhìn Tiểu Thất, hẩn hỏi: "Tiểu Thất, nàng yêu thích ta sao?"

Tiểu Thất không cần suy nghĩ: "Không thích!"

Cố Diển đột nhiên liền nở nụ cười, người xem, Tiểu Thất chính là khâu thị tâm phi như vậy, hẳn đã sớm phát hiện, Tiểu Thất là một cô nương khâu thị tâm phi, mặc dù nàng nói một tràng như thế, nhưng là trong ánh mắt vẫn còn mang theo khát vọng, hẳn tuyệt đối không có nhìn lầm, chính là "Khát vọng", khát vọng hẳn nói ra phản bác, khát vọng hẳn có thể chân chính khiến nàng bỏ xuống tất cả.

Cố Diển nhìn trời, "Ặng ư ~!"

Tiểu Thất rơi hắc tuyến: "Người vẫn chưa xong a!"

Cố Diển nháy mắt, hẳn là hảo tâm a, hảo tâm làm cho Tiểu Thất không khẩn trương như vậy, nàng hết tất cả cũng không có linh hội ý tứ của hẳn, thực là một cô nương ngốc!

"Ta thích nàng, không phải là bởi vì chỉ gặp nàng một lần." Cố Diển trịnh trọng nói.

Tiểu Thất: "A?" Khó hiểu.

Cố Diển cúi đầu vắn ngón tay, khẩn trương nói: "Cái kia, không phải là lần đầu tiên ta gặp nàng. Lần đầu tiên ta gặp nàng đến lúc giả Đại Bạch đến bên cạnh nàng, đã rất nhiều năm."

Tiểu Thất thoáng cái bị hù sợ, nàng há to miệng: "Cái gì?"

Cố Diển ngẩng đầu ngắm nàng một cái, một lần nữa cúi đầu: "Ta nói lần đầu tiên gặp nàng là từ thật lâu trước đây. Nàng không có nghĩ qua sao, vì cái gì ta làm bộ Đại Bạch có thể lừa gạt được nàng?"

Tiểu Thất lặp lại lời của hẳn: "Vì cái gì?"

Cố Diễn ưỡn ngực: "Bởi vì ta vụng trộm ở sau lưng nhìn nàng hơn hai năm a!"

"Ấm!"

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 61

Tiểu Thất xoa cái mông nhỏ, gặt gao nhìn chăm chăm Cố Diển, giống như muốn ăn thịt người, "Người nói cái gì, người nhìn ta hơn hai năm?"

Cố Diển giơ tay cung khai: "Ừ, ta nhìn nàng hơn hai năm. Lúc Trịnh tiên sinh còn chưa xảy ra chuyện đã nhìn hơn một năm. Ta thích nàng, mới không phải là bởi vì nhất thời xúc động, là suy tính cực kỳ lâu. Cái kia, nếu như Trịnh tiên sinh không có xảy ra chuyện, hai chúng ta thành thân cũng sẽ được một năm." Người này nghĩ vô cùng tốt.

Tiểu Thất âm một tiếng lại ngã, thấy nàng liên tiếp ngã xuống, Cố Diển đỡ nàng: "Nàng có phải thiếu cái gì không, chờ ta đưa đồ lót dạ cho nàng, nàng nên bồi bổ cho tốt."

Tiểu Thất cố gắng khống chế xúc động, hỏi: "Người nói rõ cho ta, nói cho rõ ràng, đến cùng là thế nào? Tại sao ta càng nghe càng hồ đồ."

Cố Diển tự thuật cặn kẽ chuyện đã xảy ra cho Tiểu Thất, nói xong, hẳn ngồi chồm hồm trên mặt đất giơ ngón tay, dáng vẻ như bị bắt nạt đáng thương, nghiêm túc nói: "Ta thề, ta không có ý xấu. Ta thề, ta thật sự thích nàng. Ta cũng thề, ta về sau cũng sẽ không lừa nàng. Nếu như ta nói nói dối, để cho ta..."

Ầm ầm! Một hồi tiếng sét vang lên.

Tiểu Thất bất khả tư nghị ngẩng đầu nhìn trời xanh trong, buổi sáng còn sáng sủa vạm vỡ không mây, hiện tại lại đột nhiên mây đen giăng đầy, Tiểu Thất ha ha cười lạnh nhìn về phía Cố Diễm: "Người nói a, người nói a, người xem lão thiên gia đều nhìn không được đi? Đừng tưởng rằng người có thể lừa gạt ta!"

Cố Diễm nhìn không trung, hắn thật không rõ, khi người khác thề, cô gái cũng sẽ xông lên che miệng nam nhân, vẻ mặt thâm tình nói: "Đừng thề, ta tin chàng."

Sau đó liền ôm nhau hòa thuận tốt đẹp, nhưng hắn thì thật tốt, ngay cả lão thiên gia cũng không nể mặt hắn, lời nói còn chưa kịp nói ra, thì bắt đầu đánh sét, thật là làm cho người ta sợ hãi!

Hắn, hắn có nên thề độc không! Hơi sợ a!

Ánh mắt Cố Diễm dao động, hắn lúng túng nói: "Dù sao, coi như là gạt người, ta cũng là đều vì tốt cho nàng, là vì thích nàng mới làm những thứ này."

Tiểu Thất cười lạnh, nàng khê hếch cằm giống như một nữ vương: "Gạt người chính là gạt người, lý do lý trấu gì cũng là gạt người."

Cố Diễm giơ ngón tay: "Nhưng mà người ta là..."

Tiểu Thất trong nháy mắt cảm giác mình trở lại lúc trước, lúc trước Cố Diễm vẫn còn giả làm "Đại Bạch", khi đó, hắn cũng trang mô tác dạng giả nai như vậy, nàng cho rằng Đại Bạch học từ Nhị bá mẫu, nhưng bây giờ nhìn lại, người này chính là có thiên bẩm (giả vờ), thiệt thòi nàng lúc ấy cũng bởi vì sợ hắn thay đổi thành quý bà mà tìm mọi cách uốn nắn.

Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là nàng suy nghĩ nhiều.

Cố Diễn phát giác Tiểu Thất không thích hấn giả nai, lập tức đoan chính ngồi xuống, "Tiểu Thất, nàng hiện tại không tha thứ ta cũng không có vấn đề gì, ta sẽ hảo hảo biểu hiện, ta sẽ cho nàng biết, ta là một người tốt, đặc biệt tốt. Ta cũng là thật lòng thích nàng!"

Tiểu Thất trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, Cố Diễn cứ không ngừng mà nhắc lại hấn là cỡ nào thích nàng, nhưng Tiểu Thất cứ cảm thấy không chân thực.

"Người để ta suy nghĩ, ngẫm lại một chút."

Cố Diễn lập tức gật đầu, "Hảo, Tiểu Thất, nàng xem biểu hiện của ta."

cái dạng này của Cố Diễn, Tiểu Thất nhin không được bật cười, Tiểu Thất vốn là bộ dạng xinh xắn, cười rộ lên càng thêm ngọt ngào. Lúc trước trình Tam lão gia liền nói, Tiểu Thất là một cô bé ngọt ngào. Khi đó Cố Diễn cũng không có để ở trong lòng, nhưng là bây giờ nhìn lại, quả nhiên như thế.

Hấn đột nhiên thật hoài niệm, thời gian lúc trước, Tiểu Thất cũng sẽ ôm hấn, sẽ sờ hấn, sẽ nói chuyện nhẹ nhàng với hấn, biết dỗ hấn, còn có thể lau mặt cho hấn, hiện tại hết thấy cũng sẽ không. Hiện tại... Hiện tại dù hấn muốn lau mặt cho Tiểu Thất, muốn nói chuyện với Tiểu Thất, Tiểu Thất cũng sẽ không nguyện ý. Ô ô ô! Hảo tâm không được báo đáp.

"Tiểu Thất, ta và nàng cùng nhau về nhà đi, ta đưa nàng, hiện tại người xấu rất nhiều, nàng một cô bé, ta một chút cũng không yên tâm." Nếu Tiểu Thất không để ý tới hấn, như vậy hấn chủ động là được.

Tiểu Thất giống như cười mà như không nhìn hấn, nói: "Ban ngày ban mặt, thái bình thịnh thế. Người xấu ở nơi nào?"

Cố Diễn nghiêm trang: "Không thể nói như vậy, ta nói cho nàng nha, hiện tại người xấu thật sự rất nhiều. Như nàng vậy một tiểu cô nương như

hoa như ngọc, rất không an toàn, ta giúp nàng sẽ tốt hơn. Dù không nói đến chuyện ta thích nàng, nàng vẫn còn là sư muội của ta nha! Chiếu cố sư muội, là trách nhiệm của ta!"

Tiểu Thất ngoáy lỗ tai: "Cái gì? Sư muội? Ta khi nào thì thành sư muội của người rồi? Hai chúng ta giống như không có quen thuộc như vậy đi?"

Người này, cũng thật biết cách!

Cố Diễn nháy con mắt: "Phụ thân của nàng là tiên sinh của ta, vậy nàng không phải là tiểu sư muội của ta sao! Trong kịch bản đều diễn như vậy. Hơn nữa, sư huynh sư muội một nhà thân!"

Tiểu Thất hung hăng trợn mắt nhìn Cố Diễn một cái, trực tiếp đi xuống bậc thang, Cố Diễn đuổi kịp, "Mặc dù nắng gắt cuối thu rất lợi hại, hiện tại cũng bớt rồi, nhưng là chạng vạng vẫn rất lạnh, chúng ta sớm một chút đi, sớm trở lại Trịnh phủ cũng tốt, hiện tại nhiệt độ chênh lệch sớm muộn trong ngày cũng rất lớn."

Tiểu Thất đi mau vài bước, Cố Diễn thân cao chân dài, thoáng cái liền lên đến bên người Tiểu Thất, Tiểu Thất bất đắc dĩ: "Được được được, đi!"

Cố Diễn thấy khẩu khí Tiểu Thất qua loa như vậy, vẫn còn cười rất vui vẻ, có một loại người gọi là khẩu thị tâm phi, nhìn Tiểu Thất sẽ biết!

"Hoa nhỏ nuôi thế nào rồi?" Cố Diễn hàn huyên, hẳn giỏi nhất là tán gẫu với Tiểu Thất. Tiểu Thất thích đề tài gì, hẳn luôn biết rõ.

Cảm giác thần giao cách cảm này thật tốt!

"Rất tốt a, cũng rất ngoan ngoãn! Ngày hôm trước Tĩnh Xu đến gây sự, nó còn sủa Tĩnh Xu, rất hiểu chuyện!" hai mắt Tiểu Thất sáng long

lanh, nàng dương dương đắc ý khoe khoang xong, lại nghĩ tới tiểu Bạch thể yếu, " thân thể Tiểu Bạch như thế nào!"

Cố Diễm đáp: "Đừng thấy nó thân thể nhỏ lại thể yếu, thể mà ăn rất tốt! Ta nói cho nàng nghe..."

Cố Diễm tìm đề tài vô cùng thành công, Tiểu Thất thành công bị hấn bắt cóc, trạch hướng khỏi chuyện muốn nói, Cố Diễm thấy Tiểu Thất cao hứng, cũng nhịn không được bật cười, hấn sôi nổi thảo luận cùng Tiểu Thất làm sao để nuôi chó, ra vẻ không biết gì. Hấn không biết gì, mới có thể đến thỉnh giáo Tiểu Thất a, tâm tư như thế, người khác sẽ hiểu như vậy.

Tiểu Thất cũng không có phát giác dụng ý của Cố Diễm, chăm chú nghiêm túc nói. Cố Diễm học cũng rất nghiêm túc!

Có đôi khi, có một số việc, chính là kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bàng quan thì tỉnh, hiện tại là như thế, Tiểu Đào trở về thấy tiểu thư nhà mình không hề phát giác, chỉ cảm khái tiểu thư thật là một người ngây thơ, có điều, nàng ta cũng không nói gì. Ai bảo tiểu thư là thật sự thích tiểu thể tử chứ, mặc dù tiểu thư không thừa nhận, nhưng nàng ta biết rõ nha!

"Tiết thần y nói, thân thể tiểu Bạch không có việc gì, điều dưỡng tốt là được. Chỉ là ông ấy nói, một vị thần y như ông ấy mà đi làm bác sỹ thú y..." Cố Diễm phiến muộn nhìn trời...

"Xì!"



# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 62

Chạng vạng yên tĩnh, ngoài cửa sổ chim chóc kêu to, Trịnh phủ một mảnh an bình tường hòa, mấy ngày nay Tiểu Thất thường xuyên nghĩ đến hôm đó nói chuyện với Cố Diễn, nói không được trong lòng mình là mùi vị gì, tựa hồ như muốn nói hết ra, lại tựa hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nàng chưa bao giờ mê mang như vậy, mê mang như vậy lại không có cách nào giải thoát, không ngừng lan tràn (trong lòng nàng).

Tiểu Thất phiền muộn nhìn trời chiều, hỏi: "Tiểu Đào. Ta có phải rất đáng ghét hay không?"

Tiểu Đào khó hiểu, có điều lập tức mỉm cười nói: "Đương nhiên không có, tiểu thư là tốt nhất, không biết tiểu thư tại sao lại có ý nghĩ như vậy. Không có khả năng a!"

Tiểu Thất nhìn trời: "Phải không?"

Bộ dạng này của nàng khiến Tiểu Đào có vài phần lo lắng, tiểu thư ngày thường đều là ngây ngây ngốc ngốc, là tiểu thiên chân không tim không phổi, đột nhiên phiền muộn như thế, quả thực khiến người ta khó hiểu.

Mặt Tiểu Đào thật sự nhăn thành quả đào.

Tiểu Thất bị trêu chọc cười, nói: "Ta không sao."

Tiểu Đào chu môi nói: "Tiểu thư gần đây rất kỳ quái, ngài là bị tiểu thế tử kích thích."

Tiểu Thất hì hì một tiếng bật cười: "Hắn làm sao có thể kích thích ta chứ. Ta cùng với hắn, mới không có có quan hệ gì." Đại khái là ánh mắt Tiểu Đào quá mức rõ ràng, Tiểu Thất mắc cỡ đứng dậy, "Ta đi xem cha ta!"

Mấy ngày nay Trịnh tiên sinh thỉnh thoảng sẽ có một chút phản ứng, điều này làm cho cả nhà Tiểu Thất tràn đầy mong đợi.

Tiểu Đào: "Ta đi cùng tiểu thư."

Tiểu Thất gật đầu tán thưởng.

Ngày mùa thu chạng vạng có chút lạnh, loại gió nhẹ từ từ này cũng không giống như đầu mùa xuân, lộ ra một dòng khí lạnh. Mà là ấm áp, thổi vào người, hết sức thoải mái.

Tiểu Thất đi trên thềm đá trên đường, mím cười quay đầu lại nói: "Tiểu Đào, người đi mang Hoa nhỏ đến đây đi, ta muốn mang nó đi gặp cha ta." Dừng lại một chút, Tiểu Thất cười nhẹ nhàng: "Ta muốn giới thiệu Hoa nhỏ cho cha ta, đây là bạn mới nhà chúng ta a! Mặc dù nó không thể thay thế Đại Bạch, nhưng là đồng bọn mới của chúng ta."

Tiểu Đào ai một tiếng xông tới, Tiểu Thất đứng dưới tàng cây, lá cây theo gió nhẹ rơi vào trên vai của nàng, Tiểu Thất khẽ hất đầu, nhìn lá cây ố vàng, cảm khái một năm lại sắp qua.

Tiểu Thất cứ như vậy đứng dưới tàng cây, hoàn toàn không biết chính mình là cảnh đẹp của người khác.

Cố Diễn tưởng niệm Tiểu Thất, vụng trộm đi tới Trịnh phủ, lại không nghĩ, mới vừa bò lên trên đầu tường liền nhìn đến Tiểu Thất một người

đứng dưới tàng cây, lá vàng rơi rụng, nữ hài xinh xắn, quả thực không có hình ảnh nào đẹp hơn thế.

Trong lúc nhất thời, hắn thế nhưng ngây người, lại cũng không biết mình nên làm cái gì, dường như bầu trời cũng mất đi màu sắc, Tiểu Thất thật là đẹp mắt a!

Cố Diễn cứ như vậy mê muội nhìn Tiểu Thất, giống như những ngày của hai năm trước, hắn cứ như vậy ngồi ở chóp tường nhìn lên Tiểu Thất, hắn sợ bị nàng phát hiện, nhưng lại khát vọng nàng có thể nhìn hắn, tâm tình mâu thuẫn như vậy, không có lúc nào là không tồn tại.

Mà giờ này ngày này, hắn rốt cục có thể dựa vào gần Tiểu Thất, mặc dù Tiểu Thất rất giận hắn, nhưng hắn lại cảm thấy chưa bao giờ thiết thực như vậy.

Thì ra hắn vĩnh viễn đều ở ngoài vòng tròn của Tiểu Thất, khoảng cách rất gần, nhưng lại giống như cách muôn sông nghìn núi, mà bây giờ, mặc dù nàng rất chán ghét bộ dáng của hắn, hắn lại cảm thấy chưa bao giờ an tâm như vậy.

Tiểu Thất đứng dưới tàng cây, đột nhiên liền nhìn lại, Cố Diễn cả kinh, thiếu chút nữa ngã xuống, hắn nhe răng cười với Tiểu Thất, kỳ thật hắn vốn không phải yêu cười, chỉ là học quen giả Đại Bạch, hắn đã quen như vậy, mà hắn cũng biết, Tiểu Thất rất thích hắn cười như thế, sáng sủa nhiệt tình như vậy.

Mắt Tiểu Thất trừng thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, cực kỳ tức giận.

Cố Diễn không chút lựa chọn phất tay, hắn lắc lắc cánh tay chào hỏi, chỉ thấy Tiểu Thất cúi đầu ngồi chồm hổm xuống, Cố Diễn:?

Tiểu Thất tìm khắp nơi, tìm đủ rồi, không chút lựa chọn nhặt lên một hòn đá nhỏ, ném đi, Cố Diển thấy nàng như con sư tử nhỏ, nhin không được cười nằm sấp ở trên tường.

Tiểu Thất phẫn nộ, tiếp tục tìm đá, lại một cục... Đừng nói đánh tới Cố Diển, ném tới đầu tường còn chưa được.

Cố Diển le lưỡi: "Đánh không đến đánh không đến!"

Tiểu Thất uể oải, Tiểu Đào ôm Hoa nhỏ trở lại chỉ thấy tiểu thư nhà mình không ngừng ném đá phía đầu tường, mà tiểu thế tử thì cười hì hì tùy ý tiểu thư đánh. Ngạch, cũng không tính là đánh... Dù sao, tiểu thư căn bản là đánh không đến, Tiểu Đào nhìn tường thành cao cao, nhin không được vì tiểu thư rơi nước mắt chua xót! Tiểu thế tử lấy hành động của tiểu thư làm vui nha.

Thấy có trợ thủ, Tiểu Thất chỉ huy: "Tiểu Đào, đừng khách khí, giúp ta đánh hẳn. Đánh chết tên vô lại này, dám khiêu khích ta, thật sự là coi ta như mèo bệnh! Ta..." Tiểu Thất nói đến đây, cuối cùng lấy lại tinh thần, động tác nàng chậm rãi quay đầu lại, "Ta... Ta không nên phản ứng đến hẳn a?"

Tiểu Đào nhin không được, cười ha ha.

Tiểu Thất bị chê cười, lại nhìn Cố Diển khoái hoạt trên đầu tường, cũng nhin không được bật cười, cười đủ rồi, liếc mắt một cái. Rời đi!

Dựa theo cảm giác của Tiểu Thất, hiện tại nàng là bước đi như bay.

Đến phòng chính tam phòng, Tiểu Thất thả chậm bước chân, "Về sau Cố Diển lại đến, lấy chổi đuổi hẳn ra ngoài, chưa thấy qua ai da mặt dày hơn so với hẳn."

Tiểu Đào nói thầm: "Tiểu thư cũng không biết những nam nhân khác a! Có lẽ, đều là như vậy đó!"

Tiểu Thất dừng bước, nàng nhìn chăm chăm Tiểu Đào, một lúc lâu sau, gian nan nói: "Mặc dù ta rất không muốn thừa nhận, nhưng là cảm thấy người nói cũng có chút đạo lý."

Tiểu Đào: Ha ha ha!

Có điều Tiểu Thất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Nhưng, cha ta không phải là người như vậy a! Ta cũng không có thấy đại ca Nhị ca như vậy..."

Tiểu Đào nói lời thăm thía: "Lão gia là trưởng bối của ngài a, về phần nói Đại thiếu gia Nhị thiếu gia, bọn họ đều làm quan ở ngoài, cũng không ở kinh thành. Ngài ít thấy, ngẫu nhiên gặp một lần, lại làm sao biết tính cách của bọn họ đây!"

Vẻ mặt Tiểu Thất kỳ lạ: "Ta... Thế nhưng lại không phản bác được."

Tiểu Đào hì hì một tiếng bật cười.

Tiểu Thất cảm khái: "Ta đột nhiên phát hiện, Tiểu Đào, người nói, cũng có đạo lý a! Hơn nữa có khi một lời trúng đích."

Tiểu Đào sáng giọng: "Chỉ hy vọng không cần là mỏ quạ đen thì tốt rồi."

Tiểu Thất cũng nở nụ cười. Hai người tới phòng Tam lão gia nghỉ ngơi, lúc này Lâm thị cũng không ở đây. Lâm thị lúc chạng vạng bị lão phu nhân gọi qua, lúc này còn chưa về.

Tiểu Thất cảm khái: "Gần đây tổ mẫu thường xuyên tìm mẫu thân của ta, thật sự là kỳ quái!" Tiểu Thất ôm Hoa nhỏ ngồi bên giường: "Ta cũng không rõ, vốn dĩ mẹ ta ôn ôn nhu nhu, ai cũng muốn giảm lên một cước, tổ mẫu cũng không muốn thấy bà. Nhưng bây giờ mẹ ta lợi hại, bà ấy chợt bắt đầu yêu thích mẫu thân ta, thật kỳ quái!"

Tiểu Đào cũng không quan tâm lão phu nhân đến tột cùng nghĩ cái gì. Nhưng là có quan hệ gì đây. Theo hướng tốt tự nhiên là tốt. Tiểu thư là cô nương ngốc, phu nhân lợi hại không phải tốt sao!

"Tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều như vậy a. Lão phu nhân thích phu nhân đây không phải là rất tốt sao?"

Tiểu Thất ngẫm lại, cũng đúng như thế, nàng vượt con chó nhỏ trong lòng, Hoa nhỏ lúc này nhẹ nhàng "Àng ư" một tiếng, tiếng kêu chó con hoàn toàn không lớn, cảm giác rất mềm mại.

hai mắt Hoa nhỏ đen nhánh, nó le lưỡi tiếp tục kêu, không biết sao, Tiểu Thất lại nghĩ đến Cố Diễm, nghĩ đến lúc hăn giả chó... Dừng lại, trịnh Tiểu Thất, vội vàng dừng lại, không có chuyện gì tại sao lại nghĩ đến hăn.

Nàng sờ sờ Hoa nhỏ, nói với phụ thân trên giường: "Cha, ta thật lâu không có hảo hảo trò chuyện với ngài."

Tiểu Đào lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Tiểu Thất chỉ Hoa nhỏ, "A cha, mấy ngày này trong nhà có rất nhiều chuyện. Ta cũng chưa nói rõ với ngài."

Trịnh Tam Lang vẫn giống như trước, hoàn toàn không có phản ứng.

Tiểu Thất thở dài một tiếng, nói: "Nhưng thật ra là ta không tốt. Đại Bạch chết, ta không có chiếu cố tốt nó, kết quả bị Lục tỷ tỷ chui chỗ trống, nó bị hại chết." Tiểu Thất rơi xuống một giọt nước mắt.

"Ta rất khổ sở, rất khổ sở rất khổ sở, ta càng khó qua chính là, ta cho rằng Đại Bạch biến thành người, hăn căn bản không phải là Đại Bạch, hăn là Cố Diễm, là Cố Diễm giả trang." Tiểu Thất rơi lệ, "Ta thật là ngu, ta tin tưởng hăn như vậy. Nhưng hăn lừa ta. Ta vốn cảm thấy, Cố Diễm là người đáng ghét nhất trên đời này, bởi vì hăn không nghe lời làm cho ngài quan

tâm, còn làm hại ngài ngã ngựa! Nhưng, nhưng là bây giờ kỳ thật ta không phải là nghĩ như vậy, cha, ngài nói ta có phải rất xấu hay không? Ta nên ghét hẳn mới đúng? Ta nếu như không ghét hẳn, thì sẽ phụ lòng ngài? Rõ ràng đều là bởi vì hẳn, ngài mới thành cái dạng này."

Tiểu Thất vừa nói vừa rơi lệ, lại không biết, người kia mà nàng nói, đang ngồi trên nóc phòng, hẳn lấy ra một cái mái ngói, ôm đầu gối ngồi ở trên phòng, cái cằm chống trên đầu gối, an lặng yên tĩnh.

"Cha, ngài xem, nó là Hoa nhỏ, là đồng bọn mới của ta a! Hoa nhỏ cái tên này là Cố Diễm đặt, là con chó có màu lông trắng đen giao nhau, hết lần này tới lần khác gọi Hoa nhỏ, rất kỳ quái đi! Hẳn lấy tên kỳ cục như vậy, ta một chút cũng không muốn thay đổi, ta có phải cũng rất kỳ quái hay không! Kỳ thật còn có một con chó nhỏ khác, con chó kia gọi là tiểu Bạch. Thân thể nó rất yếu, bị Cố Diễm ôm đi. Ta luôn tự nói với mình, Cố Diễm không phải là một người tốt, hẳn là một tên bại hoại, đặc biệt xấu, nhưng là ta thường xuyên lại sẽ hối hận, cảm giác mình nói hẳn thật quá đáng, Cố Diễm, thật ra là một người tốt."

Tiểu Thất cắn môi: "Cha, ta mâu thuẫn như vậy, có phải rất đáng ghét hay không a! Ta một chút cũng không thích chính mình mấy ngày này, già mồm lại khiến cho người ta chán ghét. Nhưng là ta lại không biết mình nên làm cái gì bây giờ! Cố Diễm là một người kỳ quái, hẳn giả chó, khiến cho người ta trở nên kỳ quái hơn. Ta chính là trúng ma chú như vậy. Cha, ngài nói, hẳn có phải ở sau lưng hạ bùa chú cho ta không! Chính là loại bùa chú mà nhìn hẳn khổ sở thì sẽ thương tâm khổ sở?"

Cố Diễm vốn đang nghe say sưa, nghe được Tiểu Thất nói như vậy, không có khống chế được, thoáng cái tuột xuống...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 63

Tiểu Thất đang dậm lệ nói nhỏ cùng cha nàng, kết quả đột nhiên xuất hiện tiếng vang làm nàng kinh hãi, không đợi nàng kịp phản ứng, thì thấy Cố Diễn từ trên nóc phòng rớt xuống, Tiểu Thất thét chói tai: "A..."

Gã sai vặt nha hoàn nghe được tiếng động, vọt vào.

Cố Diễn xoa cái mông tội nghiệp ngồi dưới đất, hăn ngẩng đầu nhìn qua nóc phòng, nóc phòng này là làm bằng gì a, tại sao chất lượng lại kém như vậy! Là vì nghèo ăn bột ăn xén nguyên vật liệu sao! Hăn chỉ là hơi chút kích động a, cứ như vậy rớt xuống a!

Cố Diễn nhìn qua nóc phòng ngẩn người, Tiểu Thất theo tầm mắt của hăn nhìn qua, một lỗ thủng lớn, Tiểu Thất thật sự là... Ha ha, ha ha ha!

Thật muốn quyết chiến!

Nàng dùng sức bình phục tâm tình của mình, nhưng vẫn nhịn không được rống giận: "Cố Diễn, ngươi là heo sao? Sao ngươi lại leo nóc nhà! Ngươi người bị bệnh thần kinh!"

Cố Diễn vội vàng bưng kín lỗ tai, "Giọng của nàng thật lớn." Hăn cũng là oan ức mà!

"Ngươi leo nóc phòng làm gì, ngươi nói cho ta, ngươi có phải nghe lén hay không, ngươi là chuột sao?"



Cố Diễm xoa lỗ tai mình bị chấn động ong ong vang lên, giải thích: "Nàng mới vừa rồi còn nói ta là heo? Đảo mắt lại thành chuột rồi? Nàng đổi lời cũng quá nhanh, mau quên a!"

Tiểu Thất không chút do dự đập Cố Diễm một cước: "Người cút ngay!"

Mọi người yên lặng lui về phía sau một bước, cảm giác mình thấy được thứ không nên nhìn, ngạc nhiên, Thất tiểu thư nhà bọn họ làm cái gì vậy, nàng đang làm cái gì vậy!!!

"Ai cho phép người tới nhà của ta, người nói."

Cố Diễm che mặt: "Ô ô ~ "

Tiểu Thất: "Người già khóc cũng vô ích, người giỏi nhất giả bộ, đừng tưởng rằng ta không biết. Người không biết xấu hổ, thế nhưng rớt từ nóc nhà rớt xuống, sao người không từ trên trời rớt xuống luôn đi."

Cố Diễm buông tay ra, nghiêm túc: "Kỳ thật ta là từ trên trời rớt xuống. Ta là một vị tiên nhân..."

Không đợi nói xong, lại bị Tiểu Thất đánh một cước: "Người nói hươu nói vượn, còn tiên nhân, đồ đáng ghét! Đồ đáng ghét!!!"

Thất tiểu thư Trịnh phủ mặc dù không coi là tiểu thư khuê các ôn ôn nhu nhu, nhưng cũng coi như có tri thức hiểu lễ nghĩa, trong ngày thường chưa bao giờ như vậy, hôm nay tức giận chẳng phân biệt được trường hợp đánh người, là chưa từng có, có thể thấy được, nàng là thật tức giận tột đỉnh.

Chỉ là, nàng tức giận cực kỳ, lại hoàn toàn không có suy tính đến, người bị đánh là người không thể tùy tiện đập a! Đó là Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử a, mặc dù đầu óc không bình thường chút, hành vi kỳ quặc

chút, nhưng là thân phận của hãn cao quý a, bọn họ gây chuyện, như vậy sẽ chỉ làm chính mình khó xử!

Tất cả mọi người gửi hy vọng vào Tiểu Đào, Tiểu Đào thở dài tiến lên, lúc này nàng ta không lên, ai tới dẹp loạn tình thế đây!

"Tiểu thư, tỉnh táo, tỉnh táo a! Đây là tiêu! Thế! Tử! Tiểu thế tử a!" Tiểu Đào hy vọng tiểu thư sẽ hiểu. Chỉ tiếc, nguyện vọng của nàng ta không thành, lúc này những lời trong lòng Tiểu Thất bị nghe thấy cùng với Cổ Điển từ trên trời giáng xuống hai tầng đá kích nàng, đã hoàn toàn điên mất rồi.

"Tỉnh táo? Ta làm sao tỉnh táo đây? Các người nói cho ta biết làm sao tỉnh táo. Hãn đang yên đang lành bò đầu tường còn chưa tính, lại còn ở nóc phòng nghe lén, nghe lén cũng được đi, quan trọng chính là, hãn không biết xấu hổ lại rớt từ trên nóc phòng rớt xuống. Người xem một chút, người xem một chút cái lỗ lớn kia, cha ta đang nằm tốt, các người nói, này có phải tai bay vạ gió hay không, thật may là hãn rớt xuống không có nện vào cha ta, nói cách khác, ta phải liều mạng với hãn. Đồ sao chổi, ta thật sự không thể nhin, hể chuyện gì liên quan đến người, liền xui xẻo như vậy! Ta..." khí thế Tiểu Thất hung hăng, nàng cũng là bị tức mất đi lý trí.

"Tiểu Thất..." Tiểu Thất đang nói bị người cắt lời.

Tiểu Thất: "Thất cái gì thất. Ta...!!!" Tiểu Thất đột nhiên kịp phản ứng, nàng mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy Trịnh Tam Lang thế nhưng mở mắt, ông gian nan mở miệng, "Tiểu, Tiểu Thất!"

Tiểu Thất "Oa" một tiếng khóc lên, "Cha!"

Trịnh Tam Lang thấy nữ nhi ngây người khóc lớn, miễn cưỡng cười tươi tắn, ông dùng sức muốn nâng lên tay mình, nhưng không được.

"Trịnh tiên sinh, mau, nhanh đi thỉnh đại phu, mặt khác an bài người đi vương phủ thỉnh Tiết thần y. A đúng rồi, Tiểu Đào, người đi nhà chính thông báo lão phu nhân cùng sư mẫu." Cố Diễm thoáng cái bò dậy, phân phó mọi người thật nhanh.

Mọi người vội vàng đi làm, Cố Diễm giữ chặt tay Tiểu Thất: "Tiểu Thất không khóc, cha nàng tỉnh, cha nàng khỏe rồi a!"

Tiểu Thất không ngừng lau nước mắt, nhưng lại nhịn không được. Nàng thật không tin được, cảm thấy hạnh phúc tới quá đột nhiên. Cố Diễm lôi kéo Tiểu Thất đi đến bên cạnh Trịnh Tam Lang, Tiểu Thất cao hứng lau nước mắt: "Cha, cha, ngài đã tỉnh, ngài thật sự tỉnh..."

Nàng dè dặt chọc cánh tay Trịnh Tam Lang, lập tức khóc lợi hại hơn.

Cố Diễm ôm Tiểu Thất, vỗ phía sau lưng của nàng trấn an, "Không có chuyện gì không có chuyện gì, đừng khóc, nàng khóc như vậy, cha nàng sẽ đau lòng."

Tiểu Thất vội vàng đẩy Cố Diễm ra gạt lệ, lau xong, tiến đến trước mặt Trịnh Tam Lang cầm tay của ông: "Cha, ngài sao rồi? Ở đâu không thoải mái? Ngài, ngài biết ta là ai không?"

Trịnh Tam Lang thấy nữ nhi lo lắng thấp thỏm, nhịn không được bật cười, ông cúi đầu nói: "Tiểu Thất!"

Tiểu Thất lại kích động khóc, "Không có mất trí nhớ là tốt rồi!"

Cố Diễm nhịn không được cười lắc đầu, thực là một nha đầu đơn thuần, vừa rồi một mực gọi người a! Làm sao sẽ mất trí nhớ đây, nghĩ quá nhiều nha!

"Tướng công!" Lâm thị chạy vào, bà vọt tới trước mặt Trịnh Tam Lang, tình cảnh lập tức hỗn loạn lên...

.....

Trịnh Tam Lang tỉnh, chính là vì Trịnh Tam Lang tỉnh, nên không có người đi truy cứu chuyện Cố Diển đột nhiên từ trên nóc phòng rớt xuống, chỉ là, mặc dù không có người truy cứu, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ. Lão phu nhân nghiêm lệnh bất luận kẻ nào cũng không được đi ra ngoài nói bậy, nếu không sẽ không khách khí.

Tiết thần y cận kề kiểm tra cho Trịnh Tam Lang, cũng không có cái gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng, rất nhanh có thể tốt lên.

mây đen Trịnh phủ tựa hồ thoáng cái liền tản ra, bất kể là ai cũng vậy.

Tiểu Thất mấy ngày nay thật sự là nhìn cái gì cũng hết sức thuận mắt, mà ngay cả Cố Diển mỗi ngày tới đây đi dạo một vòng cũng không đáng ghét như vậy. Về phần nói ngày đó Cố Diển từ trên nóc phòng rớt xuống, Tiểu Thất quyết định tạm thời không so đo với hắn, cũng không thể so đo với một con "Chuột chũi đất" nhiều quá đi?

Cố Diển từ con chó chuyển qua con heo, lại thành con chuột, hiện tại, hắn bị Tiểu Thất mệnh danh là chuột chũi đất.

Trong lòng Cố Diển bi ai, không người nào có thể hiểu!

tâm tình Tiểu Thất thật tốt, đi đường đều cảm thấy bước chân nhẹ nhàng.

"tâm tình Tiểu Thất rất tốt?" Trịnh Tam Lang thấy nữ nhi hừ điệu hát dân gian, hàm cười hỏi.

Tiểu Thất lôi kéo chân, gật đầu: "A cha khỏe, ta đương nhiên cao hứng a!"

Trịnh Tam Lang gật đầu, cả người vô cùng ôn hòa, "Mấy ngày này, vất vả các người."

Tiểu Thất chuyển cái ghế đến bên giường, nghiêm túc nói: "Ta không khổ cực, nếu như nói vất vả, ta nghĩ mẫu thân mới là người cực khổ nhất. Nhưng là bây giờ ngài tốt rồi a! A cha khỏe lên, chúng ta đều cao hứng, ta tin tưởng bất kể là mẫu thân hay là ta đều cảm thấy, rất đáng. Tất cả trả giá đều là rất đáng."

Trịnh Tam Lang rũ mắt xuống, trong mắt có nồng đậm đau lòng, đối với thê tử, đối với nữ nhi. Có điều lần nữa ngẩng đầu, ông lại vẫn là bộ dáng nho nhã.

"Ta lúc hôn mê, vẫn luôn nghe được các người nói chuyện với ta." Ngừng một chút, Trịnh Tam Lang nhìn nữ nhi, tiếp tục nói: "Mặc dù nghe không rõ các người đang nói cái gì, nhưng là ta cảm thụ được hỉ nộ ái ố của các người. A cha biết rõ, các người đều bị rất nhiều ủy khuất, đều rất vất vả."

Tiểu Thất đột nhiên cũng nhớ tới đủ loại ủy khuất sau khi phụ thân hôn mê, thoáng cái liền đỏ vành mắt, dù là như thế, nàng vẫn không để nước mắt rơi xuống, ngược lại là mang theo vui vẻ: "Kỳ thật, phụ thân hôn mê, ta mới phát hiện, chính mình rất kiên cường. Mẫu thân cũng rất có khả năng. Kỳ thật trước ta cứ lo lắng mẫu thân bị bọn họ khi dễ, nhưng là hiện nay mới biết được, thì ra là ta suy nghĩ nhiều, mẫu thân tốt. Cha, ngài có thể tỉnh lại, thật sự là quá tốt a!"

Trịnh Tam Lang đã nghe thê tử nói chuyện lúc trước, cũng hiểu được chuyện của Tiểu Thất, kỳ thật lúc ông hôn mê dường như cũng nghe được Tiểu Thất nói những thứ này, chỉ là đứt quãng như có như không làm cho ông cũng không dám khẳng định, Cố Diễn là học sinh của ông, là người ông rõ ràng nhất. Mặc dù có chút tùy hứng, nhưng trên thực tế là đứa bé rất tốt.

Cố Diễm thích Tiểu Thất, hẳn cho là mình che giấu rất khá không có người biết được, nhưng lại không biết, ông sớm đã phát giác. Rất nhiều thời điểm chính là như vậy, người cho rằng người ẩn núp tốt, nhưng lại không phải như vậy.

"Tiểu Thất."

"Dạ?" Tiểu Thất trợn to hai mắt.

Trịnh Tam Lang nhin không được cười lên, "Cố Diễm, hẳn thích người đi?"

Tiểu Thất thoáng cái trợn to hai mắt, nàng bóp khăn, ánh mắt dao động: "Cha, phụ thân nói bậy bạ gì đó a! Ta cùng Cố Diễm mới không có quan hệ gì! Ai biết tên đáng ghét kia chứ."

Trịnh Tam Lang càng cảm thấy thú vị, ông khiêu mi, nhìn nữ nhi nói: "A, tên quý đáng ghét!"

Tiểu Thất đỏ mặt: "Phụ thân chê cười người."

Trịnh Tam Lang buồn cười hỏi: "Ta chê cười người cái gì? Ta chỉ là lặp lại lời của người a!"

Tiểu Thất nói không nên lời, bưng kín mặt.

Trịnh Tam Lang nhìn dáng vẻ nữ nhi như vậy, giống như lần đầu gặp thê tử, giữa lông mày càng thêm nhu hòa vài phần, "A cha biết được Tiểu Thất oán giận Cố Diễm khiến ta ngã ngựa. Nhưng Tiểu Thất, chuyện này cũng không có liên quan đến Cố Diễm! Hẳn cũng là người bị hại. A cha biết rõ, người là thích Cố Diễm; hẳn thích người, người cũng thích hẳn, đúng không?"

Cười một tiếng, Trịnh Tam Lang tiếp tục nói với nữ nhi: "Nếu đã thích cũng đừng dễ dàng buông tha, đừng để ý những chuyện vụn vặt, có thể cùng người mình thích cùng một chỗ, kết làm duyên tần tảo, đây là cỡ nào khó được. Trên đời này rất ít người thích hợp với ta, có thể tìm được người mình thích, đã rất hiếm thấy. Tiểu Thất, ngươi hiểu không?"

Tiểu Thất cắn môi...

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 64

Khóe miệng Tiểu Thất co quắp, không biết nên làm thế nào cho phải, từ khi phụ thân khá hơn, nàng mỗi ngày đều hoan hoan hỉ hỉ, cũng không có tìm Cố Diễn tranh cãi, nhưng nàng ngược lại không nghĩ tới, cha nàng sẽ đưa ra vấn đề này.

Mặc dù, mặc dù rất có đạo lý, nhưng Tiểu Thất lại cảm thấy không biết nên nói như thế nào mới là thỏa đáng nhất.

Tiểu Thất do do dự dự vắn khăn trong tay, khăn bằng tơ tằm, cơ hồ sắp bị Tiểu Thất xoắn hư.

Trịnh Tam Lang nói: "Người suy nghĩ thật kỹ lời cha nói, người là hòn ngọc quý duy nhất trên tay ta, ta là hy vọng người hạnh phúc. Nếu là bởi vì chuyện của phụ thân khiến người không thoải mái, như vậy phụ thân cũng nói cho người biết, ta cũng không trách Cố Diễn, lúc ấy là ta tự chủ trương đuổi theo hắn, cũng không phải là hắn có chủ tâm hại ta như vậy. Về việc hắn không đến thăm ta, nghĩ đến người cũng không biết, Cố Diễn kỳ thật là bị tự bế."

Tiểu Thất kinh ngạc ngẩng đầu, nàng không thể tin nhìn phụ thân.

"Cố Diễn đã nói với ta, sau khi hắn gặp chuyện không may đã không nói gì được một thời gian dài. Nếu như không phải ở bên cạnh người, có lẽ hắn sẽ luôn luôn không thể nói chuyện. Điểm này, cũng không phải là lừa



gạt. Phụ thân hy vọng người biết, Cố Diển không phải là hoàn toàn là dạng người mà người nghĩ."

"Ta cho là hãn..." Tiểu Thất nói không được nữa.

"Người cho rằng hãn toàn bộ đều là gạt người? Không! Hãn cũng không phải, mặc dù này không coi là cái gì, nhưng Cố Diển thật ra là tự trách. Tiểu Thất, nếu quả như thật thích một người, vậy nên chung đụng thật tốt, đừng tự trách đến trách đi cuối cùng mất đi phần tình cảm còn lại, cuối cùng không thể đi đến cùng nhau, tiếc nuối cả đời. Được chứ?"

Tiểu Thất dao động, nàng nhìn chăm chăm phụ thân, nghiêm túc hỏi: "Ta có thể cùng với hãn sao?"

Trịnh Tam Lang ho khan vài tiếng, Tiểu Thất vội vàng vỗ lưng cho ông, Trịnh Tam Lang mỉm cười: "Tự nhiên là có thể, chỉ cần Tiểu Thất nguyện ý."

Tiểu Thất cắn môi dưới, lập tức câu môi, nụ cười của nàng không thể che giấu, hai mắt sáng long lanh: "Kia... Ta nguyện ý!"

Trịnh Tam Lang: "Tiểu Thất nguyện ý, kia phụ thân bảo Cố Diển, cho hãn đi đến cầu hôn!"

Tiểu Thất mặt đỏ: "Hãn... Nhà bọn họ sẽ nguyện ý sao?"

Trịnh Tam Lang gật đầu: "Hãn nói không chừng là ước gì, ước gì đến cưới đi hòn ngọc quý trên tay nhà của chúng ta. Cố Diển ngày ngày đến, ngoại trừ bởi vì ta là Trịnh tiên sinh của hãn, còn có ý tứ khác đó?"

Tiểu Thất mân mê mặt: "Ta không biết nha!"

Hai cha con nàng nở nụ cười.

"Thùng thùng!" Cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Tiểu Thất quay đầu: "Vào đi!"

Người tới chính là Tiểu Đào, vẻ mặt Tiểu Đào kinh hoảng, nàng ta sốt ruột: "Tiểu thư, vừa rồi người Trung Dũng vương phủ đến, bọn họ nói, tiểu thế tử bị tập kích bị thương."

Tiểu Thất đứng phắt lên, nàng không thể tin nhìn Tiểu Đào, "Cố Diển bị tập kích?"

Tiểu Đào liền vội vàng gật đầu, nàng ta nói: "Đúng, nói là tiểu thế tử bị tập kích, tình huống cụ thể thế nào, ta cũng không rõ ràng, chỉ là người Trung Dũng vương phủ nói, tiểu thế tử cho người đến báo cho Tam lão gia nói một tiếng, hẳn hôm nay sẽ thất ước."

Tiểu Thất quay đầu lại: "Cha hẹn Cố Diển?"

Trịnh Tam Lang gật đầu, ông ta chau mày lại, "Thương thế như thế nào chưa nói?"

Tiểu Đào lắc đầu, "Chưa nói. Ta lôi kéo hẳn hỏi, xem ra hẳn cũng không biết nhiều, chỉ nói tiểu thế tử gia dặn dò hẳn tới, về phần gì đó, hoàn toàn không biết. Ta thấy hẳn vội vã, trong lòng cũng là vội vàng, vội vàng chạy tới đây."

Tiểu Thất: "Người lập tức sai người lại đi hỏi thăm một chút, xem một chút có nghiêm trọng không." Dặn dò xong, Tiểu Thất hít sâu siết chặt quả đấm, "Quang minh chính đại đi qua thăm, phụ thân là tiên sinh của hẳn, điểm này không có quan hệ gì."

Mặc dù lo lắng Cố Diển đến muốn khóc lên, Tiểu Thất vẫn có thể nghĩ thông suốt, Trịnh Tam Lang thấy nàng dặn dò, cảm khái, hơn một năm nay, Tiểu Thất thật sự trưởng thành, mặc dù nàng vẫn thiên chân khả ái giống

như trước đây, thậm chí hoạt bát hơn trước, nhưng nàng cũng biết suy nghĩ hơn.

"Tiểu Thất."

Tiểu Thất, "Dạ?" nhìn về phía cha nàng.

"Chuẩn bị ngựa xe, người đi thăm Cố Diễn, đại biểu Trịnh gia đi thăm hẳn."

Tiểu Thất liền vội vàng gật đầu, "Hào, ta đi ngay." Nhưng vẫn chưa tới cửa, nàng dừng bước, chần chờ quay đầu lại hỏi: "Ta đi, thích hợp sao?"

Trịnh Tam Lang rũ mắt, lập tức ngừng đầu: "Hào!"

Tiểu Thất: "A?"

"Người đi không sao cả. Mau mau đi thôi!" Trịnh Tam Lang nghiêm túc.

Tiểu Thất liền vội vàng gật đầu, không chút lựa chọn đi nhanh lên. Mà Tiểu Đào thì đi sau lưng nàng, "Tiểu thư cẩn thận."

Tiểu Thất vừa ra khỏi cửa nước mắt liền rớt xuống, "Cố Diễn không có việc gì." Nàng không ngừng nỉ non.

Trịnh phủ cũng không có người nghi vấn quyết định của Trịnh Tam Lang, Tiểu Thất rất nhanh đã chuẩn bị thỏa đáng, Trịnh Đồng là tam phòng hộ vệ, lần này cũng là hẳn hộ tống Tiểu Thất đi Trung Dũng vương phủ.

Tiểu Thất ngồi ở trên kiệu, vội vàng phân phó mọi người mau lên, Trịnh Đồng xác nhận.

Tiểu Đào thấy tiểu thư cơ hồ muốn run rẩy, nắm tay của nàng: "Tiểu thư, thế tử gia sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì."

Tiểu Thất rơi lệ: "Ta thật lo lắng, Tiểu Đào, người nói Cố Diển ra sao rồi?"

Tiểu Đào lắc đầu, có điều nàng ta cũng chỉ biết trấn an: "Tiểu thư yên tâm đi, thế tử gia không có việc gì, trước ta cũng nghe bọn họ nói, bên cạnh thế tử gia là hai cao thủ, hẳn nhất định không có việc gì."

Tiểu Thất suy nghĩ rất nhiều hình ảnh đáng sợ, nàng run rẩy: "Ta tự nói với mình nhất định không có chuyện gì, nhất định là không có chuyện gì, nhưng là ta không chế không nổi chính mình, làm sao bây giờ? Ta không chế không nổi chính mình. Ta thật là sợ Cố Diển gặp chuyện không may, song quyền nan địch tứ thủ! Tiểu Đào, người đánh ta một cái được hay không? Như vậy để cho ta thanh tỉnh một chút, Cố Diển không có việc gì."

"Tiểu thư không cần nghĩ những hình ảnh đáng sợ kia, đừng nghĩ đến. Ngài có thể, có thể nghĩ đến những hình ảnh tốt, những hình ảnh chúng ta cùng nhau chung đụng, tiểu thư không khóc!" Tiểu Đào trấn an.

Hình ảnh đẹp?

Tiểu Thất cắn môi.

vẻ mặt Cố Diển ngây ngô cười cợt tà áo của nàng...

Cố Diển gâu gâu gọi nàng...

Cố Diển lắc lư cái mông gọi Tiểu Thất...

Cố Diển thật nhanh nhậy dựng lên tiếp quả cầu của nàng vút xuống...

Cố Diển vì nàng giặt quần áo vì nàng quét dọn...

Tiểu Thất lắc đầu, dùng sức lắc đầu, khi nàng nghĩ những thứ này, thì càng khó qua!

"Có còn xa lắm không?" Nàng sốt ruột.

"Tiểu thư, đã đến Trung Dũng vương phủ."

Đều ở kinh thành, nên cũng không xa lắm, Tiểu Thất lau nước mắt, bước nhanh xuống kiệu, Trương Tam chờ ở cửa, hăn gặp Trịnh Thất tiểu thư mắt đỏ, vội vàng đi lên: "Thất tiểu thư bên này thỉnh."

Tiểu Thất cũng không hỏi Trương Tam nhiều, nơi này dù sao không phải là Trịnh phủ. Nhưng Tiểu Thất cố làm ra vẻ kiên cường, nhưng không có phát hiện sắc mặt Trương Tam rồi rằm, Trương Tam nghĩ chính là... Chuyện này! Nếu như, nếu như Trịnh Thất tiểu thư biết được chân tướng sự tình, có thể bóp chết tiểu thế tử hay không? Ai trời ơi, càng nghĩ càng cảm thấy có loại khả năng này, thật là đáng sợ!

Trung Dũng vương phủ lớn hơn Trịnh phủ rất nhiều, Tiểu Thất tùy ý Trương Tam đi tới đi lui, cuối cùng đã tới sân của Cổ Diễn, trong sân đề phòng nghiêm ngặt, Tiểu Thất cũng không cảm thấy kỳ quái, nghĩ cũng là, Cổ Diễn bị tập kích, bọn họ tự nhiên là càng thêm phòng vệ nghiêm ngặt hơn.

"Trịnh tiểu thư, ngài thỉnh." Trương Tam gõ cửa liền mời Tiểu Thất vào.

Trong phòng vẻ mặt Lý Tứ cũng có vài phần quái dị, trao đổi một cái ánh mắt cùng Trương Tam, hăn lập tức nói: "Thuộc hạ ở cửa chờ tiểu thư."

Tiểu Đào đang muốn đuổi theo, lại bị Trương Tam giữ chặt, hăn lắc đầu.

Tiểu Đào lập tức trợn to hai mắt.

Tiểu Thất cũng không có phát hiện mọi người dị thường, nàng xuyên qua phòng ngoài, vội vàng đi tới nội thất, đây là lần đầu tiên nàng tới Trung

Dũng vương phủ, lại là lần đầu tiên đến phòng Cố Diễm, nàng bất chấp hoàn cảnh chung quanh, trực tiếp chạy vội tới bên cạnh Cố Diễm, Cố Diễm một thân bạch y, lẳng lẳng nằm ở nơi đó, dường như không có cảm giác.

Tiểu Thất liền bật khóc, nàng run rẩy đưa tay, nghĩ muốn tới gần Cố Diễm, lại sợ, "Cố, Cố Diễm!"

Cố Diễm cũng không có phản ứng gì, Tiểu Thất nhìn không ra hẳn có ngoại thương nào, nhưng là nàng cũng không tập võ cũng biết, có chút vết thương là nội thương, mà nội thương càng thêm lợi hại hơn ngoại thương, nàng không biết Cố Diễm là bị thương thế nào, chỉ cảm thấy lo lắng hơn, nàng rút cục nhích tới gần bên giường, run rẩy nắm chặt tay Cố Diễm, tay Cố Diễm lạnh lạnh.

"Cố Diễm, Cố Diễm, người thế nào, thương thế của người sao rồi? Cố Diễm ~" Tiểu Thất khóc lợi hại.

Nước mắt rơi trên mặt Cố Diễm, cảm nhận được vị mặn nhàn nhạt, Cố Diễm mở mắt ra, si tình nhìn Tiểu Thất, "Tiểu Thất!"

Tiểu Thất thấy hẳn tỉnh, vội vàng cao thấp sờ soạng: "Như thế nào? Chỗ nào không khỏe? Tiết thần y nói như thế nào? Người có nặng lắm không?"

Cố Diễm cứ như vậy nhìn Tiểu Thất, dường như không bao giờ nhìn đủ, duỗi ra tay kia, Cố Diễm xoa lên hai má Tiểu Thất, "Ta không sao, Tiểu Thất, nàng tại sao khóc, đừng khóc, ta sẽ đau lòng!"

Tiểu Thất ngăn không được nước mắt, nàng lầm bầm: "Người không nói, ta lo lắng a!"

Cố Diễm lắc đầu: "Ta không sao!"

"Nhưng người bị tập kích!" Cố Diễm càng phủ định, Tiểu Thất càng nghi ngờ.

Cố Diễm tràn đầy mê man: "Nàng tại sao tới nhìn ta? Tiểu Thất, nàng biết nàng không để ý kết quả đến đây như vậy, sẽ có ý gì sao? Qua hôm nay, kinh thành đều sẽ biết nàng yêu thích ta, Tiểu Thất, nàng biết không?"

Tiểu Thất gật đầu, nàng dùng sức gật đầu: "Ta biết rõ, ta biết. Nhưng, nhưng vậy thì thế nào đây! Ta vốn là, ta vốn chính là thích người a! Mọi người biết rõ thì có quan hệ gì, cha ta nói, tình cảm đến lúc chín muồi nên nắm bắt, như vậy mới sẽ không hối hận."

Mặc dù nói như thế, đến cùng là cô nương chưa lấy chồng, Tiểu Thất đỏ mặt, có điều ánh mắt lại hết sức kiên định.

Cố Diễm cảm thấy, mình sớm nên làm như vậy, nếu như sớm một chút làm như vậy, có lẽ có thể sớm hơn nghe được Tiểu Thất thổ lộ, ngượng ngùng lại nghiêm túc thổ lộ. Lần này, không phải là phán đoán của hắn, mà là thật, Tiểu Thất thật sự thích hắn!

Hắn ngồi dậy, cao hứng: "Ta thật là cao hứng nàng yêu thích ta."

Tiểu Thất vội vàng dìu hắn: "Thân thể người không sao sao?"

Cố Diễm vung tay lên: "Không có chuyện gì, ta căn bản là không có bị thương a!"

Tiểu Thất: Cái gì!

# ẢNG, ẢNG, PHU QUÂN LÀ TRUNG KHUYẾN

Thập Nguyệt Vi Vi Lương  
www.dtv-ebook.com

## Chương 65

Tiểu Thất thấy bộ dạng Cố Diển vui vẻ, liền bị mơ hồ, nàng nghi ngờ hỏi: "Người... Không có bị thương?"

Cố Diển gật đầu, "Đúng rồi, ta không có bị thương."

Tiểu Thất vẻ mặt cứng đờ.

Cố Diển: "Ai nha nha, ta cũng không phải là lừa nàng a, ta chỉ nói là ta bị tập kích, ta xác thực bị tập kích a! Có điều không có bị thương là được. Cũng không nghĩ đến, nàng hiểu lầm." Cố Diển nháy con mắt, Tiểu Thất nhìn lông mi hăn thật dài lại vụt sáng, lập tức cảm giác mình đến nơi này chính là chuyện cười.

Nàng không do dự đứng lên: "Người đã không có chuyện gì, kia ta đi trước."

Cố Diển thoáng cái ngã xuống, duỗi chân, "Ta bị thương, lòng ta bị tổn thương, nàng rõ ràng là đến xem ta, hiện tại không chịu để ý ta liền đi, nàng rõ ràng nói nàng yêu thích ta, nàng vừa mới nói xong."

Ánh mắt Tiểu Thất phiêu nha phiêu, nghiêm túc: "Chúng ta là bằng hữu a, nghe nói người bị thương ta tới thăm người không phải là rất bình thường sao? Cha ta, cũng chính là Trịnh tiên sinh của người để cho ta tới. Nếu không ta sẽ không tới."



Ôi! Trịnh Tiểu Thất, nàng còn có thể giả vờ mãi sao!

Cố Diễm cười như không cười nhìn Tiểu Thất, cho đến khi Tiểu Thất then thùng, nàng sáng giọng: "Ta nói đều là thật, người muốn như thế nào!"

Cố Diễm không lặn lội nữa, hần ngồi xuống, cứ như vậy chăm chú nhìn Tiểu Thất, hỏi: "Kỳ thật có tới hay không, ai cho nàng đến một chút cũng không trọng yếu, trọng yếu là, nàng vừa rồi nói có phải thật vậy hay không, nàng nói yêu thích ta có phải thật vậy hay không!"

Tiểu Thất: "Cái gì?" Lúc này không giả ngu, còn đợi khi nào đây!

Cố Diễm cười, Tiểu Thất vẫn luôn cảm giác mình không có cách nào chống cự được nụ cười của Cố Diễm, nụ cười của hần làm cho người ta nhìn, chỉ sẽ cảm thấy ánh mặt trời sáng lạn, giống như sáng bừng lên.

Cười đủ rồi, Cố Diễm hỏi: "Ta hỏi nàng một lần nữa, nàng... Yêu thích ta sao!"

Tiểu Thất vặn ngón tay, "Ta..."

"Nàng như thế nào!" Cố Diễm truy vấn, hần gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Thất, Tiểu Thất quay đầu đi, Cố Diễm lại nhảy đến bên người nàng; Tiểu Thất giận, lại xoay. Cố Diễm lại nhảy...

Tiểu Thất hắc tuyến: "Người là con thỏ sao? Nhảy tới nhảy lui!"

Cố Diễm lấy một tờ giấy nhỏ dưới gối, vọt tới trước bàn đọc sách, Tiểu Thất tò mò đi tới gần nhìn hần, chỉ thấy hần viết: Con thỏ nhỏ ~

Nhìn những chữ phía trước, heo, chuột, gì đó cũng có.

Tiểu Thất đăm hần: "Người đây là ý gì, người nói cho ta, nói!"

Cố Diễn vô tội cười: "Đây là xưng hô thân mật của Tiểu Thất! Đợi đến khi chúng ta đều già rồi, không còn răng nữa, ta liền truyền cái này cho cháu của ta, ta muốn nói cho hẳn biết, đây là đồ gia truyền của ta."

Tiểu Thất xì một cái liền bật cười, nàng nghiêng đầu: "Người cứ như vậy yêu thích ta a? Còn chờ chúng ta già rồi... Chúng ta sẽ cùng nhau già đi sao?" Trong lời nói có nghiêm túc.

Cố Diễn không chút do dự: "Tự nhiên sẽ!"

Tiểu Thất đến bên cửa sổ, nàng đẩy mở cửa sổ, ngoài cửa sổ cảnh tượng có chút hiu quạnh, nhưng là lúc này nội tâm của nàng lại phá lệ thoải mái, "Cố Diễn!"

"Ừ?" Cố Diễn lên tiếng.

"Ta thích người." Tiểu Thất xoay người nghiêm túc lại chấp nhất nhìn Cố Diễn: "Ta thích người."

Cố Diễn ôm Tiểu Thất vào trong ngực, trong thanh âm của hắn tràn đầy vui vẻ: "Ta biết, ta luôn luôn biết, bởi vì ta cũng thích nàng như vậy. Ta tốt như vậy, đa tài đa nghệ, nàng sao lại không thích ta được."

Tiểu Thất cười giận: "Tự kỷ nhất chính là người."

Cố Diễn lắc đầu: "Mới không phải, ta chỉ là hiểu rõ nhất Tiểu Thất, ta biết rõ Tiểu Thất sẽ thích ta."

Tiểu Thất cười: "Người nói rất đúng, người hiểu rõ ta nhất." So chính mình còn hiểu hơn, cảm ơn người, cảm ơn người đến bên cạnh ta.

"Nàng đừng ghét bỏ ta thì tốt rồi." Cố Diễn hít mũi một cái, "Ta rất khỏe. Nàng đừng ghét bỏ ta a!"

Tiểu Thất cười: "Ta có sao?"

Cố Diễm đô môi, "Có chút, có điều ta tin tưởng, chung sống lâu ngày, nàng rồi sẽ biết ta tốt."

Tiểu Thất khanh khách nở nụ cười, trong lúc nhất thời, trong phòng tràn đầy hoan thanh tiểu ngữ...

Kỳ thật khi Tiểu Thất biết Cố Diễm không có bị thương, trong nháy mắt có cảm giác mình bị lừa gạt, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh, nàng cũng biết chuyện này không oán được Cố Diễm, nên biết, Cố Diễm lúc ấy sai người cũng chỉ là nói bị tập kích, mà cũng không phải là bị thương.

Nếu nói bị thương, chỉ là chính nàng nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ đến vẻ mặt cha nàng lúc đó, Tiểu Thất thế nhưng cảm thấy, cha nàng có lẽ là đã đoán đúng vài phần, đã đoán đúng còn muốn cho nàng đến, để cho Tiểu Thất hiểu rõ tâm mình.

Tiểu Thất mặt đỏ, cha nàng đây là giúp đỡ học sinh của mình dụ dỗ lừa gạt nữ nhi của mình sao! Càng nghĩ càng không đúng nha!

Mà tình cảnh của Cố Diễm, nói thật, cũng làm cho Tiểu Thất cảm thấy có điểm lạ. Tuyệt đối không phải là nàng hiểu sai, mà là Cố Diễm thật sự làm cho người ta cảm giác, giống như, giống như hẳn là giả vờ bị thương.

Chỉ là, Cố Diễm tại sao phải như vậy đây! Tiểu Thất là một đứa trẻ ngoan có nghi vấn liền hỏi, nàng nói ra sự nghi ngờ của mình.

Cố Diễm cũng không giấu giếm, "Ta phải tìm được người vẫn luôn có ý đồ hại ta. Nếu ta muốn đến cửa cầu hôn, ta phải dọn sạch tai họa ngầm bên cạnh ta trước."

Tiểu Thất nghiêm túc: "Có manh mối sao?"

Cố Diễn gật đầu: "Vương bà tử bên cạnh Vương phi. Nếu nói không phải là do Tú Hoa Lan sai sử, ta sẽ không tin, ta bây giờ đang chờ, đợi nàng ta lần nữa ra tay. Ta tin tưởng, sẽ rất nhanh."

Tiểu Thất buồn bực, "Người khẳng định nàng ta sẽ lại ra tay nữa sao?"

Cố Diễn gật đầu: "Sẽ! Vốn là không phải nhất định sẽ, nhưng là hiện tại nhất định sẽ." Cố Diễn áy náy nhìn Tiểu Thất, "Ta không biết nàng sẽ đến. Kỳ thật, ta đã khiến nàng bị nguy hiểm, nếu như biết rõ chúng ta hai bên tình chàng ý thiếp, vì đối phó ta, ta tin tưởng, bọn họ sẽ ra tay với nàng. Bắt nàng uy hiếp ta, là thích hợp nhất."

"Cái gì?" Tiểu Thất kinh ngạc.

Cố Diễn vội vàng nói: "Nàng đừng sợ, đừng sợ? Ta sẽ không để cho nàng lâm vào nguy hiểm, ta sẽ bảo hộ nàng thật tốt. Tiểu Thất là người quan trọng nhất, ta nhất định sẽ không để cho nàng bị thương."

Tiểu Thất nhịn không được mím cười: "Ta không sợ!" Nàng hất cằm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp toàn bộ là chân thành: "Ta một chút cũng không sợ. Có thể giúp được người, ta thật cao hứng. Bởi vì, người kia cũng là người hại cha ta, nàng ta nếu đã hại cha ta ngã ngựa, như vậy cũng là cừ nhân của ta. Có thể ra sức bắt được người này, ta rất cao hứng."

Tiểu Thất nhao nhao muốn thử, "Còn cần ta làm cái gì sao? Ta có thể, ta rất biết diễn trò."

Cố Diễn phìền muộn: "Nàng bằng lòng sao!"

Tiểu Thất chu môi: "Ta nói đều là thật, người muốn cho ta làm cái gì, người nói!" Tiểu Thất xắn tay áo, Cố Diễn yên lặng không nói gì nhìn trời.

Tiểu Thất chọc tay Cố Diễn, mắt liếc: "Người nói nha!"

Cố Diễm: "Điều nàng phải làm, chỉ là đàng hoàng đợi. Trương Tam sẽ an bài người giả làm nàng."

Tiểu Thất khó hiểu: "Vì sao giả làm ta?"

Cố Diễm đột nhiên cảm thấy, Tiểu Thất cũng không phải là thoát nhìn có vẻ cơ trí, hành động cái gì, nàng bảo đảm không thể, nếu đã không thể, vậy hay là đàng hoàng đợi đi. Chuyện như vậy, quả nhiên là không thể để cho nàng làm loạn.

"Tiểu Thất thật ngốc!" Cố Diễm rung đùi đắc ý, biểu hiện ghét bỏ rõ ràng.

Tiểu Thất đen mặt: "Cố Diễm, đừng tưởng rằng ta thích người thì không dám làm gì a, người muốn ăn đòn sao?" Lăn nữa xắn tay áo.

Cố Diễm cảm thấy, tay áo Tiểu Thất một ngày có thể xắn tám lần.

"Đánh không đến! Đánh không đến!" Nhảy ra.

Tiểu Thất: "Người đừng chạy, ta muốn đánh chết người!"

Cố Diễm le lưỡi: "Sao ta phải dừng lại cho nàng đánh, nàng bắt ta a, bắt ta bắt ta bắt không được a!"

Cố Diễm chính là không thể khiến người khác tức giận, Tiểu Thất không chút lựa chọn xông tới, hai người cười nháo lên...

.....

Đêm yên tĩnh.

"Tiểu Thất" khoác một thân áo choàng nguyệt sắc ở trong viện ngấm trăng, vài hắc y nhân từ trên trời nhảy xuống, người dẫn đầu trực tiếp bắt lấy, mũ áo choàng trượt xuống, hăn kinh hãi: "Người không phải là..."

Nữ tử mỉm cười: "Ta đương nhiên không phải, chỉ là lần này, các người không có cơ hội đi..." Đền đuốc chung quanh lập tức sáng lên, chiếu sáng trọn Trịnh phủ.

Trương Tam từ trong nhà đi ra, "Lần này, các người có chấp cánh cũng không thể bay."

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn bốn phía, rõ ràng đã không có cơ hội đào tẩu, hăn lắc đầu: "Các người đừng mong bắt được ta!" Rút kiếm muốn tự sát.

Trương Tam thầm nói một tiếng không tốt, thật nhanh xông tới, nhuyễn kiếm hắc y nhân trong tay bị Trương Tam bắn ra ám khí rơi xuống, hăn nhanh chân bắt được hắc y nhân, "Người không thể chết, giữ lại người, không lo tìm không được độc thủ phía sau màn..."

.....

Trung Dũng vương phủ mượn Trịnh phủ làm nơi bắt người, sáng sớm đã truyền sôi sục, đồng thời ồn ào huyên náo, còn có quan hệ của Trịnh phủ Thất tiểu thư cùng Trung Dũng vương phủ tiểu thế tử Cố Diển... Mà lúc này Tiểu Thất, nàng ở trên xích đu, ngó ngó cha nàng, lại ngó ngó mẹ nàng, lúng túng lấy tay chỉ, "Cái kia..."

Hai người nhìn nàng!

Tiểu Thất nịnh nọt cười: "Cái kia... Ta không phải cố ý không nói, ta cũng rất muốn tìm được hung thủ a! Cố Diển nói, như vậy là tốt nhất, ta liền nghe hăn. Các người đừng trách ta được không? Ô ô, dù sao cũng tìm được độc thủ sau màn a!"

Tiểu Thất nháy mắt to giả nai, kết quả mọi người không hề bị lay động!

"Người thật có khả năng." Lâm thị trừng mắt Tiểu Thất, "Coi như là phải có một người giả Tiểu Thất, người cũng không cần ở tại Trung Dũng vương phủ a! Cố Diển đây là gài người, sao người lại ngốc như vậy!"

Lâm thị thề, đây là một mũi tên hạ hai chim.

Độc thủ phía sau màn tìm được rồi, Tiểu Thất cũng bởi vì ở Trung Dũng vương phủ ở một đêm nói không rõ ràng!

Ngẫm lại khuê nữ ngu xuẩn của mình, Lâm thị cảm thấy, có chút đau răng...Tức!

Tiểu Thất bây giờ suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy không đúng lắm, nhưng khi đó là nóng lòng muốn bắt được hung thủ a! Ô ô!

"Người nói người, người..." Lâm thị muốn mắng, thấy Tiểu Đào vui sướng vọt vào, bà phẫn nộ: "Quy củ đâu!"

Tiểu Đào dừng lại, vội mở miệng: "Cái kia... Trung Dũng vương phủ tới cầu hôn!"

"Trung Dũng vương phủ tới cửa cầu hôn." Ngăn ngủ tám chữ, lại đủ rung động làm cho Tiểu Thất trực tiếp ngã xuống ghế, nàng đứng lên ánh mắt dáo dác giơ ngón tay, "Bọn họ tới cầu hôn."

Lâm thị trừng nàng: "Xin cưới cũng không có nghĩa là trước người làm đúng."

Tiểu Thất như gà con mổ thóc gặt đầu, "Ta biết rõ, ta sai rồi, ta tỉnh lại."

Lâm thị xem bộ dáng ngốc khờ của nàng, thở dài, "Người nha!"

Tiểu Thất cười hì hì tiến đến bên cạnh Lâm thị, bát quái nói: "Mẫu thân đừng tức giận đừng tức giận a." Rồi hướng Trịnh Tam Lang nháy mắt,

"Cha, tối hôm qua ta ở lại Trung Dũng vương phủ, biết được một đại sự a!"

Lâm thị hừ lạnh: "Không phải là vương phi làm sao?" Này còn phải suy đoán sao?

Tiểu Thất liền vội vàng lắc đầu, "Không phải! Là Vương bà tử bên cạnh vương phi. Là bà ta chỉ điểm, thủ lĩnh áo đen kia là con nuôi bà ta, mấy lần trước Cố Diển bị tập kích tất cả đều là bà ta làm, bởi vì chỉ có Cố Diển chết, vương phi mới có thể có con của mình. Bà ta là vú nuôi của vương phi, đối với vương phi tốt nhất, biết rõ vương phi muốn có một đứa nhỏ. Bà ta đều nhận hết chuyện về mình. Có điều vương gia cũng không tin, ông ấy giam lỏng vương phi trong phật đường, Cố Diển nói, cả đời này, bà ta cũng không thể ra ngoài."

Trịnh Tam Lang cùng Lâm thị liếc mắt nhìn nhau, trầm tư rồi nói: "Chuyện không liên quan người, về sau chớ để ý."

Tiểu Thất gật đầu, nàng cũng biết, mặc dù đến cuối cùng cũng không biết vương phi có tham dự hay không, nhưng Tiểu Thất nghĩ đến kết cục của vương gia cùng vương phi, đột nhiên hiểu ra rất nhiều, nàng nghiêm túc: "Ta muốn cùng Cố Diển hảo hảo ở cùng nhau."

Trịnh Tam Lang cười hỏi: "Vì cái gì!"

Tiểu Thất nghiêm túc: "Bởi vì ta phải bắt được cơ hội cùng người trong lòng ta cùng một chỗ. Có thể tại lúc thích hợp nhất gặp được người thích hợp nhất, là không thể tốt hơn. Ta không muốn tiếc nuối như vương gia cùng vương phi vậy. Cố Diển yêu thích ta, ta cũng yêu thích Cố Diển, chúng ta đương nhiên phải ở cùng nhau. Mặc dù hãn vừa ngu vừa ngốc, nhưng ta không chê hãn, nếu như ta không cần hãn, sẽ không ai muốn hãn a."

Lâm thị trừng mắt nhìn nàng, dặn dò: "Được rồi, không cần nịnh nọt, ta sẽ không cự tuyệt chuyện chung thân này. Trở về phòng chờ đi."



Tiểu Thất khanh khách cười, bị mẹ nàng đuổi trở về phòng.

Trịnh Tam Lang cùng Lâm thị đi đến tiền đường, Tiểu Thất phát phát tay, Tiểu Đào lập tức đến gần: "Người đi phía trước nhìn lên đi. Bất cứ lúc nào cũng hồi báo cho ta hắc!"

Tiểu Đào "Ai" một tiếng, chạy ra ngoài, Tiểu Thất nghển cổ nhìn quanh, nói: "Cũng không biết Cố Diễm có tới hay không!"

"Xì!" tiếng cười vang lên.

Tiểu Thất vội vàng nhìn quanh, chỉ thấy Cố Diễm ngồi chồm hổm ở trên tường, cười với nàng.

Tiểu Thất có cảm giác "Quả thế", khoát tay với Cố Diễm. Cố Diễm trực tiếp nhảy vào trong viện, nàng dựa vào cạnh cửa sổ, liếc hẳn, "Người không đến tiền viện, tới nơi này làm gì!"

Cố Diễm giống như làm ảo thuật từ sau lưng lấy ra một bó hoa, khuôn mặt tươi cười: "Ta đương nhiên là đến đưa sính lễ cho nàng."

"Sính lễ của người, sẽ không phải là những thứ hoa này đi?" Tiểu Thất hỏi.

Cố Diễm gật đầu, ngồi ở trên bệ cửa sổ, "Chính là cái này a, đẹp mắt không? Có cảm giác quen không? Ta đi An Hoa Tự hái, Huệ Thiện đại sư nói, chúc chúng ta trăm năm hảo hợp!"

Tiểu Thất khiêu mi: "Huệ Thiện đại sư nói? Sao tin được chứ? Huệ Thiện đại sư là người xuất gia, không quá trông nom những chuyện tục sự này? Đừng coi ta như đứa ngốc a!"

Cố Diễm hất cằm, "Chúng ta không phải là thân thích sao!"

Tiểu Thất nhìn ánh mắt hần cũng biết, Cố Diển gạt người, di, giống như không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng đã nắm giữ kỹ năng này! Thoáng cái có thể nhìn ra Cố Diển có phải đang nói láo hay không, loại cảm giác này... Cũng hay nha!

"Người còn giả vờ!" Tiểu Thất phì cười, "Đứa nhỏ này sao lại thiên chân vô tà như vậy, ta thật ưu sầu thay cho người."

Cố Diển thiếu chút nữa té từ trên cửa sổ xuống, hần đảo một cái, lập tức giơ ngón tay: "Nàng là một đứa ngốc, còn nói ta là thiên chân vô tà. Có điều..." Hần cười tùm tùm nhìn Tiểu Thất, "Ta cảm thấy như vậy cũng tốt, giải thích rõ hai chúng ta là thiên sinh một đôi, thiên chân vô tà xứng kẻ ngốc, quả thực là không thể tốt đẹp hơn!"

Cố Diển càng nghĩ càng cao hứng, "Tiểu Thất, nàng nói, tương lai chúng ta sinh ba đứa bé được hay không? Phân biệt gọi tiểu ngốc, tiểu Bạch, tiểu ngọt. Như thế nào?" Hai mắt sáng long lanh cầu xin khen ngợi!

Tiểu Thất xì cười, nàng chau mày lại, chần chờ nói: "Người xác định người gọi như vậy, cha người sẽ không làm gì người sao?" Ngờng một chút lại tiếp tục, "Người xác định người gọi như vậy, hài tử sẽ không oán giận người sao?"

Cố Diển ý tứ sâu xa cười: "Nàng không có phủ nhận. Hắc hắc, nàng không có phủ nhận chuyện sinh ba đứa nhỏ!"

Tiểu Thất thoáng cái liền đỏ mặt, nàng sảng giọng: "Ta là theo lời của người nói, cái gì hài tử không hài tử, không muốn nói nhiều với người."

Tiểu Thất then thùng, trực tiếp đẩy Cố Diển ra cửa, "cọt kẹt" một tiếng đóng kỹ cửa sổ, tên Cố Diển này, đến nhà nàng giống như đi cửa thành, tránh ra tránh ra.

Vừa quay người, Cố Diễm thình lình đứng ở trước mặt nàng, Tiểu Thất kinh một chút, vỗ ngực, "Sao động tác của người nhanh như vậy a!"

Cố Diễm, "Gâu gâu!"

Không khí vốn có chút mập mờ lập tức chia năm xẻ bảy, Tiểu Thất nhìn bộ dạng khôi hài của hắn, đột nhiên liền bật cười, cực kỳ vui vẻ, nàng đưa tay xoa lên mặt Cố Diễm.

Cố Diễm sững sốt, kể từ khi hắn biến thành người, Tiểu Thất chưa từng chủ động như vậy.

"Gương mặt đẹp như vậy, người lại ngây ngốc, quả nhiên, lão thiên gia mở một cánh cửa cho người, tất yếu sẽ đóng một cánh cửa khác. Châm ngôn nói rất đúng, tốt mã giẻ cùi! Quả nhiên đúng vậy!"

Cố Diễm... Hữu nghị đâu? Tình cảm đâu? Yêu đâu? Tiểu Thất cũng sẽ khi dễ người, lòng chua xót!

"Cố Diễm rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!" Cố Diễm chống nạnh.

Tiểu Thất... Đầu óc đâu?

Cố Diễm nghiêm túc nhìn Tiểu Thất, "Ta rất tức giận a, nàng mau tới dụ dỗ ta!"

Tiểu Thất yên lặng không nói gì, lúc này, nói nhiều cũng là uống phí, nàng néo néo khuôn mặt dễ nhìn của Cố Diễm, xoay người... Đi!

Cố Diễm lập tức cảm giác mình đứng ở trong gió lạnh, Tiểu Thất sao lại không an ủi ta, sao lại không!

Tiểu Thất đi đến gần cái tủ, cũng không biết mân mê cái gì, mân mê đủ rồi, xoay người lại ném một cái, Cố Diễm phản xạ có điều kiện tiếp

nhận, ách, là quả cầu! Hấn cắn quả cầu, cười đắc ý, "Ta lợi hại không! Lập tức bắt được, dùng miệng đón cầu, tuyệt đối sẽ không có người tốt hơn ta! Ta quả thực là có khả năng, oa ha ha ha ha!"

Tiểu Thất nâng trán: "Người này thật đúng là tự giác!"

Cố Diễn... Coi người ta như cầu cầu, coi người ta như cầu cầu, người ta không thuận theo a! Giậm chân!

"Tiểu Thất tại sao có thể khi dễ ta!" Cố Diễn ủy khuất ngồi chồm hổm ở góc tường vẽ vòng vòng.

Tiểu Thất vô tội, nàng tốt bụng mà, không phải là hấn nói sao? - -  
"Mau tới dụ dỗ ta!" Hấn còn nói mình khi dễ hấn, nàng cũng rất bất đắc dĩ nha!

"Rõ ràng đều là người nói!" Tiểu Thất lên án.

Cố Diễn: "Ta nói chính là dỗ ngon dỗ ngọt, ta nói là tới hôn má của ta, ta nói chính là... Ta nói không phải là coi ta như con chó nhỏ mà dụ dỗ, ném quả cầu!"

Tiểu Thất dùng mũi chân vẽ vòng trên mặt đất: "Người rõ ràng rất thích." Nàng ôm rối nhỏ, bên trong rối nhỏ đủ mọi quả cầu màu sắc rực rỡ, khẽ hất cằm, Tiểu Thất hỏi: "Có muốn đi chơi không?"

Cố Diễn: "..."

"Có muốn đi không?"

"Muốn!!!"

.....

"Cố Diển đi nhà xí đi ba canh giờ, cái kia... Thận thật sự không thành vấn đề sao?"

Hoàn.

# Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)  
[Chương 30](#)  
[Chương 31](#)  
[Chương 32](#)  
[Chương 33](#)  
[Chương 34](#)  
[Chương 35](#)  
[Chương 36](#)  
[Chương 37](#)  
[Chương 38](#)  
[Chương 39](#)  
[Chương 40](#)  
[Chương 41](#)  
[Chương 42](#)  
[Chương 43](#)  
[Chương 44](#)  
[Chương 45](#)  
[Chương 46](#)  
[Chương 47](#)  
[Chương 48](#)  
[Chương 49](#)  
[Chương 50](#)  
[Chương 51](#)  
[Chương 52](#)  
[Chương 53](#)  
[Chương 54](#)  
[Chương 55](#)  
[Chương 56](#)  
[Chương 57](#)  
[Chương 58](#)  
[Chương 59](#)  
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)